

FENIMORE COOPER

VÎNĂTORUL DE CERBI

Versiune electronică:
V1.0

James Fenimore Cooper

VÂNĂTORUL DE CERBI

roman

În româneşte de
OVIDIU CONSTANTINESCU

EDIŢIE PRESCURTATĂ
EDIŢIA A II-a

Editura TINERETULUI
Bucureşti • 1964

Coperta de D. IONESCU

THE DEERSLAYER
by
Fenimore Cooper
London and Glasgow
Collins Clear-Type press

CUVÂNT ÎNAINTE

„Vânătorul de cerbi” este ultimul roman pe care-l scrie Fenimore Cooper în completarea ciclului închinat aventurilor lui Natty Bumpo, celebrul său erou. Ultimul pentru că a apărut abia în anul 1841. În fapt, romanul istoriseşte o seamă de întâmplări din tinereţea celui care în decursul imaginarei sale vieţi a fost numit când „Vânătorul de cerbi”, când „Ochi de Şoim”, când „Ciorap de piele”.

În ordinea desfăşurării cronologice a evenimentelor relatate în cuprinsul lor, cărţile ciclului, care nu au fost scrise unele după altele, se urmează astfel: „Vânătorul de cerbi” (1841), „Cercetaşul” (1840), „Preria”[1] *(1827), „Ultimul mohican”*[2] *(1826) şi „Ciorap de piele” (1823). Pe măsură ce descria unele perioade ale vieţii lui Natty Bumpo, Fenimore Cooper a simţit nevoia – pentru a-şi demonstra ideea sa că la şcoala naturii, caracterul uman se poate întări şi desăvârşi – să dea o imagine cât mai completă a încercărilor prin care a trecut eroul său. Şi totodată să arate şi fermitatea acestor însuşiri naturale, pe care împrejurările potrivnice nu numai că nu le-au alterat, ci dimpotrivă le-au adâncit.*

Cititorii vor cunoaşte, cu tălmăcirea de faţă, o nouă perioadă din viaţa cinstitului şi curajosului Natty şi se poate spune că niciuna din trăsăturile morale relevate în cărţile anterioare nu e dezminţită în cursul întâmplărilor ce se desfăşoară în prezentul roman. Interesul povestirii rezidă, desigur, în primul rând în aventurile pline de neprevăzut care au loc într-un cadru cunoscut şi din cărţile anterioare: lacul Otsego şi izvoarele râului Susquehanna aflate în mijlocul pădurilor de pe munţii Alegani. Timpul acţiunii e situat cam prin a doua jumătate a veacului al XVIII-lea, când triburile indienilor irochezi năvălesc, la incitarea francezilor, pe teritoriile stăpânite de englezi, şi populate în

[1] Apărut în traducere românească în anul 1956. Ed. Tineretului.
[2] Apărut în traducere românească în anul 1959; Ed. Tineretului.

interior de triburile indienilor delawari.

În comparaţie cu „Preria”, nu se poate spune că aici caracterele diferitelor personaje ar fi conturate cu mai multă pricepere a resorturilor sufleteşti care le fac să se comporte într-un fel sau altul. Spre deosebire însă de „Preria”, ritmul întâmplărilor e mai viu, neprevăzutul intervine mai ades, şi poate chiar prea, în desfăşurarea faptelor.

Natty Bumpo e prezentat acum ca un flăcău care a crescut în mijlocul indienilor delawari. El a deprins de la indienii care l-au adoptat ca pe un fiu al lor respectul adevărului, curajul de a înfrunta cu calm situaţiile cele mai grele, priceperea de a se descurca în mijlocul primejdiilor cu o dibăcie şi naturaleţe nealterată de nimic. Aşa cum o şi mărturiseşte adesea, natura – măreţia şi înţelepciunea pe care o vădeşte ordinea ei – „i-a hărăzit ce e mai bun în el”. Acesta e personajul care trezindu-se în mijlocul unor conflicte dezlănţuite fără voia sa stăruie să se aleagă calea înţelegerii şi numai când îşi dă seama că nu se poate proceda altfel, luptă pentru a se apăra şi a-i apăra pe cei ameninţaţi din jurul său.

Ca şi în alte cărţi din acest ciclu, Fenimore Cooper zugrăveşte, în opoziţie cu Natty Bumpo, şi tipul albului lipsit de scrupule, care îşi foloseşte puterea, dibăcia şi curajul în chip necinstit, care nu ezită a recurge la violenţă chiar când acest lucru nu se impune. E vorba de Harry cel Pripit, un tip a cărei aroganţă, lipsă de scrupule şi atitudine rasistă îl fac să nu fie de loc simpatic cititorului.

Poziţia autorului, de condamnare a acestor comportări, de respingere a unor asemenea atitudini e categorică. Natty Bumpo, care exprimă uneori cu o de ajuns de vizibilă şi directă naivitate literară părerile autorului, îi declară lui Harry la un moment dat: „Pentru mine pieile roşii sunt oameni ca şi noi… Oameni de rase şi culori diferite, cu tradiţii diferite, dar având în fond aceeaşi fire”.

Autorul rămâne astfel la poziţia sa de preţuire şi de relevare a calităţilor oamenilor simpli, indiferent de rasa căreia aparţin ei. De altminteri puţina simpatie pe care o arată zgomotosului şi grosolanului Harry, se exprimă şi prin faptul că acesta e respins – deşi cam nemotivat în raport cu comportarea ei anterioară – de către prea frumoasa Judith care îşi îndreaptă în schimb afecţiunea spre Natty Bumpo.

Preţuirea de care se bucură Natty în ochii tuturor şi chiar şi în rândurile indienilor irochezi când e luat prizonier provine din faptul că sinceritatea cu care el urmăreşte izbânda dreptăţii, a omeniei impune.

„Om adevărat, spune el odată Pripitului, cred eu că e acela care ştie a păzi cât mai bine dreptatea”. Câteodată această preţuire apare puţin cam forţată, corespunzând moralei de multe ori naive care cârmuieşte destinele mai tuturor eroilor lui Cooper. Cei buni sunt de obicei răsplătiţi şi de oameni şi de împrejurări, cei răi îşi primesc mai întotdeauna cuvenita pedeapsă.

Nu voi intra în amănuntele unei acţiuni care, deşi nu este prea complicată, abundă în situaţii încordate, în fapte temerare, nu lipsite şi de urmări tragice. Aş vrea în schimb să stărui puţin asupra unora dintre personaje. O menţiune deosebită o merită pitorescul, dar şi umanitatea simplă, atrăgătoare, a figurii celor doi indieni delawari, prietenul lui Natty, viteazul Chingachgook, „Şarpele cel Mare” şi gingaşa şi înţeleapta Wah-ta-Wah, iubita lui.

Atenţia principală a autorului e însă îndreptată spre zugrăvirea figurii lui Natty Bumpo, care ne trezeşte adânca simpatie pentru „simplitatea cinstită a gândurilor şi pentru curajul faptelor sale”. (M. Gorki). Îl urmărim fermecaţi încă o dată de modul ingenios şi firesc în care scapă mereu teafăr şt nevătămat, deşi e ameninţat de primejdii de moarte. Se datoreşte farmecul cărţii şi unui sentiment viu al naturii care străbate descrierile pline de poezie ale unor locuri rareori tulburate de prezenţa omului. Naivitatea povestirii uneori, a zugrăvirii diferitelor stări sufleteşti ale personajelor este cu prisosinţă compensată de atracţia exercitată asupra cititorului, de caracterul lui Natty care, cum spunea Gorki, „trăieşte ca o întruchipare a celor mai bune însuşiri ale spiritului omenesc”.

Fenimore Cooper nu stăruie în îndelungi şi minuţioase analize asupra gândurilor eroului său, el ni-l arată cel mai ades în acţiune, însă aceste acţiuni sunt motivate de porniri curate şi cinstite. În Natty scriitorul a plăsmuit o personificare a tuturor calităţilor pe care socotea el că le dăruie omului viaţa în mijlocul naturii, observarea şi urmarea legilor naturii.

Cititorul care cunoaşte, din celelalte cărţi, ideile lui Cooper cu

privire la considerarea vieţii în mijlocul naturii ca ideal social, le va regăsi şi în „Vânătorul de cerbi”. Trebuie să menţionăm însă că Natty Bumpo fiind la începutul dobândirii acestor idei – către sfârşitul vieţii sale, relatat în „Preria”, el a devenit un adevărat „filozof al naturii” – nu le separă încă prea clar de ideile religioase. În acest sens, invocarea sau apelul, întâlnit frecvent în paginile cărţii, la puterea religiei asupra oamenilor trebuie înţeleasă ca reprezentând un moment pe care, în evoluţia sa, personajul principal îl va depăşi.

De altfel şi întâmplările romanului arată de ajuns de limpede aceasta, subliniind ideea că divinitatea se confundă în fapt cu natura. Şi întrebat odată ce iubeşte mai mult, Natty răspunde că dragostea lui e dăruită naturii, care-i poate aduce pe oameni, prin măreţia şi perfecţia ei, pe drumul cel bun chiar dacă până atunci ei nu l-au urmat. Şi spre slava naturii rosteşte aproape un poem în proză spunând că dragostea sa „e în pădure”, aninată de „fiecare creangă de copac, în stropii molcomi de ploaie, în roua ce poleieşte fiecare fir de iarbă, în norii ce plutesc pe cer ca sineala, în păsările care ciripesc prin crânguri, în izvoarele cu unda proaspătă care îi potolesc setea, şi în atâtea şi atâtea daruri fără seamăn” *ale firii.*

Aşa cum am mai arătat şi altădată[3]*, Fenimore Cooper prin ideile sale se dovedeşte a fi un deist, de nuanţă rousseau-iană, al cărui Dumnezeu e de fapt natura. Şi raţiunea naturii cere ca lucrurile să se întâmple într-un fel sau altul, voinţa Celui de Sus fiind în fapt voinţa proceselor din natură.*

Se înţelege că, fiind la începutul vieţii sale trăite în plină natură, Natty nu va vedea aceste lucruri, aşa cum va izbuti să le vadă către sfârşitul ei. Însă chiar şi în acest volum curajosul vânător exprimă idei care pun în discuţie utilitatea sau necesitatea religiei. Vorbind despre biserici pe care nu le consideră chiar „absolut necesare”, Natty spune: „Nici forturile, nici bisericile nu-i fac mai fericiţi pe oameni. Mai mult decât atât, în mijlocul coloniştilor există mereu un sâmbure de vrajbă, pe când în pădure domneşte împăcarea”.

Nu trebuie să uităm că aceste păreri erau susţinute de Fenimore Cooper acum o sută douăzeci de ani. Şi din acest punct de vedere trebuie să admitem că ele erau rodul unei gândiri

---

[3] vezi prefaţa la J.F.Cooper „Preria”.

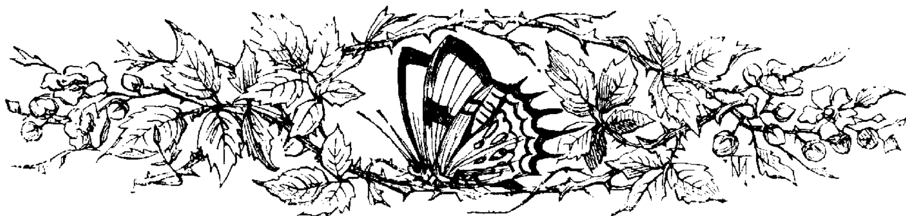
înaintate pentru acea vreme, opunându-se absolutismului religios şi social.

Sunt preţioase de asemenea ideile cărţii care, afirmând principiul egalităţii între rase sau naţiuni, condamnă în fapt politica colonialismului de atunci care urmărea prin dezbinarea şi aţâţarea triburilor indiene unele împotriva altora să le nimicească.

Nu e atât de uşor să iei „calea războiului”, încearcă să-i convingă pe cei din jurul lui Natty Bumpo, de aceea întotdeauna el proclamă că trebuie urmată calea înţelegerii şi nu a luptei. E adevărat că nu reuşeşte întotdeauna să o urmeze. Împrejurările îl silesc să acţioneze şi altfel decât ar fi dorit, dar atitudinea sa e net paşnică, înclinată spre rezolvarea conflictelor pe o cale care să excludă armele.

Toate acestea îl conturează pe Natty Bumpo şi aici, ca şi în alte cărţi ale ciclului, ca pe un om care urmăreşte izbânda dreptăţii, a cinstei şi a adevărului în relaţiile sale cu oamenii din jur. Curajul şi temeritatea sa sunt puse în slujba atingerii acestui scop. De aici şi preţuirea de care s-au bucurat în rândurile cititorilor de pretutindeni cărţile lui Cooper, închinate zugrăvirii vieţii acestui personaj. Scrise acum mai bine de o sută de ani, romanele sunt şi astăzi, aşa cum au arătat-o adesea în amintirile lor revoluţionarii ruşi: „un bun educator, care sădeşte în suflete simţământul cinstei, curajul şi năzuinţa spre acţiune”.

RADU LUPAN

VÂNĂTORUL DE CERBI

Capitolul I

Întâmplările pe care le vom istorisi mai jos s-au petrecut între 1740 şi 1745, într-o vreme când aşezările coloniei New York se limitau la cele patru comitate de pe ţărmul Atlanticului, o şuviţă subţire de pământ, de o parte şi de alta a Hudsonului, mergând de la gurile fluviului până la cascadele din apropierea izvoarelor, precum şi la câteva districte vecine mai înaintate de pe Mohawk şi Schoharie. Pădurile virgine alcătuiau ca un brâu lat ce se întindea până în marginea albiei celui mai mare fluviu de pe continent, ba chiar şi mai departe, revărsându-se spre Noua Anglie şi punând sub ocrotirea copacilor seculari mocassinul tăcut al luptătorului băştinaş. O privire aruncată de undeva de pe o înălţime asupra întregului ţinut de la răsărit de Mississippi ar fi descoperit, în acele vremuri, un noian de păduri, mărginit spre mare de o fâşie îngustă de pământ cultivat, întreruptă ici-colo de oglinzile sclipitoare ale lacurilor sau de şerpuirea râurilor ce o brăzdau. Într-o asemenea vastă întruchipare a solemnei singurătăţi, ţinutul pe care am vrea să-l descriem ocupă un loc cât se poate de neînsemnat. Suntem convinşi totuşi că acela care cu ajutorul câtorva trăsături simple, al câtorva amănunte imponderabile, reuşeşte să prezinte o imagine minuţioasă a unui crâmpei oarecare din aceste cuprinsuri sălbatice e în stare să dea, fără doar şi poate, o idee destul de exactă despre întregul ţinut.

Secole de-a rândul, soarele văratic dogorise vârfurile aceloraşi falnici stejari şi pini, răspândindu-şi căldura până în rădăcinile viguroase, când într-o bună zi se auzi zvon de glasuri omeneşti chemându-se în adâncul pădurii, a cărei coamă era scăldată în lumina strălucitoare a unei zile senine de iunie şi ale cărei trunchiuri se înălţau, pline de o vajnică măreţie, la umbra frunzarelor. Păreau a fi două glasuri deosebite judecând după timbru: probabil doi călători care se rătăciseră în inima sihlei şi căutau acum, fiecare pe seama lui, poteca. Într-un târziu răsună un strigăt de izbândă şi, o clipă mai târziu, un om răsări din labirintul hăţişurilor ce împânzeau terenul mlăştinos, răzbătând într-un luminiş format parte din pricina vreunei furtuni ce pustiise pădurea, parte datorită pârjolului. Această mică poiană care, deşi presărată cu trunchiuri de copaci uscaţi, lăsa slobod vederii cerul albastru, se afla pe coasta uneia dintre colinele mai înalte ori unuia dintre munţii mai scunzi ce brăzdau întreaga regiune.

— Aici poţi să răsufli în voie – exclamă uşurat pădurarul în clipa când se trezi sub seninul cerului, scuturându-şi mădularele vânjoase întocmai ca un dulău ce s-ar fi despotmolit dintr-un troian de zăpadă. Ura, Vânătorule de Cerbi, iată-ne în sfârşit la lumina zilei! Uite colo şi lacul!

Nu apucă bine să rostească aceste cuvinte, că cel de-al doilea călător, dând la o parte tufişurile ce împânzeau mlaştina, ieşi, de asemenea, la lumină. După ce îşi netezi la repezeală hainele răvăşite, se apropie de tovarăşul său care tocmai se pregătea să facă un popas.

— Cunoşti locul ăsta? întrebă cel căruia i se spunea Vânătorul de Cerbi. Sau te bucuri numai aşa, fiindcă ai văzut soarele?

— Şi una şi alta, frăţioare; cunosc locul ăsta şi nici nu-mi pare rău, crede-mă, să văd răsărindu-mi în cale un prieten atât de darnic precum e soarele. În sfârşit, acum putem să ne fixăm din nou în minte punctele cardinale; numai noi am fi vinovaţi dacă s-ar întâmpla, din cine ştie ce motiv, să le încurcăm iarăşi, aşa cum am păţit-o adineauri. Să nu-mi spui mie Harry cel Pripit, dacă n-o fi ăsta locul unde au poposit astă-vară, timp de o săptămână încheiată, vânătorii de pământuri[4]. Vezi butucii aceia? Acolo au fost adăposturile lor, iar dincoace uite, izvorul. Oricât de drag mi-ar fi soarele, măi, frăţioare, niciodată până în ziua de azi n-am avut nevoie, să mă uit la el ca să ştiu când e

[4] Coloniştii ce căutau să ocupe loturi mai bune de pământ (n.t.)

amiaza. În toată colonia nu există ceasornic mai bun decât stomacul meu, şi în momentul ăsta stomacul îmi spune c-ar fi cam douăsprezece şi jumătate. Fă bine deci şi desfă băierile tolbei să întoarcem ceasul pentru încă şase ore.

În urma acestei propuneri se apucară amândoi să pregătească cele trebuincioase pentru prânzul zilnic, un prânz frugal, dar plin de voioşie.

Să profităm, aşadar, de pauza ce intervenise în convorbirea lor, pentru a-i da putinţa cititorului să-şi facă o idee de felul cum arătau aceşti doi inşi care vor avea de jucat un rol destul de important în istorisirea noastră. Nu cred, cel puţin asta e părerea mea, c-ar fi chiar aşa uşor de găsit în lumea asta mare o mai falnică întruchipare a viguroasei bărbaţii ca în persoana celui ce îşi spunea el însuşi Harry cel Pripit. Numele său adevărat era Henry March; cum însă locuitorii ţinuturilor mărginaşe împrumutaseră de la pieile roşii obiceiul de a-şi porecli semenii, nimeni nu-i spunea altfel decât Pripitul, ba deseori chiar Încurcă Lume, poreclă pe care lumea i-o scornise din pricină că era veşnic grăbit, nu-şi găsea o clipă locul şi era uşuratic din fire; Pripitul avea un fel de neastâmpăr ce-l făcea să fie pururea agitat, aşa încât i se dusese pretutindeni vestea în toate aşezările împrăştiate pe întinsurile acelor meleaguri până hăt, departe în Canada. Harry era înalt de vreo şase picioare şi patru degete[5]; şi, fiind totodată bine proporţionat, încât anevoie ai fi găsit pe cineva să-i semene, forţa lui puţin obişnuită justifica întru totul prestigiul pe care i-l dădea statura-i uriaşă. Chipul său nu se arăta a fi mai prejos decât restul; fiindcă şi chipul, ca şi trupul, plesnea de sănătate şi era plăcut ochiului. Pripitul avea o figură deschisă şi, cu toate că felul său de a fi mai păstra ceva din asprimea caracteristică locuitorilor de la graniţă, prestanţa unui fizic plin de măreţie ce îl ferea de orice vulgaritate.

Vânătorul de Cerbi, aşa cum îl numea Harry cel Pripit pe tovarăşul său, era cu totul deosebit, atât ca înfăţişare cât şi ca fire. Înalt şi el de vreo şase picioare, cu mocassini, părea să aibă totuşi o constituţie mai delicată, mai puţin viguroasă decât a celuilalt; muşchii săi totuşi erau destul de bine conturaţi, ceea ce dovedea o mare agilitate în mişcări, dacă nu şi o forţă excepţională. Încolo nu părea să aibă nimic deosebit, în afară doar de tinereţea sa; în schimb, rareori cred, se întâmpla să-l privească cineva cu luare-aminte fără să se simtă cucerit dintru

[5] Circa 1,90 m. (n.t.).

început de expresia chipului său ce trezea cea mai deplină încredere. Atâta cinste sufletească se citea pe faţa lui, însoţită de asemenea temeinice năzuinţe şi o atât de adâncă sinceritate încât nu se putea să nu stârnească interesul. Uneori, curăţenia sufletească ce o mărturisea obrazul său semăna atât de mult cu naivitatea, încât ai fi putut să crezi că omul era lipsit de mijloacele obişnuite de a deosebi adevărul de înşelăciune; era destul să-l cunoşti însă mai îndeaproape ca să pierzi imediat orişice îndoieli cu privire la discernământul şi deşteptăciunea lui.

Amândoi aceşti locuitori ai ţinuturilor mărginaşe erau în floarea tinereţii; Harry să tot fi avut vreo douăzeci şi şase sau douăzeci şi opt de ani, iar Vânătorul de Cerbi era ceva mai mic decât el. Cât priveşte straiele lor nu merită cred să ne mai ostenim a le descrie în amănunţime; nu strică totuşi să amintim că îmbrăcămintea lor era alcătuită mai cu seamă din blănuri de animale, ceea ce arăta că făceau parte din tagma oamenilor obişnuiţi să trăiască departe de civilizaţie, în inima codrilor fără sfârşit. Cu toate astea, Vânătorul de Cerbi era îmbrăcat cu oarecare îngrijire şi destul de pitoresc, lucru care ieşea şi mai bine în vileag, privind armele şi echipamentul său. Carabina era în perfectă stare, plăselele cuţitului de vânătoare erau sculptate cu migală, cornul în care ţinea praful de puşcă era împodobit cu încrustaţii meşteşugit lucrate; iar tolba de vânătoare era şi ea ornamentată cu nişte scoici cărora pieile roşii le spuneau *wampum*. Cât despre însoţitorul său, Harry Pripitul, fie dintr-o nepăsare înnăscută, fie pentru că în sinea lui se socotea destul de chipeş ca să nu mai aibă nevoie să se dichisească, părea a nu se sinchisi câtuşi de puţin de îmbrăcămintea pe care o purta cu un fel de neglijenţă, ca şi cum ar fi simţit un nobil dispreţ pentru asemenea fleacuri, pentru orişice zorzoane şi marafeturi. Şi se prea poate, ca prestigiul pe care i-l dădeau înfăţişarea lui armonioasă şi statura sa de uriaş, ar fi fost mai degrabă sporit decât micşorat de nepăsarea aceea dispreţuitoare, câtuşi de puţin făţarnică.

— Hai, Vânătorule de Cerbi, dă-i drumul să te vedem dacă ai într-adevăr un stomac de delawar, fiindcă zici c-ai crescut în mijlocul lor – strigă Harry care se şi grăbi să facă începutul, căscând gura mare ca să înfulece o halcă de vânat, tocmai bună să îndestuleze masa unui ţăran european – dă-i drumul, frăţioare, şi arată-ţi vitejia faţă de această biată ciută, luptând de astă dată cu dinţii, aşa cum mai înainte ai luptat cu puşca.

— Lasă, Harry, lasă că nu-i nicio vitejie să ucizi o ciută, mai

ales când nu e anotimpul lor; să fi doborât o panteră sau vreun cuguar mai zic şi eu – îi întoarse vorba celălalt, pregătindu-se să se înfrupte din vânat. Iar dacă delawarii m-au poreclit aşa, să ştii că au făcut-o nu atât pentru cutezanţa mea, cât mai ales pentru că am ochiul ager şi piciorul sprinten. În ce mă priveşte nu cred că este o laşitate să culci la pământ un cerb, dar, fără doar şi poate, nici cine ştie ce ispravă cu care să te mândreşti.

— Nici delawarii, de altfel, nu sunt nişte eroi – bolborosi cu gura plină Harry cel Pripit – altminteri nu i-ar fi lăsat în ruptul capului pe netrebnicii aceia de mingoşi, pe golanii aceia, să-i supună ca pe nişte muieri.

— Lucrul ăsta era cântecul lui şi n-a fost nici înţeles, nici lămurit cumsecade – sări cu gura Vânătorul de Cerbi, care ştia să fie un prieten îndatoritor, pe cât se dovedise însoţitorul său a fi un adversar primejdios. Mingo n-au făcut decât să împânzească pădurile cu minciunile lor gogonate, de-alde ăştia ca ei nu-s în stare să-şi tină nici cuvântul şi nici legămintele. Crede-mă, am trăit zece ani în mijlocul delawarilor şi-i cunosc prea bine: sunt la fel de viteji ca orice alt trib, când e vorba să se măsoare în luptă dreaptă cu alţii.

— Uite ce e, jupâne vânător, fiindcă am ajuns să vorbim despre asta, ce-ar fi să dăm cărţile pe faţă şi să discutăm ca de la om la om? Răspunde-mi, aşadar, la o întrebare: pe cât se pare norocul ţi-a ieşit totdeauna în cale, încât toată lumea te ştie acum ca pe un vânător de frunte, dar ia spune, ai avut vreodată prilejul să-ţi masori puterile, cu o fiinţă cugetătoare, ti-a fost dat vreodată să apeşi trăgaciul aţintind un duşman în stare să-ţi răspundă la fel?

— Ca să-ţi spun drept, n-am făcut-o niciodată – mărturisi Vânătorul de Cerbi – fiindcă n-am întâlnit încă până acum asemenea prilej. Delawarii, tot timpul cât am hălăduit printre ei, au fost oameni paşnici. Şi pe urmă pentru mine e o nelegiuire să iei viaţa unui om, când nu dai piept cu el în luptă dreaptă.

— Ba nu, zău? Niciodată până acum nu ţi-a picat în mână vreun terchea-berchea care să-ţi fi şterpelit niscai blănuri sau capcane? Şi ce-ai făcut atunci: nu i-ai aplicat singur, cu mâna ta, litera legii, ca să le cruţi judecătorilor asemenea plictiseală, iar puşlamalei cheltuielile unui proces?

— Mie nu-mi place să prind fiarele în capcană, Harry – îi răspunse tânărul, cu mândrie – trăiesc din ce-mi aduce vânatul cu puşca şi, având în mână o astfel de armă, n-ai să mă vezi niciodată întorcând spatele nici unui om de pe tot cuprinsul

dintre Hudson şi Sfântul Laurenţiu. În viaţa mea n-am vândut pielea vreunei sălbăticiuni a cărei scăfârlie să nu fi avut o gaură în plus pe lângă cele hărăzite de natură, ca să poată privi sau respira.

— Te cred şi foarte bine faci, dacă-i vorba de fiarele sălbatice; gândeşte-te totuşi că asta nu înseamnă mai nimic pe lângă faptul de a scalpa un om sau de a-l împuşca pe la spate. Să pândeşti cu puşca în mână o piele roşie, stând tupilat într-un ascunziş, este un lucru potrivit cu propriile sale obiceiuri. Şi acum că suntem în toiul unui război, cum ai zice tu, legiuit, cu cât vei ajunge să ştergi mai curând asemenea pată de pe cugetul tău, cu atât vei dormi mai liniştit; cel puţin, atunci, ai fi sigur că un duşman mai puţin îţi dă târcoale în pădure. Să ştii că nici nu vreau să te mai văd în ochi, amice Natty, dacă atunci când ai să pui carabina la umăr n-ai să-ţi aţinteşti privirile mai sus de lumea animalelor cu patru picioare.

— Călătoria noastră, după cum ziceai, domnule March, se apropie de sfârşit şi am putea să ne despărţim chiar astă-seară, dacă socoteşti într-adevăr c-a venit vremea s-o facem. Am un prieten care mă aşteaptă şi poţi să mă crezi pe cuvânt că prietenul meu nu s-ar simţi câtuşi de puţin dezonorat să se însoţească cu un om care în viaţa lui n-a căutat să-i facă de petrecanie vreunui semen de-al său.

— Tare aş vrea să ştiu ce l-o fi îndemnat pe vicleanul asta de indian să cutreiere coclaurii ăştia, de vreme ce nu e încă anotimpul de vânătoare – murmură Pripitul ca pentru sine, vrând parcă să-şi mărturisească dispreţul şi în acelaşi timp să-i arate celuilalt că prea puţin se sinchiseşte dacă vorbele sale îi vor ajunge la ureche. Unde ziceai că ţi-a dat întâlnire tânărul şef?

— În dreptul unei stânci rotunde, de pe ţărm, unde, după câte mi s-a spus, triburile se adună de obicei ca să-şi încheie învoielile şi să-şi îngroape securile. I-am auzit adeseori pe delawari vorbind despre el, cu toate că, să-ţi spun drept, habar n-am cum arată nici el, nici lacul cu pricina. Atât cei din tribul Mingo cât şi mohicanii se consideră singurii stăpâni ai acestui ţinut care, de altminteri, îl folosesc în devălmăşie pentru vânat şi pescuit în timp de pace; Dumnezeu ştie însă ce poate fi în toiul unui război!

— În devălmăşie! exclamă Harry, râzând cu poftă. Aş vrea să ştiu ce-ar spune Tom Hutter Corăbierul auzind una ca ăsta? Fiindcă Tom strigă sus şi tare că numai el este stăpân peste lac, în virtutea celor cincisprezece ani de când s-a statornicit aici, şi tare mă tem că n-o să-l lase chiar aşa, cu una cu două, pe mâna

tribului Mingo sau pe mâna delawarilor.

— Dar colonia ce zice despre gâlceava asta? Fiindcă nu se poate ca pământurile astea să fi rămas până în clipa de faţă fără stăpân; ştii doar că sunt atâţia oameni lacomi de avuţii, în stare să pună stăpânire asupra celor mai sălbatice coclauri, unde cu niciun preţ nu s-ar încumeta să calce, pentru a-şi măsura din ochi bogăţiile.

— O fi aşa cum zici prin alte părţi ale coloniei, Vânătorule, nu însă şi aici. Nimeni pe lume nu stăpâneşte nici măcar o palmă de pământ pe aceste meleaguri. Nu există niciun înscris pe lume care să cuprindă fie chiar un singur rând privitor la cutare deal sau cutare vale din împrejurimi. De atâtea ori doar l-am auzit vorbind despre asta pe moş Tom! De aceea o ţine una şi bună că el ar fi singurul îndreptăţit să le stăpânească, şi când spune Tom un lucru, poţi fi sigur că nu se dă chiar aşa de lesne bătut.

— Din câte mi-ai istorisit, Pripitule, Tom Corăbierul nu pare a fi un muritor ca toţi ceilalţi; nici mingo, nici delawar şi nici faţă palidă; de altfel, stăpânirea lui asupra acestor meleaguri, după câte ştiu de la tine, se dovedeşte a fi fost destul de îndelungată când te gândeşti cât de trecătoare sunt îndeobşte lucrurile aici, în preajma graniţelor. Spune-mi, ce fel de om e şi care-i povestea lui?

— Într-adevăr, moş Tom e un om ca toţi ceilalţi; judecând după apucăturile lui, seamănă mai degrabă cu un sconcs sau mai ştiu eu cu ce altă vieţuitoare. Unii bănuiesc că în tinereţe, cu mult înainte ca noi doi să ne fi cunoscut sau poate chiar să fi văzut lumina zilei, s-ar fi îndeletnicit cu pirateria în cârdăşie cu un anume Kidd, care a fost spânzurat sub cuvânt că ar fi prădat nişte corăbii pe mare, şi că moştenitorul s-ar fi statornicit pe aceste meleaguri, chibzuind în sinea lui că niciodată crucişătoarele regelui nu vor ajunge să treacă munţii şi că, prin urmare, aici, în inima codrilor se va putea bucura în tihnă de rodul tâlhăriilor lui.

— Se înşela, Harry, se înşela peste măsură. Nicăieri în lumea asta un om nu se poate bucura în tihnă de prada dobândită prin tâlhărie.

— Asta depinde în bună parte de felul cum e alcătuit fiecare. Am cunoscut oameni care nu se simţeau la largul lor decât în mijlocul unor petreceri gălăgioase, după cum de asemenea am întâlnit alţii cărora le plăcea să şadă singuri, singurei în colţişorul lor. Sunt unii care nu-şi găsesc liniştea dacă nu umblă după jecmăneală, iar alţii dacă se îndeletnicesc cu asemenea lucruri.

Firea omului e tare întortocheată. Moş Tom însă pe cât se pare nu seamănă nici cu unii nici cu ceilalţi, aşa încât se bucură pe îndelete şi în toată tihna, împreună cu fetele sale, de rodul jafurilor săvârşite, dacă într-adevăr o fi avut cândva asemenea apucături şi nu cred că mai râvneşte nimic altceva.

— Aha, va să zică bătrânul are şi fete; am auzit de la delawarii care au umblat pe aici după vânat fel de fel de poveşti pe socoteala odraslelor lui. N-au mamă, nu-i aşa, Pripitule?

— Au avut cândva, cum e şi firesc; din păcate însă, biata femeie s-a prăpădit acum vreo doi ani şi în clipa de fată se odihneşte pe fundul lacului.

— Cum adică? rosti Vânătorul de Cerbi, uitându-se puţin nedumerit la tovarăşul său.

— Aşa cum îţi spun: a murit şi leşul ei a fost aruncat în apă; cred că vorbesc englezeşte. Moşneagul şi-a cufundat nevasta în lac, asistând astfel la ultima ei călătorie; poţi să mă crezi pe cuvânt, fiindcă am fost de faţă la ceremonia aceasta. Dacă însă Tom a făcut-o ca să nu fie silit să-i sape groapa, ceea ce nu-i o treabă prea uşoară aici, dat fiind că pământul e înţesat de rădăcini sau cu gândul că apa spală mai repede păcatele decât ţarina, asta n-aş mai putea să-ţi spun.

— Atât de păcătoasă a fost biata femeie, încât şi după ce s-a sfârşit din viaţă i-a dat de furcă bărbatului ei?

— Nu mult mai păcătoasă decât alţi oameni; cu toate că avea şi ea metehnele ei. După mine, Judith Hutter n-a fost lipsită de noroc în viaţă şi a avut parte de un sfârşit destul de bun, când te gândeşti că ani de zile urechea ei n-a mai auzit glasul clopotelor bisericeşti; şi cred că moş Tom a cufundat-o în apă nu numai ca să-şi cureţe sieşi osteneala, ci ca să-i fie şi ei mai uşor. Fiindcă, vezi tu, Judith era aprigă din fire ca un amnar, şi cum la rândul său unchiaşul semăna şi el cu o cremene, când şi când ciocnindu-se, scăpărau scântei; altminteri, însă, n-aş putea spune că nu trăiau în bună înţelegere. În schimb, când luau foc, cine se afla întâmplător de faţă, avea prilejul să descopere anumite lucruri din trecutul lor umbros, aşa cum uneori în desişul pădurii, câte o rază stingheră de soare se strecoară până la poalele copacilor. Totdeauna însă am să mă gândesc cu respect la răposata Judith; fiindcă nu cred să existe multe femei pe lume care să se poată mândri cu asemenea odor de fată cum e copila ei ce-i poartă numele, Judith Hutter.

— A, da, ăsta e numele pe care-l pomeneau delawarii, deşi îl rosteau stâlcit aşa cum se pricepeau. Judecând după spusele lor

însă, mă tem că fata asta n-o să-mi placă.

— Auzi, să-i placă dumnealui! izbucni Pripitul, mânios foc văzând ifosele şi uşurinţa cu care-şi îngăduia să trăncănească amicul său. Parcă mai poate fi vorba de plăcut când ai în faţa ochilor o fiinţă ca Judith? Ce eşti tu decât un copilandru, un copăcel care nici n-a apucat bine să prindă rădăcini. Află de la mine, băiete, că în jurul Judithei au roit o droaie de curtezani, bărbaţi în toată puterea cuvântului, şi asta încă de când avea cincisprezece ani, acum vreo cinci ani adică. Crezi tu că Judith ar catadicsi măcar să se uite la un mucos ca tine?

— Suntem în iunie, Harry, şi soarele nu e acoperit de niciun nor, aşa că n-are rost, zău, să te înfierbânţi aşa – îi răspunse însoţitorul său, fără să se arate câtuşi de puţin tulburat. Fiecare om cu gusturile lui; chiar şi o veveriţă are dreptul să creadă ce-i place despre un cuguar.

— Da, numai că s-ar putea întâmpla să nu-i fie prea moale dacă cuguarul ar afla părerea ei – bombăni Harry March. Fiindcă eşti încă prea crud la minte şi nechibzuit, n-am să-ţi iau în nume de rău nerozia. Hai, Vânătorule de Corbi – adăugă dânsul, râzând cu voie bună după ce stătuse o clipă în cumpănă, doar ne-am legat să fim prieteni; n-o să stricăm tocmai acum prietenia pentru o muieruşcă fandosită, un biet creieraş de păsărică, numai din pricină că-i nurlie. Cu atât mai mult cu cât n-ai văzut-o în viaţa ta. Judith e făcută pentru un bărbat în lege; ar fi o prostie din parte-mi să mă tem de un copilandru ca tine. Şi ce spuneau delawarii despre drăcoaica asta de fată, pentru că de bună seamă un indigen trebuie să aibă şi el părerile lui despre seminţia femeiască, la fel ca un om alb, nu-i aşa?

— Spuneau că e frumoasă de pică şi ţi-e mai mare dragul s-o asculţi vorbind, dar că-i place prea mult să vadă bărbaţii roind în jurul ei şi că n-are minte nici cât o pasăre.

— Draci împeliţaţi! De unde or fi învăţat ei să cumpănească atât de bine lucrările firii? Şi când te gândeşti că sunt unii care-i nesocotesc, zicând că nu-s buni decât să hăituiască vânatul sau ca iscoade în război; eu însă susţin că sunt nişte înţelepţi şi că se pricep la oameni tot atât de bine cum se pricep la castori, cât despre femei, nici nu mai vorbesc. Uite, e Judith întreagă, până la ultima panglicuţă! Ca să-ţi spun adevărul adevărat, eram cât pe ce să mă însor cu ea, încă de acum doi ani, de n-ar fi fost două motive care să mă împiedice, dintre care unul e tocmai uşurătatea ei.

— Şi care ar fi celălalt? întrebă vânătorul, care mânca mai

departe, ca şi cum prea puţin l-ar fi interesat acest subiect.

— Celălalt e că nu puteam să-mi dau seama dacă dânsa mă vrea. Drăcoaica e nostimă foc şi ştie şi ea asta. Măi băiete, ascultă ce-ţi spun: nu se află copac pe aceste meleaguri care să fi crescut mai drept ca ea, sau care să se aplece în bătaia vântului mai mlădiu decât dânsa. Nici nu cred să fi văzut vreodată o ciută sărind cu o gingăşie mai firească. Să fi fost doar atât, toată lumea nici vorbă i-ar aduce numai laude; din păcate însă, Judith are atâtea cusururi, încât mi-ar veni greu să i le trec cu vederea. Şi de multe ori îmi vine să fac legământ că niciodată n-o să-mi mai calce piciorul pe ţărmurile lacului.

— De aceea pesemne te duci mereu pe-acolo! Când juri c-ai să te fereşti de cutare lucru, poţi fi sigur că tocmai atunci ai să-l faci.

— Ce te pricepi tu, Vânătorule, în treburile astea? Educaţia pe care ai primit-o a lăsat urme atât de adânci asupra ta de parcă ai fi trăit toată viaţa numai în sânul coloniei. Cu mine însă este altă poveste; eu în ruptul capului nu m-aş agăţa de un lucru, de aceea nici nu-mi trece prin minte să fac asemenea legământ. Dacă ai şti câte am aflat despre Judith, ai fi poate mai îngăduitor cu mine şi mi-ai ierta unele răbufniri. De pildă, ofiţerii de la forturile de pe Mohawk trec uneori lacul dincoace, ca să pescuiască şi să vâneze prin partea locului; atunci s-o vezi pe Judith, ai zice că nefericita şi-a ieşit din minţi. E destul s-o priveşti cum se înzorzonează şi se sclifoseşte faţă de curtezanii ei.

— O fată de oameni săraci nu se cade să se poarte aşa – rosti grav Vânătorul de Cerbi. Ofiţerii sunt toţi băieţi de familie şi dacă-i fac ochi dulci Judithei, cum spui tu, cine ştie ce gânduri rele le-or fi umblând prin minte.

— De aceea, vezi, nu ştiu ce să cred şi stau mereu la îndoială. Îndeosebi e un căpitan care îmi cam dă de bănuit şi, dacă nu mă înşel, vina o poartă numai nesăbuinţa ei. Într-un cuvânt, mi-ar place să fie ceva mai cumpănită şi mai la locul ei; din păcate însă, norii ce zboară peste culmile astea nu sunt mai nestatornici decât ea. Ai putea să numeri pe degete bărbaţii care s-au uitat la ea de când era o fetişcană şi până în ziua de azi, şi totuşi s-o vezi ce aere îşi dă faţă de vreo doi-trei ofiţeri! Îţi vine, zău, să-ţi iei câmpii!

— Eu mi-aş muta gândul de la o asemenea femeie şi m-aş întoarce cu toată dragostea spre pădure; cel puţin poţi fi sigur că din partea ei n-o să ai nicio dezamăgire, fiind chivernisită şi

cârmuită potrivit unor rânduieli ce nu dau greş niciodată.

— Dacă ai cunoaşte-o pe Judith, ţi-ai da numaidecât seama că aşa ceva e mai uşor de spus decât de făcut. Dacă aş putea să şterg din mintea mea pe toţi ofiţerii aceia, aş lua-o pe fată cu mine pe sus şi m-aş duce cu ea până dincolo de Mohawk. Aş obliga-o pe urmă să se mărite cu mine chiar dacă nu i-ar fi pe plac, lăsând-o în grija lui moş Tara pe Hetty, cealaltă fată a lui, care, dacă nu este atât de frumoasă, nici atât de ageră la minte ca soră-sa, în schimb e cu mult mai vrednică.

— Cum, mai e încă o păsărică în cuib? întrebă Vânătorul de Cerbi, ridicând spre el privirea în care mijea un licăr de curiozitate. Delawarii mi-au pomenit numai de una.

— Nici nu mă mir: fiindcă veni vorba de Judith Hutter şi de surioara ei, Hetty, trebuie să ştii că Hetty e într-adevăr o fată drăguţă, dar numai atât, în timp ce Judith, ascultă-mă pe mine, băiete, nu-şi are seamăn în lumea asta mare dintre cer şi pământ. Judith este isteaţă foc, bună de gură şi iscusită ca un bătrân indian firoscos, în timp ce Hetty sărăcuţa de ea, când o vezi, cel mult te face să te gândeşti că fiecare om poartă cu sine o busolă.

— Cum adică? făcu mirat Vânătorul de Cerbi.

— Păi n-ai auzit cum spun ofiţerii: „cutare şi-a pierdut busola”, ceea ce înseamnă, cel puţin aşa înţeleg eu, că în fiecare om există ceva ce-l ajută să meargă pe drumul cel drept fără să ştie nici el prea bine cum se întâmplă asta. „Busola” ar fi, aşadar, călăuza năzuinţelor noastre. Nu, biata Hetty se află, ca să zic aşa, la hotarul dintre necunoştinţă şi conştiinţă, reuşind uneori să-l depăşească, iar alteori nefiind în stare să treacă peste el.

— Sunt lucruri de care Dumnezeu are grijă în chip deosebit – rosti solemn Vânătorul de Cerbi – fiindcă el îi ocroteşte pe aceia faţă de care viaţa n-a fost prea darnică. Pieile roşii cinstesc şi respectă asemenea făpturi vitregite; ei ştiu că duhul rău sălăşluieşte mai degrabă în inima unui viclean decât într-a unui om a cărui minte nu e destul de isteaţă ca să-i poată fi de vreun folos.

— La asta pot să-ţi răspund că fără doar şi poale duhul rău, cum zici tu, n-o să poată face casă cu Hetty, întrucât, precum ţi-am spus adineaori, e destul s-o vezi, ca să-ţi dai seama că fiecare om are în sinea lui o busolă. Moş Tom ţine la dânsa şi tot aşa şi Judith, cât e ea de mândră şi de isteaţă. Altminteri nu ştiu, zău, ce s-ar întâmplă cu biata fată aci, în mijlocul unor oameni de teapa celor pe care îi întâlneşti câteodată în împrejurimile

lacului.

— Credeam că nimeni n-are habar că se află un loc pe aici şi că ţipenie de om nu calcă pe aceste meleaguri – spuse Vânătorul de Cerbi, nemulţumit, precum se vede, la gândul că lumea e atât de mică.

— Cam aşa şi e, frăţioare; nu ştiu dacă ar fi cu totul douăzeci de oameni albi care să le fi văzut cu ochii lor; cu toate astea gândeşte-te că douăzeci de localnici, născuţi şi crescuţi aci, la graniţă, fie ei vânători sau puitori de capcane ori cercetaşi, ar putea face destule rele, dacă ar vrea. Închipuieşte-ţi numai ce cumplit lucru ar fi pentru mine, Vânătorule, dacă aş afla că Judith s-a măritat în aste şase luni cât am lipsit.

— Dar spune-mi, ţi-a dat cumva vreo speranţă fata, ţi-a făcut vreo promisiune, ca să te bizui că te-a aşteptat?

— Da' de unde! Nici până acum nu prea ştiu ce să cred. Sunt un băiat destul de chipeş, frăţioare, cel puţin aşa mă văd eu, de câte ori mă oglindesc în vreun izvor în care bate soarele, şi totuşi, îţi mărturisesc, n-am reuşit încă să-i smulg ştrengăriţei nicio făgăduinţă sau măcar un zâmbet prietenos; în schimb e în stare să râdă în neştire ore întregi. Dacă însă a îndrăznit cumva să se mărite în lipsa mea, atunci, poţi să mă crezi pe cuvânt, o să aibă prilejul să guste din plăcerile văduviei, deşi nici n-a împlinit încă douăzeci de ani.

— N-oi avea de gând cumva să te răzbuni pe bărbatul ce şi l-a ales, numai aşa fiindcă l-a plăcut mai mult decât pe tine?

— De ce nu? Dacă un duşman îmi taie drumul, ce-ţi închipui, că n-o să tabăr asupra lui? Uită-te la mine: sunt eu omul care să lase un netrebnic, un nepricopsit de negustor de piei să mi-o ia înainte, când e vorba de un lucru atât de scump pentru mine, cum e dragostea Judithei Hutter? Şi-apoi, de vreme ce trăim în afara legilor, trebuie să ne facem singuri dreptate. Să zicem că într-o bună zi s-ar descoperi în pădure cadavrul unui ins oarecare, cine crezi c-o să poată da de urma ucigaşului chiar dacă toată colonia s-ar pune în mişcare şi oricâtă zarvă s-ar face în jurul acestui omor?

— În cazul când victima ar fi bărbatul Judithei Hutter, după cele întâmplate, nu crezi că aş avea şi eu de spus unele lucruri care ar ridica în picioare toată colonia?

— Tu, neisprăvitule!? Tu, un mucos de vânător, ai avea tu inima să-l denunţi pe Harry cel Pripit? Şi pentru cine, pentru un netrebnic, o secătură?

— Aş avea inima, Pripitule, să spun adevărul, poţi să fii sigur

de asta, fie c-ar fi vorba de tine sau de oricare alt om de pe faţa pământului.

March se uită la tovarăşul său câteva clipe, mirat, fără să rostească niciun cuvânt; apoi, înşfăcându-l de grumaz cu amândouă mâinile, îl scutură atât de vârtos, că aşa plăpând cum se arăta a fi Vânătorul pe lângă el, puţin ar mai fi lipsit ca să-i scoată oasele din încheieturi. Şi n-o făcea în glumă: ochii uriaşului scăpărau de mânie şi, judecând după anumiţi indici, lucrurile ameninţau să devină mult mai serioase decât s-ar fi părut la prima vedere. Oricare ar fi fost intenţiile adevărate ale lui March, şi probabil că nu avea niciuna bine definită, nu încăpea îndoială că-şi pierduse cu desăvârşire cumpătul; şi desigur că, în locul Vânătorului de Cerbi, atâţia alţii, dacă s-ar fi pomenit aşa, din senin, striviţi în braţele unei namile de om ca Harry March, şi încă în starea de spirit în care se afla acesta, în mijlocul celei mai adânci pustietăţi şi fără nicio putinţă de scăpare, ar fi îngheţat de frică şi mai c-ar fi fost ispitiţi să sacrifice însăşi dreptatea. Ceea ce nu se întâmplă totuşi cu Vânătorul de Cerbi, a cărui stăpânire de sine rămase nezdruncinată; nu-i tremurară mâinile nici nu căută să recurgă la vreun tertip atunci când îi răspunse Pripitului, ridicând de pildă glasul, dacă nu de alta, măcar a-şi dovedi sieşi că ştie ce vrea.

— Poţi să mă zgâlţâi cât pofteşti, Pripitule, atât de vajnic, încât de-ai avea un munte în braţe l-ai doborî la pământ – rosti el, liniştit – că n-ai să scoţi nimic altceva de la mine decât adevărul curat. Se prea poate ca Judith să nu se fi măritat şi nici tu prilejul să ţii calea bărbatului ei şi să-i vii de hac: dar dac-ar fi aşa, îndată ce aş da ochi cu dânsa, i-aş pomeni de ameninţările tale.

March îşi slăbi strânsoarea şi rămase locului, uitându-se uluit la celălalt, fără un cuvânt.

— Credeam că suntem prieteni – rosti el în cele din urmă – dar să ştii că asta e ultima taină pe care urechile tale o vor mai auzi din gura mea.

— Nici nu-mi trebuie, Pripitule, dacă şi celelalte taine ale tale sunt tot aşa ca asta. Ştiu prea bine că trăim în pădure, Pripitule, şi că suntem, precum ne socoteşte lumea, în afara legilor omeneşti, şi poate că aşa şi este de fapt, oricare ar fi situaţia de drept; există totuşi o lege şi un legiuitor care guvernează întregul continent. Şi cel ce caută să nesocotească legea şi pe cel ce a făcut-o nu poate să-mi fie prieten.

— Zău, dacă nu-mi vine să cred, Vânătorule, că am în faţa ochilor un frate moravian, şi nu un vânător cinstit, get-beget, aşa

cum te socoteşti.

— Nu ştiu dacă oi fi vânător cinstit sau nu, Pripitule, în schimb o să ai prilejul să te convingi că vorbele mele sunt la fel de cinstite ca şi faptele. Dar zău dacă nu e o prostie din partea ta să-ţi pierzi aşa, fără niciun motiv, cumpătul; asta arată cât de puţin ai trăit în mijlocul pieilor roşii. Nu mă îndoiesc că Judith Hutter nici gând n-a avut să se mărite până în clipa de faţă; şi sunt încredinţat că adineauri, când ai vorbit aşa cum ai vorbit, te-a luat gura pe dinainte şi nu ţi-ai dat prea bine seama ce-ai spus. Bate palma şi să nu mai pomenim un cuvânt despre asta, nici să nu ne mai gândim la ce a fost.

Pripitul făcu o mutră şi mai mirată, apoi izbucni deodată într-un hohot de râs plin de voie bună, râzând cu lacrimi. Apoi strânse mâna pe care celălalt i-o întinsese şi amândoi deveniră iarăşi buni prieteni.

— Ce nătărăi am fi fost să ne certăm aşa, pentru o părere – exclamă March, apucându-se iar să înfulece – ca nişte avocaţi de la oraş, iar nu ca nişte oameni cu scaun la cap care-şi petrec viaţa în codri! Am auzit că acolo, devale, sunt oameni care îşi fac sânge rău şi se iau la harţă pentru părerile lor, mergând uneori până în pânzele albe.

— Da, da, aşa e; ba chiar şi pentru alte pricini; fie la ei, acolo. I-am auzit pe fraţii moravieni spunând că sunt ţări unde se iscă zâzanie între cetăţeni din pricina religiei. Păi, dacă sunt în stare să-şi iasă din sărite pentru asemenea lucruri, nu ne rămâne decât să-i lăsăm în plata domnului. Oricum ar fi, n-are rost, cred, să ne luăm după ei şi cu atât mai puţin să stricăm prietenia din cauza unui soţ pe care Judith Hutter poate nici nu l-a văzut la faţă sau nici nu doreşte să-l vadă vreodată. Din partea mea, îţi mărturisesc, ţin mai mult s-o cunosc pe surioara cea sărăcuţă cu duhul decât pe zâna de care mi-ai vorbit. Simţi uneori o strângere de inimă când întâlneşti un semen de al tău care, judecând după chip, pare a fi un om ca toţi oamenii, în stare să răspundă de faptele sale, şi totuşi e departe de a fi ceea ce se arată, de vreme ce nu are, bietul, niciun dram de minte. Este destul de trist când ai în faţă un bărbat de felul ăsta, dar când e vorba de o femeie, care pe deasupra se întâmplă să mai fie şi tânără, ba chiar şi ispititoare, simţi cum se trezeşte în tine toată mila ce poate sălăşlui într-o inimă omenească. Ştie Dumnezeu, Pripitule, cât de lipsite sunt de apărare asemenea fiinţe nefericite, cu fărâma de minte pe care o au; închipuieşte-ţi însă ce nenorocire-i pentru ele când nu au nicidecum sprijinul acestei

călăuze şi nepreţuit ocrotitor.

— Ascultă-mă, Vânătorule, tu ştii ce fel de oameni sunt îndeobşte atât vânătorii şi puitorii de capcane cât şi negustorii de piei: nici cei mai apropiaţi prieteni ai lor n-ar putea tăgădui că sunt tari de cap şi că fiecare merge pe drumul lui fără să se sinchisească prea mult de simţămintele şi drepturile altora; cu toate acestea nu cred că s-ar găsi un singur om în tot ţinutul ăsta în stare să-i facă vreun rău sărmanei Hetty Hutter, dacă i-ar sta în putere; nici chiar o piele roşie.

— Cum văd, Pripitule dragă, până la urmă ai ajuns şi tu la părerea delawarilor şi a celorlalte triburi aliate cu ei, deoarece, după cum ştii, pieile roşii sunt încredinţate că Dumnezeu are o grijă deosebită de asemenea făpturi năpăstuite. Mă bucur în orice caz să te aud vorbind aşa; dar văd că soarele a început să coboare spre asfinţit, aşa că n-ar fi mai bine s-o pornim iarăşi la drum şi s-o ţinem aşa, tot înainte, ca să le putem vedea mai curând pe aceste încântătoare surori?

Şi cum Harry March nici nu dorea altceva, resturile de mâncare fură strânse în grabă, apoi călătorii îşi luară la spinare calabalâcul, puseră mâna pe arme şi, părăsind luminişul, se afundară din nou în umbra deasă a pădurii.

Capitolul II

Cei doi vântură-lume nu avură prea mult de umblat. Din clipa în care descoperise luminişul şi firicelul de apă, Pripitul se dumerise, în sfârşit, încotro trebuia s-o apuce şi întinsese pasul la drum, drept înainte, ca omul care ştie unde are de mers. Pădurea era, fireşte, întunecoasă, în schimb acum nu li se mai încurca piciorul prin hăţişuri şi pământul pe care călcau era vârtos, zvântat. După ce merseră aşa, preţ de o milă, March se opri locului şi începu să se uite în jur cu o privire cercetătoare, iscodind cu luare-aminte împrejurimile şi aruncându-şi în răstimpuri ochii spre trunchiurile copacilor prăvăliţi ce zăceau sumedenie pe jos, privelişte destul de obişnuită în pădurile americane, mai ales prin părţile unde cheresteaua nu ajunsese încă o marfă prea căutată.

— Aici trebuie să fie, Vânătorule – rosti în cele din urmă March – uite colo un fag, alături un brad, pe urmă trei pini şi ceva mai departe un mesteacăn cu vârful rupt; totuşi nu văd nicio stâncă şi nicio creangă îndoită, cum m-aşteptam să fie.

— O creangă îndoită nu poate fi un semn pe care să te bizui; cât de nepriceput ar fi un om şi tot ştie că ramurile unui copac nu se îndoaie de la sine – răspunse celălalt – şi că, prin urmare, dau de bănuit şi te îndeamnă să fii cu ochii în patru. Delawarii nu privesc niciodată cu încredere crengile răsucite, decât în timp de pace şi la drum deschis. Cât priveşte brazii, fagii sau pinii sunt copaci care cresc în tot locul şi nu numai aşa câte doi, trei, ci câte patruzeci, cincizeci sau chiar o sută laolaltă.

— Ai dreptate, Vânătorule, dar trebuie să ţii seama şi de aşezarea lor. Uite aici de pildă e un fag şi alături de el un brad…

— Da, şi dincoace încă un fag şi alături de el un alt brad, ca doi fraţi nedespărţiţi, iar mai încolo alţii, şi oricât ai bate pădurea în oricare parte ai să dai peste ei la tot pasul; tare mi-e teamă, Pripitule, că te pricepi mai bine să întinzi capcane castorilor şi să vânezi urşi decât să fii călăuză prin coclaurii aceştia fără drumuri şi fără poteci. A! Stai că am găsit ce căutai tu! Uite aici.

— Ia lasă-mă, Vânătorule, prea crezi că ştii totul de la delawari. Poţi să mă spânzuri, dar zău dacă văd altceva decât aceiaşi copaci care parcă se tot mută de colo, colo, pe unde trecem noi, în chipul cel mai ciudat, de ţi se pare că visezi cu ochii deschişi.

— Uită-te încoace, Harry, vezi, acolo, în dreptul stejarului cel negru, copăcelul acela îndoit ale cărui ramuri s-a încurcat în lăstărişul din preajmă? Acum ascultă ce-ţi spun: troienit de zăpadă, copăcelul ăsta s-a încovoiat cândva sub povara omătului ce-l îngreunase; de îndreptat, însă, nu se putea îndrepta singur, nici nu-şi putea încâlci ramurile în lăstăriş aşa cum îl vezi acum. Lucrul ăsta s-a înfăptuit numai cu ajutorul unei mâini omeneşti.

— Mâna aceea a fost a mea! exclamă Harry. Am găsit puiandrul ăsta mlădiu îndoit până la pământ ca o biată făptură împovărată de necazuri, şi l-am ridicat în picioare precum vezi. Într-adevăr trebuie să recunosc, Vânătorule, că ai un ochi foarte ager ce pătrunde cu uşurinţă tainele pădurii.

— Ei, bravo, îmi place c-ai început să te dai pe brazdă, Pripitule, ce-i drept e drept, numai că, vezi tu, ochiul ăsta ager nu este decât un ochi de copil pe lângă alţii pe care-i cunosc. De pildă Tamenund, deşi e atât de bătrân că nimeni nu-şi mai aduce aminte cum arăta în tinereţe, Tamenund, zic, are un ochi căruia nu-i scapă nimic şi a cărui privire poate fi asemuită mai curând cu mirosul unui câine decât cu văzul omenesc. Pe urmă Uncas, tatăl lui Chingachgook, cârmuitorul legiuit al mohicanilor: nu-i chip să treacă cineva pe lângă el fără să prindă de veste. Faci

progrese, recunosc, faci progrese, dar mai va încă până să fii într-adevăr perfect.

— Dar cine-i Chingachgook ăsta pe care-l tot pomeneşti mereu, Vânătorule? întrebă Harry cel Pripit, ducându-se spre copăcelul îndoit, trebuie să fie o piele roşie – nu-i aşa? un derbedeu fără niciun căpătâi.

— Nu-i chiar aşa, Pripitule; e cel mai de ispravă dintre „derbedeii” ăştia fără căpătâi, cum zici tu. Şi dacă ar fi după meritele lui s-ar cuveni să ajungă un cârmuitor de frunte; aşa cum stau lucrurile însă trebuie să se mulţumească a fi un brav şi înţelept delawar. Respectat, ce-i drept, şi chiar ascultat în anumite împrejurări, din păcate, însă, de o seminţie scăpătată, făcând la rândul ei parte dintr-un neam scăpătat. Ah! Harry March, tu nu poţi să ştii ce vrajă îţi cuprinde inima, când stai în mijlocul lor, în câte un bordei, o noapte întreagă de iarnă să-i asculţi povestind atâtea şi atâtea legende ce înfăţişează măreţia şi puterea de odinioară a mohicanilor!

— Uite ce e, prietene Nathaniel – rosti Pripitul, oprindu-se brusc în faţa tovarăşului său, ca să dea mai multă greutate cuvintelor sale – când cineva îşi pleacă urechea la sporovăielile altora cărora le cam place să se laude, crezându-i pe cuvânt, s-ar putea să-şi facă o părere prea bună despre aceştia şi una prea proastă despre sine însuşi. Toată lumea ştie că pieile roşii sunt nişte înfumuraţi; cât priveşte legendele lor îţi dau în scris că mai bine de jumătate nu sunt decât vorbe goale.

— Poate că ai şi tu dreptate, Pripitule, nu zic, nu fiindcă mi-am dat şi eu seama de asta şi te cred. E adevărat le cam place să se laude, dar ce să faci, asta e ceva înnăscut în ei; cum ar putea, deci, să nu dea în vileag o înclinaţie pe care le-a hărăzit-o natura? Da, aşa e, ăsta e locul pe care-l căutam!

Şi cu aceste cuvinte puse capăt discuţiei. Atenţia amândurora era îndreptată spre ceea ce se afla acum în faţa lor.

Vânătorul de Cerbi îi arătă prietenului său trunchiul unui tei uriaş sau tei pădureţ, cum i se spune prin partea locului, un copac ce îşi trăise traiul şi se prăbuşise, doborât de propria sa greutate. Copacul zăcea în locul unde căzuse şi putrezea, măcinat de perindarea înceată, dar sigură, a lunilor anului. Fără îndoială că putregaiul pătrunsese în inima lui încă de pe vremea când îşi înălţa falnic creştetul în soare, fărâmându-i-o aşa cum o racilă cumplită distruge elementele vitale într-un organism animal, chiar dacă pe dinafară acesta se arată sub o înfăţişare plăcută. Trunchiul zăcea întins pe jos, lung de aproape o sută de

iarzi, după socoteala Vânătorului de Cerbi a cărui privire ageră îl măsurase pe loc. Judecând după asta precum şi după alte semne, Vânătorul îşi dădu seama că era chiar copacul pe care-l căuta Harry March.

— Da, am găsit ce căutam – strigă Pripitul, privind în fundul scorburii largi – fiecare lucru e la locul lui, ca şi cum l-am fi ascuns în scrinul unei băbuţe. Vino de-mi dă o mână de ajutor, Vânătorule, şi într-o jumătate de oră o să plutim pe unde.

La chemarea tovarăşului său Vânătorul se duse lângă el şi amândoi se apucară sârguincios de lucru şi cu socoteală, ca nişte oameni ce se îndeletniceau de mult cu asemenea treburi. Mai întâi Pripitul dădu la o parte câteva bucăţi de scoarţă ce acopereau găunoşitura din trunchiul copacului şi care, după câte spunea Vânătorul de Cerbi, parcă fuseseră puse acolo mai degrabă ca să atragă atenţia vreunui hoinar ce-ar fi trecut întâmplător prin partea locului, decât să ascundă tainiţa. Pe urmă, traseră împreună afară o luntre din scoarţă de copac, cu bănci, vâsle şi toate cele trebuincioase, ba chiar şi cu undiţe şi unelte de pescuit. Nu se putea spune că barca ar fi fost prea uşoară; greutatea ei însă era atât de neînsemnată, în comparaţie cu forţa colosală a Pripitului, încât acesta o puse ca pe o jucărie pe umăr, refuzând orice ajutor, chiar atunci când trebui s-o ridice de jos şi s-o aşeze în poziţia destul de incomodă în care era obligat s-o poarte.

— Ia-o înainte, Vânătorule – îl mână March – şi deschide-mi drumul prin hăţiş; lasă-mă pe mine că mă descurc şi singur.

Celălalt îi făcu pe plac şi aşa o porniră împreună mai departe. După vreo zece minute se pomeniră deodată scăldaţi în lumina strălucitoare a soarelui, pe un grind ce colora în lac. Un strigăt de mirare izbucni din pieptul Vânătorului de Cerbi, în clipa în care descoperi de pe ţărm priveliştea ce i se deschisese pe neaşteptate în faţa ochilor. La poalele dâmbului se desfăşura o vastă întindere de apă. În lungime lacul măsura aproape trei leghe, în timp ce lăţimea era variabilă atingând pe alocuri o jumătate de leghe, ba chiar şi mai mult în dreptul dâmbului pe care stăteau, ca spre sud ţărmurile să se apropie treptat şi distanţa dintre ele să se reducă la jumătate. În partea de nord, adică în capătul cel mai îndepărtat de grind, se înălţa un munte stingher ale cărui povârnişuri coborau lin spre est şi vest îndulcind şi mai mult arcuirea graţioasă a ţărmului.

Trăsătura cea mai caracteristică, mai impresionantă a peisajului ce se dezvăluia privirii era, însă, solemna lui

singurătate şi tihna plăcută ce domnea aici. Iar coama pădurii ce se profila în zare era atât de bogată, de deasă încât anevoie ai fi putut descoperi vreun luminiş. Întreg ţinutul atâta cât putea cuprinde ochiul, de la creasta rotunjită a muntelui până în marginea apei, se înfăţişa ca un zid neîntrerupt, otova, de verdeaţă. Într-un cuvânt, mâna omului nu apucase încă să sluţească sau să schimbe ceva din alcătuirea acestei privelişti ce lăsa să se desfăşoare frumuseţile firii în lumina strălucitoare a soarelui, acestei falnice îmbelşugate imagini a măreţiei pădurilor, învăluită de miasmele unei zile de iunie, imagine căreia noianul acela de apă îi dădea şi mai mult relief, prin diversitatea încântătoare a peisajului prestigios!

— Zău, câte poţi învăţa stând numai şi privind jur împrejur.

— E într-adevăr măreţ! – exclamă Vânătorul de Cerbi rezemat în carabină uitându-se în stânga şi în dreapta, spre nord şi spre sud, în jos şi în sus, oriunde ochiul său putea răzbate. Niciun copac n-a fost smintit de la locul lui, nici chiar de mâna vreunui băştinaş, pe cât pot să-mi dau seama; dimpotrivă totul a rămas aşa cum l-a lăsat Dumnezeu să vieţuiască şi să moară după legile şi sorocirile sale! Ascultă, Pripitule, aleasa ta, Judith, ar trebui să fie o fată de toată isprava şi cu cele mai alese simţăminte, dacă i-a fost dat să trăiască măcar jumătate din anii pe care ziceai că-i are pe aceste binecuvântate meleaguri.

— Chiar aşa şi este, Vânătorule, şi totuşi, vezi tu, nu ştiu ce are de-i aşa de năzuroasă. Fiindcă, din păcate, n-a trăit numai aici tot timpul: moş Tom a luat obiceiul, încă dinainte de a-l fi cunoscut eu, să petreacă iarna în preajma coloniei ori sub tunurile forturilor. Nu, nu, Judith a învăţat prea multe lucruri, de la colonişti şi mai cu seamă de la filfizonii ceia de ofiţeri care-i dau târcoale, mai multe decât i-ar fi prins bine.

— Dacă-i aşa, Pripitule. atunci află că nu există şcoală mai potrivită decât coclaurii ăştia ca s-o aducă iar pe drumul cel bun. Dar ce-o fi muşuroiul cela ce se vede acolo, drept înaintea noastră? E prea mic ca să poată fi o insulă şi prea mare ca să fie o barcă, deşi se află chiar în mijlocul lacului.

— Ăsta-i castelul Sconcsului, cum îi spun fanţii Judithei; chiar moş Tom ar rânji auzind cum l-au poreclit, deşi e o zeflemea destul de usturătoare pe socoteala apucăturilor sale. Castelul e locuinţa lui nestrămutată căci are două: asta de aici, care nu se clinteşte niciodată din loc, şi alta plutitoare pe care o vezi când într-un capăt al lacului, când în celălalt. Ăleia îi zice „arcă”, ce-o fi „arcă” asta zău dacă ştiu să-ţi spun.

— Se vede că misionarii au botezat-o aşa, Pripitule; de la ei am auzit cuvântul ăsta. Ţin minte că mi-au spus sau mi-au citit cândva o poveste ce glăsuia astfel: cică, odată, de mult, pământul a fost înecat de ape, şi că atunci Noe, ca să scape de prăpăd, şi-a înjghebat o corabie pe care a numit-o arcă şi s-a îmbarcat pe ea cu copii cu tot, îndată ce s-au rupt zăgazurile cerului. Sunt printre delawari unii care cred în legenda asta în timp ce alţii o tăgăduiesc. Noi însă credem că aşa s-a întâmplat. Se vede pe undeva şi arca?

— Trebuie să fie încolo spre sud, sau ancorată în vreun golfuleţ. Avem însă aici, la îndemână, bărcuţa noastră şi în cincisprezece minute aste două vâsle au să ne ducă până la castel.

Zis şi făcut; Vânătorul de Cerbi îi dădu ajutor tovarăşului său să aşeze toate lucrurile în luntrea care plutea pe apă. Şi cum isprăviră treaba, cei doi locuitori de la graniţă se urcară în barcă şi făcându-i vânt cu nădejde, uşoară cum era, o împinseră la vreo opt, zece coţi de la ţărm. În câteva rânduri amândoi se opriră din vâslit ca să admire priveliştea, mereu aceeaşi, ce se deschidea înapoia lor, îngăduindu-le să se uite până hăt, departe, pe întinsul lacului sau să aibă o vedere largă spre munţii împăduriţi. Singurele schimbări care ieşeau la iveală erau în contururile dantelate ale dealurilor, în felul atât de variat în care se arcuiau golfuleţele şi în perspectiva din ce în ce mai vastă asupra văilor din sud; înveşmântat în frunzişuri, întregul cuprins părea îmbrăcat în straie de sărbătoare.

— Simţi cum îţi creşte inima în faţa acestor privelişti – exclamă Vânătorul de Cerbi, când se opriră pentru a patra sau a cincea oară – lacul pare anume făcut spre a îngădui ochilor noştri să pătrundă în adâncul codrilor falnici. Şi pământul şi apa stau mărturie a frumuseţii făurite de puterea Celui de Sus. Parcă ziceai, Pripitule, nu-i aşa, că nu e nimeni stăpân asupra acestor minunăţii.

— Nimeni, în afară de rege, frăţioare. Dânsul e singurul care poate să spună că ar avea unele drepturi asupra lor; fiind, însă, atât de departe, cerinţele sale n-au să-l stingherească niciodată pe moş Tom, care a pus mâna pe ele, şi precum se vede are de gând să le păstreze cât i-o fi dat să trăiască. Cu toate că Tom Hutter nu e nici măcar colonist deoarece nu are nicăieri o aşezare prin partea locului; de aceea lumea zice că nu-i decât un plutaş.

— Zău, cât îl invidiez! Ştiu că nu se cade şi caut să lupt

împotriva acestui simţământ, totuşi n-am ce face, îl invidiez pe omul ăsta! Să nu-ţi închipui cumva, Pripitule, că urzesc vreun plan ca să-i încalţ mocassinii, departe de mine asemenea gând; totuşi nu mă pot opri să nu jinduiesc în sinea mea soarta lui! La urma urmei e un simţământ firesc. Tot ce-i mai bun în noi a fost sădit de natură şi din plămada bunelor însuşiri se întâmplă uneori să răsară şi simţăminte de soiul acesta.

— N-ai decât să te însori cu Hetty, dacă vrei să capeţi jumătate din moşie – îi spuse Pripitul râzând – fata e destul de drăguţă, ba, dacă soră-sa n-ar fi atât de frumoasă, s-ar putea spune că este chiar încântătoare şi cum pe de altă parte Hetty nu e prea isteaţă din născare, poţi fără prea multă bătaie de cap s-o faci a privi lucrurile aşa cum le vezi tu. Caută, deci, şi scoate-o pe Hetty din mâinile unchiaşului şi îţi garantez că moş Tom o să-ţi dea partea ce ţi se cuvine din orişicare cerb pe care l-ai doborî pe o distanţă de cinci mile jur împrejurul lacului.

— Se găseşte vânat din belşug prin părţile astea? îl întrebă pe nepusă masă celălalt, care nu părea să se sinchisească de zeflemelile lui March.

— Aici e împărăţia lui. Rareori sloboade cineva vreun foc de puşcă, iar cât priveşte puitorii de capcane, nu prea se abat prin partea locului. Nici eu, la drept vorbind, n-aş avea ce să caut pe aici, numai că, vezi tu, Judith mă trage mereu încoace, iar castorii, în partea cealaltă. Fata asta, zău, m-a costat mai bine de o sută de dolari spanioli, în ultimele două sezoane de vânătoare, şi totuşi, crede-mă, nu pot să-mi alin dorul decât venind aici s-o mai văd o dată.

— Ia spune-mi, Pripitule, oare pieile roşii obişnuiesc să vină des pe ţărmurile lacului? întrebă iar Vânătorul de Cerbi, depănând mai departe firul gândurilor sale.

— Vin şi pleacă mereu, fie în pâlcuri, fie răzleţi. Pe cât se pare, cuprinsurile astea nu sunt stăpânite de niciun trib băştinaş; de aceea pesemne au şi încăput în mâna tribului Hutter. Moşneagul mi-a destăinuit că s-au găsit nişte pehlivani care ar fi încercat să-i amăgească pe indieni să le cedeze printr-o învoială făcută după obiceiul pământului o parte din colonie; până la urmă însă nu s-au ales cu nimic, întrucât nimeni n-a vrut să se bage în tocmeala asta, neavând destule drepturi să încheie asemenea învoieli. Aşa că vânătorii huzuresc prin aceste sălbăticiuni.

— Cu atât mai bine, Pripitule. Să fiu eu rege al Angliei, aş surghiuni numaidecât într-o pustietate îndepărtată unde n-a călcat nicicând picior de vieţuitoare, pe oricine ar îndrăgi să

culce la pământ vreun copac din codrii aceştia, decât dacă s-ar întâmpla să aibă nevoie de cherestea. Nici nu ştii cât mă bucur că Chingachgook s-a gândit să aleagă locul ăsta pentru întâlnirea noastră; altminteri poate că în vecii vecilor ochiul meu n-ar fi avut prilejul de a se desfăta în faţa acestei privelişti măreţe!

— Ştii de ce? Pentru că ai trăit mai toată vremea în mijlocul delawarilor, prin ţinuturile cărora nu se află niciun lac. Mai încolo, spre nord, întâlneşti mai la tot pasul câte un ochi de apă. Eşti tânăr însă şi mai ai timp încă să le vezi. Lacuri sunt berechet, Vânătorule, pe aste plaiuri, dar o fată ca Judith Hutter nu mai găseşti nicăieri.

Spunând acestea, tovarăşul său surâse şi cufundă adânc lopata în apă, ca şi cum abia în momentul acela ar fi observat cât de grăbit era prietenul său. Amândoi începură deci a mâna voiniceşte luntrea până ce ajunseră la vreo sută de iarzi de „castel”, aşa cum îi plăcea Pripitului să numească bârlogul unchiaşului şi atunci se opriră din vâslit; băgând de seamă că, deocamdată, nu era ţipenie de om în casă, tânărul îndrăgostit de farmecele Judithei căută pe cât putu să-şi înfrâneze nerăbdarea.

Castelul Sconcsului, cum îl porecliseră în glumă mucaliţii de ofiţeri, se ridica în mijlocul lacului, la o distantă de aproape un sfert de milă de ţărmul cel mai apropiat. Încolo, apa se întindea până hăt, departe; pentru a statornici cu precizie poziţia lui putem spune că se afla cam la vreo două mile de malul nordic şi aproximativ la vreo milă dacă nu şi mai bine de ţărmul răsăritean. Întrucât nu se vedea nici urmă de insulă, clădirea fiind aşezată pe piloni, în timp ce apa unduia dedesubt, şi cum Vânătorul de Cerbi observase dintru început că lacul avea o mare adâncime, era foarte firesc să caute explicaţia acestei împrejurări atât de ciudate. Pripitul însă îl scoase din impas, lămurindu-l că în acel loc la o adâncime de cinci sau şase picioare se afla un banc îngust de nisip ce se întindea pe o distanţă de câteva sute de iarzi spre sud şi nord şi că Hutter împlântase bulumacii în el, clădindu-şi o locuinţă lacustră, ca să fie mai apărat.

— În trei rânduri i-a ars unchiaşului casa, fie că pieile roşii, fie că vânătorii îi vor fi dat foc, iar într-o încăierare cu pieile roşii şi-a pierdut şi feciorul, singurul fecior pe care-l avea şi atunci şi-a făcut sălaşul în mijlocul apei ca să fie mai adăpostit. Nimeni nu poate să ia cu asalt castelul, decât doar venind cu bărcile, iar prada şi scalpurile pe care le-ar dobândi astfel nici nu merită osteneala de a scobi o luntre. De altfel nu se ştie dacă asemenea

încercare n-ar da greş în condiţiile în care s-ar desfăşura bătălia, deoarece moş Tom s-a îngrijit să aibă provizii de arme şi muniţii din prisos, iar castelul, precum vezi, este ca o fortăreaţă ferecată împotriva gloanţelor.

Vânătorul de Cerbi avea unele cunoştinţe teoretice asupra vieţii războinice de la frontieră, cu toate că nu fusese niciodată chemat să ridice mâna, cu înverşunare, împotriva unui semen de-al său. Îşi dădea seama, deci, că Pripitul nu exagerase de fel tăria acestei poziţii, din punct de vedere militar, poziţie ce nu putea fi chiar atât de lesne luată cu asalt, deoarece asediatorii trebuiau să înfrunte focul celor asediaţi. Pereţii laterali, faţada şi spatele construcţiei erau alcătuite din trunchiuri groase de pin, aşezate în picioare şi nu de-a curmezişul, cum se obişnuia prin părţile acelea. Podeaua era făcută din grinzi mai subţiri iar acoperişul din prăjini puse una lângă alta şi acoperite cu scoarţă de copaci. Locuinţa fusese clădită astfel anume ca nimeni să nu se poată apropia de ea decât croindu-şi drum peste apă iar pereţii erau întocmiţi din bârne groase de cel puţin două picioare – şi încă cei mai subţiri dintre pereţi – atât de strâns îmbinate că nu puteau fi desprinse din loc decât cu mare caznă şi multă perseverenţă de mâna omului sau prin lucrarea înceată a timpului. Cât priveşte hornul, despre care nu se putea spune c-ar fi fost mai puţin năstruşnic decât celelalte curiozităţi ale castelului, era făcut din lut bine frământat, pus între lese de nuiele şi lăsat să se întărească, bucată cu bucată, începând de la temelie. După ce hornul fusese astfel ridicat până sus şi sprijinit pe dinafară cu proptele, ziditorul lui aprinsese un foc puternic pe care avusese grijă să-l înteţească mereu până ce lutul se făcuse roşu cărămiziu. Operaţia nu fusese prea lesnicioasă şi nici nu reuşise pe deplin; astupând însă apoi crăpăturile cu argilă proaspătă, stăpânul casei îşi înzestrase în cele din urmă locuinţa cu o vatră şi un horn temeinic durat.

— Moş Tom mereu născoceşte câte ceva, adăugă Pripitul. Nici nu ştii cu câtă tragere de inimă s-a apucat să zidească hornul ăsta care în câteva rânduri era cât pe ce să-i dea toate planurile peste cap; stăruinţa lui totuşi a biruit norii de fum; aşa se face că în momentul de faţă are o cabană atât de primitoare, deşi la început se părea că după atâta osteneală n-o să se aleagă decât cu un biet ogeac dărăpănat menit să adăpostească flăcările şi vâltoarea focului.

— Cum văd eu, Pripitule, cunoşti pe de rost toată istoria castelului cu horn cu tot – zise Vânătorul de Cerbi zâmbind – atât

de puternică să fie, oare, iubirea încât, sub imboldul ei, îndrăgostitul să-şi dea osteneala să cerceteze până şi povestea lăcaşului în care sălăşluieşte aleasa inimii lui?

— Chiar aşa s-a şi întâmplat, frăţioare, cel puţin într-o oarecare măsură; unele lucruri, însă, le-am văzut cu ochii mei – râse cu inimă voioasă uriaşul – s-a întâmplat să fiu cu o ceată de băieţi pe ţărmul lacului în vara când unchiaşul s-a apucat să clădească, şi i-am dat o mână de ajutor tot timpul cât a lucrat. O bună parte din bârnele ce au slujit la duratul pereţilor eu le-am cărat, pe umerii mei şi pot să-ţi spun, jupâne, că securile zburau în mâinile noastre în timp ce forfoteam printre arborii de pe mal. Zgripţoroiul bătrân nu e câtuşi de puţin calic când e vorba de mâncare, şi cum fusesem deseori poftiţi la el, la masă, ţineam să-i întocmim o casă cu tot dichisul, înainte de a porni mai departe spre Albany cu pieile animalelor vânate. Ei, cu ce bunătăţi ne-am îmbuibat noi în cabana lui Tom Hutter; căci Hetty, cât o fi ea de plăpândă la minte, când e vorba de tigaie sau de frigare, e tare iscusită.

În timp ce băieţii sporovăiau aşa, scurtând încetul cu încetul drumul, barca ajunsese în dreptul „castelului”, şi acum erau atât de aproape de el încât cu o singură lovitură de vâslă ar fi putut trage la liman. Debarcaderul se afla chiar la intrare, înălţat pe o schelă de lemn şi avea o suprafaţă de aproape douăzeci de picioare pătrate.

— Moş Tom zice că asta-i poarta ogrăzii lui, îi explica Pripitul în timp ce priponea barca, după ce amândoi călătorii săriseră pe punte, iar fanţii de la forturi îi spun „Curtea Castelului”, deşi mă întreb, ce ar putea să caute o asemenea „curte” prin coclaurii ăştia unde nimeni nu ştie de niciun fel de legi. Uite, chiar aşa e cum am bănuit: nu se vede ţipenie de om; pesemne că au pornit-o cu toţii de acasă hai-hui.

Pe când Pripitul îi vorbea despre „poarta” şi „curtea” castelului, cercetând feluritele suliţe de vânat peşte, undiţe, năvoade şi alte asemenea scule, ce se găsesc îndeobşte la posturile de grăniceri, Vânătorul de Cerbi, care era de felul său mai stăpân pe sine şi mai cumpănit, intră în casă mânat de o curiozitate destul de ciudată din partea unui om care trăise atâta vreme printre indieni şi se dedase cu obiceiurile lor. Înăuntru, „castelul” era tot atât de curat, pe cât părea de nou pe dinafară. Pe un spaţiu de vreo douăzeci de picioare pe patruzeci, se aflau mai multe încăperi; cea dintâi în care pătrunse Vânătorul părea să slujească locatarilor drept salon, sufragerie şi bucătărie

totodată. Mobilierul era alcătuit dintr-o amestecătură pestriţă de obiecte rustice în majoritate şi lucrate ca din topor aşa cum întâlneşti în mai toate casele risipite prin câte un fund de provincie; în schimb tot acolo se afla într-un colţ o minunată pendulă neagră de lemn, două, trei scaune, o masă şi un birou, care fără îndoială veneau dintr-o locuinţă ceva mai pretenţioasă. Pendula ticăia sârguincios, dar limbile-i plumburii arătau ora unsprezece, deşi judecând după soare, nu încăpea nicio îndoială că ziua era pe sfârşite. De asemeni, într-un alt ungher al odăii se vedea un cufăr masiv de culoare închisă. Uneltele de bucătărie, cât se poate de simple, erau cam pe sponci; în schimb fiecare lucruşor stătea la locul lui, vădind cu câtă grijă gospodărească erau rânduite toate.

După ce Vânătorul de Cerbi cercetă din ochi încăperea, săltă în sus clampa de lemn de la uşă şi pătrunse într-un coridor îngust ce împărţea în două casa. Cum nu prea stătea în obiceiul locuitorilor de la graniţă să fie discreţi şi cum de asemeni curiozitatea tânărului fusese stârnită la culme, Vânătorul deschise încă o uşă şi se pomeni într-o cameră de dormit. De la prima ochire putu să-şi dea seama că odaia era locuită de femei. Patul larg încărcat cu perne înfoiate, doldora de pene de gâscă sălbatică, era aşezat pe un fel de estradă primitivă ce se înălţa doar cu câteva palme deasupra podelei. Lângă pat într-un colţ al încăperii se aflau atârnate în cuiere o mulţime de rochii din ţesături destul de fine, aşa cum nu te-ai fi aşteptat să întâlneşti pe aceste meleaguri, împodobite cu tot felul de cordeluţe şi bibiluri. Nu lipseau nici pantofii eleganţi cu catarame strălucitoare de argint, aşa cum poartă îndeobşte femeile la baluri; şi nici evantaiele – şase la număr – în culori îmbietoare, lăsate parcă anume desfăcute ca să încânte ochiul cu desenele şi nuanţele lor delicate. Până şi perna din partea aceea, de la căpătâiul patului era înfăţată cu o pânză mai subţire decât vecina ei şi dichisită cu horboţele. Alături, o bonetă, lăsa să-i atârne cochet panglicile, şi o pereche de mănuşi lungi, aşa cum nu prea obişnuiau pe atunci să poarte femeile deprinse să muncească, erau etalate ostentativ pe pernă, pentru ca măcar aşa să fie scoase la vedere dacă stăpâna lor nu avea unde să le poarte.

Vânătorul de Cerbi înregistrase toate amănuntele acestea cu o atenţie care făcea într-adevăr cinste prietenilor săi, delawarii, dat fiind că de la ei învăţase să observe cele mai neînsemnate mărunţişuri. Nu scăpase, fireşte, din vedere nici deosebirea ce

exista între obiectele aflate de o parte şi de alta a patului rezemat cu căpătâiul de perete, deoarece în colţul opus lucrurile aveau o înfăţişare mult mai modestă, ba chiar de loc atrăgătoare, atâta doar că erau de o curăţenie desăvârşită.

Cele câteva rochii spânzurate în colţul acela, făcute din cele mai ieftine pânzeturi şi cu o croială cât se poate de simplă, nu aveau nimic care să bată la ochi. Nici măcar un capăt de panglică sau vreo eşarfă ori o bonetă mai acătării aşa cum te-ai fi gândit că trebuia să poarte fetele lui Hutter.

— Moş Tom, cum văd eu, şi-a schimbat acum meseria; îşi încearcă norocul întinzând capcane – spuse Pripitul care cerceta cu o mutră serioasă uneltele locatarului – şi daca n-o să aibă nimic împotrivă şi ţie ţi-ar face plăcere să mai zăboveşti aici o bucată de vreme am putea da lovitura în sezonul ăsta de vânătoare; în timp ce eu şi cu moşneagul ne-am răfui cu castorii, tu ai putea să-ţi vezi în linişte de pescuit, sau să dobori când şi când vreun cerb aşa, ca să nu mori de foame. De obicei, la împărţeală, vânătorii mai puţin iscusiţi capătă jumătate din tainul celorlalţi; cât eşti tu însă de harnic şi dibaci nici vorbă c-o să-ţi primeşti partea ce ţi se cuvine.

— Mulţumesc, Pripitule, foarte mulţumesc, dar, vezi tu, aş avea chef, dacă s-ar putea şi s-ar ivi prilejul să încerc şi eu să prind castori. E adevărat că delawarii m-au poreclit Vânătorul de Cerbi, dar nu atât pentru că aş fi un ochitor de soi, nimerind totdeauna la ţanc vânatul, ci fiindcă, de când mă ştiu pe lume n-am luat viaţa unei fiinţe omeneşti, deşi am răpus în schimb sumedenie de cerbi şi căprioare! Nicăieri, spun ei, în legendele lor, nu se pomeneşte de vreun voinic care să fi vărsat atâta sânge de sălbăticiuni, fără să fi irosit un singur strop din sângele semenilor săi.

— Nu cumva şi-or fi închipuind că eşti slab de înger, măi băiete? Un bărbat fricos e ca un castor fără coadă.

— N-aş crede, Pripitule, c-ar avea vreun motiv să mă socotească fricos deşi s-ar putea foarte bine să nu mă ţină nici prea viteaz. Numai că, vezi tu, eu nu sunt zurbagiu din fire şi asta mă fereşte de bună seamă să-mi mânjesc mâna cu sângele vreunui vânător sau al vreunui indian; de aceea, Harry March, socot c-am reuşit să-mi păstrez cugetul curat.

— Pentru mine sportul ăsta, fie că-i vorba de un indigen sau de un francez, e acelaşi lucru, deşi, te rog să mă crezi, sunt cel mai puţin zurbagiu din toţi coloniştii; în ochii mei zurbagiii nu-s decât nişte bicisnici vrednici de dispreţ. Totuşi când e la o adică

şi-i nevoie să pui mâna pe armă, nu trebuie să stai prea mult în cumpănă.

— Omul adevărat, cred eu, Pripitule, este acela care ştie a păzi cât mai bine dreptatea. Dar ce minunată privelişte, nu mă mai satur uitându-mă.

— E prima oară în viaţa ta că vezi un lac, mi se pare; nu mă mir, deci, că eşti atât de încântat. Altminteri, trebuie să ştii că toate lacurile seamănă aidoma unul cu altul: apă şi pământ, istmuri şi golfuri şi altceva nimic.

Întrucât această definiţie nu era nici pe departe pe măsura simţămintelor ce puseseră stăpânire asupra tânărului vânător, acesta nu-i răspunse imediat, mulţumindu-se să privească mai departe dealurile întunecate şi oglinda apei, într-o tăcută desfătare.

— S-a gândit cineva să-i dea vreun nume – guvernatorul sau oamenii stăpânirii? se trezi deodată să întrebe.

— Pare-mi-se că nu. De vreme ce nu s-au apucat încă să însemne copacii, să deschidă compasul şi să întocmească hărţi, pesemne că nu le-a fost aminte să vânture locurile punându-le nume. N-au ajuns încă până acolo; tot ce pot să-ţi spun e că ultima oară când am fost pe la dânşii să vând nişte piei, unul dintre oamenii stăpânirii a început să mă cerceteze despre tărâmurile astea şi împrejurimile lor. Îi venise la ureche că s-ar afla un lac prin partea locului şi bănuia cumva că trebuie să fie o întindere de apă şi nişte dealuri, dar cât de mare era apa şi cât de înalte colinele habar n-avea, ştia tot atâta cât ştii şi tu limba tribului Mohawk[6]. N-am deschis gura mai mult decât se cuvenea, căutând să-i spun cât mai puţine lucruri lămuritoare în privinţa plugăritului şi a desţelenirii pământului. Pe scurt, din cuvintele schimbate cu mine, omul a rămas convins că în locul cu pricina se află un izvor cu apă tulbure, spre care duce o potecă atât de mocirloasă încât nici nu apuci bine să întinzi pasul la drum că te şi împotmoleşti. Mi-a destăinuit apoi că aceste cuprinsuri erau însemnate pe hărţile lor; cred că se înşela, însă, deoarece mi-a arătat un pergament cu o hartă pe care se afla trecut un iezer, dar într-un loc unde nu e nici măcar un firicel de apă, adică la o distanţă de vreo cincizeci de mile de punctul unde se găseşte de fapt lacul ăsta, dacă era cumva vorba de el. După câte i-am spus eu cred că i-a pierit cheful să mai însemne încă un lac pe hartă,

[6] Numele unui trib de indieni din America de Nord, înrudit cu huronii şi irochezii. (n.t.)

aşa, ca s-o mai îmbogăţească.

— Îmi pare bine că n-are niciun nume – urmă Vânătorul de Cerbi – sau cel puţin niciun nume pe care să-l fi scornit feţele palide, căci de câte ori se apucă ei să boteze un loc e semn de urgie şi prăpăd. Totuşi, sunt sigur că pieile roşii îi spun în vreun fel şi tot aşa şi vânătorii sau puitorii de capcane; de obicei numele născocite de ei sunt bine chibzuite şi cu tâlc.

— Fiecare trib, cum ştii şi tu, are graiul lui şi felul său aparte de a numi cutare sau cutare lucru; şi totuşi niciunul din ele nu face vreo deosebire între lacul ăsta şi celelalte din ţinut. Noi între noi ne-am obişnuit să-i spunem Oglinda Strălucitoare, fiindcă e înconjurat cât vezi cu ochii numai de pini ce se oglindesc în apa lui, încât privindu-l ai zice că vrea să împingă înapoi dealurile ce parcă stau să se prăvale peste el.

— Trebuie să fie undeva şi un râu pe albia căruia se scurg apele lacului, aşa cum e şi firesc; pietroiul unde, aşa cum ţi-am spus, mi-am dat întâlnire cu Chingachgook se află chiar pe malul unei ape curgătoare. Nici râul ăsta n-a fost botezat cumva de colonişti?

— Coloniştii s-au statornicit tocmai la celălalt capăt al lui; stau, deci, mai bine decât acolo, fiindcă albia e mai lată acolo. E drept că râul are un nume care cu timpul a pătruns în sus spre izvoare, nume cunoscut, fireşte, de toată lumea din partea locului. Cunoşti şi tu, cred, Vânătorule, râul Susquehanna ce străbate ţinuturile delawarilor?

— Sigur că da; de atâtea ori, doar, am vânat pe malurile lui.

— Râul Susquehanna şi cel de aici sunt unul şi acelaşi. Şi-mi pare bine că au fost nevoiţi să-i păstreze numele pe care i l-au dat pieile roşii; ar fi fost prea din cale afară să-i prade şi de pământuri şi de numirile locurilor.

Capitolul III

Harry cel Pripit se gândea mai mult la nurii fetei lui Hutter, Judith, decât la frumuseţea Oglinzii Strălucitoare şi a peisajului înconjurător. După ce luă în cercetare una câte una uneltele corăbierului Tom, îi propuse însoţitorului său s-o pornească iarăşi cu barca pe lac, în căutarea familiei Hutter. Înainte de a coborî în luntre, totuşi, Pripitul examină cu luare-aminte ţărmurile dinspre nord cu ajutorul unui ochean păcătos pe care-l găsise printre ustensilele moşneagului. Făcând aceste investigaţii, nu lăsă

niciun colţişor necercetat; iscodi pe îndelete fiece golf cât de mic şi fiece istm, privindu-le mai stăruitor decât restul malurilor împădurite.

— E chiar aşa cum mi-am închipuit – rosti în cele din urmă Pripitul, punând deoparte ocheanul – cât e frumos afară lui moş Tom îi place să hoinărească pe lac cât mai aproape de ţărmurile dinspre miazăzi, lăsându-şi castelul în voia sorţii. Acum, când ştim că nu hălăduieşte prin părţile astea, nu ne rămâne decât să mânăm într-acolo barca şi să-l încolţim în ascunzătoarea lui.

— Nu cumva jupân Hutter o fi socotit de cuviinţă să-şi sape vreo vizuină aici în lac? întrebă Vânătorul de Cerbi, în timp ce cobora după tovarăşul său în luntre. E atâta singurătate aici încât poţi să-ţi dezvălui sufletul pe de-a-ntregul, fără să-ţi fie teamă c-o să-ţi tulbure cineva gândurile sau rugăciunea.

— Uiţi că mai există pe lume tribul Mingo şi, pe lângă el, triburile din ţinuturile franceze ale Canadei. Crezi, oare, că mai poate fi undeva un petic de pământ pe care să nu fi călcat piciorul ăstora? Lac ori pârâu pe care să nu-l fi descoperit?

— E drept că n-am auzit pe nimeni vorbindu-i de bine, prietene Harry, deşi n-am avut niciodată prilejul să dau piept cu ei după cum nu mi-a fost dat să-mi măsor puterile în luptă cu niciun alt muritor. Îmi dau seama totuşi că prea e îmbietor locul ăsta ca să nu fi pus ochii pe el; cu toate că n-am avut niciodată nimic de împărţit cu niciun trib, delawarii mi i-au zugrăvit cu atâta pricepere, că am ajuns şi eu să-i privesc ca pe nişte tâlhari.

— Foarte bine, aşa se şi cade să priveşti pe orice indigen cu care ţi s-ar întâmpla să ai de-a face.

Vânătorul de Cerbi însă protestă. Şi în timp ce îşi croiau drum pe lac spre miazăzi, se încinse între ei o discuţie înfocată despre meritele respective ale feţelor palide şi ale pieilor roşii. Pripitul avea toate ideile preconcepute şi antipatiile unui vânător alb care îi consideră îndeobşte pe indieni concurenţii, dacă nu adeseori chiar duşmanii lor fireşti. Şi, ca de obicei, vorbea în gura mare, sentenţios, fără a fi prea convingător. Vânătorul de Cerbi, dimpotrivă, părea să aibă cu totul alt temperament decât prietenul său şi căuta să dovedească cu o sobrietate plină de distincţie că punctul său de vedere e cel just, arătându-se în acelaşi timp gata să asculte cu dragă inimă şi părerea celuilalt în măsura în care cuprindea un adevăr; felul său chibzuit de a-şi exprima gândurile vădea sentimentul înnăscut al dreptăţii cu care era din plin înzestrat şi o înţelepciune care îl făcea să nu recurgă la sofisme în sprijinul convingerilor sale şi totodată să

ocolească orice idee preconcepută.

De câte ori barca luneca pe lângă un promontoriu, Harry Pripitul întorcea capul să se uite îndărăt, aşteptându-se în fiece clipă să descopere „arca” ancorată în vreun golf sau trasă la mal. Cum însă, de fiecare dată încerca o dezamăgire, când ajunseră cam la o milă distantă de ţărmul dinspre miazăzi al lacului, sau de aproximativ două leghe de „castelul” ce nu se mai vedea acuma de loc, fiind acoperit de cele câteva promontorii lăsate în urmă, se opri brusc din vâslit, ca şi cum n-ar mai fi ştiut încotro s-o apuce.

— Nu m-aş mira ca moşneagul s-o fi luat pe râu în jos - zise Harry privind cu atenţie prundişul de pe ţărmul răsăritean, care se afla cam la o milă depărtare, aşa încât putea să cuprindă cu ochiul jumătate din întinderea lui – pentru că de la o vreme toată ziua îşi face de lucru cu capcanele, şi cu toate că buştenii căraţi de ape îi încurcă mereu calea, reuşeşte să-şi croiască drum pe albia râului în jos aşa preţ de o milă sau chiar şi mai bine; închipuieşte-ţi însă cât are de furcă, la întoarcere!

— Dar pe unde o fi râul ăsta? întrebă Vânătorul de Cerbi - că de când tot privesc ţărmul n-am văzut nicăieri deschizându-se printre copaci albia vreunui râu care să aducă măcar pe departe cu Susquehanna.

— Ba da, Vânătorule: nu ştii că râurile sunt, ca şi muritorii, firave în pruncie, ca încetul cu încetul să se lăţească în umeri şi să deschidă gura mare. De aici nu se poate vedea obârşia râului, fiindcă apele lui şerpuiesc printre maluri înalte şi drepte, iar pinii, brazii şi teii le acoperă ca un umbrar. Dacă moş Tom nu se află în „Văgăuna Sconcsului” înseamnă c-a luat-o pe râu în jos; să-l căutăm întâi în Văgăună şi pe urmă să trecem lacul spre obârşia râului.

Pe drum, Harry îl lămuri că undeva pe aproape era un mic golf umbrit, căruia i se spunea „Văgăuna Sconcsului” fiind locul cel mai prielnic pentru vânatul acestor animale şi în acelaşi timp un adăpost atât de bun pentru „arcă”, încât stăpânul ei ancora cu dragă inimă acolo ori de câte ori avea prilejul.

— Cum prin coclaurii ăştia omul nu ştie niciodată cine s-ar putea să-l calce – urmă Harry – e foarte cuminte să fii tot timpul cu ochii în patru, ca să nu se apropie nimeni mai mult decât se cuvine. Dat fiind că suntem în război, e bine să-ţi iei măsuri din vreme, deoarece oricând poate să-ţi intre vreun canadian ori vreun mingo în bârlog, chiar nepoftiţi. Hutter e însă un copoi fără pereche, în stare să adulmece de departe primejdia, aşa cum

adulmecă un câine urmele cerbului.

— Castelul, mă gândesc, e prea la vedere ca să nu-i ispitească pe duşmani, dacă s-ar întâmpla să dea peste el în cale; n-aş crede, însă, căci prea e în afara drumului ce duce spre forturi şi spre colonie.

— Numai că, vezi tu, Vânătorule, întâlneşti mai degrabă duşmani decât prieteni în cale. Îţi pui mâinile în cap când te gândeşti ce des ai prilejul să-ţi faci duşmani, şi cât de rar să legi prietenii. Unii dezgroapă securea fiindcă nu gândeşti ca ei; alţii dimpotrivă fiindcă ai aceleaşi păreri ca şi dânşii. Am văzut odată un vagabond căruia i-a sărit ţâfna fiindcă un prieten de-al lui i-a spus că nu-i frumos. Nici tu, ce-i drept, nu eşti o minune de frumuseţe, Vânătorule, dar nu cred să fii chiar atât de neghiob ca să-mi porţi pici fiindcă mi-am îngăduit să ţi-o spun pe şleau.

— Sunt aşa cum m-a făcut Dumnezeu şi nu doresc să mă vadă nimeni nici mai bun, nici mai rău decât sunt. N-oi fi eu prea chipeş, adică aşa cum socotesc fluşturaticii sau netoţii că trebuie să arate un om; nădăjduiesc totuşi că ştiu cât de cât cum trebuie să mă port. Voinici falnici ca tine, Pripitule, nu se găsesc chiar aşa pe toate drumurile şi niciodată nu m-am aşteptat să întoarcă lumea capul după mine, ştiind că sunt atâţia alţii mai chipeşi ca mine, la care ar avea ce vedea; nu înseamnă însă că un vânător mânuieşte mai stângaci puşca şi nimereşte mai rar vânatul numai din pricină că nu înţelege să se oglindească în fiece ochi de apă întâlnit în cale.

— Nu, nu, Vânătorule, într-adevăr, nu eşti un făt frumos, precum singur recunoşti: e destul să te apleci puţin peste marginea bărcii şi să te priveşti în apă – stărui Pripitul – Judith ar fi în stare să ţi-o spună de la obraz, dacă s-ar întâmpla s-o necăjeşti cumva, căci nu cred să fie în toată colonia sau aiurea o limbă mai ascuţită ca a ei, dacă o zgândăreşti; te-aş sfătui deci să n-o întărâţi niciodată pe Judith. În schimb, soră-sa, Hetty, e-n stare să asculte orice-i spui, blândă ca o mieluşea. Nu, nici pe Judith, de altfel, n-o văd mărturisindu-ţi cinstit ce crede despre mutra ta.

— Chiar dacă ar face-o nu ştiu ce-ar mai avea de spus după toate câte mi le-ai înşirat tu până acum…

— Sper că nu te-ai supărat, Vânătorule, pentru o vorbă aruncată în vânt, zău, crede-mă, nu voiam să te jignesc. Şi dacă nu eşti făt frumos? O ştii şi tu doar prea bine şi toate astea-s fleacuri peste care prietenii trebuie să treacă. Dacă erai un om chipeş, sau dacă ştiam că-ţi face plăcere să te laude cineva că

eşti frumos, eu unul aş fi fost primul care aş fi căutat să te măgulesc. Nădăjduiesc că eşti mulţumit acum. Ei bine, dacă Judith mi-ar spune cumva că sunt urât ca dracul aş fi convins c-o face numai dintr-o toană, fiindcă aşa i-a căşunat ei şi n-aş da nicio crezare vorbelor sale.

— Ce lesne le vine celor cu care natura a fost darnică să glumească cu lucrurile astea, Pripitule, fără să ţină seama că glumele lor s-ar putea să stingherească pe cineva. Cine ştie, poate că şi mie mi-ar fi plăcut să fiu ceva mai arătos; mi-ar fi plăcut, fireşte, dar totdeauna am căutat să trec peste asta, gândindu-mă la atâţia oameni chipeşi pe care i-am cunoscut şi care cât erau de mândri ca înfăţişare, erau tot atât de găunoşi pe dinăuntru. Nu tăgăduiesc, Harry, că au fost destule împrejurări în viaţa mea când mi-a părut rău că n-am avut şi eu parte de un chip mai nurliu aşa cum e al tău, ca după aceea tot eu să-mi spun că n-are a face şi că în multe privinţe mă pot socoti mai fericit decât alţi muritori. Puteam, de pildă, să mă nasc schilod, aşa încât să nu fiu în stare să vânez nici măcar o veveriţă sau orb ca să ajung o povară şi pentru mine şi pentru prietenii mei, sau surd şi atunci n-aş fi fost bun nici măcar de cercetaş.

Harry avea, la drept vorbind, o inimă tot atât de simţitoare pe cât era de falnic chipul său iar modestia tovarăşului sau reuşi să biruie uşurătatea de o clipă pe care i-o prilejuise înfumurarea lui. Îi părea rău acum de tot ceea ce spusese despre înfăţişarea acestuia, lucru pe care încercă să-l mărturisească, deşi cu toată stângăcia oamenilor născuţi şi crescuţi la fruntariile ţării, stângăcie atât de caracteristică pentru felul lor de viaţă şi concepţiile lor.

— Nu voiam câtuşi de puţin să te jignesc, Vânătorule – îi răspunse el împăciuitor – şi zău aş vrea să uiţi tot ce-am vorbit. Chiar dacă nu eşti făt frumos, chipul te arată a fi, mai lămurit decât ar putea să arate cuvintele, un om cinstit până în adâncul sufletului. De altfel, tu nici nu pui prea mare preţ pe frumuseţe; de aceea, cred, o să treci mai uşor cu vederea faptul că mi-am îngăduit să glumesc pe socoteala mutrei tale. N-aş pune mâna în foc, fireşte, că Judith o să te soarbă din ochi, fiindcă nu vreau să-ţi dau speranţe deşarte, dar în afară de ea mai e şi Hetty, care sunt sigur c-o să fie încântată să te vadă, cum de altminteri ar fi încântată de orişice nou venit. Te ştiu însă prea serios şi prea chibzuit de felul tău, ca să te pierzi cu firea când vei da ochi cu Judith, care deşi este frumoasă de n-are pereche, e admirată de

atâta lume încât n-ar avea niciun rost să-şi iasă din minţi cineva numai pentru că i-a zâmbit. Câteodată chiar mă gândesc că ştrengăriţă se iubeşte pe sine, aşa cum n-ar fi în stare să iubească pe nimeni altul pe pământ.

— Chiar dacă ar fi aşa, Harry, crezi oare că e vreo deosebire, în privinţa asta, între ea şi reginele de pe tron ori cucoanele mari de la oraş? răspunse Vânătorul de Cerbi, întorcând către tovarăşul lui chipul său luminos şi plin de onestitate, pe care nu se mai desluşea nici urmă de nemulţumire. N-am cunoscut încă până acum, nici chiar cât am trăit printre delawari, vreo femeie despre care n-aş putea spune acelaşi lucru. Dar iată c-am ajuns în sfârşit la capătul acelei limbi de pământ despre care vorbeai, aşa că nu cred să mai avem mult de mers până la Văgăuna Sconcsului.

— Acum trebuie să se zărească şi arca – spuse Pripitul, în timp ce barca ocolea promontoriul; apa era atât de adâncă, încât părea aproape neagră. Moşneagului îi place să se înfunde în păpuriş; în cinci minute dăm şi de bârlogul lui, deşi cred că la vremea asta unchiaşul e plecat: s-a dus pesemne să-şi cerceteze capcanele.

March se dovedi a fi un prooroc mincinos. Barca făcuse ocolul capului şi cei doi călători puteau acum să cuprindă cu ochii întreaga văgăună sau mai bine zis golful; în toată întinderea lui cât puteai cuprinde cu ochii nu se zărea nimic, adică nimic altceva decât ceea ce firea plăsmuise şi sădise în locul acela. Apa, liniştită, se încreţea în cercuri unduitoare, păpurişul îşi pleca gingaş căpşoarele în apă şi, ca peste tot, copacii îşi împleteau crengile într-o boltă; totul se odihnea în sânul neasemuitei, sublimei singurătăţi a sălbăticiei.

Înaintarea luntrii era însoţită de un foşnet foarte slab, care adesea se stingea cu totul. Călătorii deprinşi, ca mai toţi oamenii de la frontieră, să fie cât se poate de prudenţi în tot ce făceau, se străduiau să înăbuşe zgomotele, aşa că barca luneca pe apă ca şi cum ar fi plutit în văzduh, contopindu-se cu tăcerea – atât de adâncă de puteai să-ţi auzi răsuflarea – ce stăpânea întreaga fire.

În momentul acela, dinspre limba îngustă de pământ ce despărţea golful de lac, le veni la ureche trosnetul unei crengi uscate. Cei doi vântură-lume tresăriră şi în aceeaşi clipă amândoi înşfăcară armele pe care le ţineau totdeauna la îndemână.

— Să fie vreo vietate măruntă din lumea pădurii? Era prea greu pasul pentru ea – şopti Harry – pare a fi fost mai degrabă

pas de om!

— Nu, nu – se împotrivi Vânătorul de Cerbi – într-adevăr era prea greu pasul, aşa cum ai spus, pentru o sălbăticiune măruntă, dar şi prea uşor pentru a fi fost călcătură de om. Apucă vâslele şi mână barca spre butucul de colo ca să-mi fac vânt pe mal şi să-i aţin calea, oricine ar fi el, mingo sau guzgan de apă.

Harry se supuse şi Vânătorul de Cerbi sări pe mal şi o luă binişor prin hăţişul încâlcit, fără să facă nici cel mai mic zgomot, datorită mocassinilor cu care era încălţat. Într-un minut ajunse la mijlocul fâşiei înguste de pământ şi îndrumându-se tiptil spre capătul ei, înainta cu multă băgare de seamă prin tufărişul în care putea sta foarte bine la pândă. În clipa când pătrunse în inima desişului, se auzi din nou un trosnet de crengi uscate ce se repetă iarăşi şi iarăşi în răstimpuri scurte, ca şi cum o fiinţă vie ar fi păşit agale spre capătul promontoriului. Harry prinse şi el cu urechea zgomotele acelea şi, împingând barca în apă, puse mâna pe armă şi aşteptă să vadă ce se mai întâmplă. După un minut, în care abia îşi ţinu răsuflarea, un falnic cerb ieşi din desiş, pornind cu pas măreţ spre capătul nisipos al cureluşei de pământ unde se opri să se adape în apa lacului. Pripitul stătu o clipă în cumpănă, apoi ducând arma la umăr, ochi şi trase. Efectul neaşteptatei destrămări a liniştei solemne nu putea să treacă neobservat. Focul slobozit de armă fusese ca de obicei însoţit de o detunătură năprasnică şi cutremurătoare ce după câteva clipe de tăcere, răstimp în care se răspândi în văzduh peste întinsul apelor, se lovi de steiurile de piatră ale muntelui de pe ţărmul dimpotrivă, de unde, învălmăşindu-se, zvonurile porniră a se rostogoli din văgăună în văgăună şi din creastă în creastă, până la o depărtare de câteva mile, de ai fi zis că se treziseră toate vuietele adormite în adâncul pădurii. Auzind împuşcătura şi şuierul glonţului, cerbul, care niciodată până atunci nu avusese încă de-a face cu omul, se mulţumi să scuture uşor din cap; ecoul colnicelor îi dădu însă de bănuit şi atunci luându-şi vânt, cu câteşipatru picioarele strânse sub el, sări în apa adâncă şi începu să înoate spre celălalt ţărm. Harry dădu un chiot şi se năpusti după el; preţ de vreo două minute apa se învolbură în jurul urmăritorului şi a fugăritului. Tocmai când primul se pregătea să ocolească promontoriul, Vânătorul de Cerbi coborî pe prundiş şi îi făcu semn să se întoarcă.

— Cine te-a pus, omule, să apeşi pe trăgaci până n-am cercetat mai întâi ţărmul să vedem dacă nu sunt niscai vrăjmaşi pitiţi pe undeva? îl luă la rost pe tovarăşul său care se întorcea

agale înapoi plouat. Atâta doar am apucat şi eu să învăţ la şcoala delawarilor, şi din obiceiurile lor, deşi n-am fost încă în război. De altfel nici n-a început bine sezonul de vânătoare şi nici merindea nu s-ar putea spune că ne lipseşte. Am fost poreclit Vânătorul de Cerbi şi pe drept cuvânt, cred, pe de o parte pentru că am ajuns să cunosc atât de bine deprinderile acestor vietăţi încât pot ghici dinainte ce au să facă, pentru că ochiul meu nu dă niciodată greş; nimeni însă nu mă poate învinui că aş fi ucis vreodată o sălbăticiune decât dacă îmi era de trebuinţă carnea sau pielea ei. Poţi să-mi spui că-s ucigaş, nu tăgăduiesc, în niciun caz, însă, casap.

— Ce ghinion nemaipomenit să nu nimeresc ţapul! răbufni Pripitul, scoţându-şi şapca şi trecându-şi degetele prin frumosul său păr inelat, dar fără luciu, ca şi cum ar fi vrut să-şi dărăcească ideile încâlcite din cap – atât de nedibaci nu mai ţin minte să fi fost de când aveam cincisprezece ani.

— Nu face să te căieşti pentru atâta lucru! Spune, la ce ne-ar fi folosit moartea acestei făpturi? Dimpotrivă, poate că ne-ar fi adus numai neajunsuri. Pe mine mă nelinişteşte mai mult vâlva stârnită de împuşcătura ta, Harry, decât faptul că glonţul nu şi-a nimerit ţinta, pentru că mi-a sunat la ureche ca o chemare a firii împotriva unei fapte nechibzuite şi pustiitoare.

— Şi o să mai auzi încă asemenea chemări cu duiumul, dacă ai de gând să mai zăboveşti mult prin părţile astea, băiete – i-o tăie celălalt râzând. Ecoul îngână atât de nostim fiece cuvânt rostit şi fiece zvon de pe faţa oglinzii lucitoare, într-o zi caldă de vară ca asta! Dacă îţi scapă din mână o vâslă o auzi uneori căzând iarăşi şi iarăşi, ca şi cum dealurile şi-ar bate joc de stângăcia ta. Dacă râzi sau fluieri, sunetele îţi vin înapoi la ureche răsfrânte de pinii de colo, atunci când li se urăşte cu singurătatea, încât îţi vine a crede că au chef de stat la taifas.

— Cu atât mai mult deci, trebuie să tăcem din gură şi să fim cu ochii în patru. N-aş crede ca duşmanul să fi dat vreo raită până acum prin coclaurii ăştia, fiindcă nu văd la ce ar fi folosit; delawarii, însă, mi-au deschis capul, spunându-mi că după cum prima virtute a unui războinic este curajul, cea de a doua nu poate fi decât băgarea de seamă. Ajunge o chemare ca asta buciumată de munţii din preajmă, ca un trib întreg să prindă de veste c-am sosit.

— Dacă n-a făcut nicio scofală, cel puţin împuşcătura asta îi va da de ştire lui moş Tom să pună oala pe foc, că-i sosesc oaspeţi de la drum. Hai, urcă-te în luntre, băiete, să căutăm arca, până

nu începe a se întuneca.

Vânătorul de Cerbi se supuse şi barca se urni din loc, întorcându-se în curmeziş, apoi se îndreptă spre sud-est, unde malul se arcuia. Ca să atingă ţărmul în direcţia spre care porniseră, cei doi prieteni aveau de străbătut mai puţin de o milă, şi cum înaintau destul de repede, distanţa scădea văzând cu ochii cu fiecare bătaie a vâslelor mânuite cu iscusinţă dar şi cu înlesnire. Pe la jumătatea drumului, un zgomot uşor îi făcu să se uite spre malul de care se apropiaseră şi atunci îl văzură pe cerb ieşind din apă şi ducându-se întins spre prundiş. Un minut mai târziu falnicul animal scutură stropii ce-i picurau de pe trup şi după ce aruncă o privire spre bolta frunzoasă, din câteva salturi sprintene se mistui în adâncul pădurii.

— Vezi tu – zise Vânătorul de Cerbi – vietatea asta pleacă de aici cu inima împăcată, căci inima-i spune c-a scăpat dintr-o mare primejdie. Şi tu ar trebui să simţi acelaşi lucru, Harry, gândindu-te că ochiul tău n-a ţintit cum se cade şi mâna ta a şovăit pe armă şi că puteai mai curând să te alegi cu neajunsuri decât cu vreun folos de pe urma unui foc de puşcă tras din nesăbuinţă, fără nicio socoteală.

— Afurisit ochi şi afurisită mână – se oţărî March înciudat. Ştiu că ţi-ai făcut oarecare faimă printre delawari pentru repeziciunea cu care nimereşti cerbul la ţanc, dar zău, tare aş vrea să te văd după vreun pin dintr-ăsta, având în faţă un mingo în carne şi oase şi în spatele lui încă unul şi încă unul, fiecare cu puşca la ochi, pândind momentul prielnic să tragă! Atunci să te văd, Nathaniel, încercându-ţi ochiul şi mâna fiindcă aşa îţi pui mai întâi la încercare nervii. Niciodată n-am socotit c-ar fi cine ştie ce mare scofală să omori un animal. O să vină timpul să-ţi dovedeşti şi tu agerimea mâinii căci pe cât se pare va trebui să pornim iarăşi la luptă şi atunci o să ne lămurim noi câte parale face pe câmpul de bătaie faima de iscusit vânător. Nu, n-ai dreptate, nici ochiul şi nici mâna n-au fost de vină; vinovat este numai cerbul care s-a oprit când nimeni nu s-ar fi aşteptat, aşa că glonţul a trecut peste el.

— Fie şi aşa, Pripitule; tot ce pot să-ţi spun e că am avut noroc. Cred însă că n-ai putea să tragi asupra unui semen de-al tău, asupra unei fiinţe omeneşti la fel de liniştit, sau cu inima la fel de uşoară ca atunci când aţinteşti puşca asupra unui cerb.

— Dar cine a pomenit de fiinţe omeneşti, Vânătorule? Vorbeam, parcă, despre pieile roşii.

— Pentru mine pieile roşii sunt fiinţe omeneşti aidoma cu noi,

Harry. E drept că au altă credinţă şi alte însuşiri; la urma urmei, însă, nu văd care poate fi deosebirea, dacă e vorba să judecăm oamenii după faptele lor şi nu după culoarea pielii.

— Aici fiecare om e judecat după înfăţişare. Altminteri cum ţi-ai putea da seama cu cine ai de-a face? De aceea doar fiece fiinţă e îmbrăcată în pielea ei pentru ca în momentul când întâlneşti o vieţuitoare sau un muritor să ştii de la început cum să te porţi cu ei. Poţi recunoaşte bunăoară un urs după pielea pe care o poartă, la fel cum deosebeşti o veveriţă roşcată de una neagră.

— Aşa e, Harry – zâmbi celălalt, aruncând o privire înapoi – totuşi şi una şi cealaltă sunt veveriţe.

— Dar cine zice că nu? În schimb nimeni n-ar putea spune că o piele roşie şi un om alb sunt amândoi indieni!

— Nu, în schimb ar putea spune că şi unul şi altul sunt oameni. Oameni de rase şi culori diferite, cu obiceiuri şi însuşiri diferite, dar având în fond aceeaşi fire. Şi unul şi altul au suflet, şi unul şi altul vor avea de dat seama pentru faptele săvârşite în viaţă.

Harry făcea parte din tagma acelor inşi convinşi de teoria inferiorităţii oricărei rase omeneşti a cărei piele nu era albă. Noţiunile sale în această problemă nu erau prea desluşite, nici definiţiile destul de precise, ceea ce nu însemna însă că părerile lui ar fi fost mai puţin categorice sau mai puţin condamnabile. Conştiinţa sa era împovărată de o seamă de fapte nelegiuite săvârşite împotriva pieilor roşii, dar găsise acest mijloc excelent de a şi-o linişti, considerând fără excepţie întreaga seminţie a pieilor roşii lipsită de orişice drepturi omeneşti. Nimic nu-l înfuria mai rău decât să-i spună cineva că nu are dreptate mai ales când cel care îl contrazicea se sprijinea pe argumente puternice, aşa că nici de astă dată nu putu să asculte prea liniştit observaţiile prietenului său şi nici să-şi păstreze stăpânirea de sine.

— Prost te-a crescut cine te-a crescut, Vânătorule, şi rău te-au îndrumat delawarii, fiindcă zici c-ai învăţat la şcoala lor – răbufni el, vorbind cum îi venea la gură ca totdeauna când îşi ieşea din fire. N-ai decât să te socoteşti frate cu pieile roşii, dacă aşa pofteşti; în ochii mei însă nu sunt decât nişte sălbăticiuni ale codrilor. Sunt ceva mai vârstnic decât tine şi am trăit mai mult în pădure, mai bine zis toată viata mi-am trăit-o în pădure, şi n-o să mă înveţe nimeni pe mine ce e un indian şi ce nu e. Dacă ai poftă să te ia lumea la ochi ca pe un sălbatic, n-ai decât să-mi

spui, şi am să te prezint aşa moşneagului şi fiică-si Judith; să vedem atunci dacă ţi-o plăcea cum au să te primească.

Aici se vădi că imaginaţia lui Harry putea să aibă şi ea unele scăpărări, căci gândindu-se ce ochi ar fi făcut gazdele când le-ar fi adus la cunoştinţă că oaspetele de care venise însoţit era un sălbatic, Pripitul izbucni într-un hohot de râs.

Ştiind din capul locului că şi-ar da zadarnic osteneala să-l convingă şi că ideile amicului său nu erau decât nişte prejudecăţi lipsite de orice temei, Vânătorul de Cerbi nu mai avea niciun chef să continue discuţia; nu-i păru de loc rău, aşadar, când barca se apropie de scobitura dinspre sud-est a ţărmului şi convorbirea luă o altă întorsătură. Erau fără îndoială foarte aproape de locul unde, după spusele lui March, îşi avea obârşia râul pe albia căruia se scurgeau apele lacului. Amândoi porniră în căutarea lui cu o însufleţire sporită, cu atât mai mult cu cât se aşteptau din clipă în clipă să dea cu ochii de arcă.

— N-am mai fost prin locurile astea de acum două veri – zise Harry sculându-se în picioare ca să poată privi mai bine în jur. Da, uite acolo ieşind din apă un colţ de stâncă; după câte ştiu, pe aici, pe aproape trebuie să fie şi râul.

Călătorii se apucară să vâslească iarăşi cu nădejde şi, când ajunseră la câţiva iarzi de stâncă, lăsară să plutească în voie barca, frânţi de oboseală. Era un stei de piatră nu prea înalt, aşa ca de vreo cinci, şase picioare, cufundată pe jumătate în apă. Tălăzuirea neistovită a mării rosese cu trecerea timpului piatra ce acum semăna cu un stup uriaş de albine, având o formă geometrică. În timp ce lunecau aşa, agale, Harry cel Pripit îi destăinui că stânca era bine cunoscută de pieile roşii din partea locului care o foloseau ca punct de reper când se rătăceau unii de alţii la vânătoare sau în alte împrejurări.

— Uite şi râul, Vânătorule – răsări el deodată – atât de bine-i ascuns între copaci şi tufişuri, încât ai zice că-i mai degrabă o tainiţă decât gura prin care se scurge noianul de ape al Oglinzii Strălucitoare.

Harry zugrăvise destul de sugestiv locul cu pricina ce într-adevăr semăna cu o tainiţă. Cele două maluri înalte se aflau la o distanţă de vreo sută de picioare unul de altul; în partea de apus însă un grind lunguieţ pătrundea adânc în apă, îngustând albia râului pe jumătate aproape. Cum tufărişurile creşteau până la marginea şuvoiului, iar pinii, adevărate turle de biserică, răsăreau drepţi ca nişte coloane înalte, lacomi de lumină, încâlcindu-şi ramurile, iar ochiul, chiar de la distanţă mai mică,

nu putea desluşi lesne vreo spărtură în ţărm, pe unde s-ar fi putut scurge apa. Privită de pe lac, pădurea nu lăsa în niciun chip să se vadă că acolo se afla o apă curgătoare, înveşmântând totul într-o uniformă, şi la prima vedere o nemărginită pânză de verdeaţă. Pe măsură ce barca înainta purtată de curent, călătorii pătrundeau sub bolta crenguroasă prin care lumina abia se strecura, cernută prin ochiurile mărunte ale frunzişului, atâta doar cât să nu fie chiar întuneric beznă.

— Tainiţa asta s-a întocmit de la sine – spuse aproape în şoaptă Harry, ca şi cum ar fi intrat într-un lăcaş al tăcerii şi pândei. Fără doar şi poate moş Tom s-a aciuat cu arca lui pe undeva, pe aici. Să ne lăsăm aşa, pe firul apei, o bucată de drum şi până la urmă nu se poate să nu-l dibuim în bârlog.

— Dacă nu mă înşeală ochiul, pe aici pare-mi-se nu poate să treacă niciun fel de vas, nici mare, nici mic – îi răspunse tovarăşul său – abia o să avem loc, cred, să cârmim barca.

Harry începu a râde la auzul acestor cuvinte şi, câteva clipe mai târziu, se dovedi că avea dreptate, căci îndată ce reuşiră să răzbată dincolo de zidul de verdeaţă de pe ţărm, se pomeniră în mijlocul unei ape limpezi şi repezi cu albia îngustă şi destul de adâncă sub bolta frunzoasă rezemată pe coloanele arborilor bătrâni.

Călătorii nu mai foloseau acum vâslele decât spre a conduce luntrea uşoară pe firul apei, pândind cu ochii în patru, înfriguraţi, toate cotiturile râului, şi erau berechet căci numai de-a lungul primilor cinci sute de iarzi întâlniră vreo două, trei. Cotiră astfel de câteva ori şi, purtată de curent, barca apucase să străbată o distantă destul de mărişoară, când deodată, fără un cuvânt, Harry se prinse de o cracă şi făcu să se oprească luntrea în loc, semn că se întâmplase ceva care-l determinase să procedeze astfel.

— Aici trebuie să fie unchiaşul! şuşoti Harry şi-i arătă ceva cu degetul, râzând muteşte, vesel nevoie mare – uite-l colo cum se bălăceşte ca un guzgan, nu ţi-am spus eu? S-a băgat până la genunchi în nămol să-şi cerceteze capcanele şi nada. Dar zău dacă văd arca pe undeva, deşi pun rămăşag pe orice vrei, bunăoară pe toate pieile cu care mă voi procopsi cât o ţine timpul de vânătoare, că Judith în ruptul capului n-ar catadicsi să-şi murdărească gingaşele-i picioruşe prin noroaiele astea. Mai curând aş crede că mândra crăiasă şade la izvor şi-şi piaptănă cosiţele, privindu-se în apă cât e de încântătoare, ferecată ca într-o platoşă în nemăsuratul ei dispreţ faţă de noi bărbaţii.

— Mă întreb dacă nu le judeci prea aspru pe bietele fete... da, da, cu tine vorbesc, Harry; nu ştii ce cusururi să le mai scorneşti. De ce vrei cu tot dinadinsul să mă convingi că n-au altceva mai bun de făcut decât să se minuneze de frumuseţea ce le-a fost hărăzită? Dimpotrivă, îmi vine a crede că Judith nu poate fi chiar atât de înfumurată cum ţi se pare ţie şi nici o fiinţă care să dispreţuiască într-atâta bărbaţii. Mai mult chiar, sunt convins că îngrijeşte de dichisul casei părinteşti ori de câte ori taică-său e plecat, aşa cum şi el are grijă de dânsa, căutând acum prin capcane.

— Ce plăcere pentru o femeie să audă adevărul din gura unui bărbat, cu atât mai mult cu cât asta i se întâmplă pentru prima oară în viaţă – exclamă o voce încântătoare, plină şi totuşi gingaşă şi suavă, atât de aproape încât amândoi călătorii tresăriră. Cât despre dumneata, domnule Harry, ştiu că ţi-e atât de greu să spui un lucru plăcut, încât nici nu m-aş aştepta la o vorbă dulce din partea dumitale, fiindcă ultima oară când ai încercat să rosteşti un cuvânt mai drăguţ ţi s-a pus în gât şi era cât pe ce să te îneci cu el. Mă bucur să te văd însă într-o tovărăşie mai aleasă ca alte dăţi, lângă un om care ştie să stimeze şi să preţuiască femeile, şi care totuşi nu se ruşinează să călătorească împreună cu dumneata.

Rostind aceste cuvinte o fată tânără şi minunat de frumoasă scoase afară capul din frunziş, foarte aproape de ei, atât de aproape, încât Vânătorul de Cerbi ar fi putut să ajungă cu vâsla până la ea. Fata îi zâmbi graţios, iar pe Harry îl săgetă cu o privire cruntă, prefăcându-se mânioasă, o privire atât de fermecătoare totuşi, încât nu făcea decât să scoată şi mai mult în evidenţă trăsăturile desăvârşit de frumoase ale chipului său expresiv pe care simţămintele lunecau, într-o capricioasă perindare, trecând de la răsfăţ la seriozitate, de la bucurie la mustrare, cu multă uşurinţă şi un fel de detaşare.

Uitându-se mai bine, călătorii se dumeriră în sfârşit. Fără să-şi dea seama, se opriseră chiar lângă arca dosită cu grijă printre crengile copacilor, anume tăiate şi potrivite ca s-o ascundă, încât Judith Hutter nu avusese altceva de făcut decât să dea puţin la o parte ramurile ce spânzurau în faţa ferestrei sale, ca să-şi scoată la iveală chipul şi să intre în vorbă cu ei.

Capitolul IV

Arca era destul de simplu construită. O barcă mare cu fundul plat forma carena vasului, la mijlocul căreia fusese înjghebat un fel de adăpost nici prea scund, nici prea înalt, ce ocupa toată lăţimea corăbiei şi cam două treimi din lungimea ei, semănând cumva prin alcătuirea lui cu castelul din mijlocul lacului, deşi pereţii erau făcuţi dintr-un lemn extrem de uşor şi doar atât de groşi cât să nu poată răzbate gloanţele prin ei. Bordul fiind ceva mai ridicat decât la alte vase, iar cabina înaltă doar cât un stat de om, această construcţie neobişnuită nu avea nimic curios totuşi, nici bătător la ochi. Pe scurt, arca era ceva mai mare ca un vas modern folosit în navigaţia pe canale, deşi croită mai din topor, şi totodată mai lată ca ele; judecând după stâlpii şi acoperişul cabinei, din lemn negeluit, se vedea că fusese destul de primitiv întocmită, cu toate astea părea să fi fost bine chibzuită fiind destul de uşoară comparativ cu rezistenţa ei şi lesne de manevrat. Cabina era împărţită în două: într-una din încăperi se afla camera de primire şi totodată dormitorul tatălui, iar în cealaltă era camera fetelor. Bucătăria, alcătuită pe sponci, se găsea la unul din capetele corăbiei, afară, sub cerul liber, deoarece arca era folosită doar în timpul verii.

Descoperirea pe care o făcuseră avu un efect cu totul diferit asupra fiecăruia din cei doi tineri exploratori. După ce ocoliră arca, în momentul când luntrea ajunse în dreptul uşii de la cabină, Pripitul, fără nicio vorbă, sări pe punte şi o clipă mai târziu se afla prins într-o însufleţită discuţie cu Judith, de parcă uitase de toţi şi de toate, discuţie presărată când şi când cu înţepături şi săgeţi. Vânătorului de Cerbi însă nu-i era aminte de aşa ceva. Păşind tacticos şi cumpătat pe puntea arcei, prietenul lui Harry începu a cerceta, cuprins de curiozitate, cu atenţie, fiecare cotlon al ascunzişului. Îi aruncase, ce-i drept, o privire plină de admiraţie lui Judith, a cărei frumuseţe strălucitoare şi cu totul aparte nu se putea să nu-i farmece ochiul; cât era de încântătoare însă Judith, nu reuşi să-i abată mai mult de o clipă gândul de la construcţia aceea ciudată pe care Hutter o meşterise singur şi pe care tânărul dorea s-o cunoască în amănunţime. Pas cu pas, deci, examina modul cum fusese întocmită corabia, cum fuseseră îmbinate diversele sale părţi, controlând rezistenţa şi mijloacele ei de protecţie şi satisfăcându-şi toate curiozităţile ce se nasc în mintea unui om preocupat de asemenea lucruri. Nici acoperişul nu-l trecu, fireşte, cu vederea. Cercetă totul pe îndelete, minunându-se de fiecare lucru în parte cu glas tare. Şi cum obiceiurile locuitorilor

de la frontieră îngăduie asemenea familiarităţi, intră pe rând în amândouă încăperile, aşa cum vizitase mai înainte locuinţa lacustră. Deschizând în sfârşit o ultimă uşă, se pomeni în celălalt capăt al arcei, opus celui unde-l lăsase pe Harry împreună cu Judith. Acolo dădu cu ochii de mezină care şedea aplecată asupra unui lucru de mână însăilat cu nişte unelte destul de grosolane, sub perdeaua frunzoasă ce atârna de pe acoperiş.

Întrucât investigaţiile sale se isprăviseră aici, Vânătorul de Cerbi lăsă jos puşca şi sprijinindu-se în ea cu amândouă mâinile se uită la fată cu un interes pe care frumuseţea atât de aparte a surorii ei nu i-l trezise. Din spusele lui Harry aflase că Hetty, potrivit părerii tuturor, ar fi avut o inteligenţă mai slabă decât media inteligenţei omeneşti. Vânătorul însă, care crescuse în mijlocul unui trib de indieni, învăţase de la ei să se poarte cât mai omenos cu fiinţele vitregite de soartă. Iar înfăţişarea copilei, aşa cum se întâmplă adesea în asemenea împrejurări, nu era câtuşi de puţin făcută să scadă interesul pe care i-l trezise situaţia ei. Nu s-ar fi putut spune că Hetty Hutter era o fiinţă nătângă şi dacă lumea o socotea cam sărăcuţă cu duhul, asta se datora îndeosebi faptului că Hetty scăpa din vedere tot ce nu făcea parte din rânduielile fireşti ale vieţii, pentru a-şi păstra întreagă nevinovăţia sufletească şi dragostea ei de adevăr. Puţinii oameni care avuseseră prilejul s-o cunoască mai bine şi care nu erau lipsiţi de discernământ, fuseseră surprinşi de felul său intuitiv de a pătrunde adevărul, în timp ce aversiunea pe care o mărturisea împotriva răului constituia o trăsătură de caracter atât de puternică încât o învăluia ca într-o aureolă de puritate morală; asemenea ciudăţenii sunt deseori întâlnite la aşa-numiţii debili mintali, ca şi cum Dumnezeu ar fi oprit duhurile rele să se aciueze în nişte locaşuri atât de puţin păzite, luând sub ocrotirea sa pe cei lipsiţi de mijloacele obişnuite de apărare ale omului.

Altminteri ca înfăţişare, Hetty nu era lipsită de farmec, semănând mult cu Judith, ca o copie mai puţin reuşită a ei. Dacă nu avea nimic din strălucirea surorii sale, în schimb liniştea, seninătatea, suavitatea chipului său cu trăsături gingaşe, rareori se întâmplau să nu câştige inima celui ce o privea, după cum rareori cei care aveau prilejul s-o cunoască mai îndeaproape nu simţeau o tainică înfiorare în adâncul inimii lor. Ce-i drept, nu avea obrajii prea rumeni, şi simplitatea felului său de a fi nu-i îngăduia să umble cu dresuri ca să se înfrumuseţeze, căci Hetty era o făptură nespus de sfioasă şi sfiiciunea asta scotea şi mai

mult în valoare neînchipuita ei curăţenie sufletească, făcând-o să fie mai presus de orice slăbiciuni omeneşti. Nevinovată, inocentă, şi cât se poate de naturală în felul ei de a fi, însuşire pe care o avea din născare şi pe care şi-o păstrase pe deplin datorită vieţii pe care o ducea, providenţa o înveşmântase într-un nimb de puritate luminoasă pentru a îndepărta de ea orice umbră a răului sau cum se spune „ca nici măcar o floare să n-o vatăme”.

— Dumneata eşti Hetty Hutter, nu-i aşa? o întrebă Vânătorul de Cerbi cu un glas plin de bunăvoinţă şi într-un chip menit să-i câştige încrederea, deşi părea că-şi pusese mai degrabă sieşi întrebarea de mai sus. Sunt sigur că dumneata eşti persoana de care mi-a vorbit Pripitul.

— Da, eu sunt Hetty Hutter – răspunse ea cu un glas liniştit şi dulce, pe care natura, ajutată de o spoială de educaţie pe care fata o primise, o cruţase de orice urmă de vulgaritate în ton ca şi în felul de a articula cuvintele. Sunt Hetty, sora lui Judith Hutter şi fata mai mică a lui Thomas Hutter.

— Atunci îţi cunosc povestea. Pripitul, cum îl ştii, e guraliv din fire şi când se porneşte, nu-i chip să-l ţii în frâu numai să aibă pe socoteala cui trăncăni. Ai trăit mai toată vremea aici, pe lac, nu-i aşa, Hetty?

— Întocmai. Biata mama s-a prăpădit, tata îşi vede toată ziulica de capcanele lui, iar Judith şi cu mine stăm acasă. Dar pe dumneata cum te cheamă?

— Lesne-i de întrebat, dar greu de răspuns, Hetty, căci deşi sunt încă foarte tânăr, am purtat până acum o sumedenie de nume, mai multe chiar decât unii dintre oamenii de frunte ai Americii.

— Cumva totuşi trebuie să te cheme, nu-i aşa? Fiindcă nimeni nu poate lepăda numele pe care-l poartă fără să capete în schimb altul, tot atât de cinstit.

— Cred şi eu, copilă dragă, cred şi eu. Toate numele pe care mi-a fost dat să le port până acum mi le-au născocit alţii şi mă tem că şi cel pe care-l am astăzi n-o să-l păstrez prea mult, fiindcă rareori delawarii se întâmplă să nimerească porecla cea mai potrivită, până când omul nu-şi arată destoinicia, fie în război, fie în felul de a cumpăni lucrurile; eu însă n-am avut încă asemenea prilej, în primul rând pentru că nefiind indian, nu puteam să iau parte la sfatul tribului, şi totodată sunt o persoană prea umilă pentru ca oamenii cu vază de aceeaşi culoare cu mine să-mi ceară cumva părerea; în al doilea rând pentru că

acesta este primul război care se desfăşoară sub ochii mei şi până în clipa de faţă niciun duşman n-a pătruns încă în colonie, spre a fi înşfăcat de o mână chiar mai lungă decât a mea.

— Spune-mi toate numele pe care le-ai purtat – adăugă Hetty, uitându-se la el cu un aer plin de nevinovăţie – şi atunci am să-ţi pot spune şi eu ce fel de om eşti.

— Se poate să ai dreptate, nu zic nu, cu toate că de multe ori se întâmplă să dai greş. Oamenii se înşeală câteodată în părerile pe care şi le fac despre semenii lor, hărăzindu-le adeseori nişte nume ce nu li se potrivesc câtuşi de puţin. Ca să-ţi dai seama de asta e destul să te gândeşti că îndeobşte mingoşii poartă cam aceleaşi porecle ca şi delawarii, porecle care pe limba lor au acelaşi tâlc ca şi în graiul delawarilor, cel puţin aşa mi s-a spus, pentru că de ştiut nu ştiu prea mult despre acest trib, şi tot ce ştiu e numai din auzite; cu toate astea nimeni, cred, n-ar putea să dovedească în vreun fel oarecare că există neam de oameni mai cinstiţi sau mai iubitori de dreptate decât prietenii mei. De aceea mie, vezi, numele unui om nu-mi spune mare lucru.

— Spune-mi-le pe toate câte le-ai avut – stărui cu tot dinadinsul fata, care, în simplitatea ei, socotea că numele unui om înseamnă foarte mult, fiind strâns legat de firea acestuia – ca să ştiu ce să cred despre dumneata.

— Sigur că da, n-am nimic împotrivă, am să ţi le înşir pe toate dacă ţii atât. În primul rând să ştii că sunt creştin şi născut din părinţi albi, ca şi dumneata. Părinţii mei au purtat un nume moştenit din tată în fiu, ca şi o parte din bunurile lor. Tatăl meu se numea Bumpo şi bineînţeles că şi pe mine mă cheamă tot aşa. Iar numele meu de botez e Nathaniel sau mai pe scurt Natty; aşa îmi spune toată lumea.

— Aha – Natty şi Hetty – îl întrerupse fata, ridicându-şi, surâzătoare, privirile aplecate asupra lucrului – dumneata eşti Natty şi eu Hetty – cu toate că te cheamă Bumpo, iar pe mine Hutter. Bumpo sună mai puţin frumos ca Hutter, nu-i aşa?

— Depinde de gusturi. E adevărat că Bumpo nu pare să aibă un tâlc deosebit: pesemne că cei ce l-au purtat au fost nişte oameni vijelioşi care au vânturat lumea în lung şi-n lat, de aceea s-au ales cu un nume atât de aprig. Trebuie să-ţi spun totuşi că eu nu l-am purtat prea mult, pentru că foarte curând delawarii, descoperind sau închipuindu-şi a fi descoperit că nu sunt omul căruia să-i placă minciuna, m-au botezat dintru început Vorbă Dreaptă.

— Frumos nume, într-adevăr – rosti grav Hetty, încuviinţând

din cap – să nu mai spui că numele n-are şi el rostul lui.

— Nici nu mă gândesc să spun aşa ceva, fiindcă în sinea mea cred că mi se potriveşte; nu-mi place să mint, zău dacă-mi place, deşi sunt unii oameni care mint de îngheaţă apele. Puţin mai apoi, delawarii văzând că sunt iute de picior, m-au poreclit Porumbelul, pasăre care, după cum ştii, are zborul sprinten şi fără ocolişuri.

— Ce nume nostim, zău – exclamă Hetty – porumbeii sunt atât de drăguţi!

— Mai toate lucrurile plăsmuite de natură au, fiecare în parte, farmecul lor, blândă copilă; din păcate însă, au ajuns să fie schimonosite de om, care a schimbat nu numai înfăţişarea dar şi însuşirile lor fireşti. Fiindcă o bucată de vreme am umblat cu ştafete şi am dat întâmplător peste nişte urme pe care ochiul aproape că nici nu le vedea, mi-au îngăduit să merg la vânătoare şi atunci băgând de seamă că dibuiam vânatul mai repede şi mai fără greş decât mulţi alţi băietani de vârsta mea, m-au poreclit Ureche Pleoştită, întrucât dovedeam, ziceau ei, iscusinţa unui câine de vânătoare.

— Asta nu mai e chiar aşa nostim – spuse Hetty dezamăgită – sper că n-ai fost nevoit să-l porţi cine ştie cât.

— Curând după aceea am strâns ceva bani şi mi-am putut cumpăra o puşcă – urmă cu un pic de ifos Vânătorul care de obicei era un om modest şi la locul lui – şi atunci de-abia s-a văzut că eram în stare să îndestulez un wigwam[7] întreg cu vânat; cu timpul m-am pomenit că toată lumea îmi spune Vânătorul de Cerbi şi aşa am rămas până în ziua de azi, deşi numele ăsta nu înseamnă nimic în ochii celor ce pun mai mare preţ pe un scalp de piele roşie decât pe nişte coarne de cerb.

— Te-aş ruga, Vânătorule, să nu mă socoteşti şi pe mine printre ei – îi spuse rituos Hetty – şi dacă surorii mele îi plac militarii, hainele sclivisite şi penele strălucitoare, pentru mine toate astea nu fac nici cât o ceapă degerată. Judith zice că ofiţerii sunt aleşi pe sprânceană, băieţi veseli tot unul şi unul care ştiu să vorbească frumos, dar eu mă cutremur numai când mă gândesc că meseria lor e să-şi ucidă semenii. Îmi plac poreclele dumitale, mai ales cea din urmă, mai mult decât Natty Bumpo.

— E şi firesc pentru o fată ca dumneata, Hetty, nici nu m-aş fi aşteptat la altceva. Am auzit că sora dumitale este o femeie

[7] Colibă la indieni, (n.t.)

foarte frumoasă, prea frumoasă chiar pentru o muritoare de rând, şi precum se ştie frumuseţii îi place să se oglindească în ochii celor ce o privesc.

— Cum, n-ai văzut-o încă pe Judith? se miră ea – dacă nu, du-te s-o vezi chiar acum. Nici Harry March cât e el de chipeş, nu-i mai frumos ca ea, deşi dânsa-i femeie, iar el bărbat.

Vânătorul de Cerbi îşi aţinti o clipă privirea asupra ei. Obrazul palid al fetei se îmbujorase uşor, iar ochii, de obicei blânzi şi senini, începură să-i sclipească, în timp ce vorbea, într-un fel care dădea în vileag imboldurile-i lăuntrice.

— Hm, Pripitule – murmură el trecând prin cabină, în drum spre pupa vasului – aşa se întâmplă când eşti arătos, dacă nu cumva şi-o fi băgat codiţa vreun drăcuşor aici. Se vede cât de colo cui şi-a hărăzit simţămintele biata fată, oricare ar fi cele ce sălăşluiesc în inima Judithei tale.

Împrejurările ce se întreţeseau pe arcă, cochetăria iubitei lui Harry, ochii dulci pe care i-i făcea Pripitul, gândurile Vânătorului de Cerbi, gingaşele sentimente ale mezinei fură tulburate de sosirea unei bărci în care se găsea stăpânul vasului şi care se ivise pe neaşteptate în dreptul deschizăturii lăsate în boltitura de crengi. Hutter sau Tom Corăbierul, cum îi spuneau familiar vânătorii ce îi cunoşteau obiceiurile, recunoscuse pare-se de la prima ochire luntrea lui Harry, pentru că nu se arătă câtuşi de puţin mirat văzând-o legată de bordul corăbiei sale. Dimpotrivă se pregăti să-l întâmpine nu numai cu inimă bună, dar cu bucurie chiar, o bucurie pe care n-o adumbrea decât nemulţumirea că nu venise cu câteva zile mai devreme.

— Te-am căutat săptămâna trecută – rosti el, cu un glas în care dojana se împletea cu voioşia unui bun sosit – nici nu ştii ce rău mi-a părut că nu ţi-am dat de urmă. Mai apoi a trecut pe aici o ştafetă să ne înştiinţeze pe toţi vânătorii şi puitorii de capcane că s-au iscat iarăşi frecuşuri între colonie şi cei din Canada, şi abia atunci mi-am dat seama cât de singur sunt aici, în mijlocul munţilor, cu trei scăfârlii de păzit, şi numai aste două braţe să le apere.

— Te cred – îi răspunse March – ca orice părinte. Nici vorbă că şi eu să fi avut două fete ca Judith şi Hetty aş fi simţit acelaşi lucru, deşi altminteri pentru mine-i tot una dacă vecinul meu cel mai apropiat se află la cincizeci de mile, sau la doi paşi de mine.

— Oricum, văd că nu te-ai încumetat să baţi de unul singur pădurile, ştiind că triburile din Canada s-au pus în mişcare – zise Hutter, aruncând o privire nedumerită şi totodată bănuitoare

spre Vânătorul de Cerbi.

— De ce să umblu singur haihui? Nu ştii că un tovarăş de călătorie, fie oricine ar fi, te face să-ţi pară calea mai scurtă? Iar tânărul pe care-l vezi aici poate fi pe drept cuvânt socotit un minunat tovarăş de drum. Dumnealui, moş Tom, e Vânătorul de Cerbi, un vânător cu faimă printre delawari, născut şi crescut printre creştini ca dumneata şi ca mine.

— Bun sosit, voinice – mormăi Tom, întinzându-i o mână puternică şi ciolănoasă ca să-i arate că-l primeşte cu inima deschisă – în timpurile de faţă, un prieten e orişicând bine venit, şi mă bizui pe sprijinul dumitale. Uneori, vezi dumneata, copiii ajung să facă dintr-un om oţelit o fiinţă slabă de înger şi drept să-ţi spun, fetele astea două ale mele îmi dau mai multă bătaie de cap decât toate capcanele, pieile vânatului şi drepturile ce le am asupra acestor împrejurimi.

— Nici nu e de mirare – exclamă Harry. Tu şi cu mine, Vânătorule, n-am trecut încă prin asemenea încercări în viaţă; de fapt cred că aşa e legea firii. Să fi avut şi noi copii am fi simţit bineînţeles acelaşi lucru, şi nu pot decât să mă înclin până la pământ în faţa unui om care are asemenea fete. În ce priveşte pe Judith, să ştii că mă înrolez pe loc, moşnege, în garda ei, iar Vânătorul de Cerbi la rândul său cred c-o să aibă toată grija de Hetty.

— Îţi foarte mulţumesc, domnule March – grăi frumoasa Judith cu un glas ce semăna aidoma cu al mezinei, un glas atât de bogat, de armonios, cu asemenea modulaţii şi un fel atât de clar de a articula cuvintele, încât era destul să te uiţi la tatăl lor şi să vezi viaţa pe care era obişnuit s-o ducă, pentru a-ţi da seama numaidecât că surorile avuseseră parte de o creştere mai îngrijită – îţi mulţumesc din tot sufletul, dar Judith Hutter are destul experienţă şi tărie sufletească pentru a se bizui mai mult pe sine decât pe sprijinul unor drumeţi chipeşi ca dumneata. Dacă ţii cu tot dinadinsul să dai piept cu indienii atunci coboară la tata jos pe uscat, în loc să te înfunzi în casă ca să aperi, chipurile, două biete femei, şi…

— Ho, fată, ho – îi taie vorba taică-său – mai domoleşte-ţi limba repezită şi ascultă aici. Pe ţărm au şi început să bântuie pieile roşii şi nu e nimeni ca să ne spună cât de aproape sunt de noi în clipa de faţă, sau când au de gând să ne dea vreun semn de viaţă.

— Dacă-i vorba aşa, meştere Hutter – rosti Harry, schimbându-se la faţă, semn că privea cu toată gravitatea ştirea

pe care o aflase, deşi nu părea alarmat, dacă-i vorba aşa, să ştii atunci că arca dumitale nu stă de fel bine unde-i acum deşi ascunzişul m-a înşelat şi pe mine şi pe Vânătorul de Cerbi, mă tem că n-o să poată scăpa ochilor unui indian pornit la vânătoare de scalpuri.

— Şi eu tot aşa cred, Harry, şi aş dori din toată inima să fi fost acum oriunde într-altă parte, numai aici nu, pe albia asta îngustă şi plină de cotituri, altminteri destul de prielnică, recunosc, dacă-i vorba să cauţi o ascunzătoare; gândeşte-te însă ce s-ar întâmpla dacă pieile roşii ar da peste noi aici! De altfel, simt că sunt pe undeva pe aproape şi mă întreb ce o să fie când o să ieşim de pe matca râului; o să fim seceraţi ca puii de căprioară când vin la adăpat.

— Sunteţi sigur, domnule Hutter, că pieile roşii despre care vorbiţi sunt canadieni get-beget? întrebă Vânătorul de Cerbi liniştit, dar cu toată seriozitatea. Aţi văzut vreunul la faţă? N-aţi putea să-mi spuneţi ce fel sunt vopsiţi?

— Am găsit destule semne care arată că sunt prin partea locului, dar de văzut, n-am văzut încă niciunul. Mă aflam mai încolo la vale, la vreo milă sau cam aşa ceva, mă dusesem să cercetez capcanele, când am dat peste nişte urme proaspete întipărite în nămol; urmele, precum se vedea, se îndreptau spre miazănoapte. Nu cred să fi fost mai mult de un ceas de când trecuse cineva pe acolo, o piele roşie de bună seamă, judecând după laba piciorului şi după faptul că avea degetul mare încovoiat; puţin mai înainte găsisem un mocassin lepădat, o ciubotă spartă, pe care stăpânu-său o azvârlise pesemne, văzând că nu mai era bună de nimic. Am dat apoi şi de locul unde se aşezase să-şi croiască alta nouă, câţiva iarzi mai încolo de punctul unde o lepădase pe cea ponosită.

— Nu s-ar zice că sunt urmele unui indian cu gânduri vrăjmaşe – răspunse Vânătorul clătinând din cap. Un luptător încercat ar fi căutat să şteargă semnele trecerii lui; ar fi ars bunăoară sau îngropat ciubota spartă sau cel puţin ar fi aruncat-o în apă, aşa că pârtia lăsată de el, fii sigur că n-a fost croită cu gânduri războinice, ci cu cele mai paşnice năzuinţe. Dacă ai vrea să-mi arăţi mocassinul m-aş putea dumeri pe deplin. Venisem încoace să mă întâlnesc cu un tânăr şef de trib, şi drumul pe care trebuie să sosească el ar fi cam acela pe care l-ai arătat dumneata. Urmele puteau, aşadar, să fie ale lui.

— Fă bine şi spune-mi, Pripitule, cine-i tânărul ăsta care n-a găsit alt loc să-şi dea întâlnire cu şefii de trib decât aici, unde în

viaţa lui n-a călcat? îl cunoşti bine? îl iscodi Hutter al cărui glas şi a cărui privire vădeau lămurit pentru ce anume pusese această întrebare, căci rareori oamenii ca el, dintr-o bucată, ar şovăi din delicateţă să spună răspicat ce au pe inimă.

— Văd că vorbeşti ca din carte, moş Tom, numai că aşa ceva nu stă în firea Vânătorului de Cerbi, care este fără doar şi poate un om de bună credinţă, dacă nu are alte virtuţi spre lauda lui. Mă pun chezaş pentru cinstea lui, deşi nu ştiu încă ce ar fi în stare să facă în toiul unei bătălii.

— Şi atunci ce caută aici?

— Am să vă spun îndată cinstit şi adevărat, aşa cum am vorbit şi până acum. Sunt tânăr şi nu mi-a fost dat încă până acum să-mi pun la încercare curajul în luptă; cum însă s-a zvonit că tribul o să primească wampum[8] şi o secure de război, delawarii au ţinut morţiş să mă duc printre oamenii de aceiaşi culoare cu mine să văd cum stau de fapt lucrurile în privinţa asta. Zis şi făcut. Şi după ce le-am dat de ştire şefilor împărtăşindu-le tot ce aflasem, la întoarcere, pe râul Schoharie în jos, am cunoscut un ofiţer al coroanei, care avea de dus nişte bani unor triburi prietene, undeva departe, spre vest. M-am gândit atunci că ar fi un prilej nimerit pentru Chingachgook, un tânăr şef de trib care nu dăduse încă ochi cu duşmanul şi pentru mine aşişderea, să primim botezul focului, luând parte la această campanie. Un delawar bătrân ne-a sfătuit să ne dăm întâlnire în dreptul stâncii de la marginea lacului. Nu vă ascund că venirea lui Chingachgook mai are şi un alt scop în afară de acesta; fiind însă o taină pe care el ţine s-o păstreze şi fără nicio legătură cu persoanele de faţă, nu vă pot spune nimic mai mult.

— Trebuie să fie vorba de o fată – spuse tam-nisam Judith, care luându-şi numaidecât seama începu a râde singură ba chiar se îmbujora puţin fiindcă o luase gura pe dinainte şi se grăbise să pună în sarcina tânărului şef asemenea motiv. Dacă nu e vorba nici de război şi nici de vânătoare, atunci nu mai rămâne decât dragostea.

— Bineînţeles, orişice om tânăr şi bine făcut care aude mereu vorbindu-se de ea, e gata să creadă că se află la obârşia tuturor faptelor noastre; cât despre mine mărturisesc că n-aş avea prea multe de spus în privinţa asta. Chingachgook şi-a dat întâlnire cu mine în dreptul stâncii, pe mâine-seară, cu un ceas înainte de

---

[8] Numele dat de pieile roşii din America de Nord scoicilor sau mărgelelor folosite în chip de monedă, (n.t.).

scăpătatul soarelui. După care ne-om vedea de drum fără să căşunăm vreun rău nimănui. Cum îl cunoşteam mai de mult pe Harry cel Pripit, de când venise odată să vâneze pe plaiurile noastre şi cum am dat iarăşi de el în împrejurimile râului Schoharie, tocmai când se pregătea să cutreiere ca-n fiecare vară pădurile, ne-am hotărât să facem împreună drumul, nu atât de frica mingoşilor, cât mai ales ca să ne ţinem tovărăşie şi, cum zicea chiar el mai adineauri, să scurtăm o cale mult prea lungă.

— Şi atunci urmele descoperite de mine crezi c-au fost lăsate cumva de prietenul dumitale care ţi-a luat-o înainte? întrebă Hutter.

— Asta-i părerea mea; s-ar putea să greşesc, după cum s-ar putea tot aşa să am dreptate. Arată-mi mocassinul şi o să-ţi spun îndată dacă e sau nu croit de mâna unui delawar.

— Priveşte-l – rosti isteaţa Judith, care între timp îl şi adusese din barcă – şi spune ce crezi: prieten să fie sau duşman? Pari un om cinstit şi mă bizui pe vorba dumitale orice ar zice tata.

— Aşa eşti tu, vezi numai prieteni unde eu văd duşmani – bombăni moş Tom – hei, deschide gura, flăcăule, şi spune al cui poate fi mocassinul?

— Ăsta nu-i croit de mâna unui delawar – răspunse Vânătorul de Cerbi cercetând atent încălţarea veche şi scorojită. N-aş putea pune mâna în foc că-i aşa pentru că de abia am pornit acum de curând la război, dar parc-aş zice că mocassinul ăsta vine de undeva din nord, de dincolo de lacurile cele mari.

— Dacă-i aşa, nu mai are rost să zăbovim niciun minut măcar – spuse Hutter aruncând o privire printre crengile ce acopereau vasul, ca şi cum s-ar fi temut să nu fi ieşit cumva la iveală vreun duşman, pe malul dimpotrivă al râului îngust şi plin de cotituri. Mai avem un ceas până la căderea nopţii şi nu cred să putem face vreo mişcate pe întuneric; cine ştie ce zgomot s-ar isca şi ne-am da atunci de gol. Aţi auzit acum vreo jumătate de oră o detunătură de armă atât de cumplită că s-au cutremurat munţii?

— Ba am văzut, moşule, chiar şi arma – răspunse Harry simţindu-se vinovat ca unul ce făcuse boroboaţa – că doar o ţineam proptită de umăr.

— Mi-a fost teamă să nu fie a unui indian din Canada franceză; totuşi, vezi tu, s-ar putea ca împuşcătura asta să le fi trezit bănuielile şi dacă s-or pune la pândă şi s-or apuca să ne caute, nu se poate ca, până la urmă, să nu dea peste noi că ai tras când ştii doar că suntem în război, afară numai dacă n-oi fi găsit vreun chilipir.

— Şi mie îmi vine a crede c-am făcut rău, moş Tom, deşi dacă nu mai poate omul să tragă cu arma cale de câteva mii de mile jur împrejur de frică să nu prindă de veste vreo piele roşie, mă întreb, zău, ce rost mai are să poarte puşca în spinare?

Hutter se sfătui îndelung cu oaspeţii săi, căutând să-şi dea seama cât mai precis de situaţia în care se aflau. Tom Corăbierul le arătă greutăţile pe care le-ar avea de întâmpinat, dat fiind iuţeala curentului şi albia prea îngustă, în cazul când ar fi încercat să scoată arca în larg în toiul nopţii, fără să facă vreun zgomot care putea să ajungă la urechile pieilor roşii. Dacă împrejurimile erau cumva cutreierate de indieni, aceştia căutau probabil să nu se depărteze de malurile râului ori ale lacului. Ţărmurile celui dintâi fiind însă mlăştinoase, întortocheate şi împânzite de hăţişuri, vasul putea fi mânat în bună pace pe firul apei, în sus, ziua nămiaza mare, fără să stai tot timpul cu frica în sân că s-ar putea să fie descoperit. Trebuia să te fereşti mai degrabă să nu faci zgomot decât să fii văzut atâta vreme cât te aflai la adăpost, pe albia îngustă cu cotituri repezi, a râului deasupra căreia tufişurile se întreţeseau, formând un baldachin.

— Niciodată nu trec mai departe de văgăuna asta: mi-e şi mai la îndemână pentru capcane şi mă simt totodată mai ferit decât pe lac de orice privire iscoditoare; nici măcar nu trebuie să-mi iau prea multe măsuri de pază în cazul când aş vrea să plec din locul ăsta – spuse unchiaşul cel năzdrăvan. Trebuie să ştiţi însă un lucru şi anume că vasul poate fi mult mai uşor scos de aici, trăgându-l cu funia pe râu în sus decât împingându-l cu prăjinile. Ancora noastră zace pe fundul lacului dincolo de locul unde începe să se simtă curentul, aşa că n-avem altceva de făcut decât să tragem de parâma – uite-o asta de aici – de care-i legată. Fără ajutorul ei nu ştiu cum aş fi răzbit, cu o singură pereche de braţe, să mân pe râu în sus înfruntând curentul apei coşcogea corabie; ar fi fost un adevărat chin. De altminteri am aici şi un scripete, care, la nevoie, poate înlesni munca asta. Judith ştie să mânuiască tot atât de bine ca şi mine cârma din spate, şi dacă nu trebuie să ne ferim de niciun duşman, putem părăsi fără prea multă bătaie de cap matca.

— La ce bun, meştere Hutter, să schimbăm locul? întrebă Vânătorul de Cerbi, cu un aer foarte serios. Aici avem un adăpost sigur şi putem pune la cale temeinic apărarea, zăvorându-ne în cabine. Nu ştiu cum se duce o luptă decât din basme, dar bănuiesc că având asemenea parapete în faţă am putea înfrunta fără grijă douăzeci de mingoşi.

— Va să zică aşa, n-ai apucat încă să te războieşti până acum decât în basme? Se cunoaşte, flăcăule! Văzut-ai în viaţa dumitale o apă atât de mare ca aia de acolo, până a nu fi venit aici cu Harry?

— N-aş putea spune, ce-i drept, că am văzut vreodată aşa ceva – răspunse Vânătorul de Cerbi cu modestie – cât eşti tânăr ai timp să înveţi şi deocamdată nu m-aş încumeta să-mi spun părerea într-un sfat, decât atunci când e vorba de un lucru pe care-l cunosc fiindcă l-am trăit.

— Bine, atunci să-ţi arăt eu care sunt neajunsurile unei bătălii în locul ăsta, şi ce câştig am avea ieşind afară, pe lac. Aici, pieile roşii ştiu încotro să îndrepte arma ca nicio împuşcătură să nu se irosească şi ar însemna să ne facem speranţe deşarte, gândindu-ne că s-ar putea ca niciunul din gloanţele lor să nu se strecoare printre bârnele pereţilor, nimerindu-şi ţinta. În schimb, gloanţele noastre au să ciuruiască, cel mult, copacii din pădure. Şi pe urmă nu suntem feriţi nici de foc, fiindcă nimic nu se aprinde mai uşor ca scoarţa de copaci cu care-s acoperite cabinele. Unde mai pui că-n lipsa mea castelul ar putea fi prădat şi tot ce-am strâns acolo ar încăpea în mâinile jefuitorilor şi s-ar prăpădi fără rost. Pe când dacă am ieşi în larg n-ar mai avea cum să ne atace decât pe apă, cu barca sau cu plutele, şi atunci toţi sorţii de izbândă ar fi de partea noastră şi în acelaşi timp putem apăra şi castelul de aici, de pe punte. Pricepi acum ce socoteală mi-am făcut, flăcăule?

— Cred că da; e o socoteală sănătoasă şi nici prin gând nu mi-ar trece să cârtesc împotriva ei.

— Păi atunci, moş Tom – strigă Harry – dacă-i vorba s-o ştergem să nu mai stăm pe gânduri; cu cât vom pleca mai degrabă, cu atât vom şti mai din vreme, dacă ne-o fi dat să rămânem cu scufiţa pe cap sau să umblăm cu scăfârlia goală.

Întrucât propunerea de mai sus era la mintea oricui, nimeni nu avu nimic de zis. După o scurtă consfătuire, cei trei bărbaţi începură a se pregăti de zor să urnească vasul din loc. În doi timpi şi trei mişcări legăturile fură desfăcute şi în vreme ce ei trăgeau de funie, arca ieşi, greoaie, la iveală de sub acoperământul de verdeaţă. Puţin mai apoi ajunse pe firul apei şi, împinsă de curent spre ţărmul apusean, prinse a înainta de-a lungul lui, pe râu, în sus. Nu cred să fi fost cineva printre cei ce se aflau pe bord care să nu fi simţit o strângere de inimă, auzind foşnetul crengilor, în momentul când vasul pătrunse sub tufişurile şi arborii ce creşteau pe mal, fiindcă nimeni nu ştia

când sau de unde putea să se ivească vreun duşman neîmpăcat ce le aţinea calea.

Totuşi nimic nu opri vasul din mers; bărbaţii trăgeau mai departe de funie, în timp ce arca înainta măreaţă. Fundul plat şi lătăreţ nu-i îngăduia să se cufunde prea mult în apă ca să aibă astfel de înfruntat iureşul şuvoiului repede. Cu vasta lui experienţă, Hutter luase de asemenea o bine chibzuită măsură de precauţie, ce ar fi făcut cinste şi unui marinar încercat, şi care îi dădea posibilitatea să preîntâmpine orice neajuns şi totodată să ocolească obstacolele pe care cotiturile albiei înguste a râului i le scoteau în cale. Atunci când coborâse cu arca pe râu, în jos, cufundase, rând pe rând, în mijlocul şuvoiului nişte pietroaie atârnate pe parâmă, în chip de ancore secundare peste care undele lunecau fără să le poată clinti din loc; fiecare din aceste pietroaie era legat de precedentele şi toate laolaltă de ancora principală azvârlită în adâncul lacului. În felul acesta arca plutea nestingherită de crengile şi tufişurile de pe maluri, care altminteri ar fi făcut-o să se poticnească la fiece cotitură, pricinuindu-i tot felul de buclucuri lui Hutter, şi cine ştie dacă unchiaşul ar fi reuşit să se descurce de unul singur.

Cu ajutorul acestui sistem ingenios, umblând cu băgare de seamă ca să nu se dea de gol, Tom Corăbierul şi cei doi tovarăşi ai săi, croiţi ca nişte atleţi, trăgeau mereu de parâmă, mânând arca tot înainte cu o iuţeală frânată doar de rezistenţa odgonului. La fiece cotitură scoteau câte un pietroi la suprafaţă şi corabia îşi schimba direcţia îndreptându-se spre locul unde se afla pietroiul următor. Având, aşadar, în faţă un canal jalonat de geamanduri, cum ar spune un marinar, Hutter înainta mereu îndemnându-şi uneori tovarăşii cu un glas înfundat şi cu toată prudenţa necesară să se grăbească, sau atrăgându-le atenţia pe alocuri, când era cazul să-şi mai domolească sforţările, ca nu cumva, din prea mult zel, să se ducă totul de râpă. Deşi erau destul de familiarizaţi cu pădurea, sumbra înfăţişare a râului întunecat sporea mereu neliniştea pe care o simţea fiecare din ei şi când arca în sfârşit ajunse în dreptul primului cot al râului Susquehanna şi ochiul descoperi întinderea scânteietoare şi aproape neţărmurită a lacului, simţiră cu toţii o uşurare pe care, poate, niciunul n-ar fi îndrăznit s-o mărturisească. Acolo ridicară şi ultima piatră de pe fund; de aici funia ducea direct la ancora principală, care se afla, după cum le spusese Hutter, în locul unde lua naştere curentul râului.

— Slavă domnului – exclamă Harry – am ieşit în sfârşit la

lumina zilei! încă puţin şi o să putem da ochi cu duşmanul dacă om izbuti să-l dibuim.

— Nimeni nu ştie – mormăi Hutter – pe aici nu e alt adăpost decât la gura râului şi momentul cel mai greu o să fie când o să trecem de copacii ăştia şi o să ieşim în larg; cum s-o încumeta duşmanul să-şi părăsească ascunzătoarea, cum ne mătrăşeşte pe toţi. Voi, fetelor, lăsaţi cârma slobodă şi intraţi înăuntru. Aveţi grijă să nu vă arătaţi la fereastră, altminteri dacă v-o zări cineva mă tem că n-o să se mai urnească din loc, minunându-se cât sunteţi de frumoase. Dumneata, Harry, vino cu mine în camera cealaltă; o să tragem mai departe de funie prin deschizătura uşii, ca să nu ne pomenim şi noi cu vreun plocon. Cât despre dumneata, prietene Vânător, dat fiind că aici apa curge mai domol şi coarda e întinsă tocmai atâta cât trebuie, du-te şi uită-te din fereastră în fereastră, fără să te vadă cineva de afară, dacă viaţa are vreun preţ pentru dumneata. Cine ştie când sau unde vom da de vecinii noştri.

Vânătorul de Cerbi se supuse poruncii lui Hutter cu un simţământ ce n-avea nimic de-a face cu frica, păstrând în schimb neştirbit interesul pe care i-l treziseră împrejurările de faţă cu totul excepţionale. Pentru prima oară în viaţa lui, se afla sau cel puţin bănuia că se află, şi cu destul temei, în preajma unor duşmani; la asta se mai adăuga şi situaţia critică în care se găseau întorsăturile neprevăzute ce se puteau ivi, precum şi tertipurile de care indienii se foloseau adesea. Se aşeză deci la una din ferestrele încăperii tocmai când arca străbătea partea cea mai dificilă a drumului, unde albia se îngusta şi apele lacului se revărsau în matca râului. Copacii ce creşteau pe maluri îşi împleteau crengile pe deasupra şuvoiului aşa încât undele curgeau sub o boltă de frunzişuri, privelişte la fel de specifică pentru locurile acelea, ca în Elveţia, unde râurile ţâşneau din inima gheţarilor.

Arca tocmai trecea de ultimul cot al acestui portic de verdeaţă când Vânătorul de Cerbi, după ce cercetase ţărmul dinspre răsărit, atât cât putea cuprinde cu ochiul, se mută la altă fereastră, din partea opusă a încăperii ca să arunce o privire spre malul dinspre apus. Sosi acolo la ţanc, fiindcă abia se aplecă să se uite printr-o crăpătură a oblonului, că i se arătă în faţă un lucru ce ai fi putut stârni panica unei străji atât de tinere şi lipsite de experienţă. În dreptul lui se afla un copac ce îşi desfăşura larg rămurişul deasupra apei alcătuind un semicerc; crescuse la început în sus, spre lumină, ca mai apoi, sub povara zăpezilor ce-

l troieniseră ierni de-a rândul să se încovoaie încetul cu încetul până ce căpătase forma aceea curioasă, ca atâţia alţi copaci din pădurile Americii. Iar pe trunchiul lui răsăriseră ca prin farmec nu mai puţin de şase indieni în timp ce alţii aşteptau jos, gata să le ia locul, pândind de bună seamă clipa când vasul avea să treacă pe sub ei ca să se caţăre în fugă pe tulpina îndoită şi de acolo să sară pe arcă. Operaţia nu părea să prezinte vreo dificultate deosebită, întrucât aplecarea copacului le îngăduia să se caţăre cu destulă uşurinţă având la îndemână o mulţime de crengi de care se puteau agăţa iar dacă s-ar fi întâmplat cumva să cadă de sus n-ar fi păţit nimic, deoarece nu s-ar fi prăvălit de la o înălţime prea mare. În momentul când Vânătorul de Cerbi zări pâlcul de indieni, aceştia abia începuseră să ia cu asalt trunchiul copacului, aflându-se încă la poalele lui unde urcuşul era mai greu şi din câte ştia el despre obiceiurile pieilor roşii putu să-şi dea seama imediat că-şi vopsiseră trupul ca pentru război şi că făceau parte dintr-un trib duşman.

— Trage de funie, Harry! strigă el. Trage dacă ţii la viaţa ta şi la inima Judithei Hutter! Trage, omule, trage.

Îndemnul acesta era adresat unui ins a cărui uriaşă forţă tânărul o cunoştea prea bine. Şi era atâta înfrigurare în glasul lui şi în acelaşi timp atâta autoritate încât şi Hutter şi March simţiră că se întâmplă ceva neobişnuit. Amândoi îşi încordară simultan puterile, trăgând cu toată nădejdea de funie chiar în momentul critic. Arca îşi dublă viteza, şi lunecă pe sub arbore ca şi cum şi-ar fi dat seama de primejdia ce o pândea de sus. Văzând că fuseseră descoperiţi, indienii scoaseră un chiot năprasnic – semnalul lor de luptă – şi se repeziră valvârtej pe trunchiul arborelui sărind toţi buluc, disperaţi, doar-doar vor ajunge la prada ce le scăpa din mână. Erau şase cocoţaţi pe copac şi toţi făcură aceeaşi sforţare. Toţi, în afară de şeful lor, căzură în apă, care mai aproape, care mai departe de arcă, în ordinea în care săriseră. Şeful care se aşezase în fruntea pâlcului, în locul cel mai primejdios, făcându-şi vânt o clipă înaintea celorlalţi, se prăvăli chiar pe puntea de la pupa vasului. Căzătura fu mai grea decât se aşteptase, aşa că rămase o clipă năucit, fără să-şi dea seama ce se întâmplase cu el. În momentul acela Judith se năpusti afară din cabină, cu frumuseţea ei învâlvorată de actul de curaj pe care se încumetase să-l facă, roşie ca para focului în obraji şi, opintindu-se din răsputeri, îl îmbrânci peste balustrada corăbiei pe năvălitorul care alunecă în apă, cu capul înainte. După această eroică ispravă, fata îşi redobândi calmul pe care-l

avea de obicei. Se uită de sus, de pe punte, să vadă ce păţise adversarul biruit de ea şi în clipa aceea privirea i se îmblânzi deodată şi obrajii i se aprinseră şi mai tare de ruşine şi de surprindere, ca şi cum nu-i venea să creadă că fusese în stare de asemenea îndrăzneală. În cele din urmă începu a râde drăgălaş şi dulce aşa cum ştia ea. Toate acestea se petrecură în mai puţin de un minut; deodată braţul Vânătorului de Cerbi o cuprinse de mijloc şi o trase repede în cabină, la adăpost. Retragerea era, totuşi, cam târzie; cum dispărură cei doi de pe punte, pădurea se împânzi de urlete şi gloanţele începură să împroaşte arca.

Între timp, însă, vasul continuase să înainteze cu viteză, aşa că pericolul de a fi urmăriţi fusese îndepărtat. Îndată ce prima răbufnire de furie se domoli, pieile roşii încetară focul, dându-şi seama că îşi iroseau gloanţele fără rost. Ajungând în locul unde aruncase ancora cu gheare, Hutter se grăbi s-o ridice spre a nu stăvili mersul corăbiei. Acum că nu mai avea de înfruntat curentul apei, arca îşi urmă drumul drept înainte, plutind spre mijlocul lacului; era totuşi încă destul de aproape de mal, ca să poată fi lovită de vreun glonţ slobozit din pădure. Hutter şi March apucară atunci fiecare câte o vâslă cu coada scurtă şi, la adăpostul pereţilor cabinei, mânară vasul în larg până ce ajunse la o distanţă destul de mare de ţărm pentru ca mingoşii să nu se mai încumete a-l ataca din nou.

Capitolul V

La prova corăbiei avu loc o nouă consfătuire la care luară parte şi fetele: Judith şi Hetty. Cum nu-i mai ameninţa niciun pericol deocamdată, neliniştea făcu loc numaidecât convingerii ce se întărea pe fiece clipă că duşmanul avea forţe însemnate pe malurile lacului şi că aceste forţe nu se vor da în lături să folosească orice mijloc ca să le vină de hac. La drept vorbind Hutter era acela care îşi dădea mai bine seama de asta pentru că fetele se lăsau în nădejdea lui şi pe de altă parte se şi pricepeau prea puţin în asemenea treburi ca să fie într-adevăr conştiente de gravitatea situaţiei în care se aflau; cât despre cei doi prieteni, aceştia erau liberi să-l părăsească, oricând li s-ar fi năzărit. Primele lor cuvinte de altfel dovediră că se şi gândiseră chiar s-o facă şi un ochi mai atent ar fi observat fără îndoială că în împrejurarea de faţă, tocmai de asta se temea îndeosebi Hutter.

— Avem marele avantaj faţă de duşmani, oricine ar fi ei, irochezi sau alţii, că ne aflăm în mijlocul apei – zise el. Nu e barcă pe tot lacul să nu-i cunosc ascunzătoarea. În momentul ăsta, în afară de barca dumitale de aici, Pripitule, mai sunt încă trei pe mal, atât de bine dosite în nişte scorburi încât mai mult ca sigur că indienii oricât s-ar strădui n-au să fie în stare să dea peste ele.

— Nu se ştie… cine poate spune cu tot dinadinsul că-i aşa – interveni Vânătorul de Cerbi – nici câinele nu adulmecă cu atâta râvnă o urmă, ca pieile roşii, când trag nădejde să pună mâna pe ceva. Este destul să întrevadă mijind înaintea lor nişte scalpuri sau vreo altă pradă ori mai ştiu eu ce onoruri, aşa cum înţeleg ei onorurile, şi ar fi în stare să scotocească şi în gaură de şarpe până reuşesc să dea peste bărci.

— Aşa e, Vânătorule – exclamă Harry March – cuvântul tău e literă de evanghelie. Îmi pare bine că avem la îndemână o luntre pusă la adăpost. Mă tem, moş Tom, că până mâine seară au să le dibuiască pe celelalte dacă şi-au pus cumva în gând să te înhaţe din bârlog. Ei, da' n-ar strica să apucăm lopeţile şi să mânăm arca mai încolo.

Hutter nu-i răspunse imediat. Privi jur împrejur, fără să scoată o vorbă, apoi se uită preţ de un minut la cer, pe urmă cercetă din ochi lacul şi pădurea ce îl înconjura cu un brâu compact ca un zid, de parcă s-ar fi străduit să desluşească cine ştie ce semne. Nu deosebi însă nimic care să-l pună pe gânduri. Pădurea nemărginită zăcea cufundată în somnul adânc ce cuprinsese toată firea; cerul licărea blând, luminat încă de razele soarelui ce asfinţea, în timp ce lacul părea mai liniştit şi mai plin de farmec decât peste zi. Era o privelişte îmbietoare în stare să topească toate patimile, învăluindu-le într-o linişte divină. Dacă această privelişte avu vreo înrâurire asupra călătorilor de pe arcă, vom vedea mai încolo.

— Judith – strigă tatăl, după ce aruncase o privire atentă, deşi fugitivă, asupra împrejurimilor – acum se înnoptează; vezi, pregăteşte ceva de mâncare pentru prietenii noştri; după ce bate omul atâta cale, i se face o foame de lup.

— Nu suntem chiar aşa lihniţi, jupân Hutter – îi întoarse vorba Harry – fiindcă ne-am pus stomacul la cale când am poposit în preajma lacului; eu unul să-ţi spun drept mai mult aş vrea să rămân aici, cu Judith, decât să mănânc. E atât de plăcut să stai lângă ea într-o seară liniştită ca asta.

— Omu-i om, are nevoie de hrană, se împotrivi Hutter. Ai grijă

de cină, Judith, şi ia-o şi pe sora ta să-ţi ajute. Trebuie să stăm puţin de vorbă, prieteni – continuă el îndată ce surorile plecară – de asta le-am şi trimis de aici pe fete. Vedeţi în ce strâmtoare mă aflu, de aia aş vrea să ştiu ce credeţi voi c-ar fi mai bine de făcut. De trei ori mi-au dat foc casei; asta însă s-a întâmplat pe vremea când locuiam pe ţărm. M-am socotit în afara oricăror primejdii de când am clădit castelul şi am dat drumul corăbiei pe apă. Celelalte buclucuri câte le-am mai avut, s-au întâmplat în timp de pace şi au fost iscate de nişte ciorovăieli, lucruri pe care un om poate să le păţească şi-n inima codrului. De astă dată, însă, gluma mi se pare că s-a îngroşat şi părerile voastre au să-mi uşureze mult inima.

— Ca să-ţi spun drept, moş Tom, cred că te paşte o primejdie cumplită şi pe dumneata, şi capcanele, şi castelul, şi arca şi toată averea dumitale – îi răspunse Harry, care nu voia să-i ascundă nimic din gravitatea situaţiei. După mine, toate lucrurile astea laolaltă nu fac astăzi nici pe jumătate cât făceau ieri şi n-aş da niciun bănuţ mai mult, chiar de-aş fi să plătesc în piei de animale.

— Dar copiii mei! rosti tatăl cu subînţeles, într-un fel care ar fi pus în încurcătură chiar pe un om indiferent, fiindcă nu şi-ar fi ştiut dacă era numai o momeală sau un strigăt de durere pornit din adâncul unei inimi de părinte – fetele mele pe care le cunoşti prea bine, Pripitule, fete bune, de ce să n-o spun, deşi sunt tatăl lor...

— Omul poate să spună orice, jupân Hutter, mai ales când timpul sau împrejurările îl silesc. Ai două fete, cum zici, dintre care una e atât de frumoasă că nu-şi află perechea nicăieri pe aceste plaiuri mărginaşe, cu toate nazurile ei. Cât despre biata Hetty Hutter zi-i Hetty şi pace, altceva n-ai ce spune despre o fiinţă oropsită ca ea. Ce fată minunată ar fi Judith dacă s-ar purta aşa cum i-e chipul.

— Hm, ce să zic, Harry March, văd că mă pot bizui pe prietenia dumitale cum m-aş bizui pe o vreme schimbătoare, şi cred că şi prietenul dumitale gândeşte la fel – răspunse Hutter, cu un sarcasm ce nu s-ar fi putut spune că era lipsit de demnitate – bine, am să mă las în mâinile Celui de Sus, care poate că nu va rămâne surd la rugăciunile unui părinte.

— Dacă din cuvintele lui Harry March n-ai ales altceva decât c-ar vrea să dea bir cu fugiţii şi să te părăsească – rosti Vânătorul de Cerbi, simplu dar cu o gravitate care făcea ca vorbele lui pline de sinceritate să fie şi mai convingătoare – sunt sigur că eşti

nedrept cu el, aşa cum văd că eşti şi cu mine, crezând că aş putea să mă iau după el, dacă ar avea inima să lase în voia sorţii o familie de oameni albi ca şi el, într-o împrejurare atât de grea cum e cea de faţă. Am venit, aşa cum ţi-am spus, jupân Hutter, pe aceste meleaguri, anume ca să mă întâlnesc cu un bun prieten şi acum abia aştept să-l văd sosind mai degrabă şi cred că mâine seară cel mai târziu o să vină, şi atunci o să fie aici încă o armă de strajă. Ce-i drept, nu prea are şcoala vieţii, aşa cum n-o am nici eu, în schimb şi-a dovedit îndeajuns destoinicia cu prilejul vânătorilor de capete mari şi mici la care a luat parte, aşa că mă pun chezaş că e-n stare să dea o mână de ajutor semenilor săi.

— Pot să mă bizui pe dumneata, Vânătorule, c-o să rămâi tot timpul lângă mine şi lângă fetele mele? întrebă moşneagul cu o îngrijorare părintească în glas.

— Sigur că poţi, Tom Corăbierule, dacă aşa ţi-e numele; am să le apăr aşa cum un frate îşi apără sora, un bărbat nevasta şi un îndrăgostit iubita. Da, poţi să te bizui oricând pe mine la nevoie şi cred că Harry şi-ar da curajul de ruşine dacă nu te-ai bizui şi pe el.

— Vă spun eu ce are să se întâmple – sări cu gura Judith, scoţând pe uşă căpşorul ei frumos – cum e el pripit din fire, că doar nu degeaba i se şi spune aşa, îndată ce va simţi că e în joc pielea lui gingaşă o să-şi ia tălpăşiţa cât ai bate din palme. Nici moş Tom nici fetele lui n-au să pună prea mare temei pe jupân March, căci acum ştiu cu cine au de-a face, în schimb în dumneata, Vânătorule, îmi pun toată nădejdea; chipul dumitale cinstit şi inima curată arată lămurit că atunci când făgăduieşti ceva înţelegi să te ţii de cuvânt.

Vorbele ei cuprindeau un prefăcut dispreţ faţă de Harry dacă nu cumva erau într-adevăr sincere. În orice caz se simţea în ele o pornire. Obrazul încântător al Judithei confirma din plin această presupunere şi dacă March îşi dădea seama că nicio dată până în clipa aceea nu citise în ochii ei atâta dispreţ – sentiment care parcă îi sporea farmecul – ca atunci când se uita la el, rareori în schimb îşi amintea să fi desluşit în ochii ei albaştri, expresivi, mai multă gingăşie feminină şi mai multă duioşie ca în momentele când şi-i aţintea spre tovarăşul său de drum.

— Du-te de aci, Judith – îi porunci energic tatăl său înainte ca vreunul dintre cei doi tineri să fi apucat să răspundă ceva – du-te şi să nu te prind că te întorci, decât atunci când o să isprăveşti de gătit vânatul şi peştele. Fata asta a fost cam răzgâiată de

ofiţerii care îşi făceau mereu drum pe aici, jupân March, şi cred că n-o să iei seama la prostiile ei.

— Nici nu ştii ce bine ai grăit, moş Tom – se grăbi să-i ţină isonul Harry înciudat de cuvintele fetei – aşa e cum zici, numai de la filfizonii ăia din garnizoană, care-s nişte farfarale şi nişte clevetitori fără pereche, a învăţat Judith să-şi dea drumul la gură, fără să se gândească. Zău dac-o mai recunosc! Ca mâine o să-mi iau seama şi o să mă uit la soră-sa: îmi vine a crede că-i mai potrivită pentru mine.

— Îmi pare bine că te aud vorbind aşa, Harry, asta înseamnă că eşti pe drumul cel bun. Hetty sunt sigur c-ar fi o tovarăşă de viaţă mai cuminte şi mai înţeleaptă decât Judith, şi cred că s-ar supune mai degrabă dorinţelor dumitale, căci tare mi-e teamă că ofiţerii i-au cam sucit minţile soră-si.

— Nimeni pe lume nu şi-ar putea dori o soţie mai potolită ca Hetty – răspunse Harry, râzând – deşi n-aş crede că e chiar aşa înţeleaptă cum zici dumneata. Dar asta n-are a face! Să ştii că Vânătorul de Cerbi nu s-a înşelat spunând că am să rămân neclintit la postul meu. N-o să te părăsesc în niciun caz, moş Tom, orice aş simţi şi orice aş gândi despre dumneata.

Cum Harry era privit ca un om viteaz de prietenii săi, Hutter ascultă declaraţia lui cu o mulţumire pe care nu căută s-o ascundă.

— Se plăteşte din gros şi de o parte şi de alta pentru scalpuri, observă el cu un rânjet sinistru, ca şi cum ar fi simţit cât de puternică putea fi această ispită şi ar fi vrut să arate că nu râvneşte câtuşi de puţin să câştige bani în felul ăsta prin mijloace atât de mârşave pe care oamenii aşa-zişi civilizaţi le ocolesc, folosindu-le totuşi. N-o fi bine poate să iei bani pentru sânge de om, dar când vezi totuşi că oamenii se ucid unii pe alţii ca chiorii, mare lucru dacă mai pui o bucată de piele lângă alte prăzi! Dumneata, Vânătorule, ce spui, despre toate astea?

— Eu unul nu cunosc asemenea simţăminte şi nici n-aş vrea să le cunosc vreodată – răspunse acesta. Îţi mărturisesc că nu-mi stă în fire să-mi scalpez semenii şi că imboldurile mele fireşti sunt aidoma celor cu care a fost înzestrat orice om de aceeaşi culoare cu mine. Am să stau tot timpul lângă dumneata, moşnege, în arcă, în castel, în barcă sau în pădure, poţi să mă crezi pe cuvânt; nu înseamnă însă ca pentru asta să devin crâncen la suflet, apucând-o pe un drum greşit. Dacă dumneata şi cu Pripitul râvniţi atât de mult aurul Coloniei n-aveţi decât să mergeţi singuri să-l căutaţi; puteţi lăsa fetele în grija mea. Deşi

părerile noastre despre năzuinţele ce trebuie să sălăşluiască în sufletul unui om alb se deosebesc foarte mult, nu veţi tăgădui, cred, că este de datoria celui tare să-i ocrotească pe cei slabi, mai ales când e vorba de nişte fiinţe plăpânde pe care însăşi rânduielile firii le-a lăsat în seama bărbatului să le apere cu tăria braţului şi să le mângâie cu duioşia sa.

— Asta-i o lecţie pentru tine, Pripitule, pe care n-ar strica s-o înveţi fiindcă, te rog să mă crezi, ţi-ar prinde foarte bine – se auzi din cabină glasul dulce, dar plin de îndrăzneală al Judithei, care pesemne trăsese cu urechea la vorbele lor.

— Destul, Judith – strigă tatăl său mâniat. Hai, pleacă de aci, astea nu-s lucruri în care să se amestece femeile.

Hutter nu se duse totuşi să vadă dacă porunca lui fusese împlinită sau nu, mulţumindu-se să continue discuţia cu o voce scăzută.

— Are dreptate flăcăul nostru, Harry, putem foarte bine lăsa copiii în paza lui – spuse dânsul. Uite ce zic eu: trebuie să fie aici pe mal un grup mai mare de piei roşii şi nu numai bărbaţi, dar şi femei; de aceea m-am ferit să vorbesc de faţă cu fetele – minte de muiere, ştii, mai mult încurcă lucrurile când e vorba să facă o treabă ca lumea. Mi-am dat seama de asta după urmele mocassinilor. Probabil că-i vorba de o ceată de vânători plecaţi mai de mult de acasă, care habar n-au că ne aflăm în război, cum n-au habar nici de premiile hărăzite pentru scalpuri.

— Păi atunci, moş Tom, de ce ne-au primit aşa şi au tăbărât pe noi?

— De unde ştii că voiau să ne facă de petrecanie? Mai curând cred că voiau să pună piciorul pe vas şi după aia să stea la tocmeală cu noi. Că unul din ei a tras de ciudă asupra noastră nu mă mir şi nici nu vreau să-mi frământ mintea degeaba.

— Bine, dar dacă erau vânători, nu şi-ar fi vopsit trupul ca-n timp de război – îl contrazise Vânătorul de Cerbi.

— Bine-ai grăit – sări Harry. Eu unul mai repede mă încred în cuvântul flăcăului nostru decât într-al celui mai vârstnic dintre oamenii Coloniei. Dacă a spus el vopsiţi, înseamnă că erau într-adevăr vopsiţi.

— Atunci trebuie să fie o ceată care a plecat la vânătoare şi pe drum s-a întâlnit cu altă ceată de indigeni, pentru că-n mijlocul lor se aflau şi femei. Mai deunăzi ne-a venit la ureche zvonul că s-ar fi iscat iar tulburări. Să nu te miri, deci, dacă peste noapte au să-şi trimită de aici femeile şi copiii, ca să înceapă atacul în zori.

— Iată o judecată ce poate sta în picioare chiar în faţa unui tribunal, exclamă Harry. Aşa şi este, moş Tom, ai nimerit-o, zău, dar aş vrea să-mi spui cu ce-ai să te alegi, până la urmă dintr-asta?

— Cu premiul – îi răspunse celălalt, aţintind asupra oaspetelui său care era numai urechi o privire încruntată; în clipa aceea în ochii lui se putea citi mai degrabă privirea sălbatică a unui om crud din fire, decât dorinţa de răzbunare sau vreun sentiment de duşmănie. Dacă sunt femei la ei, în tabără, trebuie să fie şi copii. Mari sau mici, Colonia plăteşte acelaşi preţ pentru orice fel de scalpuri.

— Cu atât mai mult atunci să le fie ruşine celor ce săvârşesc asemenea cruzimi – îi tăie vorba Vânătorul de Cerbi

— Ruşine să le fie că nu-şi dau seama de rosturile omului pe lume, şi nesocotesc voinţa lui Dumnezeu.

— Uite care-i socoteala, băiete, ascultă aici mai bine şi nu mai face gură degeaba până nu ştii cum stau lucrurile – răspunse fără să se tulbure Harry – de ce nu i-am scalpa de vreme ce ne-au primit aşa cum ne-au primit?

— Cum se poate, domnule Harry – se auzi din nou vocea lui Judith – nu cumva vrei să spui că religia ne învaţă să răsplătim răul cu rău?

— Cu niciun chip nu m-aş apuca să mă ciorovăiesc cu dumneata Judith; ştiu că până la urmă tot dumneata m-ai dovedi, prin frumuseţe cel puţin, dacă nu prin iscusinţă. Adu-ţi aminte că şi canadienii plătesc triburilor de indieni de la ei pentru fiecare scalp, de ce atunci nu le-am plăti şi noi…

— …indienilor noştri! exclamă fata râzând cu amărăciune. Tată, tată! nu te mai gândi la lucrurile astea şi ascultă mai bine sfatul Vânătorului de Cerbi, care într-adevăr are o conştiinţă; ceea ce n-aş putea spune şi nici gândi despre Harry March.

De astă dată Hutter se ridică şi, intrând în cabină, strigă la fete să treacă în camera alăturată, apoi zăvori amândouă uşile şi se întoarse, ca să continue discuţia începută cu Harry, discuţie care va mai reveni în cursul povestirii de faţă, aşa că nu are rost s-o redăm vorbă cu vorbă. Cititorul poate totuşi să-şi dea seama fără nicio greutate cât era de moral obiectul ei.

— Când lupţi împotriva unui om, trebuie să foloseşti mijloacele cele mai tari, Vânătorule – ridică glasul Harry. Asta-i calea cea mai potrivită pentru a răzbi pe cineva, fie creştin, fie sălbatic; luând calea asta, ajungi mai repede la ţintă.

— Nu, Harry, în privinţa asta mi-am dat seama că lucrurile

stau cu totul altfel. Ce ţie nu-ţi place, altuia nu face. Coloniile nu fac bine împărţind premii pentru scalpuri.

Pripitul pufni cu atâta dispreţ încât se vedea cât de colo că voia să pună capăt discuţiei; drept care se întoarse către Tom Hutter şi amândoi împreună porniră să desfăşoare mai departe planurile lor, scăzând glasul, ca şi cum ceea ce puneau la cale trebuia să rămână numai între ei. Convorbirea ţinu până când se întoarse Judith aducând o cină frugală, dar gustoasă. March observă cu oarecare mirare că bucăţile cele mai bune fură puse înaintea Vânătorului de Cerbi, şi că prin tot felul de atenţii mărunte pe care le avea faţă de el, fata căuta în chip vădit să arate că-l socotea oaspetele cel mai de seamă. Obişnuit totuşi cu nazurile şi toanele frumoasei, March nu păru să se sinchisească prea mult de lucrul ăsta fiindcă începu să se ospăteze cu o poftă ce nu era câtuşi de puţin stânjenită de vreun inconvenient de ordin sufletesc. Mâncărurile gătite din vânat fiind uşor de mistuit şi neridicând niciun fel de obstacol în calea acestei satisfacţii fizice, Vânătorul de Cerbi făcu cinste bucatelor ca să nu rămână mai prejos decât tovarăşul său, cu toată masa îmbelşugată pe care o luase înainte în pădure.

O oră mai târziu, priveliştea se schimbă pe de-a-ntregul. Lacul era tot atât de neted şi liniştit ca şi mai înainte; după amurgul molcom al unei zile de vară, începuse să coboare întunericul şi totul în pădure zăcea cufundat în tihna repausului nocturn. Niciun cântec sau vreun ţipăt, ori măcar vreo şoaptă nu se auzea dinspre desiş; copacii priveau de pe deal în oglinda lacului pe care-l împresurau într-o linişte solemnă. Singurul zvon ce stăruia era zgomotul ritmic pe care-l făceau, cufundându-se în apă, vâslele mânuite agale de Harry cel Pripit şi de Vânătorul de Cerbi, în timp ce arca se îndrepta spre castel. Hutter se dusese la pupa micii corăbii ca să stea la cârmă, dar văzând că amândoi flăcăii vâsleau în cadenţă, ţinând drumul drept, fără să mai fie nevoie de ajutorul lui, lăsă cârma slobodă şi se aşeză pe balustradă să-şi aprindă luleaua. Nu trecu mult şi Hetty ieşi tiptil afară din cabină, sau din casă, cum numeau ei îndeobşte construcţia de pe arcă, şi se aşeză la picioarele lui taică-său pe un scăunaş pe care-l adusese cu ea. Cum gestul fetei plăpânde la minte nu avea nimic neobişnuit, Hutter nu-i dădu nicio atenţie; îi puse doar mâna blând pe cap, în semn de afecţiune şi încuviinţare, gest pe care fata îl primi în tăcere.

După ce statură aşa câteva minute fără să spună nimic, Hetty începu să cânte. Avea o voce joasă, tremurătoare cu ceva grav,

solemn în ea. Cuvintele şi melodia erau cât se poate de simple, primele fiind ale unui cântec religios pe care îl învăţase de la mama ei, iar ultima fiind unul din acele cântece ce umblă din gură în gură la toate popoarele şi în orice vremuri, cântece pornite din inimă şi grăind către ea.

Puţin după ce melodia plăcută pe care începuse a o cânta Hetty cu vocea ei joasă îşi luă zborul, clipocitul vâslelor încetă şi cântecul religios se înălţă singur în mijlocul tăcerii adânci ce domnea peste cuprinsurile sălbatice. Ca şi cum pe măsură ce îşi desfăşura glasul ar fi prins tot mai mult curaj, viersul său părea că-şi sporeşte rezonanţa şi deşi cântecul nu avea nimic vulgar sau strident urechea desluşea în el o forţă şi în acelaşi timp o dulce melancolie ce clipă de clipă devenea mai stăruitoare, până când văzduhul ajunse să fie stăpânit de acest modest prinos al unui suflet ce părea fără prihană. Că oamenii de la provă nu rămăseseră nesimţitori la auzul lui, se vedea după faptul că se opriseră din vâslit şi lopeţile nu se mai cufundară în apă, până când ultimul sunet plin de farmec nu se stinse plutind peste malurile, care, la această oră vrăjită, purtau mai departe de o milă jur împrejur, cele mai molcome zvonuri de glas omenesc. Hutter însăşi se simţi înduioşat, căci deşi era un om aspru în putere şi-n vorbă, fiindcă aşa se obişnuise a fi, ba chiar ursuz din pricina şederii îndelungate în inima codrilor, firea lui avea acel amestec de bine şi rău, pe care îl întâlneşti atât de des în alcătuirea sufletului omenesc.

— Eşti tristă astă-seară, fetiţo – grăi tatăl, cu un glas şi un fel de a fi ce mai păstrau încă urmele vieţii civilizate pe care o dusese în tinereţe, glas cu care de obicei îi vorbea mezinei. Ar trebui să ne bucurăm fiindcă de-abia am scăpat de duşmani.

— Să nu faci aşa ceva, tată! rosti încet Hetty cu o mustrare în glas, luându-i mâna noduroasă între mâinile ei. Nici pe dumneata şi nici pe Harry March, cred, n-o să vă lase inima să înfăptuiţi ce spuneaţi azi, când vorbeaţi împreună!

— Ce te pricepi tu, copilă fără minte! Nu m-ai ascultat, văd, şi ai tras cu urechea; altfel de unde puteai şti ce am vorbit noi?

— De ce dumneata şi cu Harry vreţi să luaţi viaţa bieţilor oameni şi mai ales să ucideţi femei şi copii?

— Dă-mi pace, fetiţo, dă-mi pace! Suntem în război. Cineva tot trebuie să înceapă o dată şi cine începe mai întâi are mai mulţi sorţi de izbândă. Dar ce te pricepi tu în socotelile astea, Hetty, fetiţa tatii? Mai bine taci din gură.

— Judith zice că e rău, tată, şi Judith ştie să judece, dacă eu

nu-s în stare.
— Judith înţelege mai bine lucrurile şi niciodată n-ar sufla un cuvânt despre asta faţă de mine; e o fată cu judecată, aşa cum ziceai chiar tu adineauri şi îşi dă seama că nu i-aş îngădui. Spune, fată dragă, crezi că nu-i mai bine să dăm iama în vrăjmaşi, până nu apucă să ne facă vreun rău?
— Nu-i aşa, tată! Nu-i ucide şi nu te lăsa ucis de ei. Fă negoţ cu piei de animale şi câştigă din gros, dar nu te apuca să faci negoţ cu sânge de om.
— Lasă, fetiţo, lasă, mai bine să vorbim despre alte lucruri mai apropiate de mintea ta. Nu-ţi pare bine că-l vezi pe vechiul nostru prieten Harry March iar în mijlocul nostru? Îţi place Harry, nu-i aşa? Gândeşte-te că într-o bună zi s-ar putea să-ţi fie frate dacă nu şi mai mult.
— Cum se poate, tată – îi răspunse fata, după ce stătu în cumpănă un timp. Harry are şi tată şi mamă, unde s-a pomenit cineva care să aibă doi taţi deodată?
— Ca să vezi ce înseamnă să n-ai scaun la cap. Când Judith o să se mărite, fetiţo, tatăl bărbatului său o să fie şi tatăl ei, iar sora lui şi sora ei. Dacă o să se mărite cu Harry, înseamnă că Pripitul o să fie ca şi fratele tău.
— Judith n-o să se mărite niciodată cu el – răspunse Hetty cu o voce liniştită, dar cu toată convingerea – fiindcă nu-i place Harry.
— De unde ştii tu, Hetty? Harry March este cel mai chipeş, mai voinic şi mai curajos băiat din câţi au fost vreodată jur împrejurul lacului şi cum Judith e şi ea o fată foarte frumoasă nu văd de ce nu s-ar lua. În cazul când ea îl vrea, Harry mi-a promis c-o să meargă cu mine în expediţia pe care o punem acum la cale.
— Harry este într-adevăr un băiat frumos, tată – zise Hetty cu simplitate dar apăsând pe cuvinte într-un fel pe care ar fi căutat să-l ocolească dacă şi-ar fi dat seama de ceea ce puteau gândi ceilalţi despre ea.
— Păi eu ce-ţi spuneam – bodogăni moş Hutter, fără să-şi scoată luleaua dintre dinţi – e cel mai chipeş flăcău de prin coclaurii ăştia; dar şi Judith, ce-i drept, e ca o floare, atât de frumoasă cum n-am mai văzut alta ca ea, de când era maică-sa tânără.
— Ce vină are un om dacă-i urât, tată?
— Sunt alte păcate mai mari de care poate fi un om vinovat numai că tu nu eşti de loc urâtă, fetiţo, numai că n-ai pe vino-ncoace, ca sora ta mai mare.
— Şi crezi, oare, că e Judith mai fericită fiindcă-i mai

frumoasă?

— Poate că da, draga tatii, şi poate că nu. Să vorbim însă despre altceva, Hetty. Ce te pricepi tu, biet copil oropsit, în lucrurile astea? Ia spune, îţi place prietenul nostru cel nou, Vânătorul de Cerbi?

— Nu-i prea drăguţ, tată. Harry străluceşte ca soarele pe lângă el.

— Aşa e, dar i-a mers faima c-ar fi un vânător neîntrecut, îl cunosc din auzite înainte de a-l fi văzut încă la faţă. Trag nădejde că se va dovedi tot atât de iscusit în bătălie pe cât este de ager când ia la ochi cerbul. Şi pe urmă nu toţi oamenii seamănă între ei, fetiţo, şi ştiu, fiindcă am trăit lucrul ăsta, că trebuie să treacă o bună bucată de vreme până să simţi că-n pieptul tău bate într-adevăr inima codrilor sălbatici.

— Am şi eu o inimă ca asta, tată? Dar Harry are şi el?

— Ce întrebări curioase îmi pui tu câteodată, Hetty! Tu ai o inimă bună ca pâinea caldă, draga tatii. Şi, cu inima ta, ţi-ar prii mai mult să trăieşti printre oameni decât în mijlocul pădurilor; mintea ta însă se îmbină mai bine cu viaţa din codru decât cu traiul printre oameni.

— De ce Judith e mai isteaţă la minte ca mine, tată?

— Dumnezeu să te ocrotească, fetiţo, ce pot să-ţi răspund eu? Cel de Sus hărăzeşte înţelepciune şi frumuseţe şi toate celelalte cui socoteşte el de cuviinţă. Ai fi vrut să ai mai multă minte?

— Eu nu. Atâta cât am şi tot îmi dă de ajuns de lucru, căci, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă simt mai nefericită. Nu cred că-mi prieşte să mă gândesc, dar tare aş vrea să fiu frumoasă ca Judith.

— De ce? Frumuseţea s-ar putea să-i aducă numai necazuri surorii tale, aşa cum i-a adus maică-si. Nu este nicio fericire crede-mă, Hetty, să ispiteşti prin frumuseţea ta dorinţele tinerilor din jur, sau să fii mai căutată decât alte fete.

— Ce bună trebuie să fi fost mama, dacă era atât de frumoasă – răspunse Hetty căreia îi dădură lacrimile ca întotdeauna când îşi amintea de răposata maică-sa.

Moş Hutter, dacă nu se arăta la fel de îndurerat, rămase totuşi tăcut şi pe gânduri, când auzi pomenindu-se de soţia sa. Continuă să fumeze, ca şi cum n-ar fi avut chef să răspundă la ultimele-i cuvinte, până când fata le repetă din nou, vrând parcă să-i arate că s-ar fi simţit mâhnită dacă taică-său ar fi tăgăduit cumva spusele ei. Îşi scutură apoi scrumul din pipă şi lăsându-şi cu duioşie mâna în creştetul fetei îi răspunse:

— Mamă-ta era prea bună pentru lumea asta, deşi poate că sunt unii care au altă părere. Marea ei frumuseţe însă nu i-a fost de niciun folos, şi nu trebuie să-ţi faci inimă rea fiindcă nu semeni cu dânsa aşa de mult cum seamănă sora ta. Gândeşte-te mai puţin la frumuseţe, fetiţo, şi mai mult la datoriile tale. Şi atunci o să te simţi tot atât de fericită în mijlocul acestui lac, ca în palatul regelui.

— Ştiu, tată, dar Harry spune că frumuseţea e totul la o femeie.

Hutter bodogăni ceva nemulţumit, apoi, îndoindu-se din şale se ridică şi intră în casă. Felul naiv în care Hetty dăduse în vileag slăbiciunea ei pentru Harry March îl neliniştea dintr-o pricină la care nu se gândise niciodată până atunci, aşa că se decise să descurce deîndată lucrurile cu oaspetele său, deoarece vorba făţişă şi obişnuinţa de a stărui în hotărârile sale erau cele mai de seamă însuşiri ale acestei inimi colţuroase, în care urmele unei educaţii îngrijite încercau mereu să iasă la suprafaţă, fiind de fiecare dată împinse îndărăt de atâtea alte deprinderi dobândite de-a lungul unei vieţi în care lupta crâncenă pentru existenţă şi pentru tihna ei se străduise să şteargă tot ce fusese mai înainte, înăsprindu-i sufletul. Ajungând la prova corăbiei, spuse că ar dori să fie schimbat la cârmă de Vânătorul de Cerbi, rugându-l pe acesta să se ducă să-i ţină locul. În felul acesta, bătrânul şi Harry rămaseră din nou singuri, în timp ce tânărul vânător era la celălalt capăt al vasului.

Hetty se făcu nevăzută în clipa când Vânătorul de Cerbi îşi luă postul în primire; câteva minute tânărul rămase singur să cârmuiască, molcom, arca. Nu trecu mult însă şi Judith ieşi din cabină, vrând parcă să-şi îndeplinească îndatoririle de gazdă faţă de un străin ce se arătase gata să fie de ajutor familiei sale.

— Era să mor de râs, Vânătorule – rosti tam-nisam, cochetând, frumoasa – când l-am văzut pe mingos căzând, bâldâbâc, în apă! Ce-i drept era chipeş sălbaticul, căci pentru ea îndeobşte frumuseţea unui om constituia un merit al lui, personal, dar puteam oare să nu mă gândesc în clipa aceea dacă boielile cu care îşi dăduse pe trup au să iasă ori nu la spălat?

— Mi-era aşa teamă să nu te ucidă, Judith – răspunse Vânătorul de Cerbi; gândeşte-te ce primejdie cumplită pentru o femeie să dea aşa buzna peste o duzină de mingoşi!

— De aceea se vede c-ai ieşit şi dumneata afară, deşi stăteau toţi cu muschetele la ochi? îl întrebă fata, cu un interes mai vădit decât ar fi vrut ea să arate, afectând totuşi o nepăsare ce părea

să fie rodul unei îndelungate experienţe îmbinate cu o înnăscută dibăcie.

— Care bărbat ar putea sta cu mâinile în sân când vede o femeie în primejdie? Atâta lucru cred că ştie şi un mingo.

Rosti aceste cuvinte cu aerul cel mai firesc din lume şi Judith îl răsplăti cu un zâmbet atât de dulce, încât până şi Vânătorul de Cerbi care era cumva pornit împotriva ei, datorită bănuielilor pe care Harry cel Pripit i le strecurase în legătură cu purtarea fetei, îi simţi farmecul, deşi întunericul nopţii făcea ca jumătate din acest farmec să se piardă. Astfel se statornici de îndată un fel de înţelegere între ei şi conversaţia continuă, fără ca în mintea vânătorului să mai stăruie părerile pe care le avusese la început, când schimbase primele cuvinte cu tânăra cochetă din inima sălbăticiei.

— Dumneata, Vânătorule, cum văd, eşti un om care se bizuie mai mult pe fapte decât pe vorbe – continuă frumoasa oprindu-se lângă el – şi cred c-o să ne înţelegem de minune. Harry e meşter la vorbă şi, cum îl vezi aşa, un munte de om, mai mult gura-i de el.

— Te ştiam, parcă, prietenă cu el şi prietenii, nu-i aşa, se cuvine să fie cruţaţi când nu sunt de faţă.

— Lasă că ştim noi câte parale face prietenia lui Harry March. Dacă-l laşi în plata lui nu există băiat mai de treabă în toată Colonia, dar cum încerci să-l contrazici cât de cât, ai să vezi ce păţeşti. Pripitul vrea să fie toată lumea la cheremul lui, numai el să facă ce vrea. Să nu crezi că mă prăpădesc chiar aşa de dragul lui Harry, Vânătorule, mai mult chiar, aş putea să-ţi spun că dacă ar ieşi în vileag adevărul, şi părerea lui despre mine ar ajunge la urechile altora, s-ar dovedi că nu crede lucruri prea bune despre mine, cum nici eu nu cred despre el.

— Aşa e el, îi place să trăncănească verzi şi uscate şi despre prieteni ca şi despre vrăjmaşi – rosti agale, pe gânduri, vânătorul. March e unul din oamenii aceia care când îşi dau drumul la gură spun vrute şi nevrute. Sunt sigur însă că ar vorbi cu totul altfel, dacă s-ar gândi mai mult la ce spune. Uite, de pildă, delawarii, Judith, sunt într-adevăr nişte oameni care gândesc şi care rumegă o idee. Vitregia împrejurărilor, vezi dumneata, i-a făcut să fie mai înţelepţi, şi dacă e vreunul care bate câmpii să ştii că acela nu are niciun cuvânt de rostit când se adună la sfat în jurul focului.

— Cred că March bate câmpii de câte ori vorbeşte despre Judith Hutter şi sora ei – spuse Judith cu un dispreţ făţiş,

ridicându-se în picioare. Ce altceva au de făcut decât să vorbească pe socoteala cutărei sau cutărei fete unii domnişori care nici n-ar fi îndrăznit să deschidă gura dacă în familie ar mai fi fost şi un frate. Domnului March i-o fi plăcând poate să facă glume pe seama noastră, dar mai devreme sau mai târziu o să se căiască.

— Judith, prea iei şi dumneata lucrurile în serios. Harry nu şi-a îngăduit niciodată să spună nimic pe socoteala surorii dumitale, să ştii…

— Va să zică aşa – se repezi Judith, tăindu-i vorba – va să zică aşa! Pe mine, deci, are obrazul să mă foarfece cu limba lui înveninată! Hetty! Sărăcuţa de ea! urmă ea cu un glas scăzut şi plin de amărăciune, tremurând toată, încât abia mai putea rosti cum trebuie cuvintele – dânsa e deasupra oricăror clevetiri şi răutăţi! Bietul copil! Dacă Dumnezeu a făcut-o slabă de minte, slăbiciunea asta e în pofida greşelilor de care ea parcă nici habar n-are. Nu cred să fi fost cândva pe faţa pământului suflet mai curat ca Hetty Hutter, Vânătorule!

— Sunt sigur de asta, şi sper că în curând o să se spună tot aşa şi despre sora ei cea frumoasă.

Era atâta duioasă sinceritate în glasul Vânătorului de Cerbi, încât inima tinerei fete se tulbură, iar faptul că pomenise despre nurii ei, nu micşoră câtuşi de puţin plăcerea pe care o simţi la auzul acestor cuvinte, deşi Judith n-avea nevoie să-i spună cineva ca să-şi dea seama cât de mare era farmecul său. Totuşi vocea încă firavă a conştiinţei nu fu înăbuşită, poruncindu-i să răspundă, aşa cum şi făcu fără să stea prea mult pe gânduri.

— Mi se pare că Pripitul şi-a îngăduit să spună unele necuviinţe despre anumite persoane din garnizoană – adăugă ea. Ştie că sunt nişte oameni bine crescuţi şi nu poate să le-o ierte în ruptul capului, fiindcă îşi dă prea bine seama că n-o să ajungă niciodată ca ei.

— Fireşte că nu s-ar gândi niciodată să ajungă în armata regală, întrucât March nu are asemenea înclinaţii, dar dacă e să judecăm lucrurile cu bun simţ, de ce un vânător de castori n-ar putea să fie tot atât de vrednic de cinste ca şi un guvernator? Şi fiindcă dumneata ai deschis vorba, mi s-a plâns ce-i drept că o fată atât de săracă cum eşti dumneata se învârteşte prea mult printre tunicile stacojii şi cingătorile de mătase. Probabil însă că a făcut-o numai din gelozie; totuşi nu-l cred în stare să se căiască de cuvintele lui şi să-şi frângă mâinile de supărare, cum şi le-ar frânge o mamă care şi-a pierdut copilul.

Vânătorul de Cerbi probabil nici habar n-avea cât de bine ţintiseră vorbele lui rostite cu atâta seriozitate. În orice caz nu văzuse bujorii ce înfloriseră în obrajii delicaţi ai fetei şi nici tristeţea adâncă, ce aşternu, o clipă mai târziu, pe chipul ei o paloare mortală. Un minut, două stărui o linişte desăvârşită; nu se auzea nimic altceva decât clipocitul apei. Pe urmă Judith se ridică şi apucând mâna Vânătorului i-o strânse cu toată puterea, aproape convulsiv.

— Îmi pare bine, Vânătorule – spuse ea învălmăşit – că s-a spart în sfârşit gheaţa dintre noi. Se zice că un prieteşug legat prea uşor se termină cu o îndelungată vrăjmăşie, dar nu cred c-o să păţim şi noi aşa. Nu ştiu cum se face, dar, zău, eşti primul om în viaţa mea care nu caută nici să mă linguşească, nici nu vrea să mă poarte pe căi greşite, şi nici nu se arată a fi taler cu două feţe. Oricum, să nu-i spui nimic lui Harry; o să mai vorbim noi altădată despre toate astea.

Îndată ce-i slobozi mâna din strânsoare, fata dispăru în casă lăsându-l pe flăcău mirat lângă cârmă şi încremenit ca un pin în inima codrului. Atât de pierdut era în gânduri încât Hutter trebui să urle la el să ţină direcţia vasului drept înainte, ca să se dezmeticească, aducându-şi aminte unde se află.

Capitolul VI

Puţin după plecarea lui Judith, o adiere uşoară se stârni dinspre sud; Hutter înălţă o velă mare pătrată, care fluturase cândva pe bordul unei corăbii cu pânze din Albany. Drept aceea, vâslele se dovediră de prisos şi în vreo două ceasuri ajunseră în dreptul castelului. Pânza fu coborâtă şi barca pluti în derivă până lângă casă, unde fu legată de ponton.

Nimeni nu mai călcase pragul castelului de când trecuseră pe acolo Harry şi Vânătorul de Cerbi. Totul zăcea cufundat în liniştea ce domneşte în miez de noapte, imagine a celei mai depline singurătăţi în mijlocul sălbăticiei. Întrucât bănuia că în preajmă se aflau vrăjmaşi, Hutter le atrase atenţia fetelor să nu aprindă cumva lumina, lux pe care şi-l îngăduiau deseori în lunile călduroase, ca nu cumva să prindă de veste duşmanii unde se găseau.

— Ziua în nămiaza mare nu m-aş teme nici de un trib întreg de piei roşii, păzit cum sunt de bârnele astea groase, ei fiind în schimb cu totul descoperiţi – spuse Hutter explicându-le

oaspeţilor de ce le oprise pe fete să facă lumină – pentru că am întotdeauna la îndemână, încărcate, trei sau patru arme de nădejde; îl am în primul rând pe „Cerbucid”, o flintă ce nu-şi greşeşte niciodată ţinta. Noaptea însă se schimbă socoteala. Aşa cum e întuneric beznă, te pomeneşti cu vreo luntre că se apropie de noi pe nesimţite şi cum ştiţi pieile roşii umblă cu tot felul de şiretlicuri când vor să te atace, încât după mine e bucluc să ai de-a face cu ei chiar atunci când soarele-i sus pe cer.

— Am auzit că pe vremuri ai fost marinar, moş Tom – spuse Harry, izbit de unele cuvinte folosite de Hutter – şi gura lumii zice că ai avea o mulţime de năzdrăvănii de povestit despre nu ştiu ce bătălii şi vase scufundate în largul mării, dacă ai vrea să-ţi deschizi inima.

— Sunt oameni pe lumea asta, Pripitule – vorbi pe ocolite prietenul său – care trăiesc din gândurile altora, iar dintre ăştia sunt unii care iau drumul codrilor. Ce am fost sau ce am văzut în tinereţe, ne interesează mai puţin în momentul de faţă, decât irochezii ce ne înconjoară în carne şi oase. Ne-ar fi mai de folos să ştim ce o să se întâmple în următoarele douăzeci şi patru de ore, decât să vorbim despre ce s-a întâmplat acum douăzeci şi patru de ani.

— Iată ce înseamnă să fii om cu judecată, Vânătorule, da, da, cu o judecată sănătoasă. Avem aici de păzit pe Judith şi pe Hetty, ca să nu mai vorbim de chica noastră, iar cât despre dormit, eu pot dormi la fel de bine pe întuneric ca şi ziua nămiaza mare, la soare. Fie că-i lumină, fie că nu e, pentru mine-i totuna, oricum pot închide ochii.

Dat fiind că Vânătorul de Cerbi rareori se gândea să răspundă la glumele nesărate ale lui Harry, şi cum pe de altă parte se vedea că Hutter nu avea niciun chef să stăruie asupra acestui subiect, discuţia se încheie cu aceste cuvinte. În momentul acela numai de povestit amintiri nu-i ardea lui moş Tom. Abia apucaseră fetele să plece de lângă ei, zicând că li s-a făcut somn şi vor să se ducă la culcare, că bătrânul îi pofti pe cei doi tovarăşi ai săi să vină cu el pe arcă. Şi acolo le împărtăşi planul său, fără a sufla un cuvânt despre ceea ce pusese la cale cu Harry.

— Înainte de toate trebuie să avem controlul asupra lacului – începu el. Atâta timp cât nu se află pe apă nicio corabie, un fleac de luntre din scoarţă de copac face cât un vas de război, întrucât castelul nu poate fi luat cu asalt prin înot. Acum ascultaţi aici: după câte ştiu eu nu sunt decât cinci bărci prin partea locului, dintre care două ale mele, iar a treia a lui Harry. Astea trei le

avem aici, una priponită în spatele castelului, iar celelalte două lângă arcă. Restul sunt priponite de nişte copaci scorburoşi de pe ţărm, iar mingoşii, care ştii ce duşmani sunt, fii sigur că n-au să lase niciun locşor necercetat, mâine dimineaţă; şi dacă s-or apuca să caute cu tot dinadinsul…

— Ascultă-mă pe mine, amice Tom – îi luă vorba din gură Harry – niciun indian n-o să poată descoperi o barcă bine dosită. Am mai făcut eu treaba asta şi mai înainte şi Vânătorul de Cerbi e aci de faţă şi ştie că mă pricep să ascund atât de bine o bărcuţă încât mi s-a întâmplat odată să nu mai dau de ea.

— Ai dreptate. Harry – rosti cel de care pomenise – uiţi însă un lucru: dacă tu care ai săvârşit isprava asta n-ai putut să-i dai de urmă, în schimb eu am putut. Sunt de aceeaşi părere cu jupân Hutter că ar fi mult mai cuminte să nu ne bizuim pe nebăgarea de seamă a pieilor roşii şi să nu ne culcăm pe-o ureche gândindu-ne c-au să treacă pe lângă ele, fără să le vadă. Dacă s-ar putea să aducem bărcile aici, la castel, ar fi bine s-o facem cât mai în pripă.

— Vii şi tu să ne dai ajutor? îl întrebă Hutter, într-un fel care arăta că propunerea lui îl muiase şi că o socotea bine venită.

— Sigur că da. Sunt gata să dau oricui şi orişicând o mână de ajutor, bineînţeles numai dacă-i vorba de o treabă pe care năzuinţele fireşti ale unui om civilizat îi îngăduie s-o facă. Firea ne îndeamnă să fim gata a sări într-ajutor când e în joc viaţa altora, căutând totodată să scăpăm şi noi cu viaţă. Pentru o ispravă ca asta, corăbierule, sunt în stare să merg cu dumneata chiar în mijlocul taberei mingoşilor şi ai să vezi că ştiu să-mi fac datoria dacă s-ar întâmpla să fim atacaţi. Dat fiind că n-am avut încă prilejul să-mi încerc puterile în luptă, n-aş vrea să făgăduiesc un lucru pe care să nu fiu în stare a-l împlini. Năzuinţele ni le ştim fiecare din noi, nimeni însă nu-şi cunoaşte puterile până ce nu şi le-a pus la încercare.

— Eşti într-adevăr modest, băiete, şi la locul tău – îl luă peste picior Harry cel Pripit. Pesemne că nu ţi-a fost dat încă să auzi cum detună o armă, când se oţărăşte; dă-mi voie să-ţi spun că sună cu totul altfel decât glasul tău pătrunzător când te apuci să ne ţii vreo cuvântare de-a ta vânătorească, aşa cum râsul fetei lui Hutter, Judith, când e-n toane bune, sună cu totul altfel decât hălăiala unei cumetre olandeze de pe Mohawk. Nu prea te văd eu dând piept cu războinicii, Vânătorule, deşi, ce-i drept, nimeni nu se poate măsura cu tine când e vorba de cerbi şi căprioare. Zici că vrei să ne dai o mână de ajutor, dar tare mă tem c-o să

rămâi undeva, mai la coadă.

— Vom vedea Harry, vom vedea – îi răspunse celălalt fără supărare – deocamdată n-aş putea să-ţi spun nimic, deoarece încă nu mi-am pus braţul la încercare; trebuie să mai am răbdare până să-mi pot face singur o părere.

— În orice caz am băgat de seamă că eşti destul de destoinic să mânuieşti o vâslă, flăcăule – zise Hutter – şi mai mult decât atâta nici nu-ţi cer astă-seară. Să nu mai pierdem vremea, deci! Haidem în barcă, să facem o treabă cu rost, în loc să stăm la taifas.

Hutter luă conducerea expediţiei, aducând la îndeplinire planul stabilit; coborâră îndată în barcă şi Harry împreună cu Vânătorul de Cerbi puseră mâna pe vâsle. Înainte de plecare bătrânul stătu câtva timp de vorbă cu Judith în casă, apoi ieşind afară, coborî la rândul său în luntre; o clipă mai târziu, barca se dezlipi de coasta stângă a vasului de care fusese priponită.

Dacă s-ar fi aflat pe acele îmbietoare meleaguri un locaş ridicat spre slava Celui de Sus, orologiul său ar fi bătut miezul nopţii, în momentul când cei trei porniră în expediţie. Hutter era singurul care cunoştea precis ascunzişurile bărcilor aşa că avu grijă tot timpul să indice direcţia atleticilor săi vâslaşi care ridicau şi cufundau ritmic lopeţile în apă cu cea mai mare băgare de seamă, de teamă ca zgomotul lor să nu răzbată cumva până la urechile duşmanului, peste întinsul undelor molcome, prin beznă.

Întunericul se învârtoşase; cu toate astea noaptea era încă străvezie şi licărul stelelor destul de luminos ca să vadă pe unde mergeau.

Luntrea era şi aşa prea uşoară ca să se opintească prea mult asupra lopeţilor şi folosind iscusinţa în locul vânjoşiei, în mai puţin de jumătate de oră ajunseră la ţărm, într-un punct ce se afla cam la o leghe depărtare de castel.

— Lăsaţi puţin vâslele, băieţi – le şopti Hutter şi să luăm aminte. Trebuie să fim numai ochi şi urechi, căci mingoşii ăştia au un miros de copoi.

Se apucară aşadar să cerceteze din ochi pe îndelete malurile, doar, doar vor descoperi vreo lumină ce ar fi dat în vileag aşezarea unei tabere. Nu văzură însă nimic deosebit, întrucât locul unde poposiseră se afla la oarecare distanţă de obârşia râului, sau de punctul unde se întâlniseră cu pieile roşii, socotiră că puteau acosta fără teamă acolo. Hutter şi Harry cel Pripit coborâră imediat din barcă, primul ducând puştile amândurora,

şi a lui şi a însoţitorului său, în timp ce Vânătorul de Cerbi rămase de pază lângă luntre. Copacul scorburos se găsea puţin ceva mai încolo spre poalele munţilor; bătrânul mergea înainte cu cea mai mare atenţie, oprindu-se la fiecare trei, patru paşi şi ciulind urechea să audă dacă nu cumva duşmanul era pe aproape. Aceeaşi tăcere de moarte domnea însă în adâncul nopţii aşa că ajunseră la tainiţa cu pricina fără să se fi întâmplat nimic.

— Aici e – murmură Hutter, punând piciorul pe trunchiul unui tei prăvălit – dă-mi mie vâslele şi trage după aceea binişor barca afară. Ştiu eu dacă afurisiţii n-or fi lăsat-o anume aici, ca pe o momeală?

Luntrea uşoară fu scoasă cu multă grijă din scorbura copacului, şi puţin mai apoi începu să plutească pe apă, alături de cealaltă.

Hutter le mână pe amândouă spre mijlocul lacului. După ce se depărtară destul de mult de ţărm, lăsă slobodă barca pe care o luase de pe mal, gândindu-se că va aluneca agale pe apă, în larg, împinsă de briza uşoară dinspre sud, şi că, deci, o vor găsi la întoarcere. Acum că scăpaseră de o grijă îşi croiră mai departe drum, cârmind spre punctul unde Pripitul îşi încercase fără succes iscusinţa, vrând să-i vină de hac cerbului. Întrucât distanţa de la locul acela până la obârşia râului era mai mică de o milă, însemna că pătrunseseră pe teritoriul duşmanului şi prin urmare trebuiau să-şi sporească atenţia. Ajungând în sfârşit acolo, coborâră tiptil pe prundişul peninsulei despre care a fost vorba ceva mai înainte.

Nu avură mult de căutat ca să descopere trunchiul scorburos de unde scoaseră iarăşi la iveală o barcă; pe aceasta însă, în loc s-o care până în punctul unde-i aştepta Vânătorul de Cerbi, îi dădură drumul pe apă undeva, într-un cotlon mai ferit. Imediat Harry se urcă în ea şi începu să vâslească, ocolind mica peninsulă, în timp ce Hutter mergea pe jos, de-a lungul ţărmului pe prundiş. Acum că se aflau în posesiunea tuturor bărcilor de pe lac, prinseră mai mult curaj; nu mai aşteptau cu atâta înfrigurare să părăsească mai degrabă uscatul, nici nu mai simţeau nevoia să fie tot timpul cu ochii în patru. Şi cu atât mai mult se simţeau în siguranţă cu cât ajunseseră la capătul limbii de pământ; în momentul acela duşmanii îi puteau ataca numai dintr-o direcţie, adică din faţă, şi dat fiind vigilenţa lor obişnuită şi poziţia pe care o ocupau, nu se putea să nu-i vadă venind. Coborâră aşadar câteşitrei din barcă şi ţinură sfat.

— Le-am jucat un renghi – spuse Pripitul, chicotind bucuros de isprava săvârşită – dacă le-o veni chef cumva să viziteze castelul, n-au decât să înoate sau să caute un vad. Ce idee grozavă ai avut moş Tom, să faci curăţenie pe lac, genială idee! Asta dovedeşte că ai într-adevăr scaun la cap. Una lume zice că eşti mai la adăpost pe uscat decât pe apă, dar eu am destule temeiuri să cred că nu-i aşa; castorul, sconcsul şi alte făpturi înţelepte se aruncă în apă când sunt la ananghie. Fără doar şi poate că în momentul de faţă suntem stăpâni pa situaţie; să poftească numai mingoşii să vină!

— Eu zic să vâslim de-a lungul ţărmului dinspre sud – chibzui Hutter – să vedem dacă nu se găseşte ceva, poate dăm de urma taberei lor. Mai întâi, însă, cred c-ar fi bine să cercetăm îndeaproape golful, pentru că niciunul dintre noi nu s-a urcat încă pe mal, să şi dea seama dacă ne pândeşte vreo primejdie.

Dându-i ascultare lui Hutter, o porniră câteşitrei în direcţia indicată de el. Abia apucaseră să se depărteze puţin de ţărm că tresăriră deodată cu toţii, aţintindu-şi ochii în acelaşi punct. Nu era decât o grămăjoară de jeratic care abia mai licărea, răspândind o lumină din ce în ce mai firavă; la ora aceea, însă, şi locul acela era ceva tot atât de surprinzător ca şi o faptă bună într-o lume nărăvită. Nu mai încăpea nicio îndoială că era focul unei tabere de indieni. Poziţia, ferită din toate părţile în afară de una singură, şi chiar acolo putând fi atacată numai de la o foarte mică distanţă, dovedea că pieile roşii căutaseră cu tot dinadinsul un sălaş cât mai bine adăpostit, ceea ce nu s-ar fi întâmplat într-o împrejurare obişnuită. Hutter care ştia că undeva pe aproape se afla un izvor, precum şi un loc foarte bun pentru pescuit, se gândi numaidecât că de bună seamă se aflau acolo şi femei şi copii.

— Asta nu-i tabără de război – îi şopti lui Harry – am putea face avere, nu glumă, cu scalpurile ce moţăie acolo, în jurul focului. Ştii ce? Trimite-l de aici pe băiatul ăsta să păzească bărcile, pentru că nu-l văd ieşind cu faţa curată din istoria asta, iar noi să ne apucăm de treabă ca nişte oameni serioşi ce suntem.

— Îmi place cum le chibzuieşti dumneata pe toate cu şart, moş Tom. Vânătorule, fă bine, măi băiete, şi te du de scoate bărcile în larg. Ai grijă: să fii cu ochii în patru. Dă-i drumul celei goale pe lac aşa cum am făcut mai înainte, pe urmă vino înapoi şi caută să rămâi cât mai aproape de mal, undeva mai încolo de obârşia râului, numai bagă de seamă să nu intri în stufăriş. Dac-

om avea nevoie de tine o să-ţi dăm de veste, iar dacă vezi că trece o bucată de vreme să ţivleşti ca un cufundar – ăsta să fie semnalul. Dacă însă s-o întâmpla să auzi împuşcături, şi simţi în tine o inimă de voinic, n-ai decât să sări din barcă şi să vii încoace să-ţi încerci iscusinţa mâinii şi atunci om vedea dacă nimereşti la ţanc pieile roşii aşa cum nimereşti cerbii.

— Dacă ar fi să mă ascultaţi, zău, aţi face mai bine să vă lipsiţi de asemenea isprăvi, Harry…

— Ai dreptate, băiatule, nimeni nu tăgăduieşte, numai uite că nu vrem să te ascultăm şi cu asta am încheiat discuţia. Dă drumul, cum ţi-am spus, bărcii pe la mijlocul lacului, şi când o să vii înapoi, ai să găseşti toată tabăra în picioare.

Cu inima grea şi scârbit până în adâncul sufletului, tânărul plecă să îndeplinească poruncile pe care le primise. Cunoştea îndeajuns de bine prejudecăţile oamenilor de la frontieră ca să nu mai încerce să-i înduplece. În situaţia în care se găseau, ceea ce puseseră ei la cale era un lucru destul de primejdios, care pe de altă parte nu putea să aibă o urmare fericită. Aşa că vâsli pe tăcute, cu cea mai mare băgare de seamă, până aproape de mijlocul lacului, lăsând slobodă barca să plutească spre castel, mânată de briza din sud. Şi de astă dată ca şi mai înainte se gândiseră să folosească acest mijloc, bizuindu-se că undele nu puteau să poarte bărcuţele uşoare mai mult de o leghe sau două, până la răsăritul soarelui, şi că atunci, pe lumină, le vor găsi fără nicio greutate. Şi pentru ca nu cumva vreo piele roşie să pună mâna pe ele, ducându-se înot până acolo – lucru posibil, dar prea puţin probabil – luă toate vâslele la el în barcă.

Isprăvind treaba după câteva clipe, Vânătorul de Cerbi cârmi luntrea în care se afla el spre punctul indicat de Harry pe ţărm. Şi cum bărcuţa uşoară plutea ca fulgerul pe apă, iar vâslele erau mânuite cu spor, nu trecură nici zece minute şi Vânătorul se apropie iar de mal, după ce străbătuse mai bine de o jumătate de milă. Cum zări trestiile ce creşteau la marginea apei, alcătuind un brâu lat de vreo sută de picioare de-a lungul malului, se opri din vâslit şi priponi barca legând-o de tulpina mlădie dar rezistentă a uneia dintre aceste plante de apă. Rămase apoi locului, aşteptând cu o încordare lesne de închipuit, sfârşitul acestei primejdioase expediţii.

Trecuse mai bine de o oră şi jumătate de când tovarăşii săi îl părăsiseră, când Vânătorul de Cerbi auzi un zvon ce-i stârni mirarea şi-l făcu să se neliniştească. Era ţivlitul strident al unui cufundar ce venea dinspre partea opusă a lacului, la oarecare

distanţă de locul unde apele lacului începeau să se reverse în albia râului. Nu se putea să nu recunoască ţipătul acestei păsări ca orice om familiarizat cu sunetele ce se auzeau în preajma lacurilor americane. Ascuţit, tremurător, puternic şi prelung ca o chemare. Deseori ţipătul acesta se înalţă chiar în toiul nopţii, spre deosebire de viersul păsărilor din pădure ce răsună numai la lumina zilei, de aceea îl alesese Harry în chip de semnal. Trecuse, fără îndoială, destulă vreme pentru ca cei doi aventurieri să fi apucat a străbate pădurea, din punctul unde se despărţiseră de dânsul până în locul de unde se auzise ţivlitul, deşi n-avea niciun rost să fi ales calea asta. Dacă tabăra ar fi fost pustie, l-ar fi chemat pe Vânător pe ţărm, iar dacă se aflau oameni în ea, pentru ce ar fi făcut un ocol atât de mare ca să se îmbarce? Dacă s-ar fi hotărât să se ia după semnal, depărtându-se de ţărm, cele două vieţi omeneşti ce erau la cheremul său puteau să se afle în mare primejdie, dar pe de altă parte dacă nesocotea chemarea, zicându-şi că era un ţipăt de pasăre, consecinţele puteau fi la fel de cumplite. Rămase astfel în cumpănă aşteptând să se repete chemarea. Speranţele sale nu fură înşelate. Câteva minute mai apoi ţipătul de alarmă izbucni din nou, din acelaşi loc. De astă dată fiind cu urechea ciulită, simţurile nu-l mai puteau înşela. Avusese prilejul să audă oameni care imitau de minune ţivlitul cufundarului ba chiar el însuşi se pricepea să scoată din gâtlej nişte sunete piţigăiate aidoma păsării cu pricina şi în sinea lui se gândi cu mulţumire că Pripitul, la ale cărui încercări asistase adesea, nu izbutise niciodată să imite atât de perfect şi cu atâta precizie natura. Se hotărî deci să nu ia în seamă ţipătul şi să aştepte unul mai puţin reuşit, mai pe măsura prietenului său.

Abia apucă Vânătorul de Cerbi să ia hotărârea aceasta că liniştea adâncă a nopţii şi a pustietăţii înconjurătoare fu brusc sfâşiată de un răcnet pătrunzător atât de năprasnic, încât făcu să se şteargă din mintea tânărului vânător ţipătul păsării. Era răcnetul unei făpturi omeneşti în luptă cu moartea, o femeie sau vreun adolescent al cărui glas nu ajunsese încă să capete timbrul bărbătesc. Nu mai încăpea nicio îndoială. În ţipătul acela înfiorător se simţea tremurând spaima de moarte, dacă nu era cumva un geamăt de agonie, şi o groază cumplită făcu să îngheţe deodată sângele Vânătorului de Cerbi. Flăcăul ieşi din stufăriş şi cufundă lopeţile în apă; nu ştia ce cale să aleagă, încotro să vâslească. Câteva clipe mai târziu, însă, îi pieri orice umbră de şovăială. Se auzeau acum lămurit trosnete de crengi şi

de vreascuri călcate în picioare şi un ropot de paşi. Zvonurile păreau că se apropie de marginea apei, cu toate că veneau de undeva mai încolo de locul unde i se spusese Vânătorului de Cerbi să aştepte. Luându-se după zgomot tânărul se îndreptă într-acolo, fără a mai căuta să se ferească şi se pomeni în dreptul unui mal înalt şi râpos. Fără doar şi poate fugarii îşi croiau drum printre copaci şi tufişuri, la marginea râpei, ca şi cum ar fi căutat un loc pe unde să poată coborî. În aceeaşi clipă, fulgerară cinci sau şase focuri de armă şi ca de obicei malul opus răsfrânse detunăturile puternice în ecouri prelungi, ce se rostogoleau în văzduh, repetându-se. Pe urmă izbucni un răcnet de groază, răcnet pe care orice om, fie el cât de curajos, îl scapă în clipa când se trezeşte în faţa unei primejdii neaşteptate. După care se auzi iarăşi pocnind în hăţiş, ca şi cum s-ar fi luptat doi oameni corp la corp.

— Alunecă al dracului! strigă Harry, turbând de necaz. Are pielea unsă! Nu pot să-l apuc! Na, să te înveţi minte, pezevenghiule!

Cuvintele lui fură urmate de o buşitură greoaie printre copăceii firavi de pe mal şi Vânătorul de Cerbi îşi dădu seama că prietenul său, voinic cât un munte, trântise jos fără niciun fel de menajamente un indigen ce-l încolţise. Din nou se auzi un ropot de fugă şi o clipă mai apoi tânărul zări o mogâldeaţă coborând coasta şi intrând în apă. În momentul acela critic barca se afla destul de aproape de locul unde se petrecuseră cele de mai sus, iscând atâta zgomot, încât nu se putea să nu-i atragă atenţia Vânătorului. Dumerindu-se în sfârşit unde se aflau prietenii săi, Vânătorul de Cerbi începu a vâsli în direcţia aceea, grăbindu-se să le vină în ajutor. Nu apucă să ridice, însă, de două ori lopeţile, că glasul lui Harry făcu să vuiască văzduhul de înjurături şi Pripitul se rostogoli pe prundiş îngropat aproape sub iureşul duşmanilor săi. Cum stătea aşa cât era de lung pe prundiş, strivit de trupurile lor, vânjosul cercetaş de la frontieră scoase un ţivlit de cufundar care, în alte împrejurări mai puţin dramatice, ar fi stârnit desigur râsul. Mogâldeaţa din apă se opri locului brusc şi dădu să sară în ajutorul însoţitorului său, dar un pâlc de urmăritori care răsăriseră chiar în clipa aceea, cu forţe proaspete, pe muchea râpei, îi ieşiră înainte, doborându-l la pământ.

— Lăsaţi-mă să mă scol, lighioane spoite, lăsaţi-mă să mă scol! strigă Harry, fiind prea vârtos stâlcit ca să-şi mai dea seama ce vorbea. Nu-i de ajuns că m-aţi legat burduf, mai vreţi

să mă şi înăbuşiţi.

Cuvintele acestea îi dădură de veste Vânătorului de Cerbi că prietenii săi căzuseră prizonieri şi că n-ar avea niciun rost să debarce fiindcă ar însemna să păţească la fel ca ei.

— Rămâi acolo, flăcăule – îi strigă Hutter – soarta fetelor e în mâna ta acum; cată să fii cât mai isteţ să poţi scăpa de sălbaticii ăştia. Nu te apropia! Dumnezeu să te ocrotească, aşa cum îmi ocroteşti tu copilele.

— Fii pe pace, jupân Hutter – îi răspunse Vânătorul – o să am grijă şi de copile şi de castel. Cerul ia seama la toate, şi nimeni nu poate şti ce-o să fie mai târziu, dar dacă străduinţa mea poate fi de vreun ajutor, vă puteţi bizui din plin pe ea. E drept, nu prea sunt eu priceput, în schimb am o voinţă de fier.

— Da, da, Vânătorule de Cerbi – îi răspunse Harry – ştim că nu-ţi lipseşte bunăvoinţa, dar ce poţi să faci tu singur? Nici aşa nu-i vreo scofală de tine, chiar atunci când lucrurile merg de minune, cu atât mai puţin un om ca tine nu poate săvârşi minuni când e la ananghie. Dacă aici pe ţărm se află vreun irochez, atunci nu poate fi de unul singur, ci cu încă patruzeci după el, cu o ceată întreagă adică, pe care nu văd cum ai s-o poţi birui. Lucrul cel mai bun, după mine, ar fi să te duci imediat la castel, să iei cu tine fetele în luntre şi cu ceva merinde şi calabalâc şi să faci calea întoarsă spre locul de unde am plecat, iar de acolo s-o porneşti mai departe, spre Mohawk.

— Vezi-ţi de treabă, flăcăule, că n-o să izbuteşti – îi strigă Hutter. În momentul ăsta duşmanul a trimis iscoade pretutindeni, după bărci; o să te ia la ochi şi o să te înhaţe. Pune-ţi toată nădejdea în trăinicia castelului, şi mai ales nu te apropia sub niciun cuvânt de ţărm. Caută să rezişti o săptămână; fii sigur că până atunci o să vină un detaşament din garnizoană să-i gonească pe năvălitori.

— Află că în mai puţin de douăzeci şi patru de ore vulpoii ăştia, moş Tom, au să meşterească nişte plute să ia castelul cu asalt, îi tăie vorba Pripitul. Sfatul dumitale o fi el sănătos, dar nu ştii ce poate să se întâmple. Dacă dumneata sau eu am fi fost în casă, am fi putut rezista câteva zile, dar nu uita că băiatul ăsta n-a dat, până în noaptea asta, ochi cu duşmanul; în schimb are, cum ai spune dumneata, simţământul răspunderii faţă de ai săi, simţământ pe care-l întâlneşti câteodată şi aici în inima codrilor. Mingoşii ăştia îmi tot dau ghes, Vânătorule, să te ademenesc să vii încoace cu barca, dar zău nu te-aş sfătui s-o faci; nu mă lasă nici inima şi nici cugetul să te îndemn la una ca asta. Cât

priveşte soarta lui moş Tom şi a mea, dacă au de gând să ne scalpeze la noapte, pe urmă probabil au să ne ţină să ne canonească la lumina focului dacă nu cumva ne-or duce cu ei în Canada, cine poate să ştie ce or fi clocind în mintea lor decât dracul care le suflă tot felul de năzbâtii la ureche. Am o chică aşa de mare încât mă prind c-au să se străduiască să scoată două scalpuri de pe tivga mea, pentru că-i momeşte premiul; banul, vezi tu, e ochiul dracului, altminteri moş Hutter şi cu mine n-am fi dat de bucluc. Aha, iar îmi dau ghes să te chem încoace, dar n-au decât să mă prăjească de viu pe jeratic şi să mă înghită pe nemestecate că tot n-am s-o fac. Nu, nu, Vânătorule, stai pe loc, iar când s-o lumina de ziuă, nu cumva să te apropii de ţărm, în niciun caz la o distanţă mai mică de două sute de iarzi…

Pripitului i se opriră vorbele în gât, înăbuşite de o mână ce-i astupă gura fără veste, ceea ce dovedea de bună seamă că se afla de faţă cineva care cunoştea destul de bine limba engleză ca să priceapă tâlcul acestui original discurs. Îndată după aceea tot grupul se afundă în pădure; Hutter şi Harry nu încercară pare-se nicio împotrivire. Cu toate astea, după ce foşnetul tufişului aproape că încetase să se mai audă, glasul tatălui mai răzbătu până la el pentru ultima oară:

— Ai grijă de copilele mele, flăcăule, să-ţi ajute Dumnezeu! apucă să desluşească Vânătorul de Cerbi; pe urmă tânărul se văzu nevoit să procedeze aşa cum îl tăia capul.

Timp de câteva minute după ce grupul de pe ţărm se mistui în desiş, stărui o tăcere de moarte. Cu toate că Vânătorul stătea încordat, cu răsuflarea oprită, lungind gâtul, doar, doar va mai auzi ceva, nu-i mai ajunse la ureche niciun zvon care să-i dea de ştire că se afla vreo fiinţă omenească în preajma lui. S-ar fi spus că nicicând liniştea nu fusese tulburată pe acele meleaguri. Vânătorul era atât de abătut, încât o clipă i se păru că dacă ar mai fi auzit măcar ţipătul ascuţit sau ocările lui Harry, ar fi simţit o uşurare.

Totuşi, starea aceea de toropeală a trupului şi a minţii, nu putea să dureze prea mult la un ins alcătuit aşa cum era Vânătorul de Cerbi. Cufundându-şi vâslele în apă tânărul cârmi barca pe loc şi o porni încet, încet, îngândurat, ieşi în largul apei. Când socoti că ajunsese aproape de locul unde lăsase să plutească în voie ultima barcă, schimbă direcţia spre nord, căutând să aibă tot timpul în spate briza uşoară ce începuse să adie. Vâsli aşa cale de vreun sfert de milă tot înainte, până ce desluşi în dreapta sa ceva ca o umbră şi cârmind într-acolo, după

câteva minute reuşi să anine barca găsită de cea pe care o mâna el. Vânătorul de Cerbi cercetă mai întâi cu atenţie cerul, pe urmă poziţia celor două bărci şi căută să-şi dea seama dincotro bătea vântul. Cum nu constată nimic care să-l oblige a-şi schimba planul, se întinse în luntre şi încercă să rupă câteva ore de somn, ca a doua zi să fie odihnit pentru tot ce avea de făcut de aci încolo.

Cu toate că de obicei un om călit de viaţă, când e răpus de oboseală, doarme buştean, chiar în toiul unei primejdii, trecu o bucată de vreme până ce somnul se lipi de el. Se gândea necontenit la întâmplările ce se petrecuseră sub privirile lui; subconştientul i le aducea mereu în faţă ca şi cum ar fi visat cu ochii deschişi. La un moment dat se trezi şi-şi aţinti urechea: i se păru că auzise undeva, pe ţărm, semnalul stabilit cu Harry. Totul însă zăcea cufundat într-o linişte mormântală. Bărcile pluteau încetişor spre nord, stelele îngândurate scânteiau, nepăsătoare în măreţia lor, deasupra capului său, iar pădurea ce înconjura pânza netedă de apă se aşternea între munţi melancolică şi liniştită ca şi cum niciodată n-ar fi fost înfiorată de vânturi sau bătută de soarele amiezii. Ţipătul modulat al cufundarului răsună iar undeva, la marginea lacului; misterul semnalului de alarmă se lămurise în sfârşit. Vânătorul de Cerbi îşi potrivi sub cap perna tare, îşi întinse mădularele pe fundul bărcii şi adormi.

Capitolul VII

Zorile începuseră a miji înainte ca tânărul, pe care în capitolul precedent l-am lăsat dormind în barcă, să fi deschis din nou ochii. Cu toate că soarele nu răsărise încă, boarea molcomă ce aduce şi goneşte ziua împânzise bolta cerească, iar văzduhul răsuna de trilurile păsărelelor, de imnurile de slavă ale vieţuitoarelor cu pene.

Tocmai aceste îmbietoare viersuri erau menite să-i amintească Vânătorului de Cerbi de primejdia ce-l pândea. Deşi mult prea lină ca să poată fi numită vânt, briza ce adia pe lac abia se simţea în momentul acela, în schimb peste noapte se înteţise, mânând bărcile, care pluteau ca nişte coji de nucă pe apă, la o distanţă de două ori mai mare decât chibzuise tânărul. Primejdia era însă sporită de faptul că luntrile se apropiaseră prea mult de malul abrupt ce se înălţa din apă în partea de răsărit a lacului, atât de mult încât se auzea desluşit ciripitul

păsărilor. Lucrul cel mai supărător nu era însă acesta. Cea de-a treia barcă o pornise şi ea în aceeaşi direcţie, plutind agale spre ţărm, şi fără îndoială că ar fi acostat singură dacă un vânt potrivnic sau o mână omenească n-ar fi cârmit-o într-altă parte. În afară de asta nu mai era nimic care să-i atragă atenţia sau să-l neliniştească. Cât priveşte castelul, acesta se ridica ceva mai încolo, din mijlocul lacului, unde apa era mai mică, nu prea departe de bărcile care peste noapte străbătuseră câteva mile, iar arca adăsta şi ea, priponită de pilonii castelului, aşa cum o lăsaseră cu câteva ceasuri în urmă.

Continuându-şi drumul, barca ce se răzleţise se propti în cele din urmă într-un colţ de stâncă scăldat de valuri, la o depărtare de vreo trei, patru iarzi de ţărm. Vânătorul de Cerbi care se afla destul de aproape întoarse cu botul spre mal luntrea condusă de el şi, pentru a nu fi stingherit în mişcări, desfăcu funia ce o ţinea legată de perechea ei. Barca răzleaţă rămase o clipă înţepenită în vârful stâncii, apoi săltată în sus pe o undă aproape imperceptibilă, se răsuci în loc şi o porni mai departe, slobodă, spre ţărm. Tânărul observă toate astea, fără ca inima lui să-şi fi înteţit bătăile sau mâinile să i se fi încordat mai tare pe vâsle. Dacă stătea cineva la pândă, aşteptând să se apropie barca, nu mai era încă nicio îndoială că-l luase la ochi, aşa că mână luntrea privind tot timpul cu mare băgare de seamă spre ţărm. Dacă însă nu se afla prin partea locului nicio iscoadă, nu avea rost să se grăbească. Oricine de pe orice dâmb sau creastă şi-ar fi aruncat privirea asupra lacului, putea să vadă ca-n palmă cel mai mic obiect de pe suprafaţa acestuia. Slabă nădejde, aşadar, ca vreuna din bărci să treacă neobservată. Pieile roşii erau destul de agere ca să poată spune pe de rost, fără să-i fi învăţat nimeni, încotro va pluti o barcă sau un trunchi de copac, cunoscând direcţia vântului. Pe măsură ce Vânătorul de Cerbi se apropia de ţărm, îşi încetinea vâslitul, ciulind urechea şi umflând nările, doar, doar va descoperi vreo primejdie tăinuită.

Când mai avea cam o sută de iarzi până la mal, Vânătorul se ridică în picioare în mijlocul bărcii şi lovind vârtos de câteva ori apa cu vâsla, făcu vânt luntrii spre ţărm, după care se grăbi să lase din mână uneltele paşnice, luând în schimb unealta de război – puşca. Tocmai când dădea să ridice arma, însă, izbucni o detunătură năprasnică şi-n acelaşi moment glontele trecu şuierând pe lângă el. Vânătorul de Cerbi tresări, se clătină pe picioare şi dintr-o dată se întinse cât era de lung pe fundul bărcii. Cineva scoase un chiot şi o clipă mai apoi un irochez ţâşni din

hăţiş pe prund, tăbărând asupra luntrii. Asta şi aştepta flăcăul. Cât ai bate din palme se sculă de jos şi aţinti puşca asupra duşmanului ieşit la iveală. Degetul său însă pregetă să apese pe trăgaci şi să ucidă un om fără apărare aflat la cheremul său. Datorită acestei şovăieli indianul scăpă cu viaţă, zbughind-o înapoi în desiş, ca fulgerul de repede, aşa cum ţâşnise afară. Între timp Vânătorul de Cerbi se apropia din ce în ce de mal; barca atinse uscatul chiar în clipa când duşmanul său se făcea nevăzut în lăstăriş. Nefiind cârmuită, luntrea acostă la o distanţă de câţiva iarzi de prima. Vânătorul nu mai avea însă răgaz s-o priponească undeva, mai departe de locul cu pricina, deşi duşmanul trebuia să zăbovească puţin ca să-şi încarce puşca, înainte de a trage iarăşi asupra lui. În faţa acestei situaţii, tânărul nu stătu nicio clipă pe gânduri şi se grăbi să intre în pădure să-şi caute un adăpost.

Vânătorul de Cerbi chibzui că duşmanul era ocupat în momentul acela să-şi încarce arma, dacă nu cumva o rupsese la fugă. Şi într-adevăr, abia apucă să se ascundă după un copac, că şi zări mişcându-se în dreptul unui stejar braţul indianului care tocmai îşi pregătea puşca. Nimic mai uşor în clipa aceea decât să iasă la iveală şi să tabere pe nepusă masă asupra potrivnicului punând astfel capăt încăierării. Vânătorul de Cerbi se cutremură tot, însă, la gândul că ar putea face un lucru ca ăsta, deşi puţin mai înainte, fusese la rândul său atacat pe furiş. Nu cunoştea grozăviile ce se săvârşesc îndeobşte în toiul unui război pe viaţă şi pe moarte, decât teoretic, din auzite, dar socotea un lucru neloial să profite de situaţia lui, atacând un duşman lipsit de apărare. Se îmbujora tot şi, cu buzele strânse, se vedea că-şi încorda toate forţele, pregătindu-se de luptă. Totuşi, în loc să facă un pas înainte şi să slobozească puşca, o lăsă să-i lunece în jos, întocmai ca un vânător care a simţit că se apropie vânatul şi-l aşteaptă să iasă la iveală ca să ochească, şi murmură ca pentru sine:

— Nu, nu, om fi în război cu pieile roşii, dar asemenea faptă nu e creştinească. Să-şi încarce tartorul puşca, şi ne-om răfui atunci ca nişte bărbaţi; numai pe barcă să nu pună mâna, şi n-are să pună. Nu, nu, lasă-l să-şi încarce arma şi Dumnezeu o să aibă, el, grijă de cel drept.

Isprăvind cu dichisul puştii, indigenul aruncă o privire în jur şi o porni printre copaci fără să aibă habar unde se găsea în momentul acela inamicul său, mergând tiptil de câte ori îşi închipuia că luntraşul s-ar afla undeva pe aproape, până ce în

cele din urmă rămase cu totul descoperit. Atunci Vânătorul de Cerbi ieşi din adăpost, strigându-i:

— Vino-ncoace, stacojiule, vino-ncoace, dacă pe mine mă cauţi, cumva. Nu m-oi pricepe eu la război, dar nici chiar aşa de nepriceput nu sunt ca să stau proţăpit pe plajă, în bătaia puştii, ca o bufniţă, ziua nămiaza mare. Să te vedem ce vrei să alegi – pace sau război? Obiceiurile mele sunt ale unui om civilizat, şi nu-s dintre cei care socot o vitejie a tăbărî asupra unui călător stingher în inima pădurii.

Indianul se opri ca fulgerat, când îşi dădu seama prin ce primejdie trecuse. Cunoştea puţin engleza, atâta cât să poată înţelege ce i se spusese. Cum însă ştia prea bine să se stăpânească, ca să dea în vileag spaima pe care o trăsese, îşi sprijini patul armei în pământ, plin de încredere în sine, cu un gest ceremonios şi trufaş în acelaşi timp. Toate astea fură săvârşite cu demnitatea şi calmul unui om convins că nu există nimeni pe lume mai presus decât el. În vremea asta însă vulcanul ce clocotea înăuntrul lui, făcea să-i scapere ochii şi să-i freamăte nările ca la o sălbăticiune silită să se înfrâneze tocmai când se pregătea să se năpustească.

— Dou bărcile – rosti el, scoţând nişte sunete guturale atât de caracteristice pentru felul de a vorbi al pieilor roşii şi ridică în sus tot atâtea degete ca să preîntâmpine orice neînţelegere – una tu, una eu.

— O, nu, mingo, aşteaptă tu mult şi bine. N-ai avut nicio barcă, şi nici n-o să ai atâta timp cât mi-o sta în putere să te împiedic. E drept că neamul meu e în război cu al tău dar asta nu înseamnă că oamenii trebuie să se omoare unul pe altul, ca jivinele din pădure. Vezi-ţi de drum deci şi lasă-mă să-mi văd şi eu de drumul meu. Lumea-i destul de largă pentru amândoi; totuşi, dacă ne-o fi dat să ne întâlnim piept în piept, în toiul unei lupte, atunci Dumnezeu o să hotărască soarta fiecăruia din noi.

— Bun – făcu indianul. Frate meu misionar… mult vorbeşti mult cum Manitu[9] vorbeşti.

— Nu, nu aşa, nu aşa, voinice! N-oi fi eu destul de bun pentru un frate moravian, dar nu mă dau pe niciunul din terchea-berchea ăia care ţin predici în pădure. Până una, alta, nu-s decât vânător de sălbăticiuni pădureşti, dar fii sigur că până s-o potoli vrajba, o să mai fie încă prilejuri berechet să vă răfuiesc socotelile. Aş vrea totuşi să ne măsurăm puterile în luptă

[9] Duh sau obiect de veneraţie pentru indienii din America, (n.t.).

dreaptă, nu să ne ciorovăim pentru o păcătoasă de barcă.

— Bun! Frate al meu mult tânăr, dar el mult înţelept. Război meşter mic. El bun şef eşti sfat, una şi alta ori.

— Ei, lasă, lasă asta, stacojiule – îi taie vorba Vânătorul de Cerbi, roşindu-se puţin din pricina ironiei înţepătoare a celuilalt. Nu doresc altceva decât să bat în voie cărările codrilor şi sper să-mi trăiesc viaţa în tihnă. E adevărat că toţi tinerii sunt datori să meargă la război în vremuri de cumpănă, dar războiul nu înseamnă neapărat măcel. Nu mai departe decât astă-noapte, mi-a fost hărăzit să văd din prisos o mulţime de fapte cumplite, prea multe chiar ca să nu-mi dau seama că pronia le priveşte încruntată. Acum te poftesc să-ţi vezi de drum, iar eu o să-mi urmez de asemenea mai departe calea şi nădăjduiesc să ne despărţim prieteni.

— Bun! Frate meu dou scalpare – una cărunt sub alta. Minte batrin eşti, limba tinar.

Încrezător, indianul făcu un pas spre el, cu mâna întinsă şi faţa zâmbitoare, arătând prin felul său de a fi că-i câştigase prietenia şi respectul. Vânătorul de Cerbi primi cum trebuia gestul acesta prietenos şi amândoi îşi strânseră mâinile cu căldură, căutând să se asigure unul pe altul că erau însufleţiţi de cele mai paşnice năzuinţe.

— Fiecare una – îi propuse indianul. Barca mea una – barca tău, una. Uite, vezi, barca tău nu eu luat, barca mea nu tu luat.

— Bine ai chitit, stacojiule, numai că nu-ţi fie cu supărare, greşeşti matale când îţi închipui că vreuna din bărci s-ar putea să fie a ta. Totuşi vorba aia, văzând şi făcând, să mergem pe plajă ca să te încredinţezi cu ochii matale. Asta, fiindcă de bună seamă nu te bizui pe ai mei.

Indianul încuviinţă, rostind ca de obicei „bun”, după care coborâră împreună pe prundiş. Judecând după purtarea lor, nu părea să mai fi rămas nici umbră de neîncredere între ei. Indianul mergea înainte ca şi cum ar fi vrut să-i arate însoţitorului său că nu se temea câtuşi de puţin să-i întoarcă spatele. Când ieşiră în sfârşit la lumină, irochezul arătă spre barca Vânătorului de Cerbi şi spuse apăsând pe cuvinte:

— Nu meu barca, asta faţa palida eşti. Alta barca piele roşie eşti. Nu trebuie barca tău… vreau… meu barca mergi.

— Te înşeli, băiete, te înşeli cu desăvârşire. Barca asta i-a fost lăsată în păstrare lui moş Hutter, şi deci e a lui după toate legile omeneşti, fie că sunt făcute de pieile roşii sau de feţele palide, până ce stăpânul ei o veni să şi-o ia. Priveşte numai băncile şi

usna luntrei, care vorbesc de la sine. Niciodată o piele roşie n-a moştenit asemenea barcă.

— Bun! Frate meu ani puţin – mult minte. Nu este făcut piele roşie. Asta meşter faţa palida.

— Îmi pare bine că te-ai convins, căci dacă te-ai încăpăţâna să tăgăduieşti, ne-am face sânge rău degeaba. Fiecare e îndreptăţit să-şi ia ce-i al lui. Aşa că uite, chiar acum am să-i fac vânt bărcii în apă, fiindcă numai aşa cred, o să punem capăt mai curând gâlcevii.

Spunând acestea, Vânătorul de Cerbi îşi propti piciorul în botul bărcii uşoare şi, făcându-i vânt cu putere, o repezi cât colo, cam la vreo sută de picioare sau poate şi mai bine, de ţărm, unde începu să plutească purtată de valuri, îndepărtându-se de mal, aşa încât nu mai era nicio primejdie să se întoarcă îndărăt. În faţa acestui gest hotărât, irochezul tresări şi tânărul îl văzu aruncând în fugă o privire înciudată spre cealaltă luntre în care se găseau vâslele. Această răbufnire de necaz nu ţinu mai mult de o clipă, după care indianul îşi ticlui din nou o mutră prietenoasă, zâmbind mulţumit.

— Bun! repetă dânsul cu râvnă, ca de obicei. Faţa tinara, minte batrina. El ştii cum sfârşit asta cearta. Drum bun, frate meu. El mergi asta casa sconcs lac, piele roşie tabăra el merg. Spui şef barca nu găsit.

Vânătorul de Cerbi se bucură auzind aceste cuvinte, întrucât şi el de-abia aştepta să se înapoieze acasă la cele două surori. Strânse deci cu inimă bună mâna indianului şi se despărţiră schimbând saluturi prietenoase. În timp ce indianul se afunda liniştit în pădure, purtându-şi paşnic arma, fără să arunce îndărăt măcar o privire stingherită sau bănuitoare, flăcăul alb se îndreptă spre unica luntre de pe mal, ţinând arma în aceeaşi poziţie, fără să-i scape totuşi o clipă din ochi pe celălalt. Cum însă neîncrederea lui părea să fie cu totul neîntemeiată, puţin ruşinat de bănuielile lui, se grăbi să-şi întoarne privirea şi îşi văzu de drum mai departe fără să se mai sinchisească de nimic. Şi, opintindu-se să împingă barca în apă, se pregăti de plecare. Să tot fi trecut un minut între timp, când, la un moment dat, întorcându-se întâmplător cu faţa spre ţărm, ochiul său ager şi încercat îi dezvălui dintr-o dată primejdia ce-l păştea. Printr-o răritură în tufăriş, irochezul îl pândea, gata să se năpustească, în timp ce ţeava puştii lui părea aţintită în direcţia Vânătorului.

În momentul acela, îndelungata-i experienţă de om călit în lupta cu jivinele pădurii îi fu într-adevăr de mare ajutor. Obişnuit

să nimerească cerbul în plin salt, de multe ori silit să ghicească dinainte cu exactitate poziţia animalului la un moment dat, îşi folosi dibăcia câştigată şi-n împrejurarea de faţă. Cât ai clipi, dintr-o singură mişcare ridică cocoşul şi propti arma în umăr; ochind apoi aproape fără să se uite, slobozi glontele în desiş, în direcţia unde bănuia că trebuie să fie trupul adversarului. Nu avusese timp să-şi potrivească mai bine puşca nici să ia la ochi mai atent ţinta. Totul se petrecu atât de repede încât amândoi potrivnicii îşi descărcară armele în aceeaşi clipă. Pocnetele acestora se contopiră astfel într-o singură detunătură. Până şi munţii răspunseră doar cu un singur ecou. Vânătorul de Cerbi lăsă carabina în jos şi stătu aşa în picioare, cu fruntea sus, drept ca un brad, în liniştea dimineţii de iunie, aşteptând să vadă efectul loviturii. Deodată, scoţând urletul binecunoscut al mingoşilor, urletul acela fioros ce te bagă în sperieţi, adversarul ieşi la iveală din hăţiş şi o porni întins spre el, în salturi mari, fluturându-şi tomahawkul[10] deasupra capului. Vânătorul de Cerbi nici nu se clinti din loc, ţinând mai departe puşca descărcată la umăr, în timp ce, în virtutea deprinderii vânătoreşti, mâinile lui căutau instinctiv cornul cu pulbere şi punga cu plumbi. Ajungând la vreo patruzeci de picioare de potrivnicul său, războinicul aruncă asupra lui securea. Făcând această mişcare, însă, ochiul lui se dovedi a fi într-atâta lipsit de agerime şi mâna atât de şovăielnică şi de slăbită, încât Vânătorul de Cerbi prinse din zbor tomahawkul de coadă, în timp ce indianul se clătina pe picioare, ca să se întindă apoi, cât era de lung, la pământ.

— Ştiam eu, ştiam! spuse Vânătorul de Cerbi, care se pregătea să-şi încarce din nou puşca. Ştiam eu c-o să se întâmple aşa când am zărit scăpărarea din ochii zurbagiului ăstuia. Când viaţa ta atârnă de un fir de păr, ochiul ţi-e mai ager şi mâna mai sprintenă. Da, da, ştiam c-o să se întâmple aşa! Am fost cu o sutime de secundă mai uite de mână ca el, altminteri cine ştie ce s-ar fi ales de mine! Glontele lui mi-a şuierat pe la ureche. Orice s-ar spune, pieile roşii nu se pricep să umble cu plumbii şi cu praful de puşcă ca feţele palide. Nu prea au aplecare pentru asemenea îndeletniciri. Până şi Chingachgook, care e atât de iscusit într-altele, abia dacă ştie să ţină puşca în mână.

Între timp îşi umpluse iarăşi arma cu plumbi. Vânătorul de Cerbi azvârli securea în barcă şi o porni spre locul unde zăcea

[10] Securea de război a indienilor din America, (n.t.).

victima sa. Proptindu-şi carabina în pământ, se aplecă asupra războinicului şi stătu aşa, privindu-l cu melancolie.

Pentru prima oară în viaţa lui îi era dat să vadă un om căzut în luptă. Era prima făptură omenească împotriva căreia ridicase arma. Ceea ce simţea în momentul acela era cu totul nou pentru el. O părere de rău, spontană cum sunt mai toate bunele simţăminte, amestecată cu bucuria izbânzii. Omul nu murise încă deşi fusese lovit în plin. Zăcea nemişcat, pe spate; dar ochii lui în care licărea acum din nou conştiinţa, pândeau fiece mişcare a învingătorului, aşa cum pasărea căzută în laţ se uită la păsărar, urmărindu-i cu încordare fiecare gest. Aştepta probabil lovitura de graţie, care trebuia să vină înainte de scalpare, sau îşi închipuia poate că această crâncenă operaţie avea să fie făcută pe viu. Vânătorul de Cerbi îi citi temerile în ochi. Şi simţi o tristă mulţumire la gândul că va putea cel puţin să alunge spaima din inima rănitului lipsit de apărare.

— Nu, nu trebuie să-ţi mai fie frică de mine – căută el să-l liniştească – nici nu-mi trece prin minte să te jupoi. Mă duc întâi după armă să nu mi-o ia cineva şi la întoarcere am să văd cum te-aş putea ajuta. De stat însă n-am să pot sta prea mult aici, să nu mă pomenesc cumva cu vreun împieliţat de-ai voştri, stârnit de cele trei bubuituri.

Cuvintele din urmă le rosti mai mult pentru sine, în timp ce se ducea să caute arma căzută. O găsi în locul unde stăpânul ei o scăpase din mână, şi se şi grăbi s-o pună în barcă. Lăsându-şi şi el puşca tot acolo, Vânătorul se întoarse iarăşi lângă rănit.

— S-a isprăvit cu vrăjmăşia dintre noi – îi spuse el – fii pe pace, n-am de gând să te jupoi, nici să-mi bat joc de tine. Sunt om civilizat, şi înţeleg să mă port ca atare.

— Apa! strigă nefericitul, chinuit de sete. Dai apa piele roşie saracu!

— N-avea grijă că-ţi dau câtă vrei, poţi să bei şi toată apa din lac. Te duc chiar acum jos, să te adapi cât pofteşti. Toţi răniţii simt nevoia să bea – numai apa le mai potoleşte şi le uşurează suferinţa.

Zis şi făcut; Vânătorul de Cerbi îl luă în braţe şi îl purtă binişor până la marginea lacului. Acolo îl ajută să-şi potolească setea mistuitoare, apoi îl întinse pe o piatră şi luând pe genunchi capul duşmanului rănit, încercă să-i aline chinurile pe cât îi stătea în puteri.

— Mi-aş face un păcat cu tine dacă nu ţi-aş spune că ţi se apropie sorocul – începu el – şi nu vreau să-l fac. Ai trecut de

cumpăna vieţii şi privindu-te îmi dau seama cam în ce fel ţi-ai petrecut zilele şi cred c-ai trăit cu vârf şi îndesat. Acum, rămâne să priveşti în faţă ce-o să fie după aceea. Nicio piele roşie şi niciun om alb nu-şi închipuie c-au să trăiască o veşnicie. Şi unul şi altul sunt convinşi că-i aşteaptă o nouă viaţă pe lumea cealaltă. Şi fiecare va fi judecat după apucăturile lui. Bănuiesc că ai rumegat îndeajuns lucrurile astea şi că nu mai e nevoie să te dăscălească nimeni când o sosi clipa să dai socoteală. Dacă ai fost om drept, vei sălăşlui pe fericitele câmpuri de vânătoare, iar dacă ai fost cumva nedrept în viaţă, vei avea parte de o cumplită pustietate pe tărâmul celălalt. Am eu părerile mele în privinţa asta. Eşti destul de copt însă şi trecut prin ciur şi prin dârmon ca să mai fie nevoie să te lumineze un ţângău ca mine.

— Bun! suspină rănitul din adâncul pieptului, în timp ce viaţa se stingea în el. Faţa tinar, batrin minte!

— Uneori, vezi, tu, în pragul morţii, simţim o mângâiere să ştim c-am fost iertaţi de cei cărora le-am făcut vreun rău sau am vrut numai să le facem rău. Ce uşurare e să ştii în clipa din urmă că ai dobândit iertarea cuiva. Aici cred, e tot secretul. Dinspre partea mea, să ştii, am şi uitat c-ai vrut să-mi faci de petrecanie, întâi şi întâi fiindcă n-ai apucat să-mi căşunezi niciun rău, apoi pentru că aşa ţi-e firea şi astea îţi sunt apucăturile – de altminteri n-ar fi trebuit să am nicio încredere în tine – şi în sfârşit pentru că nu m-ar lăsa inima să doresc răul vreunui semen de al meu care-i pe moarte, fie el păgân sau creştin; poţi fi pe pace, deci, în ce mă priveşte. Ştii mai bine decât mine ce alte păcate ar putea să te frământe sau de unde ar trebui să-ţi vină iertarea în aceste clipe de cumpănă.

— Bun! rosti rănitul cuvântul englezesc atât de des întâlnit în gura pieilor roşii. Bun… tinar faţa, inima tinar şi ea. Batrin inima, piatra eşti, nu asta ştii plingi. Aici piele roşie murit, nu vrei asta minţeşti. Cum tu chemat?

— Deocamdată mi se spune Vânătorul de Cerbi, dar delawarii mi-au făgăduit că după ce m-oi întoarce din război, o să capăt un alt nume mai bărbătesc, fireşte dacă mi s-o cuveni.

— Asta bun nume băiat, nu asta voinic. Repede alt căpătat mai bun. Tu nu frica avut aici. Întorcându-se tot, irochezul mai avu încă putere să ridice mâna şi să atingă cu ea pieptul flăcăului. Ager ochi, repede mare, mare făcut viteaz. Vânator de Cerbi nu bun. Ochi de Şoim. Ochi de Şoim. Ochi de Şoim! Dai mâna!

Vânătorul de Cerbi sau Ochi de Şoim cum fusese poreclit din

nou tânărul nostru, poreclă a cărei faimă era sortită să dăinuie de-a rândul în ţinut, cuprinse mâna rănitului care-şi dădu sufletul, minunându-se în faţa stăpânirii de sine a unui străin care dovedise atâta sânge rece, iscusinţa şi fermitate, într-o împrejurare pe cât de nouă pentru el, pe atât de grea. Dacă cititorul îşi va reaminti că, aşa cum am spus undeva mai înainte, cea mai mare satisfacţie pe care o poate simţi o piele roşie este să vadă pe cineva dându-şi în vileag slăbiciunile, va putea să înţeleagă mai bine de ce purtarea Vânătorului de Cerbi îl făcuse pe rănit să-l privească cu asemenea ochi în momentele acelea.

— Şi-a dat sufletul – murmură trist Vânătorul de Cerbi. Fireşte că odată şi odată trebuia să se întâmple şi asta. Leşul ce zace aici e de bună seamă al unui vajnic luptător. Şi-n vremea asta sufletul lui zboară zborul spre raiul sau spre iadul său, spre fericitele câmpuri de vânătoare, sau spre nesfârşite pustietăţi fără urmă de viaţă. La fel e în toate! Uite, de pildă moş Hutter şi cu Pripitul, şi-au făcut-o singuri cu mâna lor. Poate că în momentul de faţă s-or fi luptând şi ei cu moartea. Şi toate astea pentru a dobândi o răsplată pe care norocul mi-a pus-o la îndemână într-un fel cinstit şi cuviincios, dac-ar fi să judec şi eu ca alţii. Mie, însă, mi-ar arde mâinile banii câştigaţi prin asemenea mijloace.

Spunând acestea, Vânătorul de Cerbi se ridică de jos, aşeză trupul războinicului în capul oaselor, rezemat de un bolovan, aşa ca să nu cadă cumva ori să se clintească din loc, luând o poziţie pe care, cu firea lor sensibilă deşi primitivă, pieile roşii ar fi putut-o socoti necuviincioasă. Îndeplinind această datorie, tânărul zăbovi un timp să privească întristat expresia crudă întipărită pe chipul duşmanului răpus. Şi începu iar să vorbească singur, mărturisindu-şi cu glas tare gândurile şi simţămintele, ca omul care a trăit stingher ani de zile în inima codrului.

— Nu ţi-am dorit moartea, crede-mă – spuse el – dar n-am avut de ales, trebuia să ucid ori să mă las ucis. Fiecare din noi, de bună seamă, s-a purtat după cum i-e felul şi nimeni, deci, nu este vinovat. Ai umblat cu vicleşuguri; la rândul meu şi eu am fost cam nesocotit, aşa cum mi se întâmplă uneori, când mă încred prea lesne în alţii. Dacă m-aş fi născut ca tine, piele roşie, ţi-aş fi jupuit acum tivga de piele şi m-aş fi lăudat după aceea cu isprava mea povestind în faţa întregului trib cum s-a întâmplat. Dacă aş fi doborât un urs, nu era oare firesc şi cu cale să spun tuturor ce-am făcut? Atunci nu văd, zău, cum aş putea să destăinui cuiva întâmplarea de faţă, fie chiar lui Chingachgook,

fără să mă laud? Dar la urma urmei am oare cu ce să mă laud? Am ucis un om. De unde pot să ştiu că n-a fost un om de ispravă care s-a dus acum să colinde fericitele câmpuri de vânătoare? Când nu eşti sigur că ai săvârşit o faptă bună sau rea, lucrul cel mai înţelept nu este, fireşte, lauda de sine, şi totuşi parcă mi-ar plăcea ca Chingachgook să afle că nu i-am făcut de ruşine pe delawari şi că îndrumările pe care le-am primit de la ei au fost folosite cum trebuie.

Unele din aceste cuvinte fură rostite cu glas tare, iar restul numai îngânate printre dinţi, părerile mai temeinice fiind dezvăluite în primul chip, iar îndoielile în cel de al doilea. Monologul şi gândurile lui fură, însă, brusc întrerupte de un nou incident; pe ţărmul lacului, la câteva sute de iarzi de locul de unde se afla, ieşise ca din pământ o altă piele roşie. Era, pesemne, o iscoadă atrasă de zgomotul împuşcăturilor. Ieşise din pădure fără să se tupileze pe sub copaci, aşa că Vânătorul de Cerbi prinse de veste numaidecât, înainte ca pielea roşie să-l fi zărit. Dând cu ochii de el, o clipă după aceea, irochezul scoase un chiot ascuţit la care răspunseră pe loc o duzină de glasuri răzleţe din împrejurimi. Vânătorul de Cerbi nu mai avea niciun moment de pierdut; cât ai bate din palme, luntrea se desprinse de ţărm, mânată de zor cu lovituri puternice de vâsle.

Îndată ce Vânătorul socoti că se depărtase destul ca să nu mai fie în primejdie, se opri din vâslit şi lăsă bărcuţa să lunece lin pe faţa apei; avea acum răgaz să vadă în tihnă ce se petrecea pe ţărm. Luntrea cealaltă pe care se apucase s-o dezlege de perechea ei, în momentul când acostase, plutea împotriva brizei la un sfert de milă de barca lui, ceva mai aproape de mal decât ar fi dorit el, acum când ştia că erau atâţia mingoşi acolo. Cât priveşte cea de-a treia luntre, căreia îi făcuse vânt de pe plajă înainte de a schimba focuri de armă cu potrivnicul său, se găsea la câţiva iarzi mai încolo. Cadavrul războinicului zăcea cufundat într-o linişte sumbră, aşa cum îl lăsase. Iscoada ce ieşise la iveală din pădure se făcuse nevăzută şi desişul părea mut şi cu desăvârşire pustiu, ca în prunele zile ale creaţiei. Tăcerea aceea de moarte nu ţinu decât o clipă. Cum între timp iscoadele duşmanului avuseseră destulă vreme să pornească în recunoaştere, mingoşii năvăliră buluc pe ţărm, umplând văzduhul de urletele lor mânioase când descoperiră că unul din ei fusese ucis. Urletele acestea fură urmate îndată de chiote de bucurie, în momentul când ajunseră lângă cadavru, înconjurându-l din toate părţile. Vânătorul de Cerbi, care

cunoştea destul de bine obiceiurile băştinaşilor, pricepu numaidecât care era pricina acestei întorsături. Urletul era un fel de bocet cu care întâmpinau îndeobşte moartea unui luptător iar chiotul un semn de bucurie că învingătorul nu reuşise să-l scalpeze, luând acel trofeu fără de care niciodată, pentru ei, o biruinţă nu putea fi deplină. Distanţa la care se aflau bărcile îi făcuse pesemne să se răzgândească şi să nu mai încerce a tăbărî asupra celui ce ieşise biruitor din lupta desfăşurată puţin mai înainte. Rareori un indian din America, întocmai ca pantera ce bântuie pădurile de pe coclaurii aceia, va încerca să-şi atace duşmanul, când nu este absolut sigur de izbândă.

Întrucât tânărul nu mai avea de ce să zăbovească în împrejurimile peninsulei, se pregăti să strângă laolaltă bărcile şi să le remorcheze până la castel. După ce ajunse în dreptul celei mai apropiate şi o legă de luntrea lui, porni s-o vâneze şi pe cealaltă care plutea în voie pe lac. Când se uită mai atent, însă, îşi dădu seama că se apropiase prea mult de ţărm ca să fi fost mânată într-acolo de briza uşoară ce adia.

Închipuindu-şi că probabil fusese târâtă de un curent, vâsli mai cu nădejde ca să poată pune mâna pe ea, înainte de a fi pătruns în zona periculoasă, adică în preajma hăţişurilor. Când se mai micşoră întrucâtva distanţa, i se păru că luntrea pe care o urmărea brăzda uşor de tot, abia vizibil, apa şi, brăzdând-o, se îndrepta, încetul cu încetul, spre ţărm. Din câteva lovituri temeinice de lopată ajunse şi mai aproape, şi atunci misterul se lămuri. Se vedea fără doar şi poate mişcându-se ceva în partea cealaltă a bărcii. Aţintindu-şi ochiul se dumeri că era pur şi simplu un braţ omenesc gol. Pesemne că o piele roşie stătea întinsă pe fundul ei şi o mâna încetişor, dar sigur spre ţărm, folosind mâna drept vâslă. Vânătorul de Cerbi dibui tot şiretlicul dintr-o privire. Un mingos înotase până în dreptul luntrii, în timp ce el nu slăbea din ochi duşmanul de pe mal, şi, făcându-se stăpân pe ea, întrebuinţase singurul mijloc ce-i stătea în putere, ca s-o mâne spre ţărm.

Chibzuind că omul culcat în barcă nu avea probabil nicio armă asupra lui, Vânătorul de Cerbi nu pregetă să se apropie de el fără să-şi mai încarce puşca spre a se apăra la nevoie. Mingosul auzi în cele din urmă clipocitul apei şi sări năprasnic în picioare, dând un ţipăt ce arăta că nu se aşteptase la aşa ceva.

— Ei, acu' te-ai jucat destul cu ea – spuse Vânătorul de Cerbi cu sânge rece, oprind în loc barca la ţanc, tocmai când era gata să se ciocnească cu cealaltă – fă bine şi ia-ţi tălpăşiţa aşa cum ai

venit. Sunt un om destul de înţelegător în asemenea împrejurări şi crede-mă că nu-ţi vreau răul. Să fi fost alţii în locul meu te-ar fi scalpat pe loc ca să aibă la îndemână o chitanţă să-şi încaseze premiul, n-ar fi văzut în tine o fiinţă omenească. Hai, ţuşti în apă, chiar acum, şi întoarce-te înot la ai tăi, nu mă face să te iau la ocară.

Deşi nu înţelegea o boabă englezeşte gesturile şi expresia atât de grăitoare a ochilor Vânătorului de Cerbi îl ajutară pe mingos să priceapă tâlcul adevărat al cuvintelor lui. Se ghemui întocmai ca un tigru gata să se repeadă şi, scoţând un urlet, în clipa următoare, gol puşcă cum era, se afundă în apă. Când ieşi la suprafaţă ca să tragă aer în piept, se afla la vreo câţiva iarzi de barcă. Privirea grăbită pe care o aruncă în urmă arăta că-i era frică să nu se pomenească cumva cu un glonte în ceafă. Tânărul însă nu făcu niciun gest care să arate că ar fi avut vreun gând rău. Se apucă să lege pe îndelete şi cea de-a treia barcă de suratele ei şi începu să vâslească, depărtându-se de mal. În momentul când indianul puse piciorul pe prundiş, scuturându-se ca un câine când iese din apă, temutul său duşman nu se mai afla în bătaia puştii; era departe, în drum spre castel. Vânătorul de Cerbi începu iar să comenteze de unul singur aşa cum îi era obiceiul în timp ce vâslea mai departe spre ţinta sa, întâmplările prin care trecuse.

— Da, da – sporovăia el – n-ar fi păcat să iau viaţa unei făpturi omeneşti, aşa, de florile mărului? În ruptul capului nu m-aş gândi să scalpez pe cineva. Viaţa este atât de frumoasă, de ce să fie curmată aşa, fără milă şi tocmai de cine – de un om civilizat! E drept că acesta era din tribul mingoşilor. Asta nu înseamnă că aş putea să uit cumva ce fel de om sunt şi ce năzuinţe am. Nu, nu, lasă-l să plece. Iar dacă o fi să ne mai întâlnim vreodată cu arma în mână, atunci s-o vedea cine are sufletul mai oţelit şi ochiul mai ager. Ochi de Şoim! Nu sună prea rău. E un nume mai bărbătesc decât Vânător de Cerbi, un nume de viteaz. La drept vorbind, nu e, zău, de lepădat şi pe urmă l-am dobândit în luptă dreaptă. Să fi fost Chingachgook în locul meu, cred că s-ar fi dus acum întins în tabără să se laude cu isprăvile lui, iar şefii l-ar fi botezat pe loc Ochi de Şoim. Mie însă nu-mi place să mă fălesc, aşa mi-e felul; totuşi nu văd cum istoria asta o să poată ieşi în vileag, decât doar dacă am să deschid eu gura. Lasă, toate sunt în mâna proniei cereşti şi întâmplarea asta ca şi celelalte. Am cel puţin mângâierea că sunt răsplătit cu bucurii mai mărunte. Pe măsură ce se apropia de casa lui moş Hutter, Vânătorul de Cerbi

se gândea, sau mai bine zis simţea că, aşa cum arăta ea, era într-o deplină armonie cu priveliştea înconjurătoare. Cu toate că cel care o ridicase nu avusese altceva în vedere decât rezistenţa şi temeinicia construcţiei, buştenii masivi cu coaja groasă, acoperişul înalt şi întreaga ei alcătuire o făceau să iasă şi mai mult în relief, sporindu-i păstorescul şi originalitatea de care nici altminteri nu era lipsită.

Când se apropie şi mai mult de castel, Vânătorul de Cerbi observă o seamă de lucruri care-i atraseră atenţia, eclipsând cu totul minunata privelişte a lacului şi a straniului edificiu din mijlocul apei. Judith şi Hetty stăteau pe puntea din faţa uşii aşteptându-l cu o vădită îngrijorare; prima se uita din când în când la el şi la bărci cu ocheanul despre care am pomenit ceva mai înainte. Niciodată parcă fata asta nu i se păruse atât de orbitor de frumoasă ca în clipa aceea. Neliniştea şi temerile ce-o stăpâneau îi îmbujoraseră obrajii, iar vraja ochilor, accentuată de o adâncă tulburare, îi dădea un farmec pe care până şi biata Hetty îl căpătase în momentul acela. Cel puţin aşa socotea tânărul nostru, fără să-şi fi dat seama sau să fi pretins cumva că descoperise cu adevărat pricinile acestui lucru ori să fi căutat cu tot dinadinsul să stabilească vreo legătură de la cauză la efect.

Între timp bărcile ajunseseră în dreptul arcei şi Vânătorul se apucă să le lege cu grijă una de alta, înainte de a pune piciorul pe punte.

Capitolul VIII

Niciuna dintre fete nu scoase o vorbă, atunci când Vânătorul de Cerbi se înfăţişă înaintea lor; chipul său părea să adeverească bănuielile cu privire la soarta celorlalţi doi părtaşi ai expediţiei care nu se înapoiaseră acasă.

— Tata! exclamă în cele din urmă Judith, smulgându-şi parcă din piept într-un efort disperat strigătul acesta.

— S-a întâmplat o nenorocire, de ce să vă mint – îi răspunse Vânătorul de Cerbi, pe şleau şi fără ocolişuri, aşa cum vorbea îndeobşte. Amândoi, el şi cu Harry, au căzut în mâinile mingoşilor; numai cerul ştie ce-o să se întâmple de aci înainte cu ei. Am reuşit să strâng cu chiu cu vai toate bărcile; tot e ceva şi asta, fiindcă aşa irochezii n-au cum să ne atace decât cu plutele. După ce o asfinţi soarele o să-l avem şi pe Chingachgook alături de noi, dacă voi reuşi să-l aduc aici cu barca. Şi atunci cred că

amândoi o să putem apăra şi arca şi castelul, până ce ofiţerii din garnizoană vor prinde cumva de veste că se dă o luptă aici; nu se poate să nu afle, mai curând sau mai târziu, şi atunci nu mai încape îndoială c-o să ne sară într-ajutor, fie ei, fie alţii.

— Ofiţerii! izbucni Judith nerăbdătoare, în timp ce obrajii i se împurpurau şi mai tare şi ochii îşi înteţeau strălucirea, dezvăluind o emoţie puternică, deşi trecătoare. Dar cine se gândeşte sau cine se poate bizui pe filfizonii ăştia, fără pic de suflet în asemenea împrejurări? Putem să apărăm şi singuri castelul; dar ce s-a întâmplat cu bietul tata şi cu Harry, sărmanul băiat?

— Îmi dau seama că te doare inima pentru tatăl dumitale cum e şi firesc, Judith, şi cred că-ţi pare rău şi de Harry.

Şi Vânătorul de Cerbi se apucă să povestească în puţine cuvinte, dar cuprinzătoare, peripeţiile de peste noapte, fără a căuta să ascundă păţania însoţitorilor săi şi urmările pe care bănuia c-au să le aibă toate astea. Mare îi fu mirarea Vânătorului de Cerbi când văzu că dintre cele două surori Judith părea mai abătută; Hetty, care asculta cu atenţie, părea mai degrabă că meditează în sinea ei asupra celor întâmplate decât c-ar fi răscolită de o suferinţă prea mare ca să nu i se oglindească pe faţa. Niciuna nu spuse mai nimic, Judith şi sora sa fiind amândouă ocupate cu pregătirea bucatelor de prânz şi de obicei omul când are ceva de făcut, îşi vede mai departe de treabă ca un automat, chiar dacă sufletul îi este covârşit de tristeţe. Masa alcătuită din mâncăruri frugale, dar hrănitoare, se desfăşură în mijlocul celei mai depline tăceri. Fetele abia gustară din bucate, în schimb Vânătorul de Cerbi, ca un brav ostaş, se dovedi înzestrat cu o straşnică poftă de mâncare pe care şi-o păstra intactă oricât de grea şi de încurcată ar fi fost situaţia în care se afla. Isprăviră masa aproape fără să fi schimbat un cuvânt; în sfârşit Judith începu să vorbească, precipitat şi nervos, trădând suferinţa lăuntrică a unei firi simţitoare incapabilă să se stăpânească, şi pentru care e mai chinuitor să ascundă o emoţie, decât s-o dea în vileag.

— Ce mult i-ar fi plăcut tatei peştele ăsta – suspină Judith – somonul de apă dulce, spune dânsul, e aproape tot atât de bun ca şi cel de mare.

— Am auzit că dânsul cunoaşte marea ca-n palmă, Judith – îi răspunse tânărul, uitându-se la ea pe furiş, curios, ca toată lumea care avusese de-a face cu Hutter, să afle mai multe lucruri din tinereţea acestuia. Harry cel Pripit mi-a spus că ar fi fost cândva marinar.

— Dacă Harry ştie câte ceva din viaţa tatei, abia aştept să-mi povestească şi mie! exclamă Judith. Câteodată îmi vine şi mie să cred că a fost marinar, ca după aceea să stau la îndoială şi să-mi spun că nici vorbă nu poate să fie. Vezi cufărul acela mare? Dacă ar fi deschis sau dacă ar avea glas să vorbească mi-ar dezvălui poate toată viaţa lui. Din păcate e încuiat şi lacătele sunt atât de zdravene încât, oricum, nu pot fi rupte chiar aşa, ca o sfoară.

Vânătorul de Cerbi se întoarse spre cufărul de care vorbea fata, şi pentru prima oară îl cercetă cu atenţie. Cu toate că i se luase vopseaua şi purta o mulţime de semne ce dovedeau că fusese adus acolo în condiţii destul de vitrege, încă se mai cunoştea că fusese lucrat cu meşteşug dintr-un material de calitate superioară cum nu mai văzuse până atunci. Era făcut din lemn masiv de culoare închisă, şi fusese cândva lustruit oglindă. Datorită vicisitudinilor prin care îi fusese dat să treacă, i se ştersese luciul, iar nenumăratele zgârieturi şi urmele loviturilor pe care le suferise arătau că în peregrinările lui venise de multe ori în contact cu corpuri mai dure. Colţurile erau ferecate iar lacătele, trei la număr, şi balamalele, erau lucrate cu meşteşug într-un fel cu totul aparte, încât ar fi atras privirile chiar într-un magazin cu mobilă de stil. Era coşcogea cufărul şi când vânătorul de Cerbi încercă să-l ridice apucându-l de toartele masive, constată că era într-adevăr foarte greu, aşa cum şi arăta.

— Nu l-ai văzut niciodată deschis, Judith? întrebă tânărul, obişnuit să vorbească fără ocolişuri, ca toţi locuitorii de pe frontieră, delicateţa neavând nicio căutare în mijlocul unor oameni ce trăiau la marginea civilizaţiei, atunci ca şi acum.

— Niciodată. Tata nu l-a deschis niciodată în faţa mea, mă întreb chiar dacă l-o fi deschis vreodată? Nimeni de aici n-a apucat nici până în ziua de azi să vadă capacul ăsta ridicat, în afară, poate, de tata, dacă cumva şi-o mai fi adus aminte să-l descuie.

— Te înşeli, Judith – rosti liniştită Hetty. L-am văzut eu pe tata ridicându-l.

— Când şi unde l-ai văzut, Hetty?

— Uite, chiar aici şi în câteva rânduri. Tata îl deschidea ori de câte ori erai tu plecată; parcă nici habar n-avea că eram şi eu de faţă şi vedeam tot ce face, ori îl auzeam cum boscorodeşte.

— Şi ce făcea sau ce boscorodea, cum zici tu, în momentele acelea?

— Mai mult decât atât nu pot să-ţi spun, Judith – răspunse

soră-sa cu o voce calmă însă hotărâtă. Secretele tatei nu sunt şi ale mele.

— Secrete! Nu ţi se pare totuşi ciudat, Vânătorule, că tata le-a dezvăluit soră-mi şi mie nu?

— Avea un motiv temeinic, Judith, pe care tu n-ai de unde să-l ştii. Din păcate dânsul nu e aici să te poată lămuri, iar de la mine n-ai să scoţi un cuvânt.

Judith şi Vânătorul de Cerbi se uitară la ea miraţi şi în clipa aceea o umbră de tristeţe parcă trecu peste chipul surorii mai mari. Pe urmă, însă, redobândindu-şi dintr-o dată cumpătul, se întoarse cu spatele la Hetty, ca şi cum i-ar fi fost milă de ea că era atât de săracă cu duhul, şi adresându-se tânărului:

— Nu mi-ai povestit încă toate peripeţiile – îi aminti ea. Începuseşi tocmai să spui cum te pregăteai să te culci în barcă, ba nu, cum te-ai trezit, aţintind urechea la ţipătul cufundărilor. Şi noi i-am auzit ţipând şi credeam că vine vreo furtună, deşi nu ţin minte să se fi stricat vreodată vremea în anotimpul acesta, pe lac.

— Vânturile se înfoaie şi furtunile buciumă, după cum e voia Celui de Sus, în orişicare anotimp, Judith – îi întoarse vorba Vânătorul de Cerbi – iar cufundarii glăsuiesc pe limba lor. Bine ar fi să ştim că şi oamenii sunt tot atât de cinstiţi şi fără ocolişuri ca pasărea asta. Trezindu-mă în larma zburătoarelor şi văzând că nu era vorba de semnalul lui Harry, m-am culcat la loc şi am adormit. Când s-a luminat de ziuă eram în picioare, gata să m-apuc de lucru ca de obicei, şi am plecat să pescuiesc celelalte două bărci, să nu pună cumva mingoşii mâna pe ele.

— Nu ne-ai spus tot, Vânătorule – sări Judith tăindu-i vorba. Am auzit nişte împuşcături pe malul dinspre răsărit; atât de puternic şi prelung a răsunat ecoul, repetându-se de câteva ori în şir, încât nu încape nicio îndoială că focurile au fost trase aproape de ţărm, dacă nu chiar la marginea apei. Urechile noastre sunt deprinse cu asemenea zgomote şi nu ne înşeală niciodată.

— Mărturisesc că de astă dată şi-au făcut cinstit datoria, dragă fată, zău şi-au făcut-o cinstit. Azi-dimineaţă, într-adevăr, nişte arme au fost duse la ochi şi trăgacele apăsate, nu însă chiar de atâtea ori cum ţi s-a părut matale. Un irochez şi-a luat calea spre fericitele câmpuri de vânătoare, şi-atâta tot. Un om civilizat şi care înţelege să se poarte ca atare nu se apucă să se laude cu isprăvile lui, nici să fluture scalpul duşmanului.

Judith îl ascultă aproape cu suflarea tăiată şi când Vânătorul

de Cerbi, cumpănit şi modest cum îi era felul, păru gata să părăsească acest subiect, fata se sculă în picioare şi se duse lângă el, în capătul celălalt al încăperii. Gestul ei nu avea nimic îndrăzneţ ci era doar mărturia spontană a duioşiei şi bunătăţii unei inimi de femeie plină de solicitudine. Mai mult chiar Judith cuprinse mâna puternică a Vânătorului strângându-i-o într-ale ei, fără să-şi dea seama, şi-i privi cu interes sau, poate, cu dojana, faţa arsă de soare.

— Cum, te-ai luptat cu mingoşii, aşa singur, fără niciun ajutor, Vânătorule? se minună ea. Vrând să ne ocroteşti pe noi, pe Hetty, pe mine, poate, ai dat piept vitejeşte cu duşmanul, fără să fi avut alături pe cineva care să te îmbărbăteze sau să fie martor la înfrângerea dumitale, dacă cerul ar fi îngăduit asemenea nenorocire.

— M-am luptat, Judith, da; m-am luptat cu duşmanul – auzi? Pentru prima oară în viaţa mea. Sunt lucruri care trebuie să se întâmple odată şi odată, şi care îţi trezesc în suflet o tristeţe amestecată cu un simţământ de izbândă. Ce-am făcut până acum încă nu înseamnă nimic, dar dacă Chingachgook o să vină astă-seară la întâlnire, în dreptul stâncii, aşa cum ne-am înţeles, şi izbutesc să-l aduc încoace, fără să simtă indienii – căci dacă prind cumva de veste, că am reuşit să le trag clapa, să ştiţi că ne putem aştepta la o bătălie în lege – noi doi împreună n-o să le dăm pas mingoşilor să pună mâna nici pe castel, nici pe arcă şi nici pe voi.

— Dar cine mai e şi Chingachgook ăsta, de unde vine şi de ce tocmai aici?

— E o întrebare firească şi la locul ei, deşi tânărul care trebuie să vină are de pe acum un nume strălucit pe care nu e om să nu-l cunoască pe meleagurile unde sălăşluieşte. Chingachgook este mohican şi trăieşte în mijlocul delawarilor, ca mai toţi din tribul său, care a fost de mult nimicit de năvălirea celor albi la faţă ca şi noi. Se trage dintr-o viţă de mari căpetenii; taică-său, Uncas, a fost cel mai de seamă războinic şi îndrumător al tribului său. Până şi moş Tamenund îi dă cinstea cuvenită lui Chingachgook, cu toate că-l socoteşte încă necopt pentru a merge la război. Pe de altă parte neamul ăsta s-a împuţinat într-atâta şi s-a risipit, încât titlul de şef abia dacă înseamnă ceva mai mult decât un nume oarecare. Ei, bine! Delawarul şi cu mine ne-am dat întâlnire aici, astă-seară, la apusul soarelui, în dreptul unei stânci de la marginea lacului, hotărâţi să chibzuim prima noastră expediţie împotriva mingoşilor. De ce am ales calea asta, e un

secret ce ne priveşte numai pe noi, dar trebuie să ştii, n-o fac fără un motiv bine întemeiat.

— Nu crezi că un delawar ar fi în stare să ne facă vreun rău? întrebă Judith după o clipă de şovăială. Ştim, însă, că ne eşti prieten.

— Trădarea e ultima crimă de care m-ar putea învinui cineva – rosti Vânătorul de Cerbi, jignit de umbra de neîncredere ce trecuse parcă o clipă peste cugetul fetei – cu atât mai mult trădarea faţă de nişte oameni albi ca şi mine.

— Nimeni nu te-ar putea bănui de aşa ceva, Vânătorule – protestă Judith cu înfocare. Nu, nu, chipul tău deschis e chezăşia cea mai puternică a unui suflet cinstit cât o mie de suflete la un loc! Dacă toţi oamenii ar fi aşa cinstiţi, şi nu s-ar apuca să tăgăduiască lucruri pe care ştiu dinainte că nu le vor îndeplini, ar fi mai puţine rele pe lume, şi nimeni n-ar mai socoti că un mănunchi de pene frumoase şi o tunică stacojie îţi dau dreptul să săvârşeşti tot felul de ticăloşii şi fapte înjositoare.

Fata vorbea cu pornire, ba mai mult chiar, cu toată înverşunarea simţămintelor ce o frământau; şi ochii săi minunaţi, de obicei atât de blânzi şi de îmbietori, păreau că aruncă văpăi.

— Nu am niciun drept să scormonesc secretele dumitale ori secretele prietenului dumitale, Vânătorule – continuă ea, şi sunt gata să cred tot ce-mi spui. Dacă am putea într-adevăr găsi încă pe cineva, un bărbat care să fie de partea noastră, în impasul ăsta, fireşte că ne-ar fi de mare folos. Eu tot mai trag nădejde că, văzându-ne atât de hotărâţi să rămânem stăpâni pe lac, mingoşii au să se înduplece să dea libertate prizonierilor în schimbul câtorva piei sau la urma urmei, în schimbul unui butoiaş cu pulbere, din cele pe care le avem aici.

Tânărul fu cât pe ce să spună ceva despre „scalpuri” şi premii”, dar teama de a nu nelinişti cumva sufletul celor două fiice îl opri să sufle vreun cuvânt în legătură cu soarta pe care s-ar fi putut s-o aibă tatăl lor. Totuşi, atât de puţin ştia să se prefacă, încât o singură privire aruncată asupra chipului său expresiv ajungea pentru mintea ageră îi lui Judith, a cărei inteligenţă se ascuţise călită în focul primejdiilor şi al vieţii pe care o ducea.

— Bănuiesc ce voiai să spui – se repezi ea să-i ia vorba din gură – dar te-ai oprit, ca nu cumva să mă sperii, să nu ne sperii, vreau să zic fiindcă şi Hetty ţine tot atât de mult la tata ca şi mine. Numai că noi avem altă părere despre pieile roşii. Niciodată, să ştii, o piele roşie n-o să scalpeze un prizonier care

n-a fost rănit. Mai curând va căuta să-l păstreze teafăr, numai dacă, bineînţeles, gândul crâncen al torturii nu va încolţi în minte. Nu mi-e teamă de loc că tata s-ar putea să fie scalpat, şi cu atât mai puţin nu mi-e teamă pentru viaţa lui. Dacă s-ar întâmpla cumva să le încăpem în mână la noapte, de bună seamă am fi cu toţii supuşi la aceleaşi chinuri; oamenii prinşi însă în luptă rareori sunt vătămaţi, în orice caz nu înainte de a sosi clipa să fie legaţi la stâlpul de tortură.

— Ce-i drept aşa e datina lor pe care îndeobşte pieile roşii înţeleg s-o respecte, numai că aş vrea să-mi spui, Judith, cunoşti cumva motivul pentru care tatăl dumitale şi cu Harry i-au atacat?

— Îl cunosc, şi-mi dau seama că era din cale-afară de crud! Dar ce să-i faci? Omul e om şi sunt unii care se scaldă în aur şi-n argint şi poartă în buzunar patalamale cu semnătura regelui şi care totuşi s-au făcut şi ei vinovaţi de asemenea cruzimi. Ochii fetei scăpărară din nou aruncând fulgere, dar Judith se sili să se stăpânească. Simt cum clocoteşte sângele în mine când mă gândesc la tot răul pe care sunt în stare oamenii să-l facă, adăugă, încercând de bine, de rău, să schiţeze un zâmbet. Toate astea însă nu-s decât vorbe deşarte. Ce a fost, s-a făcut. Tânguirile nu pot îndrepta nimic. Pieile roşii nu sunt chiar aşa iubitori de vărsări de sânge şi pun atât de mare preţ pe oamenii ce săvârşesc fapte de curaj, încât, chiar dacă vor fi cunoscând motivul pentru care prizonierii lor au debarcat, cred totuşi că au să le dea cinstea cuvenită, în loc să-i umilească.

— Deocamdată, da, Judith, se poate să fie aşa, dar numai deocamdată. După ce însă simţământul ăsta se va şterge, atunci o să se aprindă în ei dorinţa de răzbunare. Trebuie să ne batem capul, Chingachgook şi cu mine, să vedem cum am face să-i scoatem din impasul ăsta pe Harry şi pe tatăl dumitale; mingoşii au să dea, fără îndoială, târcoale încă câteva zile pe aici, ca izbânda lor să fie cât mai deplină.

— Eşti sigur că te poţi bizui întru totul pe delawar, Vânătorule? întrebă îngândurată fata.

— Aşa cum mă bizui pe mine însumi. Parcă ziceai că n-ai nicio bănuială în privinţa mea, Judith?

— A *dumitale*! protestă ea luându-i din nou mâna şi strângându-i-o cu o căldură ce ar fi trezit vanitatea unui om mai puţin simplu ca alcătuire sufletească şi mai înclinat să tragă foloase de pe urma avantajelor sale. Mai curând m-aş putea îndoi de un frate. Nu te cunosc decât de o zi, Vânătorule, dar simt cum s-a sădit în mine o încredere atât de temeinică de

parcă te-aş cunoaşte de un an. Totuşi, să ştii că numele tău nu mi-e străin, deoarece filfizonii din garnizoană mi-au povestit ce lecţii de iscusinţă le-ai dat adesea la vânătoare, şi toţi te lăudau că eşti un om cinstit.

— Dar despre tragerile la ţintă nu ţi-au vorbit niciodată? se grăbi el să întrebe, râzând molcom, cum îi era felul, dar cu dragă inimă. Să-ţi spun drept, nu-mi place să mă laude nimeni, căci dacă iscusinţa nu a ajuns să fie cunoscută de toată lumea prin partea locului, înseamnă că degeaba mai am o mână care nu tremură şi un ochi sigur. Dar despre ei ce au spus, mă rog, domnii ofiţeri, zău, ce-au spus? Armele sunt cică meseria lor, şi totuşi mă tem că nu sunt mulţi printre ei care se pricep într-adevăr să le mânuiască.

— Nădăjduiesc că nu tot aşa stau lucrurile şi cu prietenul dumitale Chingachgook, cum zici că-l cheamă; dar ce înseamnă pe englezeşte numele ăsta?

— Şarpele cel Mare – aşa a fost poreclit pentru înţelepciunea şi şiretenia lui. De fapt îl cheamă Uncas, aşa cum s-au numit toţi la ei în familie, dar l-au numit aşa pentru isprăvile sale.

— Dacă într-adevăr e înzestrat cu asemenea însuşiri o să fie un prieten bine venit în mijlocul nostru, fireşte în cazul când scopul pentru care s-a abătut prin partea locului o să-i lase răgaz să ne dea o mână de ajutor.

— La urma urmelor nu văd ce mare păcat aş face dacă am să vă destăinuiesc pricina ce l-a mânat încoace; poate c-o să găsiţi chiar vreun mijloc să ne fiţi de folos, aşa că am să-ţi spun şi dumitale şi lui Hetty cum stă toată tărăşenia, fiind încredinţat c-o să păstraţi cu străşnicie taina ca şi cum ar fi a voastră. Trebuie să ştiţi că Chingachgook este un flăcău chipeş căruia toate fetele din trib îi fac ochi dulci şi nu numai pentru că e de neam ales. Pasămite, însă, tot acolo în trib e un şef a cărui fată, Wah-ta-Wah, adică pe limba noastră Susur Blând, e cea mai frumoasă dintre fetele delawarilor, atât de frumoasă că mai toţi tinerii îi dau târcoale, nădăjduind s-o ia de nevastă. Ei bine, de la o vreme, Chingachgook a început şi el să ofteze ca atâţia alţii după Wah-ta-Wah, care la rândul său îl privea cu ochi galeşi. Vânătorul de Cerbi se opri o clipă, deoarece, când ajunse cu povestea aici, Hetty Hutter se ridică de la locul său şi veni lângă el, aţintind urechea, întocmai ca un copil care se apropie tiptil de maica lui să asculte poveştile pe care le înşiră. Da, şi ea a început să suspine după el – rezumă Vânătorul de Cerbi, aruncându-i o privire prietenoasă şi binevoitoare fetei aceleia ciudate. Aşa

stând lucrurile şi cum părinţii nu aveau nimic împotrivă, mai toată vremea tinerii erau împreună. Chingachgook nu putea să ajungă la bun sfârşit cu asemenea giuvaer de fată, fără să-şi facă duşmani printre cei care puseseră ochii pe ea. Un oarecare Scaete, cum i-am spune pe limba noastră, sau Yocommon, în graiul indian, îi purta pică din pricina asta, da aceea îl şi bănuim că a fost cumva amestecat în cele ce am să vă povestesc. Acum două luni, Wah-ta-Wah a plecat cu părinţii ei la pescuit spre râurile din vest, care, după cum merge zvonul prin părţile astea, sunt împânzite de somoni. Pe drum, însă, fata a dispărut. Câteva săptămâni în şir n-a fost chip să-i dăm de urmă, abia acum zece zile a sosit o ştafetă de la care am aflat că Wah-ta-Wah fusese răpită de lângă ai săi – prin vicleşugurile Scaetelui, bănuim noi, dar nu ştim încă nimic sigur – şi că se află acum în mijlocul duşmanilor, care o înfiaseră şi voiau s-o mărite cu unul din flăcăii lor, un mingo. Ştafeta mai spunea că un pâlc de mingoşi din care face parte şi ea trebuie să vină prin aceste coclauri după vânat şi ca să strângă nutreţ pentru vite şi că după ce vor hălădui aici timp de o lună, două, îşi vor lua tălpăşiţa înapoi, spre Canada; aşadar, dacă reuşim cumva să dăm de urma ei, vom avea poate norocul s-o scăpăm din mâinile lor.

— Bine, dar dumneata, Vânătorule, ce legătură ai cu toate astea? îl întrebă oarecum tulburată Judith.

— Mă privesc doar şi pe mine, fiind vorba de un prieten al meu. De aceea am ţinut să-l însoţesc pe Chingachgook, ca să-i dau o mână de ajutor; nici nu-ţi închipui ce fericit aş fi dacă vom izbuti s-o scăpăm pe aleasa inimii lui, atât de fericit ca şi când aş fi salvat-o pe iubita mea.

— Dar iubita dumitale unde este, Vânătorule?

— E în pădure, Judith, în fiecare creangă de copac, în stropii molcomi de ploaie, în roua ce poleieşte fiece firicel de iarbă, în norii ce plutesc pe cerul ca sineala, în păsările care ciripesc prin rămurişuri, în izvoarele cu unda proaspătă care îmi potolesc setea.

— Nu cumva vrei să spui că până acum n-ai iubit încă nicio fată şi că ţi-a fost mai dragă viaţa pe care o duci?

— Întocmai. Necazurile lui Chingachgook îmi dau prea multă bătaie de cap ca să mă mai gândesc la mine, până când nu s-o sfârşi toată povestea asta.

— Fata care o să-ţi câştige odată şi odată inima, Vânătorule, o să câştige, să ştii, o inimă cinstită, o inimă în care nu se află nici urmă de înşelăciune ori de vicleşug şi cred că multe fete ca mine

ar râvni asemenea biruinţă.

Spunând aceste cuvinte, pe chipul fermecător al Judithei trecu parcă o umbră, în timp ce un zâmbet amar flutura pe buzele ei, care la orişice unduire păreau şi mai ispititoare. Observând această schimbare, Vânătorul de Cerbi, deşi părea puţin priceput să citească în inima unei femei, dintr-o delicateţe înnăscută, căută să aducă vorba despre altceva.

Întrucât ora la care trebuia să sosească Chingachgook era încă destul de departe, Vânătorul avu răgaz să chibzuiască în voie asupra mijloacelor de apărare şi să facă preparativele de rigoare, adică cele ce îi stăteau în putinţă şi care erau cerute de împrejurări. Experienţa lui Hutter şi firea lui prevăzătoare îi lăsaseră însă prea puţine lucruri de făcut în această privinţă; totuşi unele măsuri de precauţie îi veniră de la sine în minte tânărului vânător. Distanţa la care se afla castelul de cel mai apropiat punct de pe ţărm înlătura orice teamă privitoare la gloanţele ce puteau fi trase de pe mal. La drept vorbind, locuinţa nu se găsea la o distanţă mai mare de o bătaie de puşcă, totuşi pentru cineva de pe ţărm era cu desăvârşire imposibil să ochească pe vreunul din locuitorii castelului; până şi Judith declară că nu exista niciun fel de primejdie dinspre partea asta. Atâta timp, deci, cât micul lor grup rămânea stăpân pe fortăreaţă, erau la adăpost, doar dacă năvălitorii n-ar fi găsit un mijloc să-i răzbească, fie prin foc, fie luându-i cu asalt, fie folosind cine ştie ce altă stratagemă născocită de viclenia şi iscusinţa mingoşilor. Împotriva primei eventualităţi, Hutter luase măsuri temeinice; casa, în afară de acoperiş, nu putea să se aprindă chiar atât de lesne. Podeaua avea o serie de trape şi o mulţime de găleţi legate cu frânghii se aflau la tot pasul, anume pregătite pentru asemenea împrejurare. O singură fată putea să stingă fără multă bătaie de cap un incendiu ce s-ar fi iscat, bineînţeles dacă focul nu se întindea prea mult. Judith, care părea iniţiată în planurile de apărare ale tatălui ei şi care ştia că avea şi ea de jucat un rol important în cazul când aceste planuri trebuiau să fie puse în practică, îi explică în amănunţime Vânătorului totul, cruţându-i osteneala şi timpul pe care l-ar fi pierdut în cazul când ar fi trebuit să-şi bată capul singur.

Pe măsură ce ziua îşi depăna orele, apărătorii castelului puneau totul la punct, făcând pregătirile necesare. Judith era harnică foc şi se părea că simte o mare plăcere să se sfătuiască şi să îndrume pe noul său prieten, al cărui sânge rece în faţa pericolului şi nobil devotament faţă de soră-sa şi de ea, şi a cărui

fire deschisă şi spontaneitate în simţăminte, îi cuceriseră repede simpatia şi-i vrăjiseră închipuirea. Ceasurile treceau nespus de încet pentru Vânătorul de Cerbi, nu însă şi pentru Judith. Când soarele începu a scăpata spre culmile înveşmântate în brădet ale dealurilor dinspre apus, fata îşi dădu seama cu mirare că ziua era pe sfârşite. Cât despre Hetty, stătuse tot timpul ferecată întro muţenie posomorâtă. De felul ei nu era prea guralivă, iar dacă uneori avea chef de vorbă, asta se întâmpla numai datorită vreunei emoţii trecătoare ce înviora mintea ei plăpândă. În ziua aceea, însă, atât de hotărâtoare pentru toată lumea, ore întregi Hetty nu scoase un cuvânt, ca şi cum i-ar fi pierit graiul. De altfel, judecând după felul lor de a fi, cele două fete nu păreau chiar atât de îngrijorate de soarta lui Hutter. Niciuna nu se gândea că i s-ar putea întâmpla vreo nenorocire, de vreme ce fusese luat prizonier. O dată sau de două ori, când se îndură să deschidă şi ea gura, Hetty îşi dădu cu părerea, zicând că nu se poate ca până la urmă Hutter să nu găsească mijlocul de a scăpa. Deşi Judith nu avea asemenea speranţe, se bizuia totuşi că mingoşii vor face propuneri de răscumpărare, când îşi vor da seama că apărătorii castelului sunt în stare să zădărnicească toate uneltirile şi vicleşugurile lor. În sinea lui, Vânătorul de Cerbi socotea nădejdile celor două fete lipsite de orice temei şi continua să se pregătească şi să ia măsuri pentru viitor, ca şi cum n-ar fi auzit nimic.

În sfârşit, sosi şi momentul plecării, căci se gândiseră să meargă câteşitrei la întâlnirea cu mohicanul, sau mai bine zis cu delawarul, aşa cum lui Chingachgook însuşi îi plăcea să se considere. După ce planul de acţiune fu bine cumpănit de Vânătorul de Cerbi şi împărtăşit celor două surori, tustrei se străduiră să-l pună în aplicare cât mai inteligent cu putinţă. Hetty coborî în arcă şi după ce legă două din bărci împreună, se instală într-una din ele şi începu s-o mâne cu vâslele spre un fel de poartă făcută în gardul ce împrejmuia locuinţa, intrând înăuntru cu ambele bărci odată. Pe urmă le încătuşă pe amândouă cu lanţurile fixate în pereţii clădirii. Gardul era întocmit din trunchiuri groase de copaci, înfipte adânc în mâlul de pe fundul lacului, şi avea un îndoit rost: în primul rând să separe un ocol folosit în scopul pentru care venise şi Hetty acolo; în al doilea rând să ţină la distanţă pe oricare duşman ce-ar fi încercat să se apropie cu barca. Luntrile depozitate acolo se aflau la adăpost, şi după ce poarta era închisă şi bine zăvorită, nu i-ar fi fost nimănui la îndemână să le scoată afară, în cazul când le-ar fi descoperit.

Înainte de a trage zăvorul însă, Judith se strecură şi ea în ocol, aducând cea de a treia barcă, în timp ce Vânătorul de Cerbi se muncea să baricadeze uşa şi ferestrele casei, ce depăşeau înălţimea gardului. Întrucât totul era masiv şi rezistent, şi cum stăpânul castelului întrebuinţase în chip da drugi trunchiuri întregi de copaci tineri, ar fi trebuit cel puţin o oră, două, ca să poată răzbate cineva în castel, după ce Vânătorul de Cerbi îşi va fi isprăvit roboteala. Şi asta dacă asediatorii ar fi folosit şi alte unelte în afară de securi şi n-ar fi avut de întâmpinat nicio împotrivire. Grija cu care Hutter se ocupase de apărarea castelului se datora faptului că în vreo două rânduri fusese prădat de nişte răufăcători albi de la frontieră în lipsa lui de acasă şi se întâmpla destul de des să plece de acasă.

După ce totul fu încuiat şi ferecat pe dinăuntru, Vânătorul de Cerbi coborî prin gârliciul unei trape în barca adusă de Judith. Pe urmă zăvori şi chepengul cu un drug masiv de lemn şi cu un lacăt solid. În sfârşit Hetty luă şi ea loc în luntrea pe care o scoaseră afară din ocol. Ultima măsură de precauţie fu să încuie poarta şi să ia cheile cu ei, în arcă. Cei trei părăsiseră acum castelul bine ferecat, în care nimeni n-ar fi putut răzbate decât cu forţa ori folosind drumul urmat de flăcău spre a ieşi din cetate.

Vânătorul de Cerbi luă ocheanul, adus din timp pe bordul vasului cu care trebuiau să plece, şi cercetă cu luare-aminte coasta lacului, atât cât putea să-i permită poziţia în care se afla. În afară de câteva păsări, nu se vedea nici urmă de vieţuitoare, iar zburătoarele se vânturau de colo, colo, la umbra copacilor de pe ţărm, căutând parcă să se adăpostească de arşiţa după-amiezii. Mai ales examina cu mare atenţie malurile mai apropiate, ca să se încredinţeze că mingoşii nu se apucaseră să înjghebeze vreo plută. Pretutindeni însă întâlni aceeaşi pustietate.

Vom lămuri în câteva cuvinte cititorilor situaţia neprielnică în care se găseau cei trei tineri. Putând fi tot timpul urmăriţi de nişte ochi ascunşi, la rândul lor nu aveau posibilitatea să observe mişcările inamicilor din pricina desişului pădurii.

— Nu se vede nicăieri ţipenie de om – spuse în sfârşit Vânătorul de Cerbi, lăsând în jos ocheanul şi pregătindu-se să intre în arcă. Dacă împeliţaţii pun cumva la cale vreo pehlivănie, sunt prea şmecheri ca să se dea de gol. E drept că ar fi putut meşteri o plută în pădure, dar până una, alta, precum se vede, nu i-au dat încă drumul pe apă. Deocamdată n-au de unde să

ştie că suntem pe cale să părăsim castelul, iar dacă prind de veste, nu pot să ghicească încotro avem de gând să mergem.

— Aşa e – întări Judith. Acum că totul e gata, putem, cu fruntea sus, fără nicio teamă că s-ar putea să ne ia urma, să plecăm, altminteri o să întârziem.

— Nu, nu, lucrul ăsta trebuie făcut cu chibzuială, căci deşi mingoşii habar n-au de venirea lui Chingachgook şi nici de întâlnirea pe care ne-am dat-o, totuşi au şi ei picioare şi ochi să vadă încotro ne îndreptăm şi poţi fi sigură c-au să ne ia urma. O să încerc să-i amăgesc, însă, schimbând de câteva ori direcţia vasului; o să-l cârmesc când într-o parte, când într-alta, până-or să cadă de-a-n-picioarele de oboseală şi s-or sătura să se mai ţină după noi.

Pe cât îi stătea în putere, Vânătorul de Cerbi îşi respectă făgăduiala. Nu trecuseră nici cinci minute de când rostise aceste cuvinte şi tustrei erau îmbarcaţi pe vasul ce plutea pe lac. Bătea un vânt uşor dinspre nord. Tânărul întinse pânza şi îndreptă în aşa fel prova corăbiei, încât după câteva ocoluri line, impuse de direcţia vântului, vasul să poată acosta pe malul de răsărit al lacului. Arca nu avea de loc alura unui vas obişnuit cu pânze, totuşi aşa cum luneca pe faţa apei, se deplasa cu vreo trei-patru mile pe oră. Distanţa dintre castel şi stâncă era ceva mai mare de două leghe. Ştiind cât era de punctual mohicanul, Vânătorul de Cerbi îşi făcu în aşa fel socoteala, ca să aibă răgaz să ajungă la ţanc, chiar dacă s-ar fi întâmplat ceva ce l-ar li silit să întârzie cumva pe drum.

Era o după-amiază senină de iunie, şi niciodată parcă pânza aceea netedă de apă nu semănase mai puţin cu o arenă ce avea să fie curând stropită cu sânge. Briza uşoară abia îndrăznea să coboare pe oglinda apei, fluturând plăcut pe deasupra ei, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i tulbure liniştea adâncă sau să-i încreţească suprafaţa scânteietoare. Până şi copacii păreau că picotească la soare, iar câteva ghemotoace de nori stăteau de câteva ceasuri suspendate spre nord, în zare, împietrite în văzduh, parcă anume puse acolo să înfrumuseţeze priveliştea. Câteva păsări de apă înfiorau din când în când cu aripa unda lacului; nu se zărea decât un singur corb ce zbura peste creştetele copacilor, cercetând cu un ochi atent desişul de sub el, ca şi cum ar fi căutat vreun stârv de vieţuitoare pe care adâncurile pădurii i l-ar fi oferit pentru ospăţ.

Cititorul poate a băgat de seamă că lăsând deoparte felul de a fi puţin cam brusc, cam repezit al lui Judith, care se datora

faptului că trăise într-un ţinut de graniţă, graiul său era mai ales decât acela folosit de bărbaţii din preajmă, chiar şi decât acela al tatălui său. Deosebirea consta nu atât în modul cum rostea cuvintele, cât mai ales în alegerea lor şi în alcătuirea frazelor. Judith şi cu sora ei erau astfel nişte excepţii, într-adevăr remarcabile, printre fetele de teapa lor, pe toată întinderea frontierei, de aceea ofiţerii din garnizoana învecinată căutau s-o măgulească pe sora mai mare spunându-i că nici domnişoarele de la oraş nu s-ar fi priceput să vorbească mai frumos ca ea, şi că asta era, bineînţeles, o mare calitate. Ceea ce era departe de a fi adevărul adevărat, nu chiar aşa departe însă, ca să nu poată prilejui un compliment. Şi această calitate fetele şi-o însuşiseră de la mama lor, încă de mici copile. Cine era mama asta sau mai bine zis cine fusese, nu ştia nimeni în afară de Hutter. Murise cu două veri în urmă, şi, după spusele Pripitului, fusese înmormântată în lac; dacă Hutter făcuse asta din superstiţie sau numai pentru a scăpa de o belea cu săpatul gropii, era un subiect ce dăduse din prisos apă la moară gurilor rele de prin partea locului.

— Trebuie neapărat să ajungem în dreptul stâncii la scăpătatul soarelui? întrebă Judith pe tânărul vânător, lângă care se aşezase.

Vânătorul de Cerbi mânuia vâsla de la cârmă, în timp ce ea lucra cu acul nu ştiu ce găteli femeieşti, ce nu păreau a fi câtuşi de puţin potrivite cu starea ei; era chiar curios, într-adevăr, să vezi aşa ceva, acolo, în mijlocul codrilor.

— Ce o să se întâmple dacă sosim ceva mai devreme sau mai târziu? Ar fi o nesocotinţă din cale-afară de mare să zăbovim prea mult lângă mal, în preajma stâncii!

— Ai dreptate, Judith, aici e toată încurcătura! Stânca se află la o bătaie de puşcă de ţărm, şi nu cred c-ar fi bine nici să-i dăm prea mult târcoale, şi nici să ne apropiem mai mult decât trebuie. Când ai de-a face cu pieile roşii trebuie să chibzuieşti bine lucrurile şi să-ţi iei tot felul de măsuri; şi ştii de ce? Pentru că pieile roşii adulmecă repede orişice şiretlic. După cum vezi, Judith, în momentul ăsta nu ne îndreptăm nicidecum spre ţelul nostru, ci ne-am abătut puţin spre est, ca să le dăm de furcă mingoşilor şi să-i facem să-şi ostenească zadarnic picioarele.

— Dar ce, nu cumva crezi, vânătorule, că sunt cu ochii pe noi şi ne pândesc fiece mişcare? Şi eu care speram că s-au retras în pădure şi ne-au lăsat pentru câteva ceasuri în pace.

— Aşa ceva numai o femeie îşi putea închipui. Nu există răgaz

pentru o piele roşie când se află pe picior de război, şi trebuie să stea necontenit la pândă; în momentul ăsta, de pildă, să ştii că nu ne slăbesc o clipă din ochi, deşi între noi şi ei se află atâta apă. Trebuie neapărat să ajungem în dreptul stâncii, aşa cum am plănuit, şi să facem ce-om face ca becisnicii ăştia să ne piardă urma. Am auzit că mingoşii au un miros de copoi, dar chibzuiala unui om alb poate foarte bine să se măsoare cu ascuţimea simţului lor.

Între timp, Judith începuse să stea mai nestingherit de vorbă cu Vânătorul de Cerbi, dând în vileag interesul sporit pe fiece clipă, pe care i-l trezise acesta; datorită însă firii simple a tânărului vânător şi caracterului ei hotărât, precum şi faptului că fata era pe deplin conştientă de farmecele ei, Judith nu se strădui să-şi ascundă simţămintele aşa cum ar fi făcut în alte împrejurări. Nu s-ar fi putut spune că avea o fire prea zvăpăiată, deşi adesea privirile ei erau poate cam îndrăzneţe şi numai datorită frumuseţii ei deosebite nu dădeau loc unor bănuieli supărătoare în privinţa cuminţeniei, dacă nu chiar a purtării sale. Nimeni totuşi nu s-ar fi gândit s-o judece cu asprime, fiindcă Judith se uita cu aerul cel mai firesc la Vânătorul de Cerbi şi cu o sinceritate pe care o au îndeobşte cele mai curate simţăminte ce sălăşluiesc în inima unei femei. Un lucru vrednic de remarcat e faptul că deşi tatăl lor se afla de atâta timp în mâinile mingoşilor, niciuna dintre fete nu dădea semne de nelinişte; dimpotrivă, după cum spuneam mai înainte, experienţa vieţii le sporea încrederea şi amândouă erau atât de convinse că vor reuşi până la urmă să-l răscumpere, încât numai aşa ne putem explica aparenta lor indiferenţă. Odată, mai de mult, când Hutter căzuse în mâinile irochezilor, fusese destul să le aducă plocon câteva piei ca să-i dea drumul fără multă vorbă. Asta se întâmpla însă pe vremea când Franţa şi Anglia se aflau în raporturi paşnice, lucru despre care fetele habar n-aveau. Pe atunci, indienii erau strânşi în chingi de politica celor două guvernări coloniale şi nu erau încurajaţi să se războiască între ei.

În timp ce Judith turuia mereu din gură, încântătoare ca de obicei, Hetty stătea mai departe tăcută, preocupată. O singură dată, numai, se apropiase de Vânătorul de Cerbi ca să-l întrebe ce are de gând şi prin ce mijloace chibzuia să-şi pună planul în aplicare. Limbuţia ei însă se mărgini doar la atâta. Îndată ce întrebările scurte pe care i le adresă Vânătorului căpătară un răspuns precis şi cât se poate de binevoitor, se reîntoarse la locul ei şi continuă să lucreze la o haină groasă pentru taică-său,

îngânând molcom o melodie întreruptă în răstimpuri de câte un oftat.

Aşa trecu timpul şi în momentul când soarele începu să coboare după culmea zimţată a brădetului ce înveşmânta coastele dealurilor dinspre apus, sau mai bine zis cu vreo douăzeci de minute înainte de a fi scăpătat de tot, arca se găsea în dreptul locului unde Hutter şi Harry căzuseră prizonieri. Cârmind mereu vasul când încolo, când încoace, Vânătorul de Cerbi reuşise să stârnească nedumeriri printre mingoşi asupra ţelului călătoriei sale. Pieile roşii care urmăreau cu atenţie fiece mişcare a lui îşi închipuiau probabil că voia să intre cumva în legătură cu prizonierii şi abia aşteptau să coboare pe mal, gata oricând să se năpustească asupra lui. Era un tertip destul de bine ticluit, întrucât lărgimea golfului, cotul pe care-l făcea lacul în partea aceea şi ţărmul scund şi mlăştinos îi dădeau posibilitatea arcei să se apropie de stâncă, fără să lase în schimb răgaz urmăritorilor, dacă într-adevăr aveau tabăra acolo unde bănuia el, să-l atace, dat fiind că aveau atâta drum de făcut. Pentru ca stratagema să prindă şi mai bine, Vânătorul de Cerbi dădea mereu târcoale ţărmului apusean, atâta cât îi îngăduia prudenţa. La un moment dat le spuse fetelor să intre în casă, adică în cabină, se pitula apoi şi el după parapetul arcei şi cârmi brusc vasul, silindu-l să se răsucească în loc, ca pe urmă s-o pornească în direcţia obârşiei râului. Împinsă de vântul ce se înteţise, arca înainta tot mai repede, aşa încât planul ticluit părea să aibă sorţi de izbândă, cu toate că mersul ăsta cârmiş, ca de crab, al vasului, îl silea pe conducător să ţină capul întors mereu într-altă direcţie decât aceea spre care se îndrepta de fapt.

Capitolul IX

Cititorul ar fi destul de mult ajutat în înţelegerea peripeţiilor pe care le vom povesti mai departe, dacă ar avea în faţa ochilor un plan cât de sumar al locurilor unde se petrece acţiunea, în aşa fel încât să le poată cuprinde dintr-o privire. Reamintim că bazinul lacului avea un contur neregulat, mai mult sau mai puţin oval, dar cu o sumedenie de golfuri şi peninsule ce-i înfrumuseţau ţărmurile. Întrucât mai peste tot, cu mici excepţii, malul se ridica, abrupt, din apă, chiar dacă nu era peste tot chiar atât de înalt ca să acopere zarea, peste undele liniştite spânzura

o perdea de frunze aproape neîntreruptă, deoarece arborii ce creşteau pe coastele râpoase, perpendicular pe ţărm, îşi întindeau cu atâta râvnă braţele lungi spre lumină încât pe alocuri trunchiurile drepte îşi răsfirau rămurişul până la o distanţă de patruzeci ori cincizeci de picioare de ţărm.

Din punctul unde se afla arca în momentul acela, castelul nu se putea vedea din pricina unui promontoriu de la extremitatea nordică a lacului. Era un dâmb împădurit, mai înalt decât celelalte, dar tot aşa rotunjit ca şi ele, ce îngrădea orizontul în partea aceea, dominând semeţ minunata privelişte şi lungind conturul bazinului cu mai bine de o milă. Am arătat mai înainte cum se scurgea apa din lac, trecând pe sub bolţile de frunziş ale copacilor ce creşteau pe amândouă malurile râului. Am spus apoi că stânca unde Vânătorul de Cerbi urma să-şi aştepte prietenul era locul predilect de întâlnire al oamenilor din împrejurimi şi se afla chiar la obârşia râului, nu prea departe de ţărm. Era un bolovan mare, stingher, scăldat de undele lacului, rămas acolo probabil de pe vremea când apele înecaseră pământul din preajmă, săpându-şi un făgaş de scurgere în râu, şi căpătase cu timpul o anumită formă sub acţiunea exercitată veacuri de-a rândul de elementele naturii. Înalt de aproape şase picioare, şi după cum am mai spus semăna cu un stup de albine sau cu o căpiţă de fin. Comparaţia din urmă este mai apropiată de realitate nu numai în ce priveşte forma, dar şi dimensiunile stâncii care se afla acolo – şi se mai află încă şi acum pentru că locurile înfăţişate de noi există cu adevărat – la vreo cincizeci de picioare de mal; adâncimea apei în punctul acela nu trecea de două picioare, cu toate că erau perioade în care creştetul, ca să zicem aşa, rotunjit al stâncii era acoperit cu totul de valuri. Crengile copacilor din apropiere crescuseră atât de lungi încât, privite de departe, păreau să alcătuiască un fel de punte între mal şi steiul de piatră. Un falnic brad, mai cu seamă, îşi desfăşura larg rămurişul închipuind un baldachin deasupra unui jilţ pe care stătuseră o mulţime de căpetenii din inima codrilor, atâta amar de ani.

Când ajunseră la vreo două-trei sute de picioare de mal, Vânătorul de Cerbi se grăbi să strângă pânzele şi să arunce ancora, constatând că arca derivase într-o direcţie paralelă cu a vântului ce bătea spre stâncă. Deplasarea vasului fu stăvilită în momentul când, împinsă de vânt, corabia se întoarse cu prova în bătaia acestuia. Imediat, Vânătorul de Cerbi lăsă să lunece în apă parâma ancorei şi aşteptă până ce vasul ajunse să se

proptească în stâncă, pe cât putea de repede să-l mâne într-acolo suflarea vântului. Întrucât arca plutea la suprafaţa apei, treaba asta nu ceru prea mult timp, aşa că tânărul opri deriva, de îndată ce fetele îi dădură de veste că prova corăbiei se află la vreo cincisprezece sau optsprezece picioare de ţinta propusă.

Toată această manevră Vânătorul de Cerbi o executase cu cea mai mare iuţeală, căci, deşi n-avea nicio îndoială că duşmanul fusese la pândă tot timpul, neslăbindu-l din ochi, nădăjduia totuşi că reuşise să-l pună în încurcătură prin mişcările aparent şovăitoare ale vasului. Mingoşii – se gândea el – n-aveau cum să-şi dea seama că stâncă era ţelul unde voia să ajungă, numai dacă vreunul din prizonieri nu-l trădase cumva, ceea ce era atât de puţin probabil încât n-avea de ce să fie îngrijorat. Cu toată repeziciunea şi energia manevrelor executate, nu se încumetă să se apropie prea mult de ţărm, înainte de a-şi fi luat toate precauţiile ca să-şi asigure la nevoie retragerea. Rămăsese cu parâma ancorei în mână, în timp ce Judith stătea la fereastra cabinei şi observa stânca şi malul, ca să-i poată da de ştire în cazul când ar fi ieşit la iveală vreun prieten sau vreun duşman. Hetty stătea şi ea la pândă, având îndatorirea să nu scape din ochi rămurişul ce se boltea deasupra capetelor lor, ca nu cumva să fie vreun inamic căţărat într-un copac, de unde putea să ţintească în orice punct de pe arcă, aşa încât vasul cu cabină cu tot era la cheremul lui.

— Nu e nimeni pe stâncă? întrebă, în momentul când arca se opri din derivă, Vânătorul de Cerbi, socotind că ar fi o imprudenţă fără rost să se apropie mai mult de mal. Judith, îl vezi cumva pe şeful delawar?

— Nu văd nimic, Vânătorule. Nici stâncă, nici prundişul, nici copacii şi nici lacul nu par să fi văzut de când sunt ele pe lume ţipenie de om.

— Fii atentă, Judith, fii atentă şi dumneata, Hetty, să ştii că orişice puşcă e ageră foc, iute de picior şi are o limbă înveninată a dracului. Aşa că fiţi cu ochii în patru, gata să daţi alarma şi luaţi seama să nu rămâneţi descoperite. Mi s-ar rupe inima dacă vreuna din voi ar păţi ceva.

— Şi dumneata, Vânătorule! exclamă Judith care se uita pe ferestruică afară, întorcându-şi spre el chipul încântător şi aruncându-i o privire recunoscătoare şi plină de gingăşie flăcăului. Fii atent şi ai grijă să nu te vadă mingoşii! Un glonte poate fi la fel de vătămător pentru dumneata, ca şi pentru noi, şi dacă s-ar întâmpla cumva să fii rănit, am suferi şi noi la fel ca

dumneata.

— Să nu-ţi fie teamă pentru mine, Judith, n-avea nicio grijă, fetiţo dragă, şi nu te mai uita aşa la mine, deşi, ce-i drept, privirea dumitale e atât de dulce, de îmbietoare; ai face mai bine să nu scapi din ochi stânca, ţărmul şi…

În momentul acela Vânătorul de Cerbi fu întrerupt de un ţipăt uşor; în timp ce el o judeca aşa cu vorbe repezite, gesticulând de zor, fata îşi aruncase deodată ochii pe fereastră.

— Ce e? Ce s-a întâmplat, Judith? se grăbi el să întrebe. Se vede ceva?

— E un om pe stâncă! Un indian înarmat şi boit din cap până-n picioare!

— Unde poartă pana de vultur? se interesă Vânătorul de Cerbi, dând drumul parâmei din mâini, ca să se apropie încă puţin de locul întâlnirii. În creştetul capului, cum o poartă de obicei războinicii, ori la urechea stângă?

— Chiar aşa, la urechea stângă. Îmi zâmbeşte şi murmură ceva: parc-ar vrea să spună „mohican”!

— Slavă domnului; în sfârşit, e Şarpele cel Mare! exclamă tânărul, lăsând funia să-i lunece din mână până când auzi o izbitură uşoară în capătul celălalt al vasului, după care apucă iar parâmă şi începu s-o tragă în sus, fiind sigur că îşi atinsese scopul.

În momentul acela uşa cabinei se dădu de perete şi un indian străbătu în fugă încăperea îngustă cu braţele întinse spre Vânătorul de Cerbi, strigând: „Hugh”! Judith şi Hetty scoaseră amândouă deodată un ţipăt şi în aceeaşi clipă văzduhul clocoti de urletele a douăzeci de indieni, care dăduseră buzna, sărind printre crengi, pe malul lacului; ba încă unii dintre ei, făcându-şi vânt prea tare, căzură în apă.

— Trage parâma, Vânătorule! strigă Judith, repezindu-se să zăvorască uşa cabinei, ca nu cumva inamicul să năvălească înăuntru, aşa cum făcuse puţin mai înainte delawarul. Trage, e vorba de viaţă şi de moarte, lacul este împânzit de băştinaşi care ne urmăresc!

Tinerii, pentru că Chingachgook se grăbi să vină imediat în ajutorul prietenului său, nu aşteptară să fie rugaţi de două ori şi se apucară de treabă, cu o sârguinţă ce vădea că-şi dădeau bine seama cât de gravă era situaţia.

— Trage, Vânătorule! Pentru numele lui Dumnezeu, trage odată! strigă din nou Judith din dreptul ferestrei. Afurisiţii se azvârl în apă ca nişte copoi după vânat! Ah! uite cum se clatină

vasul! Cei din faţă au intrat în apă până la subsuori, şi tot nu se lasă: acum, acum au să se agaţe de arcă.

Fata dădu iar un ţipăt uşor, urmat de un chiot de bucurie, primul fiind prilejuit de strădaniile disperate ale năvălitorilor care se sileau să-i ajungă, iar celălalt, de zădărnicia acestor strădanii. Arca se pusese, încet, încet, în mişcare, ieşind în larg şi începuse a câştiga în viteză, aşa că duşmanii rămaseră cu buzele umflate, întrucât cei doi tineri nu puteau să vadă ce se întâmpla îndărăt din pricina cabinei ce le astupa vederea, le întrebau mereu pe fete:

— Ei, ce se mai întâmpla? Care mai e situaţia? Tot se mai ţin după noi? Ori s-au lăsat păgubaşi?

— S-au topit, de parcă nici n-ar fi fost. Ultimul tocmai se afundă acum în pădure, gata, a dispărut şi el în desiş! Bine c-ai reuşit să dai de prietenul dumitale şi am scăpat teferi cu toţii!

Tinerii se mai opintiră o dată, mânând degrabă arca spre ancora pe care o ridicară sus, ca după o bună bucată de drum s-o lase iarăşi să lunece în apă; şi atunci abia, pentru prima oară de când se regăsiseră, se opriră să mai răsufle. Întrucât corabia se găsea în acel moment la câteva sute de picioare de ţărm, ieşind cu totul din bătaia puştii, nu mai exista nicio primejdie şi, deci, puteau să-şi îngăduie un răgaz înainte de a trece la acţiune.

Felul în care se desfăşură întâlnirea celor doi prieteni, fu într-adevăr, foarte original. Chingachgook, tânăr indian, înalt, chipeş şi cu înfăţişare atletică, întâi şi-ntâi avu grijă să-şi cerceteze arma, ridicându-i cocoşul să vadă dacă nu se umezise cumva pulberea. După ce se asigură în privinţa acestui lucru deosebit de important pentru el cercetă din ochi, pe furiş, cu o privire ageră interiorul ciudatei cabine de pe bord şi pe cele două fete. Nici după aceea însă nu deschise gura, căutând parcă să evite cu tot dinadinsul curiozitatea femeilor şi întrebările pe care de bună seamă voiau să i le pună.

— Judith şi Hetty – făcu Vânătorul de Cerbi prezentările cu o politeţe firească, câtuşi de puţin convenţională – dânsul e şeful mohican despre care v-am vorbit, îl cheamă Chingachgook, adică pe limba noastră Şarpele cel Mare, poreclit aşa pentru înţelepciunea, cumpătul şi dibăcia sa, cel mai bun şi cel mai vechi prieten al meu. Mi-am dat seama că el trebuie să fie, după pana de vultur de la urechea stângă, întrucât de obicei irochezii o poartă înfiptă în smocul de păr din creştetul capului.

Deşi Chingachgook înţelegea şi ştia să vorbească limba

engleză, nu-i plăcea s-o folosească pentru a-şi exprima gândurile, ca de altminteri majoritatea pieilor roşii. Primi politicos, aşa cum îi şade bine unui şef de trib, strângerea cordială de mină a Judithei şi salutul sfios al celeilalte surori, apoi se întoarse din nou către prietenul său, ca şi cum ar fi aşteptat să-i împărtăşească în sfârşit proiectele sale, şi să-i povestească ce se mai întâmplase de la ultima lor întâlnire. Ghicindu-i gândul, Vânătorul le explică fetelor cum stăteau lucrurile:

— Acum că soarele a scăpătat, o să înceteze şi vântul, aşa că nu mai e nevoie să vâslim. Peste vreo jumătate de oră sau şi mai puţin chiar n-o să mai fie nicio suflare de vânt sau o să adie briza dinspre sud, şi atunci o să ne putem întoarce la castel. Până una-alta, delawarul şi cu mine mai avem câte ceva de discutat, să vedem ce putem face de aci înainte.

Nu mai este necesar să intrăm în amănuntele celor povestite de Vânătorul de Cerbi, care făcu o scurtă recapitulare a peripeţiilor cunoscute cititorilor noştri. Oricum n-ar strica să arătăm că istorisindu-i aceste întâmplări, Vânătorul se mulţumi să le cuprindă pe toate într-un mic rezumat, ferindu-se să pomenească ceva despre incidentul cu irochezul, incident din care ieşise biruitor, şi despre strădaniile pe care le făcuse de hatârul celor două fete părăsite. După ce prietenul său isprăvi, delawarul începu a povesti la rândul său, sentenţios şi cu solemnitate. Înfăţişă lucrurile precis şi în puţine cuvinte, fără să se piardă în amănunte ce nu aveau nimic de-a face cu plecarea lui din satul de baştină, drumul pe care-l făcuse, despărţindu-se de ai săi şi sosirea sa în valea râului Susquehanna. În timp ce se afla pe malul acestei ape, descoperise la o distanţă de aproape o milă de locul de vărsare o urmă ce-i dăduse de ştire că duşmanii săi erau în preajmă. Cum se pregătise din vreme pentru această împrejurare, dat fiind că plecase anume de acasă în căutarea unei cete de irochezi despre care aflase că băteau pădurile după vânat sau poate cu gânduri războinice, în loc să se înspăimânte în faţa acestei descoperiri, aşa cum ar fi fost de aşteptat, o socoti dimpotrivă un prilej norocos, căutând totuşi să-şi ia măsurile de precauţie necesare în asemenea cazuri. La început o pornise pe valea râului în sus spre obârşie şi tot căutând din ochi stânca, găsise o nouă urmă. Ceasuri întregi dăduse târcoale cetei duşmane, doar, doar îi va ieşi în cale iubita sau va înhăţa vreun duşman pe care să-l scalpeze; la drept vorbind, nici el nu ştia care din aceste dorinţe era mai arzătoare. Adăstase aşa, pitulat, în preajma lacului, ieşind doar când şi când din ascunziş,

ca să arunce o privire peste întinsul apei, să vadă ce se mai întâmpla. Din clipa când zărise arca, n-o mai scăpase din ochi, deşi tânărul şef n-avea de unde să ştie că vasul cu pricina avea să-i dea în sfârşit prilejul mult aşteptat să-şi întâlnească prietenul. Faptul că plutea aşa, fără nicio ţintă pe lac şi că era cârmuită de albi, îl făcuse să-şi dea seama până la urmă de adevăr. Din clipa aceea nu se mai gândise decât cum să facă să se urce pe bord, aşteptând doar momentul prielnic. Şi în vreme ce soarele scăpăta în zare, căutase să repereze cât mai bine stânca, apoi ieşise din pădure şi văzuse corabia zăbovind în dreptul pietrei scăldate de undele lacului, gata să-l primească pe bord. Se ştie ce s-a întâmplat mai departe, cum li se arătase celor de pe vas şi în ce fel ajunsese pe punte.

Deşi Chingachgook stătuse ore întregi la pândă, supraveghindu-şi inamicii, faptul că se năpustiseră după el, din senin, abia în clipa când pusese piciorul pe vas, şi-l urmăriseră cu atâta înverşunare, fusese o surpriză tot atât de mare pentru el, ca şi pentru prietenul său.

— Ascultă, Şarpe – îl descusu Vânătorul de Cerbi, după ce amicul său îşi încheie scurta dar inteligenta sa povestire; trebuie să spunem că Vânătorul folosea şi el graiul delawarilor, dar că noi vom tălmăci vorbele lui spre a veni în ajutorul cititorului. Ascultă, Şarpe, ia spune, în timp ce iscodeai aşa, dând târcoale mingoşilor, n-ai văzut cumva ce se întâmplă cu prizonierii lor – tatăl celor două fete şi încă un bărbat care pare-mi-se că-i iubitul uneia dintre ele?

— Chingachgook i-a văzut, cum să nu. Un moşneag şi un indian în floarea vârstei, ca un brad scorburos lângă un pin falnic.

— N-ai brodit-o rău, delawarule, zău n-ai brodit-o rău. Moş Hutter, ce-i drept, a început să se cam usuce, deşi s-ar putea scoate destui butuci zdraveni din trunchiul său, iar cât priveşte pe Harry cel Pripit, înalt cum e, vânjos şi chipeş, poate fi într-adevăr socotit o mândrie a pădurii omeneşti. Erau cumva legaţi fedeleş sau puşi la cazne? Te întreb, fiindcă fetele ar fi fericite să afle veşti mai bune despre ei.

— Nici gând, Vânătorule. Mingoşii sunt prea mulţi ca să-şi vâre prada în cuşcă. Unii stau la pândă, în timp ce alţii dorm; unii sunt iscoade, iar alţii vânează. Astăzi feţele palide sunt găzduite frăţeşte; ca mâine, cine ştie, s-ar putea totuşi să le jupoaie scăfârliile.

— Da, aşa sunt mingoşii, au toanele lor, n-ai ce să le faci.

Judith şi Hetty, am să vă spun noutăţi, delawarul tocmai îmi povestea că nici tatăl vostru şi nici Harry n-au păţit nimic, dimpotrivă o duc la fel de bine ca şi noi, atâta numai că nu-s liberi.

— Mă bucur să aud asemenea veşti, Vânătorule – răspunse Judith – şi acum că a venit prietenul dumitale, trebuie să găsim până la urmă un mijloc să-i răscumpărăm. Dacă în tabăra duşmană s-ar afla cumva şi femei, am nişte găteli după care sunt sigură că le-ar lăsa gura apă, ba, la nevoie, am putea deschide şi cufărul şi acolo cred c-o să găsim destule lucruri care i-ar ispiti pe şefi.

— Judith – spuse zâmbitor flăcăul, sorbind-o din ochi, ceea ce cu tot întunericul ce coborâse între timp nu scăpă privirii agere a fetei – crezi oare c-o să te rabde inima să te desparţi de asemenea scumpeturi ca să-i slobozeşti pe prizonieri, chiar dacă unul dintre ei ţi-e tată, iar celălalt ţi-a jurat iubire veşnică şi vrea să se însoare cu tine?

Fata se îmbujora toată, de ciudă, fireşte, dar mai ales din pricina unui gingaş şi proaspăt simţământ ce-i încolţise în piept şi care datorită toanelor năstruşnice ale inimii o făceau să ţină mai mult la buna părere a tânărului, decât la părerea oricărui alt om de pe lume. Instinctiv căută să alunge pornirea de ciudă, şi-i răspunse atât de prompt şi de hotărât, încât mezina se simţi îndemnată să se apropie şi să tragă cu urechea, deşi mintea ei mărginită nu putea să înţeleagă ce se petrecea într-o inimă atât de vicleană, de nestatornică şi de pătimaşă ca a surorii sale, inima unei frumuseţi răsfăţate şi măgulite de toată lumea.

— Uite ce e, Vânătorule – rosti Judith după o clipă de cumpănire – vreau să fiu cinstită cu dumneata. E adevărat, a fost un timp când ceea ce numeşti dumneata „scumpeturile” mele îmi erau dragi ca ochii din cap; acum însă simt că s-a schimbat ceva. Cu toate că Pripitul nu înseamnă nimic pentru mine, şi nici nu poate să însemne vreodată, aş da tot ce am să-l ştiu liber. Şi dacă aş face una ca asta pentru un fanfaron, un zurbagiu şi o gură spartă ca Harry, care n-are spre lauda sa decât un chip arătos, îţi dai seama, cred, ce aş fi în stare să fac pentru cel care mi-e tată.

— Sună frumos tot ce-mi spui şi e pe măsura sufletului femeiesc. Cunosc aceste simţăminte, fiindcă le-am întâlnit adesea şi la fetele delawarilor. Am avut prilejul să le văd, şi nu numai o singură dată, jertfindu-şi dorinţele deşarte pentru imboldurile inimii lor. La fel trebuie să fie, cred, şi cele albe la

obraz. Femeia e dăruită cu o inimă simţitoare şi ascultă aproape întotdeauna ceea ce-i şopteşte ea!

— Crezi că mingoşii l-ar lăsa slobod pe tata dacă eu şi Judith le-am da tot ce avem mai de preţ? întrebă Hetty, naivă şi blajină cum îi era firea.

— Femeile lor poate că ar avea un cuvânt de spus, Hetty dragă, în privinţa asta. Am uitat să te întreb, Şarpe, ce e cu femeile înverşunaţilor ăstora. Şi-au adus mulţi din ei nevestele în tabără?

Delawarul auzise şi pricepuse tot ce se vorbise până atunci, însă stătuse nemişcat cu aerul acela solemn şi plin de distincţie al pieilor roşii, ţinând capul întors ca şi cum n-ar îi fost câtuşi de puţin atent la discuţie, de care era cu totul străin. La întrebarea prietenului său, însă, răspunse rituos, ca de obicei.

— Şase – preciză el, ridicând în sus toate degetele de la una din mâini, şi degetul mare de la cealaltă – în afară de ea. Se gândea la draga lui, pe care o înfăţişă cu poezia şi sinceritatea unui om al naturii, punând mâna pe inimă.

— Ai văzut-o aşadar, Şarpe, ai putut să-ţi arunci ochii asupra gingaşei sale făpturi, ori să te apropii de ea şi să-i cânţi la ureche cântecul mult dorit?

— Nu, Vânătorule, erau prea mulţi copaci între noi şi prea dese frunzele de pe crengi, ca norii ce acoperă cerul în preajma furtunii. În schimb Chingachgook a putut să audă râsul lui Wah-ta-Wah. A ştiut să-l deosebească de râsul celorlalte femei irocheze şi i-a sunat la ureche ca un ciripit de pitulice.

— Într-adevăr poţi să te bizui pe auzul unui îndrăgostit şi mai ales al unui delawar care cunoaşte fiece şoaptă a pădurii. Nu ştiu de ce, Judith, dar atunci când în inimile a doi tineri, un băiat şi o fată, încolţesc anumite sentimente ce-i leagă unul de altul ţi-e mai mare dragul să vezi cu câtă desfătare îşi pleacă fiecare dintre ei urechea la râsul sau vorbele celuilalt. Am văzut astfel războinici fioroşi ascultând cu sfinţenie trăncăneala şi chicotelile unor fetişcane ca şi cum ar fi ascultat un cântec.

— Dar dumneata, Vânătorule – sări de colo Judith, cu o pasiune pe care n-o punea de obicei în vorbele sale – n-ai simţit niciodată ce vrăjit sună în auz râsul fetei pe care o iubeşti?

— Dumnezeu să-ţi dea sănătate, fată dragă! Dar ce să-ţi spun, n-am avut parte să trăiesc prea mult în mijlocul oamenilor albi ca să simt aşa ceva. Nu cunosc deci acest simţământ care de bună seamă e firesc şi îndreptăţit, dar crede-mă, pentru mine nu există zvon mai dulce decât suspinele vântului prin rămurişul

copacilor şi murmurul unui izvor ce ţâşneşte rece şi proaspăt, în afară de – continuă el, lăsând capul în jos şi gândindu-se o clipă – desigur, în afară de răsuflarea unui copoi pe care-l cunosc când adulmecă urmele unui cerb dolofan.

Judith se îndepărtă gânditoare, agale; nu era nici umbră de cochetărie premeditată în oftatul uşor, puţin tremurat ce-i scăpă în clipa aceea din piept. La rândul ei Hetty asculta cu o neprefăcută curiozitate, deşi, în simplitatea ei, nu se putea dumeri de ce flăcăului îi plăcea mai mult freamătul pădurilor decât viersul unei fete, ori clinchetul vesel al unui râs nevinovat. Obişnuită totuşi să se bizuie pe judecata surorii sale, intră şi ea îndată după Judith în cabină, unde se aşeză pe un scaun şi căzu pe gânduri, rumegând în minte cine ştie ce întâmplare, hotărâre sau părere, care pentru toţi ceilalţi în afară de ea era o taină. Rămânând singuri, Vânătorul de Cerbi şi cu prietenul său reînnodară firul conversaţiei.

Tânărul vânător cu faţa palidă se află de mult aici pe lac? întrebă delawarul după ce aşteptă politicos un timp să deschidă celălalt vorba.

— Numai de aseară, Şarpe dragă; am avut totuşi timp berechet ca să văd şi să fac o mulţime de lucruri.

Privirea pe care indianul o aţinti asupra prietenului său era atât de pătrunzătoare, încât parcă nici nu se sinchisea că afară era noapte. Uitându-se la el, Vânătorul întâlni doi ochi arzători ca de panteră sau de lup căzut în capcană. Înţelegând tâlcul acestei priviri adânci, răspunse într-o doară, aşa cum îşi închipuia el că ar fi mai potrivit cu modestia de care trebuia să dea dovadă un om civilizat.

— E chiar aşa cum bănuieşti, Şarpe. Ba, cam aşa. E adevărat, m-am întâlnit cu inamicul, mai mult încă, aş putea spune că am şi dat piept cu el.

Delawarul scoase un strigăt de bucurie şi de triumf. Apoi, punând mâna pe braţul prietenului său, îl întrebă nerăbdător dacă făcuse cumva rost de nişte scalpuri.

— Îţi spun să ştii şi am s-o spun sus şi tare în faţa întregului trib delawar cu Tamenund şi cu tatăl tău, marele Uncas, în faţa lumii întregi, că e un lucru împotriva obiceiurilor unui om civilizat! După cum vezi, pielea de pe ţeasta mea a rămas la locul ei, Şarpe; când unul dintre luptători e şi creştin şi alb, numai scăfârlia lui poate fi în primejdie.

— Şi cum, niciun irochez n-a fost răpus? Socot că Vânătorul de Cerbi n-a fost numit aşa pentru că nu vede nici la doi paşi sau că

nu ştie să tragă cu puşca!

— În privinţa asta, şefule, eşti aproape de adevăr, aş putea spune chiar că ai dreptate. Mărturisesc că totuşi un mingo s-a prăpădit.

— Un şef? întrebă celălalt cu un aprig interes.

— Ei, asta nu mai am de unde să ştiu! Era şmecher şi viclean dar inimos, şi poate că era destul de bine privit de ai săi ca să fi dobândit acest rang. Omul ce-i drept s-a luptat cu iscusinţă, deşi ochiul său n-a fost destul de ager pentru un om ca mine care a învăţat să mânuiască arma alături de tine, delawarule.

— Prietenul şi fratele meu l-a sfârtecat?

— La ce bun, când a murit în braţele mele? Trebuie odată şi-odată să-ţi spun adevărul. A luptat, iar eu i-am ţinut piept. Am biruit, dar nu puteam să săvârşesc o nelegiuire.

— Bine! Vânătorul de Cerbi este o faţă palidă, delawarul însă o să caute învinsul să-i ia scalpul ca să-l spânzure de un stâlp, cântând un cântec în cinstea Vânătorului, când ne-om întoarce acasă. Căci cinstea e a tribului şi nu trebuie lăsată să se piardă.

— Lesne de spus, dar greu de făcut. Leşul mingosului se află acum în mâinile alor săi, dacă nu cumva a şi fost îngropat undeva, unde un delawar, cât ar fi el de viclean, nu va izbuti să-l descopere niciodată, ca să-i jupoaie ţeasta.

Era întuneric beznă, cerul fiind înnourat şi stelele învăluite. Vântul din nord se astâmpărase, ca întotdeauna după apusul soarelui şi o briză uşoară începuse să bată dinspre sud. Schimbarea aceasta fiind prielnică planurilor sale, Vânătorul de Cerbi, ridică ancora, şi arca se urni din loc imediat, deplasându-se cu oarecare viteză spre mijlocul lacului. Pânza fu întinsă în momentul când iuţeala vasului spori până la aproape două mile pe oră. Întrucât nu mai era nevoie să vâslească, treabă cu care o piele roşie nu se împacă de loc, Vânătorul de Cerbi, Chingachgook şi Judith ieşiră câteşitrei pe punte, primul la cârmă, conducând corabia, să chibzuiască pe îndelete ce măsuri de apărare să ia şi cum să facă să-i elibereze pe captivi.

Judith luă şi ea parte la discuţie. Delawarul înţelese fără multă bătaie de cap tot ce spunea dânsa, iar Vânătorul avu grijă să tălmăcească în englezeşte răspunsurile şi observaţiile sale, puţine dar pline de miez. Judith crescu mult în ochii tovarăşului ei, în următoarea jumătate de oră. Sigură pe tot ce spunea şi fermă în păreri, sugestiile şi sfaturile ei purtau pecetea isteţimii sale şi erau pline de perspicacitate, însuşiri ce se aflau la mare preţ printre oamenii de la frontieră. Peripeţiile prin care trecuse

din momentul când se întâlniseră, izolarea în care se afla şi situaţia ei dependentă o făcuseră să-l privească pe Vânătorul de Cerbi ca pe un vechi prieten iar nu ca pe un om cunoscut abia în ajun. Candoarea şi sinceritatea felului de a fi a sentimentelor acestuia, o candoare şi o sinceritate pe care Judith n-o mai întâlnise până atunci la un bărbat, o cuceriseră cu totul, stârnindu-i curiozitatea şi sădind totodată în sufletul ei o încredere pe care nu o avusese până în momentul acela în nimeni şi niciodată. Onestitatea şi prospeţimea firii sale, poezia şi spontaneitatea simţămintelor lui, până şi felul lui cu totul deosebit de a vorbi, toate acestea avuseseră, fiecare în parte, o anume influenţă, reuşind să-i trezească un interes pe care îl considera pe cât de firesc, pe atât de sincer şi de adânc. Chipul frumos şi statura falnică a lui Harry March nu izbutiseră niciodată să compenseze în ochii ei purtarea lui zgomotoasă şi vulgară cu atât mai mult cu cât societatea ofiţerilor îi dăduse prilejul să facă o comparaţie ce nu era de loc în avantajul Pripitului, cu toate calităţile pe care i le recunoştea. Totuşi în pofida ofiţerilor ce se abăteau din când în când pe acolo să vâneze şi să pescuiască, simţămintele ei înclinau acum spre flăcăul străin sosit în ajun. Deşi în societatea celor dintâi se simţea măgulită în vanitatea ei, iar amorul său propriu devenea din ce în ce mai puternic aţâţat, Judith avea destule motive să regrete asemenea relaţii, dacă nu chiar să fie mâhnită în sinea ei, deoarece nu se putea ca o fată atât de ageră la minte să nu-şi dea seama până la urmă cât de penibile erau raporturile de la superior la inferior, şi că în ochii admiratorilor săi în tunici stacojii, oricât de bune ar fi fost intenţiile lor şi oricât de dezinteresaţi, ea trecea drept un mijloc de a petrece în mod agreabil o oră de răgaz, decât o fiinţă de aceeaşi condiţie ca ei sau cu care puteau fi prieteni cu adevărat, în vreme ce Vânătorul de Cerbi avea ca o fereastră în piept prin care lumina inimii sale cinstite se vedea pururea strălucind; până şi faptul că rămânea atât de nepăsător la farmecele ei, ceea ce rareori i se întâmplase până atunci fetei, îi zgândărea orgoliul, făcând-o să-l privească cu un interes, pe care altul, poate mai înzestrat de natură, nu i l-ar fi trezit.

— Ce noapte întunecoasă – spuse fata, după o tăcere de câteva minute. Sper că până la urmă vom nimeri la castel.

— N-avea nicio teamă că nu ne rătăcim, atâta vreme cât ţinem drumul drept spre mijlocul lacului – îi răspunse flăcăul. Natura ne-a deschis de la sine un făgaş pe care, cu tot întunericul, nu ne vine greu să-l urmăm.

— N-auzi nimic, Vânătorule? S-ar zice că freamătă apa aici, lângă noi.

— Pesemne că s-o fi mişcat cine ştie ce lighioană în apă. Vreun peşte, probabil. Ia stai! Parcă ar fi un foşnet de vâslă mânuită cu multă băgare de seamă.

În momentul acela, delawarul se aplecă peste bord, arătându-le cu degetul în noapte ceva ce părea să-i fi atras deodată atenţia. Vânătorul de Cerbi şi Judith se uitară în direcţia aceea, întrezărind amândoi în aceeaşi clipă umbra unei bărci. Silueta acelui oaspete nepoftit era destul de ştearsă, şi pentru un ochi mai puţin încercat putea să pară o nălucire. Totuşi, pentru cei din arcă, nu mai încăpea nici o îndoială că era vorba de o luntre cu un singur vâslaş care stătea în picioare. Câţi erau însă tupilaţi pe fund, nimeni, bineînţeles, nu putea să-şi dea seama.

— Aş putea să dobor cu uşurinţă luntraşul – şopti Vânătorul de Cerbi – dar mai întâi să-l strigăm, să vedem ce caută pe aici. Apoi, ridicând glasul, spuse cu oarecare solemnitate: Stai! Dacă te apropii mai mult sunt nevoit să trag, deşi n-aş vrea, fiindcă ar însemna să te trimit pe lumea cealaltă. Lasă vâslele şi răspunde!

— Trage dacă vrei să loveşti o biată fată fără apărare – îi răspunse o voce tremurată de femeie – niciodată n-o să afli îndurare pentru fapta asta în faţa Celui de Sus! Vezi-ţi de drum, Vânătorule, şi lasă-mă să-mi văd şi eu de drumul meu.

— Hetty! exclamară flăcăul şi Judith într-un glas, apoi Vânătorul se duse întins la locul unde priponiseră mai înainte barca. Văzu că nu mai era acolo, şi atunci se dumeri. Cât despre fugară, speriată poate de ameninţare, se oprise din vâslit, şi abia se mai zărea în întuneric ca o fantomă cu contur omenesc ce plutea peste unde.

— Ce o mai fi şi asta, Judith? întrebă Vânătorul de Cerbi. De ce o fi luat sora ta barca şi a fugit?

— Ştii doar că biata de ea nu e în toate minţile şi când îi intră în cap ceva, n-o scoţi din ale ei. Ţine la tata aşa cum niciun copil, cred, nu-şi iubeşte părintele, şi atunci…

— Şi atunci, ce? Suntem în grea cumpănă şi trebuie să ştim adevărul adevărat!

Ca orice fiinţă cu adevărat generoasă, Judith pregeta să-şi dea de gol sora, aşa că zăbovi un timp până să se hotărască a vorbi. Văzând însă stăruinţele Vânătorului şi dându-şi pe de altă parte şi ea seama de primejdiile pe care le-ar fi avut de înfruntat câteşitrei, în cazul când Hetty ar fi scăpat vreun cuvânt, nu mai avu încotro.

— Uite ce e – spuse ea, în sfârşit – bănuiesc că biata Hetty, fără minte cum e, n-a putut să-şi dea seama de înfumurarea, zăpăceala şi nesocotinţa pe care o ascunde mutra chipeşă a Pripitului.

— Crezi cumva că sora ta e-n stare să facă cine ştie ce neghiobie spre a veni în ajutorul tatălui vostru şi al lui Harry, dându-le astfel prilej mingoşilor să pună mâna pe barcă?

— Tare mă tem că aşa o să se termine aventura asta, Vânătorule. Hetty, sărăcuţa de ea, nu e destul de isteaţă ca să poată zădărnici vicleşugurile unui mingos.

În timp ce ei discutau aşa, fantoma mezinei, ce stătea în picioare la un capăt al bărcii, încă se mai zărea; deriva din ce în ce mai rapidă a vasului o făcea să se topească, însă, încetul cu încetul în negura nopţii. Nu mai aveau niciun moment de pierdut, până nu pierea cu totul din ochii lor. Cei doi flăcăi lăsară deoparte armele care nu mai aveau acum niciun rost şi apucară vâslele, opintindu-se să întoarcă vasul cu prova în direcţia unde se afla luntrea. Cuprinsă de panică în faţa acestor pregătiri, ce nu se puteau face, bineînţeles, pe tăcute, Hetty o rupse din loc ca o pasăre speriată de cine ştie ce primejdie nebănuită.

Întrucât Vânătorul de Cerbi şi tovarăşul său vâsleau de zor, încordându-şi toate puterile şi cum slabele forţe ale fugarei nu erau susţinute decât de dorinţa ei aprigă de a scăpa, urmărirea s-ar fi terminat curând, şi Hetty ar îi încăput desigur în mâinile urmăritorului, dacă nu i-ar fi dat prin gând să cârmească scurt, de câteva ori, pe neaşteptate, barca. Ocolurile astea o ajutară să mai câştige timp, în vreme ce se afunda împreună cu vasul ce se ţinea după ea în întunericul tot mai adânc, cu cât se apropiau de ţărmul abrupt. Cum distanţa dintre fugară şi gonaci sporise între timp, Judith le strigă tovarăşilor ei să se oprească din vâslit, pentru că pierduse cu totul din vedere barca.

În momentul când le împărtăşi această veste tristă, Hetty se afla de fapt încă destul de aproape ca să audă fiece cuvânt rostit de sora ei, cu toate că, din prudenţă, Judith vorbea încet de tot, nu chiar atât de încet, totuşi, ca să nu se poată desluşi ce spunea. În aceeaşi clipă Hetty încetă să mai vâslească şi aşteptă nerăbdătoare să vadă ce o să se mai întâmple, ţinându-şi răsuflarea; se simţea istovită de atâtea sforţări, şi totodată se gândea cum să facă să debarce. Apoi coborî o tăcere mormântală, în timpul căreia cei trei călători de pe arcă îşi încordară simţurile, străduindu-se fiecare în felul său, să descopere luntrea. Judith se aplecase peste bord, ciulind

urechea, doar, doar, va auzi ceva, un foşnet cât de uşor care să-i arate încotro se furişase sora ei, pe când Vânătorul de Cerbi şi prietenul său îşi aţintiră privirile cam pe unde bănuiau că e faţa apei, în nădejdea că vor zări ceva plutind pe lac. Degeaba însă: niciun zvon şi nicio nălucire nu veni să le răsplătească străduinţele. În tot acest timp, Hetty, nefiind destul de şireată ca să se întindă pe fundul bărcii, rămase în picioare, cu degetul la buze şi privirea îndreptată în direcţia de unde se auzeau glasurile, aidoma unei statui ce ar fi înfăţişat încordarea şi sfiiciunea unui om la pândă. Atâta o tăiase capul să facă: să ia luntrea şi să părăsească pe nesimţite vasul aşa cum am arătat mai înainte şi acum părea sleită de puteri. Mişcările dezordonate ale bărcii păreau mai degrabă să se datoreze faptului că nu mai avea nicio siguranţă în mâini şi zbuciumului ei nervos, decât vreunui şiretlic sau calcul pe care şi-l făcuse.

Răgazul acesta ţinu câteva minute, în care timp Vânătorul de Cerbi şi prietenul său se sfătuiră în graiul delawarilor. Apoi, lopeţile fură din nou cufundate în apă, şi arca porni mai departe, amândoi vâslaşii silindu-se să înăbuşe pe cât se putea zgomotul. Vasul se îndreptă spre sud-vest, adică în direcţia taberei inamice. Ajungând într-un punct unde întunericul părea şi mai adânc, din cauză că malul era aproape, zăboviră acolo aproape un ceas, doar-doar vor vedea-o pe Hetty ieşind la iveală; chibzuiră că fata avea să încerce probabil să acosteze acolo, îndată ce va fi socotit că scăpase de urmăritori. Totuşi încercarea de a-i tăia drumul nu fu sortită să izbândească; nicio umbră şi niciun zvon nu-i încunoştinţă de sosirea bărcii. Necăjit că dăduseră greş şi înţelegând cât era de important pentru ei să ocupe fortăreaţa înainte de a fi apucat inamicul să pătrundă cumva înăuntru, Vânătorul de Cerbi se îndreptă spre castel, gândindu-se în sinea lui că toate precauţiile pe care le luase ascunzând bărcile s-ar putea să fie zădărnicite de nesăbuinţa îngrijorătoare a zănaticei Hetty.

Capitolul X

De teamă, dar totodată şi din chibzuinţă, Hetty se oprise din vâslit, în momentul când observase că urmăritorii ei nu ştiau încotro s-o apuce. Rămase deci locului, fără să se clintească, până când arca ajunse în dreptul taberei, aşa cum am arătat în capitolul precedent; abia atunci începu să vâslească din nou, cu

multă băgare de seamă, îndreptându-se spre vest, cu gândul să iasă la liman. Totuşi, ca să se ferească din calea urmăritorilor ei, care, după cum prea bine îşi făcuse ea socoteala, aveau s-o pornească şi ei probabil de-a lungul ţărmului, cârmi atât de mult barca spre nord, încât ajunse să acosteze pe o limbă de pământ ce pătrundea adânc în lac, la o distanţă de aproape o leghe de obârşia râului.

Locul cu pricina era singurul punct în partea aceea de unde o barcă mânată în derivă de vântul dinspre sud avea sorţi să iasă în larg, ba poate să şi ajungă la castel, acesta din urmă aflându-se chiar în direcţia în care bătea vântul. Asta şi voia Hetty care debarcă la capătul grindului, sub ramurile răsfirate ale unui stejar, cu gândul de a împinge luntrea înapoi, în apă, silind-o să ia calea locuinţei lacustre clădite de tatăl ei.

Fata rătăci aproape o oră până să ajungă acolo, dar cum puse piciorul pe prundiş se şi grăbi să facă vânt bărcii, în scopul mai sus pomenit. Tocmai când se pregătea s-o împingă, însă, auzi un murmur de glasuri, ce păreau că vin dinspre arborii din spatele ei. În faţa acestei nebănuite primejdii, Hetty, speriată, fu cât pe ce să sară înapoi în barcă şi s-o şteargă spre a se pune la adăpost, când i se păru că recunoaşte glasul melodios al surorii sale. Întinse gâtul ca să audă mai bine şi sunetul acela îi izbi mai tare auzul, de astă dată adiind pe faţa lacului. Atunci se dumeri că arca venea dinspre sud, plutind destul de aproape de ţărmul vestic, pentru ca în clipa când avea să treacă prin dreptul grindului, să se afle la vreo douăzeci de iarzi de locul unde stătea ea. Totul se potrivea cum nu se poate mai bine. Făcu deci vânt bărcii care începu a pluti pe lac părăsindu-şi stăpâna pe fâşia îngustă de prundiş.

După ce îşi jertfi astfel luntrea, Hetty tot nu se îndură să plece. Frunzişul ramurilor ce se plecau deasupra sa şi tufişurile din preajmă ar fi ascuns-o chiar şi ziua nămiaza mare, cu atât mai mult în toiul nopţii ar fi fost imposibil să vezi ceva, în întunecimea aceea, fie chiar la o distanţă de câteva picioare. Fuga ei devenise acum un lucru simplu, întrucât era destul să facă douăzeci de paşi ca să pătrundă în pădure. Rămase deci locului, privind cu inima strânsă urmările isprăvii sale. Arca se îndrepta într-acolo cu pânzele întinse; Vânătorul de Cerbi stătea la prova cu Judith, iar delawarul ţinea cârma. Pe cât se părea, după ce dăduse o raită prin golful vecin, se apropiase şi mai mult de ţărm ca să taie drumul fugarei, pentru că pe măsură ce distanţa se micşora, Hetty putea desluşi perfect instrucţiunile pe

care tânărul vânător le dădea prietenului său, sfătuindu-l să ocolească grindul.

— Pune capul pe drum, delawarule! repetă Vânătorul de Cerbi pentru a treia oară, vorbind englezeşte ca să înţeleagă şi frumoasa lui însoţitoare. Cât mai departe de mal. Ne-am cam împotmolit aici; trebuie să păzim catargul să nu se încurce cumva în rămurişul copacilor. Uite o barcă, Judith!

Nici nu apucă bine să spună, dintr-o suflare, ultimele cuvinte şi Vânătorul de Cerbi se şi grăbi să înşface arma. Isteaţă cum era, Judith ghici însă numaidecât adevărul şi-i explică tovarăşului său că nu putea să fie decât luntrea cu care fugise soră-sa.

— Ţine-o drept înainte, delawarule, drept înainte, cum zboară glontele când iei la ochi cerbul; aşa… acum e bine!

Barca fu pescuită şi legată din nou de arcă. O clipă după aceea pânza fu coborâtă şi vasul oprit în loc cu ajutorul vâslelor.

— Hetty! strigă în gura mare Judith, în vocea căreia se simţea fremătând dragostea şi îngrijorarea. Mă auzi, surioară? Răspunde-mi, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să-ţi mai aud măcar o singură dată glasul! Hetty! Dragă Hetty!

— Sunt aici, Judith – aci pe mal; nu încercaţi să vă ţineţi după mine, fiindcă o să mă ascund în pădure.

— Ce vrei să faci, Hetty? Gândeşte-te că este aproape miezul nopţii, şi-n pădure mişună fiarele.

— Fii sigură că n-au să se atingă de o biată fată neajutorată ca mine. Dumnezeu mă ocroteşte deopotrivă aici ca şi pe arcă sau acasă. Mă duc să-l scap pe tata şi pe Harry, săracul, să nu-i canonească ori să-i omoare, dacă nimeni n-are grijă de ei.

— Toţi le purtăm de grijă, surioară; mâine dimineaţă vrem să înălţăm un steag alb în semn de pace ca să i putem răscumpăra. Aşa că vino înapoi, surioară. Trebuie să ai încredere în noi care suntem ceva mai luminaţi la minte ca tine; fii sigură c-o să facem tot ce ne-o sta în putere să-l scăpăm pe tata.

— Ştiu că eşti mai isteaţă ca mine, Judith, fiindcă mintea mea e tare plăpândă, dar trebuie să-l văd pe tata şi pe bietul Harry. Voi doi, tu şi cu Vânătorul de Cerbi, aveţi grijă de castel; pe mine lăsaţi-mă în paza Domnului.

— Domnul ne ocroteşte pe toţi, Hetty, fie că suntem în castel ori pe ţărm, pe tata ca şi pe noi ceilalţi. E păcat să nu te încrezi în bunătatea lui. Vino înapoi, măcar noaptea asta; mâine dimineaţă, uite, o să te aducem chiar noi până la ţărm şi o să te lăsăm să faci cum crezi tu de cuviinţă.

— Spui numai din gură aşa şi poate că şi crezi treaba asta,

Judith, dar de făcut n-o să faci aşa. O să te apuce frica şi n-o să mai vezi în fata ochilor decât tomahawkuri şi cosoare de scalpat. Şi pe urmă, vreau să stau de vorbă cu şeful tribului, am să-i spun ceva care o să facă să ni se împlinească toate dorinţele. Mi-e frică să nu uit, dacă nu-i spun chiar acum. Ai să vezi c-o să-i dea drumul tatei, cum o să audă despre ce-i vorba!

— Biata Hetty! Ce poţi tu să-i spui unui irochez, ca să-l înduplеci să-şi schimbe gândurile?

— Să vezi c-o să se sperie de ce-o să-i spun eu şi o să-i dea drumul tatei – îi răspunse fata cu toată convingerea. Ai să vezi, surioară, ai să vezi ce repede o să-l aduc înapoi, ca pe un copil cuminte!

— N-aş putea să ştiu şi eu, Hetty, ce vrei să-i spui? întrebă Vânătorul de Cerbi. Îi cunosc bine pe mingoşi, şi sunt în stare să-mi dau seama în ce măsură nişte cuvinte frumoase ar putea să-i înduplece. Dacă nu-s în stare să le înţeleagă, n-au să fie de niciun folos.

— Ei bine – rosti molcom Hetty, coborând glasul, ca pentru o tainică mărturisire – dumitale, Vânătorule, am să-ţi spun, fiindcă te văd om cinstit şi cumsecade. Nu scot o vorbă faţă de ei până nu apuc să dau ochi cu şeful lor, oricât m-ar hărţui cu întrebările. O să-i explic atunci, Vânătorule, că Dumnezeu nu iartă nici omorul şi nici furtul, şi că deşi tata şi cu Harry au pornit cu gândul să-i scalpeze pe irochezi, el ar trebui să le întoarcă răul cu bine, aşa cum scrie în biblie, altfel o să aibă parte de osânda veşnică. Când o să audă una ca asta şi o să-şi dea seama că-i adevărat, căci nu se poate să nu-şi dea seama, crezi c-o să mai stea la gânduri oare? O să ne scoată pe câteşitrei, adică pe mine, pe tata şi pe Harry, pe ţărm, în dreptul castelului, spunându-ne să mergem în pace!

Vorbele din urmă le rosti cu un glas triumfător; apoi, în simplitatea ei, Hetty începu a chicoti închipuindu-şi mutra pe care, fără îndoială, o făcuseră ascultătorii ei, când le destăinuise ce pusese la cale. Vânătorul de Cerbi rămase mut de mirare văzând cât de naivă putea fi biata fată; Judith însă găsi numaidecât mijlocul să-i schimbe intenţiile, făcând apel chiar la sentimentul din care izvorâseră. Fără să ia în seamă ultimele cuvinte şi nici chicotul de râs de la sfârşit, o strigă din nou pe soră-sa stăruitor, ca şi cum ar fi avut să-i spună un lucru foarte important. Chemarea ei însă nu mai primi niciun răspuns.

Trosnetele crengilor şi un foşnet de frunze le arătară că Hetty se depărtase de ţărm afundându-se în pădure. Degeaba ar fi

încercat să se ţină după ea; era atât de întuneric şi pădurea atât de deasă, încât ar fi fost aproape imposibil să-i dea de urmă, lăsând deoparte faptul că puteau să cadă la fiecare pas în mâinile vrăjmaşilor. După câteva cuvinte pline de tristeţe schimbate între ei, pânza fu ridicată din nou, şi arca îşi văzu mai departe de drum, îndepărtându-se spre castel. În sinea lui, Vânătorul de Cerbi se felicita că reuşise să găsească luntrea şi rumega în gând fel de fel de planuri pentru a doua zi. În momentul când vasul se urni din loc, vântul se înteţise, aşa că ajunseră la castel în mai puţin de o oră. Acolo nimic nu se clintise din loc, toate erau aşa cum le lăsaseră; repetând, de astă dată într-o ordine răsturnată, operaţiunile pe care le făcuseră la plecare, intrară în sfârşit în casă. În noaptea aceea, Judith se culcă singură în pat şi udă perna cu lacrimi gândindu-se la fiinţa nevinovată alături de care trăise şi pe care poate n-o luase îndeajuns în seamă până atunci. Părerile de rău o năpădiră, prilejuite de atâtea şi atâtea amintiri, şi somnul nu se lipi de ea decât în faptul zilei. Vânătorul de Cerbi şi delawarul se odihneau pe bordul vasului, unde îi vom lăsa să se bucure de somnul adânc al oamenilor cinstiţi, sănătoşi şi neînfricaţi, pentru a ne întoarce la fata pe care am lăsat-o mai înainte la marginea pădurii.

Părăsind malul lacului, Hetty pătrunse fără să mai stea la gânduri în desiş, tremurând încă de teamă să nu fie urmărită. Din fericire, drumul pe care îl alese era cel mai prielnic ca să-şi aducă la îndeplinire planul, fiind de altminteri singurul care pornea din dreptul grindului. Era o beznă atât de adâncă sub rămurişul copacilor, încât cu chiu cu vai putea să înainteze, mergând mai mult la întâmplare de la primii paşi. Două ore încheiate biata fată, săracă cu duhul, dar curată la suflet, osteni rătăcind pe căile încâlcite ale pădurii, ieşind câteodată din nou pe malul apei, alteori încercând să urce câte o costişă pe o cărăruie ce se dovedea până la urmă că nu-i putea fi de niciun folos întrucât era perpendiculară pe direcţia în care voia să meargă. Adesea îi scăpătau picioarele şi cădea jos, fără să păţească însă nimic; totuşi după trecerea celor două ceasuri se simţi atât de istovită, că nu mai avu putere să facă un singur pas. Trebuia neapărat să se odihnească şi Hetty se apucă să-şi încropească la iuţeală un culcuş, cu o linişte pe care spaimele pădurii nu păreau s-o poată nicidecum tulbura. Ştia că jur împrejur printre copaci mişunau fiare sălbatice, dar prea puţine

dintre ele se dădeau la oameni, iar şerpii veninoşi nu bântuiau coclaurii aceia. Toate astea le aflase de la tatăl ei, şi puţinele lucruri ce reuşiseră să pătrundă în mintea ei mărginită le primise cu o încredere ce nu îngăduia nici umbră de îndoială sau de scepticism.

După ce strânse destule vreascuri ca să-şi cruţe trupul de umezeala pământului, îngenunche lângă grămăjoara aceea amărâtă de găteje şi împreunându-şi mâinile cu adâncă evlavie îngână cu o voce gingaşă, joasă, dar desluşită, o rugăciune. Îndeplinind această datorie, se întinse pe jos şi se pregăti să doarmă. Deşi potrivită cu anotimpul, îmbrăcămintea fetei era destul de călduroasă, în împrejurări obişnuite; iar nopţile în această parte a ţării situată la oarecare altitudine sunt de cele mai multe ori reci, de aceea în pădure totdeauna e răcoare chiar în miez de vară şi un călător trebuie să se îmbrace mai gros decât în regiunile de şes. Hetty avusese în vedere lucrul acesta şi luase cu ea o manta groasă, grea, cu care se acoperi în loc de pătură. Astfel învelită, în câteva minute adormi împăcată, ca şi cum ar fi stat de veghe la căpătâiul ei, grijulie şi ocrotitoare, maică-sa care fusese nu de mult răpită pe veci de lângă ea.

Ceasurile trecură, unul după altul, şi liniştea pădurii rămase netulburată, iar odihna ei fu nespus de dulce, ca şi cum îngerii trimişi anume din cer ar fi stat de strajă în jurul culcuşului său. Ochii ei frumoşi nu se deschiseră măcar o singură dată până când lumina sură a zorilor nu se strecură prin frunzişul copacilor, cernându-i-se peste pleoape, o dată cu răcoarea dimineţii de vară, şi nu-i dădu de ştire ca-n fiecare zi că trebuie să se scoale. Fata murmură ceva prin somn, întinse o mână, zâmbind gingaş ca un prunc în leagăn, şi rămase mai departe în culcuşul ei. Făcând fără să-şi dea seama gestul acesta, atinse cu mâna un obiect călduţ şi, ca prin vis, căută să lege cumva senzaţia asta de obiceiurile sale zilnice. O clipă mai apoi se simţi îmboldită vârtos în coaste, ca şi cum un animal râmător ar fi scurmat pământul cu botul vrând s-o clintească cu sila din loc. „Judith”, şopti ea şi se trezi speriată, ridicându-se în capul oaselor; o mogâldeaţă o zbughise de lângă ea, împrăştiind frunzele uscate şi călcând zorită peste crenguţele de pe jos. Mare îi fu mirarea când se dezmeteci în sfârşit, şi zări ceva mai încolo un ursuleţ din specia urşilor bruni din America, care se legăna pe labele dinapoi, uitându-se la ea, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă ar fi cuminte să mai încerce să se apropie o dată. În prima clipă, Hetty, care avusese câţiva ursuleţi dintr-ăştia, fu gata să se

scoale de jos şi să ia în braţe mototolul acela viu, când un mormăit vajnic îi făcu îndată cunoscut cam ce-ar putea să-i pată pielea dacă ar pune mâna pe ursuleţ. Fata se dădu îndărăt, şi aruncând o privire în jur, văzu în apropiere o ursoaică ce aţintise o pereche de ochi fioroşi asupra ei, pândindu-i fiece mişcare. Un arbore scorburos în care îşi făcuse stup un roi de albine se prăbuşise de curând şi ursoaica se înfrupta împreună cu doi pui ai săi din bunătăţile pe care întâmplarea i le scosese în cale. Sălbăticiunea însă nu scăpa din ochi ursuleţii care se zbenguiau nepăsători.

Nimeni nu poate pretinde că ar fi în stare să spună cu precizie care împrejurări anume şi în ce fel exercită vreo influenţă asupra comportării animalelor inferioare. În împrejurarea de faţă, ursoaica, deşi toată lumea ştie ce furie năprasnică o apucă atunci când îşi închipuie că puii ei sunt în primejdie, nu dădu niciun semn că s-ar pregăti cumva să tabere asupra fetei. Părăsind scorbura cu miere, fiara se apropie la vreo douăzeci de paşi de Hetty; acolo se ridică în două picioare şi începu să se legene, mârâind nemulţumită, supărată, fără să facă însă un pas mai mult. Spre norocul ei, însă, Hetty n-o rupse la fugă; dimpotrivă, deşi nu fără teamă, îngenunche cu faţa spre ursoaică, împreună mâinile şi, cu ochii la cer, repetă rugăciunea pe care o spusese la culcare. În momentul când Hetty se ridică în picioare, fiara se aşeză din nou în patru labe şi-şi strânse ursuleţii pe lângă ea, lăsându-i să sugă hrana lor de fiece zi. Mişcată de această dovadă de duioşie la o lighioană care nu avea de loc reputaţia de a fi prea simţitoare, băgând de seamă că un ursuleţ se depărtase de maică-sa ca să zburde în voie, Hetty simţi iarăşi o dorinţă irezistibilă să-l ia în braţe şi să se joace cu el. Prevenită însă de mormăitul ursoaicei, avu destulă minte ca să nu aducă la îndeplinire un gând atât de primejdios; amintindu-şi apoi deodată pentru ce anume venise pe aceste meleaguri, se despărţi de cele trei sălbăticiuni şi-şi văzu mai departe de drum, apucând-o de-a lungul ţărmului, pe lângă apa care se întrezărea licărind printre copaci. Văzu atunci cu mirare, fără să se neliniştească totuşi, că familia de urşi se sculase de asemenea de jos şi se ţinea după ea, la câţiva paşi, neslăbind-o parcă din ochi, atentă la orice mişcare, ca şi cum ar fi vrut să afle cu tot dinadinsul ce voia să facă.

Astfel escortată de ursoaică şi de puii săi, Hetty merse cale de aproape o milă, adică de trei ori mai mult decât ar fi putut să facă pe întuneric, în acelaşi răstimp. Drumul ei ducea de-a lungul

unei largi terase aproape netede, apoi cobora de sus, de pe mal, într-o vâlcea, care se zărea mai încolo, formând un alt tăpşan ceva mai accidentat. În partea aceea, înălţimile începeau să se teşească şi la poalele lor începea câmpia ce se desfăşură până hăt departe, la sudul lacului. Hetty socoti atunci că se apropiase probabil da tabăra pieilor roşii; chiar dacă nu şi-ar fi dat seama de asta, urşii i-ar fi atras atenţia asupra unei vecinătăţi omeneşti. Adulmecând aerul, ursoaica se opri locului şi nu mai voi să facă un singur pas mai departe, cu toate că fata se uita mereu îndărăt, îmbiind-o prin semne copilăreşti să vină după ea, ba chiar chemând-o cu glasul ei dulce. În timp ce îşi croi astfel drum prin tufărişuri, uitându-se mereu înapoi la fiarele ce nu voiau să se clintească din loc, fata simţi deodată o mână omenească pe umărul ei.

— Unde merge? murmură o voce îngrijorată de femeie, vorbind întretăiat. Asta mingo... piele roşii... sălbatic, războinic rau... acolo, na, acolo.

Întâlnirea aceasta neprevăzută n-o nelinişti pe Hetty mai mult decât apropierea fioroşilor locuitori ai pădurii. Ce-i drept, în primul moment tresări mirată, însă era pregătită din vreme pentru asemenea împrejurare; iar cât priveşte făptura ce-i aţinuse calea nu era nici ea făcută s-o bage în răcori, fiind mai puţin înspăimântătoare decât oricare alta din neamul pieilor roşii. Era o fată ceva mai mare ca vârstă decât ea, cu un zâmbet însorit ca al lui Judith în zilele ei bune, un glas melodios şi o gingăşie sfielnică în vorbă ca şi în gesturi, proprie femeilor născute în mijlocul unor popoare pentru care partea femeiască îndeobşte e o simplă anexă a bărbatului, menită să-i slujească pe aceştia. Frumuseţea nu este un lucru rar în rândul fetelor indigene din America, câtă vreme mai sunt cruţate încă de greutăţile pe care le au de înfruntat mai apoi, ca soţii şi ca mame. Din acest punct de vedere, primii locuitori ai ţării nu se deosebeau prea mult de urmaşii lor mai civilizaţi, ca şi cum natura ar fi hărăzit femeilor de pe acele meleaguri o delicateţe deosebită, trăsăturile fetii fiind tot atât de gingaşe ca şi talia lor; din păcate însă femeile indigene pierd de timpuriu subţirimea trupului ce face farmecul lor în tinereţe, fie din pricina greutăţilor vieţii de familie, fie din cine ştie ce alte motive.

Fata care o oprise pe Hetty în loc era îmbrăcată cu un fel de mantie de stambă, ce-i acoperea aproape tot bustul şi cu o cămaşă scurtă din pânză albastră, tivită cu dantelă de aur, ce nu-i trecea de genunchi; nişte jambiere din acelaşi material şi o

pereche de mocassini din piele de căprioară îi întregeau costumul. Părul împletit în cosiţe lungi, negre, îi cădea pe umeri şi pe spate, fiind despărţit în două deasupra frunţii joase şi netede, într-un fel ce îndulcea expresia ştrengărească a ochilor ei plini de gingăşie. Faţa îi era ovală, cu trăsături subţiri, dinţii ca două şiraguri de mărgăritare, iar pe buzele ei flutura o blândă melancolie, ca şi cum ar fi intuit în chip ciudat destinul său de fiinţă ce trebuia să îndure suferinţele hărăzite femeii în sânul tribului său, suferinţe îndulcite cumva de duioşia pe care natura a dăruit-o femeii. Glasul său, după cum am mai spus, era molcom, ca surâsul brizei nocturne, tot o însuşire proprie femeilor din rasa ei, dar care la ea avea ceva atât de deosebit, încât fata fusese poreclită Wah-ta-Wah, adică Susur Blând.

Nu e prea uşor de spus care dintre ele se dovedi mai stăpână pe sine cu prilejul acestei neaşteptate întâlniri: faţa palidă ori pielea roşie. Cu toate că şi ea era destul de mirată, Wah-ta-Wah avea mai mult chef de vorbă şi îşi dădea şi mai bine seama de consecinţele pe care le putea avea această împrejurare, după cum tot atât de bine cunoştea şi mijloacele de a le ocoli. Pe când era copilă, taică-său fusese o bună bucată de vreme angajat în armată, făcându-şi serviciul în garnizoana din colonie; cum locuise câţiva ani în preajma forturilor, fata începuse s-o rupă binişor pe englezeşte, vorbind prescurtat, aşa cum obişnuiesc pieile roşii, dar curgător şi fără acea silnicie pe care o manifestă îndeobşte indigenii când sunt nevoiţi să folosească limba aceasta.

— Unde merge? repetă Wah-ta-Wah, zâmbindu-i şi ea lui Hetty, drăguţă şi îmbietoare cum îi era felul. Războinic rau, acolo; războinic bun – na, departe.

— Cum te cheamă? o întrebă simplu Hetty, ca un copil.

— Wah-ta-Wah. Eu nu mingo – eu delawar adevărat – prieten yankei. Mingo mult crud, jupoaie om, place sânge – delawar jupoaie om, cinste place el. Vine tu aici, nu este ochi pândeşte.

Wah-ta-Wah se duse cu ea spre marginea lacului şi coborâră împreună în râpă, să se ascundă sub tufişurile şi copacii ce-şi plecau crengile până la pământ, ferindu-le de ochii vreunei iscoade. Acolo se aşezară una lângă alta, pe trunchiul unui copac prăbuşit, ce zăcea pe jumătate cufundat în apă.

— De ce tu aici vine? o întrebă fata cu însufleţire. De unde vine tu?

Hetty îi povesti din fir-a-păr totul, simplu şi cu inima deschisă, cum îi era felul. Îi arătă în ce impas se află taică-său,

mărturisindu-i c-ar vrea din toată inima să-i fie de folos sau dacă s-ar putea chiar să-l elibereze.

— De ce tata vii noaptea mingo tabără? întrebă Wah-ta-Wah care era deprinsă ca şi Hetty să spună cinstit adevărul fără ocolişuri. Ştie noi război suntem… el nu copil – barba crescut – trebuie ştiut irochezii tomahawk poartă şi cuţit şi puşca. De ce venit noapte – apucat păr fata delawar şi vrut jupoaie cap la mine?

— Pe tine? făcu Hetty înmărmurită de groază. Te-a apucat de păr şi a vrut să te scalpeze?

— De ce nu? Scalp delawar plăteşte tot aşa scalp mingo. Guvernator nu zice altfel este. Asta faţa palida jupoaie om. Nu el este cum asta Vânător Cerbi spus faţa palida eşti.

— Îl cunoşti pe Vânătorul de Cerbi? întrebă Hetty îmbujorându-se de bucurie şi mirare, ceea ce o făcu să uite pe loc părerile de rău. Şi eu îl cunosc. E la noi acum, în arcă împreună cu Judith şi cu un delawar care se numeşte Şarpele cel Mare. Chipeş şi neînfricat, Şarpele ăsta!

Cu tot coloritul închis şi paşnic pa care natura îl hărăzise acestei frumuseţi indigene, sângele ce-i năvăli în obraji în momentul acela îi rumeni şi mai tare chipul, dând în vileag emoţia puternică ce o cuprinsese şi înteţind strălucirea ochilor ei inteligenţi, negri ca tăciunele. Ridicând un deget, ca şi cum ar fi vrut să-i spună lui Hetty să ia seama, coborî şi mai mult glasul ei molcom şi dulce şi continuă să vorbească în şoaptă.

— Chingachgook! murmură gingaş tânăra delawară, mai mult suspinând numele acesta cu sunete aspre, guturale, ce pe buzele ei părea atât de melodios. Tata lui asta Uncas eşti, mare şef mohican, nu aşa mare cum Tamenund moşul! Războinic eşti, puţin cărunt, şi mai puţin când foc faci sfat. Cunoaşte tu, Şarpe Mare?

— A sosit la noi aseară abia, cu vreo două-trei ore înainte de plecarea mea. Mi-e teamă, Susur Blând – neputând să pronunţe numele noii sale prietene în graiul tribului ei, Hetty îşi amintise deodată că Vânătorul de Cerbi o numise aşa, mai familiar şi se grăbise să-l imite, fără să ţină seama de eticheta de rigoare în lumea civilizată. Mi-e teamă Susur Blând să nu umble şi el după scalpuri ca tata şi ca Pripitul.

— De ce nu, ha? Asta Chingachgook războinic eşti delawar scalp cinste faci, sigur, el jupoi.

— Atunci e tot atât de crud ca şi ceilalţi – zise repede Hetty – nici delawarul n-o să găsească îndurare în faţa lui Dumnezeu

pentru o faptă ca asta, cum n-o să găsească nici faţa palidă.

— Nu adevărat – răspunse impetuos, aproape cu patimă fata delawară – nu adevărat, zic. Manitu bine părut vede voinic venit război, douăzece, suta scalp în par! Tata Chingachgook jupuit scalp, bunicul jupuit scalp, toţi şef batrin jupuit scalp, şi asta Chingachgook el jupoi scalp mult, cât el duce poate.

— Atunci, mă întreb cum mai doarme noaptea. Mă apucă groaza numai când mă gândesc. Un om crud nu mai poate trage nădejde să i se ierte păcatele.

— Nu crud, el tot iertat tot, tot – protestă Wah-ta-Wah, bătând cu piciorul în pământul pietros şi scuturând din cap, ceea ce dovedea că una din formele de manifestare ale sensibilităţii ei feminine fusese covârşită de un alt aspect al aceleiaşi sensibilităţi. Zic asta Şarpe curajos eşti, merge el acasă patru sau doi scalp.

— De aia a venit încoace? Ba nu, zău, a făcut atâta drum trecând peste munţi şi văi, peste râuri şi lacuri ca să nu dea pace semenilor săi şi să săvârşească asemenea neomenii?

Întrebarea asta domoli îndată mânia clocotitoare a frumoasei delaware ce se simţise jignită, biruind prejudecăţile în mijlocul cărora crescuse şi îndreptându-i gândurile pe un făgaş mai potrivit cu inima ei de femeie şi mai senin. Mai întâi aruncă împrejur o privire bănuitoare, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu tragă cineva cu urechea, pe urmă se uită drept în ochii prietenei sale, şi după aceste nevinovate mărturii de sfiiciune feminină, îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni într-un hohot de râs care, pe bună dreptate, s-ar îi putut asemăna cu cântarea pădurii. Teama de a nu se da în vileag însă înfrână numaidecât această copilăroasă manifestare a simţămintelor ei, şi luând mâinile de la ochi, gingaşa făptură, încântător de spontană, se uită din nou cu un zâmbet şăgalnic în ochi la Hetty, ca şi cum s-ar fi întrebat în ce măsură putea să aibă încredere într-o femeie, încă străină pentru ea, împărtăşindu-i taina inimii ei. Cu toate că Hetty nu era chiar atât de frumoasă ca sora ei, multă lume o socotea mai atrăgătoare decât Judith prin felul său de a fi. Hetty lăsa să se vadă fără niciun ascunziş sufletul său cinstit şi în acelaşi timp nu purta pe faţă niciunul din semnele ce trădează de obicei debilitatea mintală. Este adevărat că un om înzestrat cu un spirit de observaţie mai dezvoltat ar fi putut să descopere unele indicii în expresia ochilor ei câteodată pustii, dar aceste mărturii erau mai curând menite să-i atragă simpatiile, dovedind nu atât lipsa unei conştiinţe mai adânci, cât mai ales lipsa oricărei umbre de

vinovăţie. Impresia pe care Hetty o făcu asupra fetei delaware fu cât se poate de bună, şi într-un elan de afecţiune, Susur Blând, ca să folosim şi noi acest nume mai uşor de pronunţat, se repezi s-o cuprindă în braţe, strângând-o cu o impetuozitate ce nu putea fi întrecută decât de căldura ei sufletească.

— Tu bun – murmură tânăra indigenă. Tu bun, ştiu, mult este de când Wah-ta-Wah nu prieten ai, nu sora, nu cine ea spui inima! Tu prieten este Wah-ta-Wah, nu?

— Niciodată n-am avut o prietenă, îi răspunse Hetty, întorcându-i calda îmbrăţişare din toată inima. Am o soră, ce-i drept, dar n-am nicio prietenă. Judith mă iubeşte, e adevărat, şi eu o iubesc pe ea, dar aşa e dat să se iubească surorile. Aş vrea să am însă o prietenă. Să ştii că am să-ţi fiu prietenă, cu tot sufletul, pentru că îmi place şi glasul, şi zâmbetul, şi felul cum gândeşti tu, numai cu scalpurile nu mă pot împăca.

— Nu mai tu gândeşte asta, Wah-ta-Wah nu mai spui scalp, gata – o întrerupse, duioasă, Susur Blând – tu este faţa palidă, eu piele eşti roşie, tu crescut unu fel, eu altu fel crescut. Vânătorul de Cerbi şi Chingachgook prieten bun; tu, Wah-ta-Wah prieten bun… cum tu cheamă, draga?

— Mă cheamă Hetty, dar numele meu adevărat este Esthera.

— De ce? Tot asta eşti. De ce trebuie nume citeşti? Moravieni zis Wah-ta-Wah trebuie citeşti, Wah-ta-Wah nu citeşti vrut. Nu bine fata delawar ştie mult prea decât voinic. Mult ruşine. Eu chemat Wah-ta-Wah, Susur Blând ei zis, aşa cum vorbeşte voi. Spune tu Wah-ta-Wah, spui eu Hetty.

După ce chestiunile acestea preliminare fură în sfârşit rezolvate spre mulţumirea amândurora, cele două fete se apucară să-şi împărtăşească năzuinţele şi planurile lor. Hetty îi destăinui fetei delaware ce voia să facă pentru tatăl ei, iar la rândul său Wah-ta-Wah îi mărturisi noii sale prietene, care nu prea era curioasă de felul ei să afle secretele altora, gândurile pe care le urzise în legătură cu un tânăr din tribul său. Deşi îşi dezvăluiseră sufletul îndeajuns ca să-şi poată da fiecare seama de părerile celeilalte, le mai rămăsese totuşi încă multe lucruri tăinuite în adâncul inimii, prilej pentru alte întrebări şi răspunsuri, cu care de altfel se şi încheie convorbirea. Fiind mai isteaţă, Wah-ta-Wah începu ea s-o descoasă. Înlănţuind mijlocul lui Hetty îşi dădu capul pe spate şi se uită în sus spre prietena ei cu o scânteiere jucăuşă în ochi, râzând ca şi cum veselia asta se răsfrângea din priviri şi o întrebă răspicat:

— Hetty frate are, cum tata are? întrebă ea. De ce Hetty nu

vorbeşte frate, cum vorbeşte tata?

— N-am niciun frate, Susur Blând. Se zice că aş fi avut cândva, dar s-a prăpădit de mult, şi acum se odihneşte pe fundul lacului, lângă mama.

— Nu frate are, atunci tânar războinic are, mult el iubeşte cum tata, nu? Mult frumos el eşti, vitează el eşti, şef mare eşti. Cum el arată eşti?

— Ar fi păcat să iubesc pe altcineva, aşa cum îl iubesc pe tata. Nici nu mă gândesc la aşa ceva, protestă Hetty, care nu ştia cum să-şi ascundă mai bine emoţia şi să ocolească o mărturisire, cu toate că, datorită acestei sfiiciuni atât de femeieşti, era pe cale să tăinuiască faţă de prietena sa adevărul, deşi mă tem uneori că ispita o să fie mai tare ca mine, dacă Harry o să vină mai des pe la noi. Uite, ţi-am mărturisit cinstit totul, pentru că m-ai întrebat, dar să ştii că m-aş prăbuşi de ruşine în mijlocul pădurii, dacă el ar afla vreodată!

— De ce nu el întrebi tu? Nu el îndrăzneşti? Voinic trebuie întrebi fata, nu trebuie aştept fata vorbeşte el. Fetele mingo ruşine faci asta.

— Ce să mă întrebe? spuse Hetty cu sufletul la gură, ca şi cum s-ar fi temut grozav de lucrul acesta. Dacă-l iubesc aşa cum îl iubesc pe tata? Oh! Sper că niciodată n-o să-mi pună astfel de întrebări, pentru că atunci ar trebui să-i răspund şi sunt sigură că aş muri de ruşine!

— Nu, nu, nu murit – rosti cealaltă, râzând fără să vrea. Face roşu obraz, face ruşine, dar asta nu mult, pe urma fericit este, niciodată aşa mult fericit. Voinic spui trebuie fata el nevasta iei, el nu luat, el nu ai, poale, wigwam unde staţi.

— Harry nu vrea să se însoare cu mine şi nimeni n-o să-şi lege vreodată viaţa de a mea, Susur Blând.

— Cum tu asta ştie? Poate unu om şi altu om însurat tu; aşa încetul, încetul, limba spus, inima simţit. De ce nimeni legi viaţa tine?

— Fiindcă nu-s întreagă la minte, zic ei. Şi tata tot aşa zice de multe ori, şi Judith la fel, când e supărată, dar nu-mi pasă mie de ce spun ei, cât mi-a păsat de vorbele mamei. Şi dânsa mi-a spus odată aşa, pe urmă a început să plângă de parcă i-ar fi zdrobit cineva inima. Atunci mi-am dat seama şi eu că nu-s întreagă la minte.

Wah-ta-Wah rămase un timp cu ochii la ea fără să scoată un cuvânt privind-o cât era de simplă şi drăguţă, şi deodată i se dezvălui tot adevărul. Mila, respectul şi duioşia păreau că dau o

luptă în inima ei; în cele din urmă se ridică brusc, dându-i să înţeleagă lui Hetty că-i gata s-o conducă până în tabăra mingoşilor, care se afla destul de aproape. Faptul că Wah-ta-Wah, care mai înainte se ferise cu atâta grijă să nu fie văzute cumva împreună, acum îşi schimbase atitudinea, se datora convingerii sale că nicio piele roşie n-ar fi fost în stare să căşuneze cel mai mic rău unei fiinţe pe care Marele Spirit o lăsase atât de neajutorată în viaţă, lipsind-o de cel mai temeinic mijloc de apărare al unui om – judecata.

Hetty o urmă pe noua sa prietenă fără pic de teamă şi fără nicio umbră de dispreţ. Ţinea cu orice preţ să ajungă în tabără şi având motivele ei pentru asta, care-i sporeau curajul, era tot atât de puţin îngrijorată de ceea ce ar putea să i se întâmple ca şi însoţitoarea sa care ştia că prin firea lucrurilor fata albă avea să fie cruţată de orice neajuns. Mergând aşa amândouă de-a lungul ţărmului împânzit de tufişuri, Hetty, căreia i se dezlegase limba, nu mai tăcea o clipă, punând tot felul de întrebări tinerei delaware, în vreme ce Wah-ta-Wah renunţase la orice discuţie din clipa când băgase de seamă cu cine avea de-a face.

— Bine, dar tu nu eşti mărginită ca mine – spunea Hetty – ce-l împiedică atunci pe Şarpe să te ia de nevastă.

— Wah-ta-Wah prizonier eşti şi mingo urechi mari ai. Nu vorbeşte Chingachgook aici. Tu asta făgăduit Wah-ta-Wah, Hetty bun, da?

— Lasă că ştiu eu, ştiu – se grăbi s-o liniştească Hetty, vorbind aproape în şoaptă, ca să-i arate că îşi dădea şi ea seama de necesitatea acestor precauţii. Ştiu, Vânătorul de Cerbi şi Şarpele au pus la cale să te scape din mâinile irochezilor, şi ţi-e teamă – nu-i aşa? – să nu prindă cineva de veste.

— De unde tu ştie? se repezi Wah-ta-Wah, contrariată, parcă, o clipă, că Hetty nu era chiar atât de nătângă pe cât îşi închipuise. De unde tu ştie? Nu spus nimeni, auzi? Numai tata şi Harry. Mingo ţelegi poate asta. Tu făgăduit nu vorbeşte ce asta nu ţelege.

— Dar eu înţeleg foarte bine, Susur Blând. De ce n-aş vorbi atunci? Vânătorul de Cerbi i-a spus tatei de faţă cu mine, şi cum nimeni nu m-a oprit să nu ascult, am auzit tot ce-au vorbit, aşa cum am auzit şi ce-a vorbit tata cu Harry despre scalpuri.

— Nu bine faţa palidă vorbit scalp, nu bine asta fetiţa ascultat Wah-ta-Wah ştii cum iubeşti Hetty. Delawar când mult iubeşti, puţin vorbeşti.

— Numai că, vezi tu, fetele palide au alt obicei: când li-e drag

ceva, tot timpul nu vorbesc decât despre asta. Pesemne că nu mă taie pe mine capul, dar zău dacă înţeleg de ce la pieile roşii trebuie să fie altfel.

— Asta Vânător Cerbi zice aşa piele roşie făcut eşti. Unul făcut vorbeşti eşti, altul făcut ţii gura închide. Când venit mingo trebuie ţii gura închide. Dacă Şarpe vrei vezi Wah-ta-Wah, Hetty vrei asta vezi Harry. Fetiţa bun Hetty, nu dai gol prieten secret.

Hetty înţelese rugămintea ei şi-i făgădui să nu sufle o vorbă cuiva că Chingachgook se afla acolo şi de ce venise.

— Poate el scapi Harry şi tata şi Wah-ta-Wah, dacă lăsat el faci cum asta trebuie – îi şopti dulce şi tainic fata delawară prietenei sale, când ajunseră destul de aproape de tabără ca să audă vocile femeilor care roboteau ca toate femeile ce împărtăşeau soarta lor. Asta tu gândeşte, Hetty, pune douăzeci degete peste gura. Prieten nu scape, dacă Şarpe nu ele scape.

Wah-ta-Wah nici nu putea găsi argument mai bun ca să pecetluiască gura lui Hetty, făcând-o să păstreze secretul. Cum tocmai pentru asta fugise de pe arcă, anume ca să-l scape şi pe taică-său şi pe tânărul de pe frontieră din mâinile celor ce-i luaseră prizonieri, Hetty se dumeri în sfârşit că exista o strânsă legătură între ţelul ei şi hatârul pe care i-l ceruse delawara să i-l facă. Chicotind fără rost, fata dădu din cap în semn c-a înţeles şi tot aşa, cuminte, făgădui să respecte dorinţele prietenei sale. Fiind în sfârşit liniştită în această privinţă, Wah-ta-Wah nu mai zăbovi o clipă şi o porni întins spre tabăra celor ce o ţineau zălog.

Capitolul XI

Îndeletnicirea de căpetenie a cetei din care, vrând-nevrând, făcea parte şi Wah-ta-Wah nu era de obicei, cum s-ar putea crede, războiul; asta se vedea mai cu seamă din faptul că în tabără se aflau şi femei. De fapt ceata aceea nu era decât o mică parte dintr-un trib din Canada şi atunci când începuseră ostilităţile venise tocmai pe teritoriul englez, la vânătoare şi la pescuit. După ce o iarnă întreagă şi o primăvară trăiseră numai din prăzile luate de la inamicii lor, puseseră la cale o ultimă lovitură înainte de a se retrage. În acelaşi timp, faptul că pătrunseseră atât de adânc pe teritoriul duşman mai avea o explicaţie care dovedea ascuţita isteţime a pieilor roşii. În momentul când sosise ştafeta cu vestea că izbucnise războiul

între englezi şi francezi, conflict care angajase implicit şi triburile aflate sub influenţa celor doi beligeranţi, ceata de irochezi tocmai tăbărâse pe malurile lacului Oneida, ce se afla cu vreo cincizeci de mile mai aproape de frontiera lor, decât de locul unde se desfăşoară acţiunea povestirii noastre. Ca să se refugieze pe teritoriul Canadei ar fi însemnat să înfrunte riscul de a fi hărţuit de inamic, de aceea conducătorii grupului se gândiseră la o altă soluţie şi căutaseră să pătrundă şi mai adânc într-o regiune undei pândeau primejdii la tot pasul, în speranţa că, luând calea asta, se vor putea retrage prin spatele inamicului, în loc să fie fugăriţi de el. Fuseseră nevoiţi să recurgă la acest vicleşug din pricină că în mijlocul lor se aflau şi femei şi cu slabele forţe de care dispuneau componenţii grupului ar fi fost peste putinţă să facă faţă efortului necesar pentru a scăpa de urmăritori.

Deoarece tabăra fusese aşezată acolo vremelnic, avea înfăţişarea austeră a unui bivuac, îndulcită într-o oarecare măsură de o seamă de mijloace ingenioase pe care numai inventivitatea unor oameni obişnuiţi să trăiască în asemenea vitrege condiţii le puteau născoci. Focul aprins la rădăcina unui stejar verde era folosit de toţi laolaltă, vremea fiind prea frumoasă ca să aibă altă întrebuinţare decât la gătitul bucatelor. În jurul acestui centru de gravitate se aflau împrăştiate vreo cincisprezece sau douăzeci de colibe scunde – cuvântul bordeie ar fi poate mai potrivit – unde la căderea nopţii locuitorii taberei intrau în patru labe să se odihnească sau, pe timp de furtună, pentru a se adăposti. Colibele scunde erau înjghebate din crengi îmbinate laolaltă cu destulă iscusinţă şi acoperite toate cu scoarţă de copac desfăcută de pe arborii căzuţi, căci în orice pădure virgină se găsesc buşteni cu duiumul, care mai de care mai putregăioşi. Cât priveşte mobilierul era aproape inexistent. Unelte de bucătărie cât se poate de rudimentare zăceau risipite în jurul focului. Se vedeau şi câteva lucruri de îmbrăcăminte înăuntru, ca şi în preajma colibelor. Erau şi puşti, fireşte, şi cornuri cu pulbere şi cartuşiere care atârnate de ramurile cele mai de jos ale copacilor, care azvârlite la poalele acestora, iar scheletele a doi sau trei cerbi rămăseseră întinse la vedere, chiar pe locul unde vânatul fusese căsăpit.

Ajungând împreună cu prietena ei la marginea taberei, Hetty scoase un ţipăt când dădu cu ochii de tatăl ei. Şedea pe jos la rădăcina unui arbore sprijinindu-se cu spatele de el, lângă Harry care ascuţea tacticos o surcică. Văzându-i ai fi zis că erau la fel

de slobozi ca toată lumea din tabără, ba încă cineva care n-ar fi cunoscut obiceiurile pieilor roşii ar fi putut chiar să creadă că erau nişte oaspeţi; nici prin gând nu i-ar fi trecut că se afla în faţa unor prizonieri. Wah-ta-Wah îşi conduse prietena până aproape de ei, apoi se retrase cuminte, ca nu cumva din pricina ei aceştia să se simtă cumva stingheriţi. Hetty nu era obişnuită cu alintările, sau cu alte mărturii de afecţiune ca să-şi manifeste prea impetuos simţămintele. Se mulţumi, deci, să se ducă la taică-său şi să se oprească în faţa lui, fără un cuvânt, aidoma unei statui a dragostei filiale. Bătrânul nu se sperie şi nici nu se arătă mirat când o văzu răsărind aşa, din senin. În această privinţă îşi însuşise stoicismul indienilor, ştiind prea bine că nu există mijloc mai sigur să le câştige respectul, decât împrumutând stăpânirea lor de sine. Irochezii, la rândul lor, nu manifestară nicio surpriză, în faţa apariţiei neaşteptate a unui chip necunoscut în mijlocul lor. Într-un cuvânt, sosirea aceasta stârni aparent mai puţină vâlvă, deşi împrejurările erau atât de curioase, decât sosirea unui călător la cel mai arătos han dintr-o localitate cu pretenţii de civilizaţie. Stăpânirea de sine este o trăsătură caracteristică pieilor roşii din America de Nord, trăsătură pe care unii pretind că ar fi având-o şi succesorii lor albi; în cazul de faţă, însă, lucrul acesta mai putea fi explicat şi prin situaţia avantajoasă pe care o avea ceata de indigeni. Se ştia, astfel, ce forţe se aflau pe arcă, după cum se ştia faptul că Chingachgook era aşteptat; niciun trib sau vreun detaşament armat nu se bănuia c-ar fi prin apropiere, şi pretutindeni, de jur împrejurul lacului, stăteau de strajă ochi vigilenţi, pândind zi şi noapte orişice mişcare a celor de pe vas care, pe drept cuvânt, se puteau socoti asediaţi.

În sinea sa Hutter era mişcat până în fundul inimii de fapta copilei sale, Hetty, cu toate că părea atât de indiferent. Îşi amintea de rugămintea duioasă pe care fiică-sa i-o făcuse în ziua când părăsise arca şi nenorocirea îi coborî pe inimă o povară pe care n-ar fi simţit-o în viitoarea triumfală a unei victorii. Pe urmă cunoştea devotamentul curat, desăvârşit, al copilei sale şi-şi dădea seama pentru ce venise şi de câtă abnegaţie putea fi în stare Hetty.

— N-ai făcut bine, fetiţo – o dojeni taică-său, gândul cel mai chinuitor pentru el în momentul acela fiind ca nu cumva biata copilă să aibă de suferit de pe urma faptei sale. Irochezii ăştia sunt nişte fiinţe aprige şi nu-mi vine a crede că se pot socoti măguliţi când cineva i-a jignit aşa cum am făcut noi.

— Spune-mi, tată – îl întrebă fata, uitându-se pe furiş în jur, ca şi cum i-ar îi fost teamă să n-o audă cineva – Dumnezeu v-a îngăduit cumva să săvârşiţi fapta sângeroasă pentru care aţi venit încoace? Aş vrea să ştiu asta, ca să pot vorbi slobod şi desluşit cu pieile roşii, dacă Cel de Sus nu v-a lăsat s-o faceţi.

— Nu trebuia să vii aici, Hetty. Ăştia n-au să înţeleagă nici felul tău de a fi, nici gândurile ce te-au adus încoace.

— Cum s-a întâmplat asta, dragă tată? Nici tu, nici Harry, după câte ştiu, n-aveţi asupra voastră ceva care să semene cu un scalp.

— Dacă asta te linişteşte, draga tatii, uite, am să-ţi răspund. În momentul când am prins-o pe fata care te-a însoţit până aici, a început să ţipe şi atunci a ieşit ca din pământ şi a tăbărât pe mine toată liota asta de pisici sălbatice, prea mulţi ca un singur creştin să le poată ţine piept. Ca să fii împăcată, află că de astă dată nu ne ştim vinovaţi să fi luat niciun scalp, după cum de bună seamă n-o să ne ştim vinovaţi nici de a fi încasat vreun premiu pentru asta.

— Îţi mulţumesc, tată! Acum pot să le vorbesc de sus irochezilor cu inima împăcată. Sper că nici pe Harry nu l-a lăsat cugetul să lovească pe vreunul din ei?

— Ai vorbit întocmai ca o femeie bisericoasă, Hetty, aşa cum te-am ştiut totdeauna. Ai dreptate, nici pe Harry nu l-a lăsat cugetul. Ăsta-i adevărul adevărat!

— Eşti liber acum, Harry – spuse Hetty aruncând o privire sfioasă spre picioarele neferecate în lanţuri ale namilei de flăcău. N-ai nici frânghii, nici cătuşe care să-ţi rănească mâinile sau gleznele.

— Nu, Hetty. Firea îşi are cerinţele ei şi libertatea este şi ea ceva firesc. Picioarele par slobode, dar numai atât, fiindcă nu mă pot folosi de ele aşa cum aş vrea. Până şi copacii ăştia au ochi, da, chiar şi gură, căci dacă unchiaşul de lângă mine ori eu am încerca să facem un singur pas peste graniţele închisorii noastre, nici n-am apuca bine să ne luăm tălpăşiţa, că toată tabăra ar fi în picioare, şi, fie că ne place sau nu, patru sau cinci gloanţe ar zbura după noi, poftindu-ne cu tot dinadinsul să ne ţinem în frâu nerăbdarea.

— Cu atât mai bine, Harry – răspunse fata – e mai cuminte ca dumneata şi tata să staţi liniştiţi şi paşnici până ce voi apuca să vorbesc cu irochezii, pe urmă ai să vezi că totul o să meargă strună şi o să fim fericiţi. Aş vrea să nu mă însoţească nimeni, nici dumneata, nici tata. Lăsaţi-mă singură. Când o să pun toate

lucrurile la cale şi o să fiţi liberi să plecaţi, viu eu să vă dau de ştire.

Hetty vorbea cu un aer atât de firesc şi de serios, părea atât de convinsă c-o să reuşească, şi pe faţa ei se oglindea seninătatea unui suflet atât de curat şi de cinstit, încât amândoi ascultătorii se simţiră înclinaţi să-şi pună toată nădejdea în demersul ei, aşa cum nu s-ar fi întâmplat în alte împrejurări. De aceea nu încercară câtuşi de puţin s-o oprească, atunci când se hotărî în sfârşit să se despartă de ei, îndreptându-se spre grupul căpeteniilor ce ţineau ceva mai la o parte sfat, chibzuind în fel şi chip, de unde şi cu ce scop anume picase aşa din senin străina aceea în mijlocul lor.

După ce Susur Blând, pentru că e mai nostim, credem noi, să-i spunem aşa, se desprinsese de lângă prietena ei, Wah-ta-Wah se dusese lângă doi mingoşi mai în vârstă, care se purtaseră mai frumos cu ea de când irochezii o luaseră zălog, ba unul din ei, mai cu vază, se arătase gata s-o înfieze, dacă ar fi primit cumva să intre în rândul huronilor[11]. Alăturându-li-se celor doi, şireata delawară ştia c-au să caute s-o tragă de limbă. Wah-ta-Wah îşi însuşise prea bine obiceiurile poporului său, ca să-şi dea în vileag faţă de nişte bărbaţi străini părerile pe care o fată la vârsta ei putea să le aibă; natura o înzestrase cu un tact şi o abilitate datorită cărora reuşea să fie luată în seamă atunci când voia, fără a răni cumva mândria unor oameni cărora le datora supunere şi respect. Până şi indiferenţa ei simulată izbutea să stârnească curiozitatea, aşa că Hetty abia apucase să ajungă lângă tatăl ei, că fata delawară se şi văzu chemată cu un semn discret, dar plin de tâlc în mijlocul grupului de irochezi. Aceştia începură s-o descoasă, întrebând-o cine era însoţitoarea ei şi ce caută în tabără. Fata le împărtăşi faptul că, după cât îşi putuse da seama, Hetty nu era întreagă la minte, căutând mai curând să exagereze meteahna ei decât s-o micşoreze, apoi le spuse într-o doară motivul pentru care se încumetase a pătrunde în mijlocul duşmanilor. Cuvintele ei avură efectul aşteptat, urzind în jurul străinei un nimb de respect şi de sfinţenie, care, după cum constatase chiar ea, era cea mai bună pavăză pentru Hetty. Văzând că-şi atinsese scopul, Wah-ta-Wah se retrase deoparte şi, cu o duioşie de soră şi o grijă plină de gingăşie, se apucă să pregătească ceva de mâncare, s-o poată ospăta pe noua sa prietenă, atunci când Hetty va fi avut în sfârşit răgaz să îmbuce.

[11] Ramură a poporului irochez. (n.t.).

Tot timpul, însă, cât roboti, fata nu slăbi din ochi grupul celor strânşi la sfat, înregistrând orice schimbare în atitudinea căpeteniilor, orişice gest al lui Hetty şi cele mai neînsemnate împrejurări ce ar fi putut avea vreo înrâurire asupra propriei sale soarte ori a prietenei ei.

Îndată ce Hetty se apropie de grup, căpeteniile, cu un aer degajat şi politicos, vrednic de nişte oameni dintr-o lume mult mai aleasă, desfăcură cercul lor restrâns, ca s-o primească. Şi cum în preajmă se afla un copac prăbuşit, cel mai vârstnic dintre ei îi făcu liniştit semn, fetei, poftind-o să şadă, după care luă şi el loc lângă ea, binevoitor ca un părinte. Ceilalţi se rânduiră în jurul lor, demni şi plini de solemnitate. Fata care avea oarecare spirit de observaţie îşi dădu seama dintru început că abia aşteptau să le spună pentru ce venise. În momentul când deschise gura însă, bătrânul şef îl făcu semn părinteşte să mai zăbovească o clipă şi-i spuse unui subaltern mai tânăr s-o cheme şi pe Wah-ta-Wah în mijlocul lor, apoi rămase tăcut, în aşteptare. Întreruperea se datora faptului că şeful se dumerise dintr-o dată că aveau nevoie de un tălmaci, deoarece prea puţini dintre huronii de faţă înţelegeau de bine, de rău, limba engleză.

Wah-ta-Wah nu era de loc supărată că fusese chemată şi ea la discuţie, mai ales că i se încredinţase asemenea misiune. Îşi dădea seama c-ar fi fost vai de ea dac-ar fi încercat să înşele pe vreuna dintre căpetenii, dar era hotărâtă să folosească orice prilej, să recurgă la oricare din vicleşugurile ce şi le însuşise în mijlocul pieilor roşii, ca să le ascundă faptul că iubitul ei se afla pe aproape şi pricina pentru care acesta bătuse atâta cale. Cineva care n-ar fi fost familiarizat cu obiceiurile şi mijloacele unor oameni ce duceau o viaţă sălbatică nici n-ar fi bănuit măcar, sub privirile sfioase, ochii blânzi şi zâmbetul luminos al acestei tinere frumuseţi indigene, prezenţa de spirit, prudenţa, fermitatea, imboldurile nobile, profundul devotament şi abnegaţia de care este în stare o femeie când e în joc dragostea ei. În timp ce se îndrepta spre ei, bătrânii, de felul lor ursuzi, o priveau cu drag, întrucât nutreau ambiţia tainică de a altoi acest minunat lăstar pe trunchiul propriei lor seminţii, adopţiunea fiind deopotrivă recunoscută şi practicată de triburile din America, aşa cum a fost totdeauna în ţările unde naţiunea se supune unor legi de organizare civică.

Îndată ce Wah-ta-Wah se aşeză lângă Hetty, bătrânul şef o rugă s-o întrebe pe „frumoasa şi tânăra faţă palidă” ce anume o adusese printre irochezi şi cu ce puteau să-i fie de folos.

— Spune-le, Susur Blând, cine sunt; mezina lui Thomas Hutter, cel mai vârstnic dintre cei doi prizonieri, stăpânul castelului şi arcei şi omul cel mai îndreptăţit, totodată, să se socotească stăpân peste uscatul şi apele acestor coclauri, ca unul ce a trăit, a vânat şi a pescuit o viaţă întreagă pe meleagurile astea. Împărtăşindu-le tot ce ţi-am spus, au să-şi dea seama cine e Thomas Hutter. Arată-le apoi că am venit aci să-i conving că nu trebuie să se răzbune nici pe tata şi nici pe Harry, ci să-i lase mai bine să plece nestingheriţi şi să se aibă cu ei ca fraţii, iar nu ca nişte duşmani. Spune-le lămurit toate astea, Susur Blând, nu-ţi fie teamă nici pentru mine, nici pentru tine, dragă fată, pentru că Dumnezeu ne are în paza lui.

Wah-ta-Wah îi împlini întocmai dorinţa, având grijă să tălmăcească vorbele ei cât mai exact în graiul irochez, pe care îl vorbea tot atât de bine ca şi limba maternă. Şefii ascultară gravi toate lămuririle preliminare. Doi dintre ei, care ştiau puţin englezeşte, confirmară prin ocheade pline de înţeles aruncate pe furiş celorlalţi că tălmaciul îşi făcuse conştiincios datoria.

— Şi acum, Susur Blând – rosti Hetty, când îi făcură semn să urmeze – te-aş ruga să le împărtăşeşti, cuvânt cu cuvânt, tot ce am să-ţi spun. Întâi şi întâi arată-le că tata şi cu Harry au venit aici ca să adune cât mai multe scalpuri, deoarece precum se ştie câinele de guvernator şi colonia plătesc cu bani gheaţă orişice scalp, fie de bărbaţi, fie de femei, de oameni în toată firea sau de copii, şi lăcomia lor de bani a fost atât de puternică, încât inimile lor slabe nu li s-au putut împotrivi. Spune-le toate astea, dragă fată, aşa cum le-ai auzit din gura mea, vorbă cu vorbă.

Wah-ta-Wah pregetă să tălmăcească aidoma cuvântarea ei, aşa cum fusese rugată, însă observând privirile schimbate de cei doi războinici care ştiau ceva englezeşte şi temându-se ca nu cumva cunoştinţele lor în această privinţă să fie mai întinse decât şi-ar fi putut închipui ea, se văzu nevoită să se supună dorinţei lui Hetty. Împotriva aşteptărilor unui om civilizat, mărturisirea motivelor şi intenţiilor cu care veniseră cei doi prizonieri, nu avu niciun efect deosebit asupra ascultătorilor, cel puţin judecând după expresia lor. Probabil că pentru dânşii era o faptă lăudabilă, şi cum niciunul dintre ei n-ar fi pregetat s-o săvârşească, nu puteau, desigur, s-o condamne nici când o făcea altcineva.

— Şi acum, Susur Blând – rosti Hetty, băgând de seamă că prima parte a cuvântării ei fusese pe deplin înţeleasă de căpetenii – aş vrea să le mai spui ceva. Dânşii ştiu că tata şi cu

Harry n-au apucat să-şi ducă planurile la îndeplinire, aşa că n-au de ce să fie supăraţi pe ei, de vreme ce n-au făcut nimănui niciun rău. Dacă le-ar fi ucis femeile şi copii lor, am impresia că situaţia nu s-ar fi schimbat cu nimic, ba chiar îmi vine a crede că ceea ce mă gândesc să le spun acum ar fi avut poate mai mare greutate dacă răul ar fi fost săvârşit. Mai întâi întreabă-i dacă ştiu că există un Dumnezeu care domneşte peste tot pământul?

Auzind această întrebare, Wah-ta-Wah o privi puţin nedumerită, întrucât ideea existenţei Marelui Spirit sălăşluia în mintea oricărei fecioare indigene. Fata repetă la rândul ei întrebarea silindu-se s-o tălmăcească vorbă cu vorbă, şi primi un răspuns afirmativ, rostit cu gravitate.

— Bine – se arătă mulţumită Hetty – atunci îmi va fi mai uşor să-i conving. Marele Spirit, cum îi spuneţi voi lui Dumnezeu, a poruncit să se scrie o carte pe care noi o numim biblia. Uite, am adus cu mine una din aceste cucernice cărţi şi te-aş ruga să le spui căpeteniilor că vreau să le citesc din sfântă scriptură.

Isprăvind de vorbit, Hetty scoase cu evlavie o mică biblie englezească din învelitoarea ei de pânză groasă, umblând cu ea cu acel adânc respect pe care un catolic l-ar fi manifestat faţă de o relicvă sfântă. În timp ce ea era ocupată cu treaba asta, mingoşii n-o slăbiseră o clipă din ochi pândindu-i fiece mişcare şi când volumaşul ieşi în sfârşit la iveală, doi, trei dintre ei scoaseră un strigăt uşor de uimire. Hetty îl flutură triumfătoare sub ochii lor, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca vederea lui să facă o minune. Apoi, fără să se arate cumva nedumerită, ori dezamăgită de scepticismul huronilor, se întoarse din nou spre Wah-ta-Wah spre a-i tălmăci mai departe vorbele.

— Asta-i o carte sfântă, Susur Blând – îi explică ea – şi fiece cuvânt, fiece rând, verset ori capitol vine de la Dumnezeu!

— De ce Mare spirit nu asta trimis carte piele roşie? întrebă îndrăzneaţă Wah-ta-Wah, cu aerul cel mai firesc din lume.

— De ce? răspunse Hetty, oarecum încurcată de întrebarea aceasta la care nu se aştepta. De ce?… Ah! Uite de ce: pentru că pieile roşii nu ştiu să citească.

Chiar dacă Wah-ta-Wah nu va fi găsit explicaţia satisfăcătoare nu stărui totuşi, gândindu-se că nu e ceva prea important. Dând din cap în semn de încuviinţare aşteptă liniştită înlănţuirea argumentelor inimoasei feţe palide.

— Poţi să le spui căpeteniilor că pretutindeni în cartea asta stă scris să fim iertători faţă de duşmanii noştri, să ne purtăm cu ei ca şi cum ne-ar fi fraţi buni şi să nu lovim niciodată în semenii

noştri, nici din răzbunare nici din vreo altă pornire pătimaşă. Te simţi în stare să le spui toate astea în aşa fel ca să înţeleagă?

— Spui bine eu tot, dar asta nu uşor ţelegi.

Wah-ta-Wah împărtăşi cât putu mai desluşit tâlcul cuvintelor rostite de Hetty indigenilor care ascultau numai urechi, în timp ce pe faţa lor se zugrăvea o uimire egală cu surpriza pe care ar manifesta-o un american din timpurile noastre când i-ar spune cineva că marele conducător modern, a cărui fire din păcate e atât de schimbătoare, al destinelor omeneşti, opinia publică, s-ar putea să greşească. Totuşi, unul sau doi dintre ei, care avuseseră prilejul să stea de vorbă cu misionarii, le dădură câteva lămuriri, după care grupul aşteptă din nou cu toată atenţia încordată să vadă ce voia să le mai spună fata. Înainte de a lua iarăşi cuvântul, Hetty o întrebă stăruitor pe Wah-ta-Wah dacă într-adevăr căpeteniile o înţeleseseră pe deplin şi primi un răspuns în doi peri cu care trebui să se mulţumească.

— Acum aş vrea să le citesc acestor irochezi câteva versete din carte, pe care cred că-i bine să le cunoască şi ei – spuse ea, care luă dintr-o dată un aer grav şi plin de solemnitate în momentul când începu lectura, şi să ia seama că vorbele astea sunt rostite chiar de Marele Spirit. Întâi şi-ntâi iată ce vă porunceşte el: „Iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuţi”. Tălmăceşte-le asta, Susur Blând.

— Pentru piele roşie asta faţa palida nu aproapele eşti – îi întoarse vorba tânăra delawară cu o fermitate pe care n-o pusese niciodată până atunci în răspunsurile ei. Nu trebuie spune altceva şef.

— Nu trebuie să uiţi, dragă fată, că astea sunt cuvintele Marelui Spirit, şi că şefii sunt datori să le dea ascultare, la fel ca toată lumea. Iată a doua poruncă: „Dacă te loveşte cineva peste obrazul drept, întoarce-l şi pe celălalt”.

— Asta cum? se repezi să întrebe Wah-ta-Wah.

Hetty o lămuri, spunându-i că potrivit acestei porunci niciodată nu trebuie să primeşti cu inimă rea o jignire, ci mai curând să fii oricând gata de a suferi şi alte neajunsuri din partea celui care te-a lovit.

Nu mai e nevoie, credem, să-i arătăm cititorului ce vâlvă stârniră aceste îndatoriri printre indigeni pentru care era lege sfântă să nu uite niciodată o binefacere, nici să ierte cumva o insultă. Din fericire, explicaţiile pe care le dăduse mai înainte Wah-ta-Wah pregătiseră cugetul huronilor, făcându-i să se aştepte în fiece clipă să audă numai lucruri cu totul neobişnuite,

şi dacă multe din aceste lucruri li se părură paradoxale şi lipsite de orice temei, ele îşi aflară, totuşi, justificare în ochii lor în faptul că fata era înzestrată cu o minte cu totul deosebită de a majorităţii fiinţelor omeneşti. Printre ei însă erau vreo doi mai în vârstă care mai auziseră asemenea cuvântări din gura misionarilor şi care ar fi dorit să aibă un pic de răgaz să continue discuţia asta pentru ei atât de curioasă.

— Asta este cartea cea înţeleaptă a feţelor palide? întrebă unul dintre şefi, luând volumul din mâinile lui Hetty care i-l dădu fără nicio împotrivire. Asta este legea după care fraţii noştri albi se bat cu pumnii în piept, în tăcere?

Wah-ta-Wah, căreia îi fusese adresată întrebarea, răspunse că da, aşa era, adăugând apoi că atât francezii sau canadienii, cât şi englezii din provinciile britanice recunoşteau deopotrivă autoritatea ei şi ziceau, chipurile, că îi păzesc rânduielile.

— Spune tinerei mele surori – grăi huronul uitându-se în ochii fetei delaware – că voi dezlega limba, spre a rosti câteva cuvinte.

— Şef irochez vrei vorbeşti prieten, faţa palidă asculţi, tălmăci Wah-ta-Wah.

— Mă bucur să-l ascult! exclamă Hetty. Dumnezeu i-a înmuiat inima şi poate c-o să-i dea drumul tatei şi lui Harry să plece.

— Asta este legea – urmă şeful huron – care porunceşte feţelor palide să facă bine celor ce-i lovesc iar dacă unul din fraţii lor le cere puşca, să fie gata să-i dea şi cornul cu pulbere.

— Nu, nu aşa – protestă cu aprindere Hetty, când i se tâlcuiră spusele lui. Nicăieri în cartea asta nu se pomeneşte un cuvânt despre asemenea arme; praful de puşcă şi gloanţele sunt lucruri nelegiuite înaintea Marelui Spirit.

— Atunci, de ce feţele palide se folosesc de ele? Ei vin din zarea lui soare răsare, cu scripturilor în mână şi învaţă feţele roşii să citească; cum se întâmpla atunci că ei sunt cei dintâi care uită vorbele rostite de gura lor? Niciodată nu sunt mulţumiţi cu ce le dau pieile roşii: ei plătesc cu aur scalpurile femeilor şi copiilor iar dacă noi luăm cumva scalpul unui războinic ucis pe câmpul de bătaie, în luptă dreaptă, suntem nişte fiare. Numele meu este Rivenoak[12].

Nu mai e nevoie să spunem că auzind această zdrobitoare întrebare rostită lămurit în graiul său, căci şi de astă dată Wah-ta-Wah îşi făcu datoria conştiincios, ba chiar cu mai multă

[12] Stejarul Despicat (n.t.)

sârguinţă ca înainte, Hetty rămase încremenită de uimire.

— Ce să le spun, Susur Blând? o rugă ea cu lacrimi în ochi. Ştiu bine că tot ce le-am citit din carte e adevărat, şi totuşi, s-ar părea că nu-i aşa, judecând după faptele celor cărora cartea asta le-a fost dată?

— Asta dreptate la feţe palide – îi răspunse Wah-ta-Wah ironică – bun eşti numai unu oameni, rea eşti alt oameni.

— Nu, nu, adevărul nu poate să aibă două chipuri. În vecii vecilor, nu, Susur Blând.

— Fata delawara, săraca, ea părut totul poate eşti la feţe palide – îi întoarse vorba cealaltă cu răceală. Una dată spus eşti alb, una dată spus eşti negru.

Hetty era din ce în ce mai încurcată, şi până la urmă, cuprinsă de spaimă la gândul că viaţa tatălui ei şi a lui Harry s-ar putea să fie la ananghie din vina ei, izbucni în lacrimi. Asta reuşi să alunge orice urmă de neîncredere ori de ironie din inima delawarei. Îmbrăţişând-o pe Hetty care plângea cu hohote, Wah-ta-Wah se sili să-i aline supărarea cu duioasele ei dovezi de compătimire, balsam pe care numai o femeie ştie să-l folosească.

— Nu plâns, tu, asta, nu plâns – murmură ea, ştergându-i lacrimile de pe faţă. De ce aşa tu necăjit? Nu tu asta carte făcut daca ea nu drept spui; şi nu tu făcut feţe palide, daca ei dracului eşti; şi piele roşie dracului eşti şi faţa palidă dracului eşti, nu asta unu bun şi asta altu rău. Şef el asta ştii.

Hetty se potoli curând după acel potop de lacrimi şi începu iarăşi a chibzui, cu toată osârdia inimii sale curate, cum să facă să-şi atingă scopul. Văzând că şefii indieni, cu mutrele lor morocănoase, stăteau mai departe strânşi în jurul ei fără s-o slăbească o clipă din ochi, se gândi că poate dacă ar încerca din nou să le deschidă capul şi să le arate unde-i dreptatea, s-ar putea ca de astă dată încercarea ei să fie încununată de succes.

— Ascultă, Susur Blând – rosti ea, silindu-se să-şi stăvilească lacrimile. Explică-le căpeteniilor că orişice ar face oamenii răi, dreptatea rămâne dreptate şi nimeni nu poate să săvârşească o ticăloşie fără să-şi primească pedeapsa, sub cuvânt că asemenea ticăloşii ar mai fi făptuit şi alţii, mai înainte. Aşa spune scriptura şi legea asta are acelaşi temei şi pentru pieile roşii ca şi pentru feţele palide.

— Asta lege nu eu auzit niciodată delawari ori irochezi – răspunse Wah-ta-Wah căutând s-o mângâie. Nu bine spus şef asta lege, spus tu alta ei poţi crezi.

Wah-ta-Wah se pregătea totuşi să tălmăcească mai departe

cuvintele ei, când simţi c-o bate pe umăr cineva şi întorcându-se dădu cu ochii de cel mai vârstnic dintre şefi. Abia atunci băgă de seamă că Hutter şi Harry se apropiau de grup escortaţi de unul dintre războinici, care la un moment dat se desprinsese din cerc. Înţelegând că feţele palide urmau să ia de asemenea parte la discuţie, Wah-ta-Wah îşi înghiţi vorbele, obişnuită să se supună fără a crâcni, ca toate femeile pieilor roşii. Câteva clipe mai târziu cei doi prizonieri stăteau faţă în faţă cu căpeteniile irochezilor.

— Fata mea – spuse cel mai bătrân dintre şefi întorcându-se către delawară – întreabă-l pe omul ăsta cu barba sură de ce a venit la noi în tabără?

Wah-ta-Wah tălmăci întrebarea, în englezeasca ei cam scâlciată, nu chiar atât de scâlciată totuşi ca Hutter să n-o înţeleagă. Bătrânul era un om dintr-o bucată şi prea dârz din fire ca să caute a scăpa de urmările faptelor sale, şi cunoştea prea bine părerile mingoşilor, ca să nu-şi dea seama că n-ar fi avut nimic de câştigat vorbindu-le, după cum nu era nici lipsit de bărbăţie ca să tremure în faţa mâniei lor. Aşa că fără să stea mult în cumpănă mărturisi cinstit cu ce gânduri debarcase, justificând încercarea lui numai prin faptul că autorităţile plăteau din gros pentru scalpuri. Această sinceră mărturisire fu primită cu vădită satisfacţie de irochezi, nu atât pentru că în felul acesta ieşea în vileag superioritatea lor din punct de vedere moral, cât mai ales fiindcă reuşiseră să captureze un om care merita într-adevăr atâta osteneală şi pe care-l puteau lua drept ţintă a răzbunării lor.

După ce toate întrebările lor primiră un răspuns, căpeteniile se îndepărtară fără un cuvânt, ca şi cum ar fi socotit răfuiala încheiată. Toate dogmele despre care le vorbise Hetty nu avuseseră nicio înrâurire asupra acestor oameni. Hetty şi Wah-ta-Wah rămaseră, aşadar, singure cu Hutter şi Harry; nimeni nu şi-ar fi închipuit în momentul acela că s-ar fi aflat în preajmă vreo pereche de ochi la pândă, când, de fapt câteşipatru erau păziţi cu cea mai mare străşnicie. Amândoi bărbaţii se gândeau tot timpul cum să facă să găsească un mijloc de scăpare, şi, fără să se fi schimbat vreo vorbă între ei, fiecare îşi dădea prea bine seama de zădărnicia oricărei tentative în cazul când n-ar fi fost bine chibzuită şi pusă în aplicare cu cea mai mare promptitudine. Şi cum stăteau de o bucată de vreme în tabără şi aveau amândoi un spirit de observaţie destul de ascuţit, observaseră, bineînţeles, că Wah-ta-Wah era şi ea într-un fel ostatică.

Bizuindu-se pe acest lucru, Hutter îşi îngădui să vorbească de faţă cu ea mult mai deschis decât ar fi făcut-o altminteri, lăsând deoparte prudenţa. Harry îi urmă exemplul şi nu se mai osteni să-şi pună lacăt la gură.

— N-am să te cert, Hetty, pentru că ai venit aici cu gânduri bune, dar nu prea înţelept cumpănite, spuse moş Hutter, aşezându-se lângă copila lui şi luându-i mâna, cu o duioşie pe care omul ăsta de obicei ursuz o avea numai faţă de ea. Spune-mi mai bine dacă Vânătorul de Cerbi ne-a trimis vorbă cumva sau dacă a pus ceva la cale să ne scape?

— Da, asta ne interesează în primul rând! se amestecă şi Harry. Dacă ai putea să ne ajuţi, fetiţo, să ne depărtăm aşa, la vreo jumătate de milă de tabără ca să meargă treaba strună sau măcar la un sfert de milă, încolo las' pe mine. Poate că unchieşul o fi având nevoie de mai mult, dar pentru un găligan ca mine în floarea tinereţii ajunge şi atât.

Hetty se uita mâhnită când la unul când la celălalt, gândindu-se că n-are ce să răspundă la întrebarea nesinchisitului Harry.

— Tată – rosti ea, în cele din urmă – nici Vânătorul de Cerbi şi nici Judith habar n-au avut că vreau să vin aici, până în clipa când am părăsit arca. Atâta pot să vă spun că se temeau ca nu cumva irochezii să-şi întocmească o plută pentru a încerca să ia cu asalt castelul; aşadar, deocamdată se gândesc mai mult cum să-l apere decât să vină în ajutorul vostru.

— Nu, nu, nu – protestă Wah-ta-Wah, cu jumătate de voce însă şi cu capul în pământ, ca nu cumva cei ce stăteau la pândă să observe că vorbea. Nu, nu, nu, Vânător de Cerbi nu asta om eşti. El nu asta gândeşti apărat, când prieten primejdie eşti. Întâi el ajute altu om, pe urmă ajute castel.

— Sună frumos, moş Tom, nu-i aşa? prinse a râde Harry, făcându-i unchiaşului cu ochiul; el însă nu era atât de prudent ca să coboare glasul. Daţi-mi o indigenă ageră la minte cum e fata asta şi vă spun drept, aş fi în stare să mă iau la trântă şi cu dracul, dacă nu cumva m-aş lua mai întâi la trântă cu un irochez.

— Nu tare vorbit – interveni fata – mult irochez vorbeşti englezesc, toţi avut urechi englezesc.

— Ne eşti prietenă, copilă? o întrebă Hutter care lua parte la discuţie cu tot mai multă însufleţire. Dacă da, fii sigură că vei fi din plin răsplătită; nimic n-o să fie mai lesne decât să te trimitem înapoi, acasă, dacă vom izbuti să te luăm cu noi. Să avem numai la îndemână arca şi bărcile şi ai să vezi că tot noi o să fim mari şi tari peste lac, oricâţi indieni ar veni din Canada să ne ia cu asalt.

Numai cu tunurile ne-ar mai putea scoate din castel, după ce ne vom fi întors acolo.

— Tată – spuse Hetty – Judith se gândea să spargă cufărul cel mare, crezând c-o să găsească înăuntru ceva cu care să-ţi poată răscumpăra libertatea.

O umbră învălui ochii lui Hutter la auzul acestui lucru; bătrânul începu să bombăne supărat.

— De ce nu el cufăr spart? se amestecă în vorbă delawara. Viaţa scump mai cufăr vechi, scalp scump mai cufăr vechi, vechi. Dacă nu asta cufăr spargi, Wah-ta-Wah nu ajuţi el fugi.

— Habar n-ai ce-mi ceri. N-aveţi niciun dram de minte amândouă, mai bine nu vă băgaţi nasul unde nu vă fierbe oala. Ascultă, Harry, ştii că nu-mi plac de loc mutrele astea liniştite ale irochezilor. Tare mă tem c-or fi clocind ceva în mintea lor, aşa că de vrem să facem o treabă, s-o facem cât mai repede. Ce crezi, ne putem bizui pe fata asta irocheză?

— Uite ce – îi tăie îndată vorba Wah-ta-Wah, cu o mutră încruntată ce arăta cât de mult cântăreau pentru ea spusele astea. Wah-ta-Wah nu irochez eşti, delawar eşti tot, inima delawar, simţeşti delawar. Şi ea prizonier eşti. Prizonier ajuţi prizonier. Nu bun acum vorbeşti mult. Fata stai tata, Wah-ta-Wah vii asta prieten vezi, el tot om cum trebuie părut, spus atunci cum faci.

Cuvintele de mai sus fură rostite în şoaptă dar desluşit şi într-un fel care îi tulbură pe toţi. Isprăvind, Wah-ta-Wah se ridică şi se depărtă de ei, îndreptându-se spre coliba în care locuia, ca şi cum puţin i-ar fi păsat de soarta celor trei feţe palide.

Capitolul XII

I-am părăsit pe locatarii castelului şi ai arcei cufundaţi într-un somn adânc. E drept că peste noapte şi Vânătorul de Cerbi şi delawarul se sculară în vreo două rânduri să-şi arunce ochii peste faţa liniştită a lacului şi văzând că nu se simte nimic, se băgară iar în culcuş şi dormiră tun ca unii ce nu se puteau lipsi chiar atât de uşor de repaosul firesc. La revărsatul zorilor, Vânătorul se trezi cel dintâi şi începu să se pregătească pentru ziua ce se înfiripa lăsându-l pe prietenul său, care în ultima vreme nu avusese de loc parte de nopţi tihnite şi întremătoare, să doarmă netulburat până ce soarele se ridică de o suliţă pe cer. Judith se sculă şi ea mai târziu ca de obicei întrucât în

primele ceasuri din noapte nu prea apucase să închidă ochii nici să se odihnească. Înainte ca astrul zilei să fi împânzit cu razele sale colinele din vest, toată lumea fu în picioare; nici chiar pe tânărul delawar care se dedulcise cu somnul nu-l mai rabdă inima să lenevească în aşternut după ce uriaşul izvor de lumină cuprinse toată zarea.

Chingachgook se dichisise tocmai îmbrăcând costumul cu care bătea de obicei potecile pădurii, când Vânătorul de Cerbi intră în cabină şi-i aruncă nişte haine de vară de-ale lui Thomas Hutter, croite fără niciun şart, însă uşoare.

— Mi le-a dat Judith să ai cu ce să te îmbraci, Şarpe – spuse el azvârlindu-i gherocul şi pantalonii la picioare – să nu te ia la ochi când te-or vedea aşa împopoţonat şi spoit ca pentru război.

Chingachgook se uită scârbit la straiele pe care i le adusese, dar îşi dădu numaidecât seama că-i mai cuminte să umble aşa travestit, chiar dacă nu părea convins că era într-adevăr necesar s-o facă. Prezenţa unui indigen în castel sau în preajma acestuia, fireşte că le-ar fi dat de gândit irochezilor care ar fi început s-o bănuiască pe ostatica lor. Mai bine îmbrăcat aşa, chibzui el, decât să dea greş cumva încercarea de a-şi scăpa logodnica, şi după ce răsuci un timp în mâini veşmintele aduse, cercetându-le cu un fel de ironie, deşi părea cât se poate de serios, şeful delawar se apucă să le îmbrace cu o stângăcie simulată, îndărătnic aşa cum poate fi un tânăr indian când se vede nevoit să-şi schimbe costumul cu straiele lumii civilizate, fără a pregeta totuşi să asculte îndrumările prietenului său; în cele din urmă, aşa cum arăta înţolit, numai culoarea pielii îi mai putea da în vileag obârşia. Aerul stângaci pe care-l avea delawarul în straiele de împrumut aduse de câteva ori peste zi un surâs pe buzele Vânătorului de Cerbi care abia se stăpâni să nu facă vreo glumă pe socoteala acestui lucru aşa cum de bună seamă ar fi făcut orice om alb într-o împrejurare ca asta; demnitatea unui şef de trib, mândria lui de indigen ce intra pentru prima oară în foc ar fi fost rănită de asemenea glumă care în orice caz nu-şi avea locul în impasul în care se aflau cu toţii.

Când se întâlniră la gustarea de dimineaţă, cei trei insulari, dacă-i putem numi aşa, erau tăcuţi câteşitrei, încruntaţi şi gânditori. Judith se vedea după ochi că petrecuse o noapte agitată, iar cei doi bărbaţi priveau în faţă viitorul, căutând să ghicească întâmplările nebănuite pe care le vor mai avea de întâmpinat. Tot timpul mesei fata şi Vânătorul de Cerbi abia dacă schimbară câteva cuvinte politicoase, fără să sufle însă niciun

cuvânt în legătură cu situaţia în care se găseau. Până la urmă, totuşi, Judith, care era peste măsură de îngrijorată şi care tocmai de aceea căuta să fie mai drăguţă cu însoţitorii săi ca de obicei, aduse vorba despre ceea ce o frământa, mărturisindu-le astfel fără să vrea că toată vremea se gândea numai la asta aşa, încât nici somnul nu se mai lipea de ea.

— Ar fi îngrozitor, Vânătorule – rosti din senin Judith – dacă tata sau Hetty ar păţi ceva! Nu putem sta aşa cu mâinile în sân, lăsându-i la cheremul irochezilor, fără să facem nimic ca să le venim în ajutor.

— Sunt gata, Judith, să le vin în ajutor şi nu numai lor ci oricărui om care ar fi la ananghie, dacă aş vedea vreun mijloc s-o fac. Ştii foarte bine, poate mai bine ca oricine chiar, că nu-i glumă să încapi din mâinile lor, când ai pus la cale un plan cum e cel pe care îl aveau Hutter şi Harry atunci când au debarcat pe ţărm. Nu i-aş dori nici celui mai crâncen duşman al meu să ajungă într-o situaţie ca asta, cu atât mai puţin unor oameni cu care am călătorit, am mâncat şi am dormit împreună. Ai cumva vreo idee pe care Şarpele şi cu mine s-o putem aduce la îndeplinire?

— Nu cunosc alt mijloc să-i scăpăm decât cumpărând bunăvoinţa irochezilor. Sunt slabi de înger când e vorba de daruri şi cred că avem cu ce-i îmbia, ca să le dăm de gândit că ar fi totuşi mai bine să plece de aici încărcaţi cu tot felul de lucruri ce în ochii lor au mare preţ, decât cu nişte bieţi prizonieri săraci; bineînţeles dacă vor fi vrând cumva să-i ia cu ei.

— Ideea dumitale e foarte bună, Judith, într-adevăr, dacă duşmanul poate fi cumpărat, şi cred că am putea găsi şi lucrurile cu care să-l câştigăm. Tatăl dumitale are o casă iscusit întocmită şi cu toate înlesnirile trebuincioase deşi mă tem că nu prea sunt multe scule de preţ cu care să putem acoperi răscumpărarea. De pildă arma asta căreia dânsul îi spune „Cerbucid”, îmi închipui că face destule parale, şi bănuiesc că s-o fi găsind pe aci şi vreun butoiaş cu pulbere, care ar trage greu la cântar, însă, vezi dumneata, nu-i chiar aşa uşor să răscumperi doi ostatici cu câteva fleacuri... În afară de asta...

— În afară de asta? îl zori Judith nerăbdătoare, observând că celălalt şovăia de teamă, probabil, să nu-i zdrobească inima sub o povară şi mai mare.

— Vezi dumneata, Judith, francezii au pus şi ei premii pe scalpuri, întocmai ca şi autorităţile noastre şi preţul ce-l plătesc pentru două scalpuri e destul de mare ca să-ţi poţi cumpăra o

puşcă şi un corn cu pulbere, deşi nu cred să fie pe undeva o armă atât de grozavă cum e „Cerbucid”. Oricum, de cumpărat tot au să-şi poată cumpăra o puşcă şi pulbere din prisos, şi cum pieile roşii nu se pricep la arme de foc, nu sunt în stare să deosebească o flintă de soi de o rablă.

— Îngrozitor! murmură Judith, înspăimântată de sângele rece cu care Vânătorul privea de obicei lucrurile. Dar ai uitat rochiile mele, Vânătorule, cred că văzându-le, femeilor irocheze le-ar lăsa gura apă.

— Nici vorbă că s-ar uita cu jind la ele, Judith, nu mă îndoiesc – îi răspunse tânărul. Eşti chiar aşa sigură însă c-o să te poţi despărţi cu inima uşoară de gătelile dumitale atât de mândre? Mulţi s-au crezut viteji până în clipa când au dat ochi cu primejdia. Am mai cunoscut apoi alţii care se socoteau miloşi, în stare să-şi dea şi cămaşa de pe ei ca să îmbrace un om sărac, lăcrămând numai cât auzeau pomenindu-se de necazurile altora, dar ai căror pumni s-au strâns ca o nucă atunci când a fost vorba să renunţe la un lucruşor cât de mic. Şi pe urmă dumneata, Judith, eşti o fată frumoasă, ca o zână de frumoasă, aşa cum oricine îşi poate da seama de la prima vedere şi toată lumea ştie că de obicei făpturile încântătoare ca dumneata ţin la dichisurile lor cu care îşi împodobesc frumuseţea.

Cuvintele măgulitoare pe care tânărul le spusese despre farmecele fetei erau bine venite pentru a şterge cumva impresia lăsată de neîncrederea lui în devotamentul filial al lui Judith. Să fi fost altcineva în locul Vânătorului de Cerbi, complimentul ar fi trecut probabil nebăgat în seamă, covârşit de indignarea pe care ar fi stârnit-o asemenea îndoieli; sinceritatea neşlefuită cu care Vânătorul îşi mărturisea îndeobşte gândurile avea însă un farmec al ei pentru Judith, şi cu toate că i se aprinseră obrajii şi-n ochii săi scăpăraseră fulgere o clipă, fata nu găsi în inima ei destulă tărie ca să poată fi cu tot dinadinsul supărată pe tânărul vânător al cărui suflet părea atât de curat şi plin de omenie.

— Pesemne că părerile bune le păstrezi pentru fetele delaware, Vânătorule, dacă gândeşti într-adevăr aşa despre oamenii albi la faţă ca şi dumneata – zise dânsa, în glumă. Pune-mă însă la încercare: dacă o să observi cumva că-mi pare rău după niscai panglici sau pene, mătăsuri ori mai ştiu cu ce alte scumpeturi, atunci n-ai decât să crezi ce vrei despre mine, şi să spui rituos ce gândeşti.

— Aşa e şi drept! Nu există lucru mai rar pe lume decât un om cu adevărat drept! Aşa spune Tamenund cel înţelept profet al

delawarilor şi probabil că asta e şi părerea tuturor celor ce au ocazia să vadă, să vorbească şi să trăiască în mijlocul oamenilor. Îmi place omul drept, Şarpe; ochii lui nu sunt niciodată întunecaţi când îşi priveşte duşmanii, iar faţă de prieteni sunt totdeauna luminoşi şi strălucitori. El ştie să-şi folosească mintea pe care i-a hărăzit-o Dumnezeu , şi o foloseşte cunoscând datoria ce-o are de a vedea şi desluşi lucrurile aşa cum sunt ele, şi nu cum ar dori să fie. Găseşti la tot pasul oameni care singuri se socotesc drepţi, dar ce lucru rar, ce lucru minunat e să te întâlneşti cu cei ce sunt cu adevărat drepţi.

— Aşa e, Vânătorule – încuviinţă Judith – şi sper ca în părerea pe care ţi-o vei face despre mine să te ştiu călăuzit de dragostea dumitale de dreptate. Şi mai ales aş vrea să judeci totul cu mintea dumitale, iar să nu dai crezare născocirilor pe care un palavragiu ca secătura de Harry ar putea să ţi le îndruge, ca să ponegrească faţă de dumneata o fată ale cărei păreri în privinţa persoanei şi chipului dumitale întâmplător nu se potrivesc cu părerile unui zevzec înfumurat ca el.

— Părerile lui Harry cel Pripit nu sunt pentru mine literă de evanghelie, Judith, dar atât mai rău pentru el dacă nu are ochi să vadă şi urechi să audă – răspunse grav Vânătorul.

— Ajunge! exclamă Judith cu o privire încărcată de fulgere, roşindu-se până în vârful urechilor. Mai bine să vorbim despre tata să vedem cum am putea să-l scăpăm. Aşa e cum ai spus dumneata, Vânătorule. Mă tem că pieile roşii n-au să le dea drumul cu una, cu două prizonierilor, decât momindu-i cu ceva mai de preţ decât podoabele mele, puşca tatei şi cornul cu pulbere, luate la un loc. Mai e, însă, şi cufărul.

— Da, mai e şi cufărul, cum zici, Judith. Tatăl tău ţi-a spus vreodată ce trebuie să faci cu el?

— Niciodată. S-o fi gândit pesemne că lacătele şi ferecătura lui de oţel sunt destul de solide ca să nu mai fie nevoie să fie păzit.

— N-am mai văzut încă un cufăr ca ăsta, atât de meşteşugit lucrat – spuse Vânătorul de Cerbi, apropiindu-se de obiectul cu pricina pe care se aşeză ca să-l poată cerceta mai amănunţit. Chingachgook, ăsta nu cred să fie lemn din pădurile cutreierate de noi! Nu pare să fie nuc negru, deşi e la fel de arătos, ba poate chiar mai mult, să nu fi fost afumat şi lovit peste tot.

Delawarul se apropie şi el, pipăi cufărul, cercetă fibrele lemnului, încercă să-l zgârie cu un cui şi-şi trecu mâna, curios, peste benzile de oţel, lacătele grele şi peste toată ferecătura atât de ciudată a lăzii masive, care pentru el erau tot atâtea

lucruri noi.
— Nu, aşa ceva nu se pomeneşte în pădurile de pe aceste plaiuri – continuă Vânătorul de Cerbi. Am văzut stejari, cunosc două soiuri de paltini, ulmi, tei, mai multe neamuri de nuci, şi tot ce se cheamă copac are o culoare şi poate fi lemn meşterit în fel şi chip, niciodată însă nu mi-a fost dat să întâlnesc un lemn ca ăsta! Judith, ajunge cufărul, cred, ca să răscumperi libertatea tatălui dumitale, căci irochezii nu-s chiar atât de curioşi cum se arată a fi îndeobşte celelalte piei roşii, cu atât mai puţin ar fi curioşi să ştie din ce fel de lemn e făcut.
— Mă gândesc că am putea încheia târgul la un preţ mai potrivit, Vânătorule. Lada e ticsită cu lucruri şi cred că-i mai bine să dăm jumătate din ea decât să dăm tot. Şi pe urmă tata, nu ştiu pentru ce, dar ţinea ca la ochii din cap la cufărul ăsta.
— Cred că ţine mai mult la ce se află înăuntru, decât la cufăr în sine, judecând după felul cum l-a ferecat pe dinafară ca să-l păzească. Văd că are trei lacăte, Judith; unde sunt cheile?
— Nu-mi amintesc să fi dat de ele vreodată şi totuşi trebuie să fie pe undeva, fiindcă Hetty spune că l-a văzut de multe ori deschis.
— Cheile nu stau în aer, fată dragă, şi nici nu plutesc pe apă; nici oamenii nu sunt în stare de aşa ceva; din moment ce există o cheie, trebuie să fie şi un loc unde-i păstrată.
— Ai dreptate şi nu se poate să nu-l găsim, dacă vom căuta cu tot dinadinsul.
— Asta cred c-ar fi mai degrabă datoria dumitale, Judith, numai şi numai a dumitale. Cufărul este al dumitale sau al tatălui dumitale, şi după cât ştiu, Hutter e părintele dumitale nu al meu. Când stăpânul unei capcane, al unui cerb sau al unei bărci lipseşte, ruda sa cea mai apropiată trebuie să-i ţină locul, după toate legile pădurii. Aşa că te lăsăm pe tine să hotărăşti dacă ne este îngăduit sau nu să deschidem cufărul.
— Nu-ţi închipui, cred, sau cel puţin nădăjduiesc lucrul ăsta, că aş putea sta în cumpănă când e în cumpănă viaţa tatei, Vânătorule?
— De ce? Ai de ales între mustrările pe care le-ai primi de bună seamă şi hainele cernite şi jalea ce s-ar putea să te aştepte. Ţi-e teamă poate că moş Tom o să se burzuluiască de ciudă când s-o întoarce la el, în bârlog şi o vedea ce ispravă i-am făcut. De câte ori nu se întâmpla să te ia la rost cineva pentru cine ştie ce lucru pe care de fapt l-ai făcut spre binele său. Cred că până şi luna pare altfel decât o vezi acum, privită din partea

cealaltă.

— Dacă vom găsi totuşi cheia, Vânătorule, îţi dau voie, cu de la mine putere, să deschizi cufărul şi să iei dinăuntru tot ce socoteşti că ar putea răscumpăra libertatea tatălui meu.

— Găseşte mai întâi cheia, fată dragă, şi pe urmă stăm noi de vorbă. Şarpe, tu care ai nişte ochi ageri de muscă şi o judecată ce rareori dă greş, n-ai vrea să ne ajuţi să dibuim unde ar fi putut Tom Navigatorul sa ascundă cheia cufărului ăstuia pe care văd că-l păstrează cu grijă numai pentru folosinţa lui?

Delawarul nu se amestecase în discuţie până în momentul când nu i se ceru rituos să-şi spună cuvântul; abia atunci se dezlipi de lada care-i ţinuse atenţia prinsă tot timpul şi se uită în jur căutând cotlonul unde putea fi ascunsă o cheie, într-o împrejurare cum era cea de faţă. Întrucât nici Judith şi nici Vânătorul de Cerbi nu se gândeau să stea cu mâinile încrucişate, câteşitrei se apucară să cotrobăiască de zor peste tot. Fiind siguri că în orice caz cheia nu se găsea într-un sertar sau în vreunul din numeroasele dulapuri aflate în casă, nici unuia nu-i trecu prin minte să caute acolo, dimpotrivă toţi umblau cu ochii după locurile unde li se părea c-ar fi cele mai bine păzite şi mai iscusite tainiţe. Începură deci prin a scotoci camera din faţă, fără nicio scofală însă, după care trecură în odaia lui Hutter. Din toate încăperile ce alcătuiau locuinţa aceea atât de rudimentar construită, camera bătrânului era cea mai elegant mobilată, adăpostind diferite lucruri de care se folosise cândva răposata lui soţie; cum însă Judith avea toate cheile în mână răscoliră şi acolo fără a reuşi să dea de urma obiectului căutat.

În sfârşit intrară şi în camera fetelor. De la prima vedere, pe Chingachgook îl izbi contrastul dintre lucrurile şi felul cum erau ele aşezate în ungherul care, să zicem aşa, era al lui Judith, şi cel unde-şi ţinea puţinele ei lucruşoare Hetty. Lăsând să-i scape un strigăt uşor de mirare, Chingachgook îi arătă amicului său cele două cotloane şi-i împărtăşi în şoaptă, bineînţeles în graiul delawar, observaţia pe care o făcuse.

— Ai dreptate, Şarpe – întări Vânătorul de Cerbi – ai dreptate, se vede cât de colo. Fiecare om cu firea lui. Uneia dintre surori îi plac mult gătelile, poate chiar prea mult, pe când cealaltă s-a născut smerită şi supusă.

— Şi cea plăpândă la minte a văzut cufărul deschis? se interesă Chingachgook, cu o scăpărare de curiozitate în ochi.

— Întocmai. Am auzit-o chiar din gura ei, ca şi tine de altminteri.

— Atunci cheia înseamnă c-a fost ascunsă numai de privirea Trandafirului Sălbatic? pentru că aşa îi spunea galant Chingachgook lui Judith, când şedea de vorbă între patru ochi cu prietenul său.

— Să ştii că-i aşa! Nici vorbă! Într-una are încredere şi în cealaltă nu.

— Unde poate fi pusă o cheie, ca să bată cât mai puţin la ochi dacă ar căuta-o Trandafirul Sălbatic, decât printre straie groase?

Vânătorul de Cerbi se întoarse către prietenul lui privindu-l cu admiraţie şi începu a râde pe tăcute, aşa cum râdea de obicei, dar din toată inima, de iscusinţa şi promptitudinea acestei socoteli.

— Îţi meriţi cu prisosinţă numele, Şarpe. Sigur că da: unde nu s-ar gândi să umble o femeie care îndrăgeşte lucrurile subţiri decât printre boarfele aspre şi sărăcăcioase ale soră-si Hetty? Cred că degetele gingaşe ale lui Judith n-au atins niciodată de când se învârteşte în mijlocul ofiţerimii o ţesătură atât de groasă şi urâtă cum e cea din care-i croită cămaşa asta a surorii ei! Totuşi, cine ştie? Cheia s-ar putea să se găsească uite colo, în cui, tot atât de bine ca şi-n altă parte. Scoate lucrurile astea afară, delawarule, să vedem dacă eşti cu adevărat profet.

Chingachgook făcu aşa cum i se ceruse, dar nu găsiră nici urmă de cheie. Mai rămăsese doar o pungă destul de grosolan lucrată ce părea goală, agăţată într-un cui. Venise şi rândul ei să fie cercetată. În momentul acela Judith îşi aruncă şi ea ochii într-acolo şi se grăbi să le spună, ca şi cum ar fi vrut să-i scutească de o osteneală zadarnică:

— Acolo-s nişte lucruri de-ale bietei Hetty, mititica de ea! Degeaba scotociţi acolo.

Abia apucaseră să iasă aceste cuvinte din gura ei fermecătoare, că Chingachgook scoase din pungă cheia mult căutată. Judith avea o minte prea isteaţă ca să nu-şi dea seama de ce anume fusese aleasă ascunzătoarea aceea în văzul şi la mintea oricui. Se făcu roşie ca focul, probabil de ciudă dar şi de ruşine şi îşi muşcă buzele, fără să spună un cuvânt. Vânătorul de Cerbi şi prietenul său vădiră cu acest prilej o delicateţe vrednică de nişte oameni cu o nobleţă sufletească înnăscută: niciunul dintre ei nu zâmbi nici nu schimbă cu celălalt o privire ca să arate că înţelegea prea bine motivul şi dibăcia acestui iscusit tertip. Luând cheia din mâinile amicului său, Vânătorul de Cerbi trecu în camera alăturată şi încercă să descuie unul din lacăte cu ea şi astfel se convinse că în sfârşit descoperiseră ceea ce

căutau. De fapt erau trei lacăte, dar toate se deschideau uşor cu aceeaşi cheie. Vânătorul de Cerbi le desferecă pe câteşitrele, trase zăvoarele, săltă puţin capacul să vadă dacă era într-adevăr deschis, apoi se trase câţiva paşi îndărăt făcându-i semn lui Chingachgook să vină lângă el.

— Ăsta-i un cufăr de familie, Judith – spuse el – şi s-ar putea să aibă înăuntru cine ştie ce secrete. Şarpele şi cu mine o să ne ducem pe arcă, să cercetăm bărcile, vâslele şi cârma, iar dumneata între timp o să poţi scotoci în voie, să vezi dacă se află sau nu înăuntru vreun lucru de preţ ca să-l putem răscumpăra pe tatăl dumitale.

— Stai aici, Vânătorule – îl strigă Judith, în clipa când dădea să plece – să ştii că nu mă ating de niciun lucru, nici capacul măcar nu-l ridic, dacă nu eşti şi dumneata de faţă. De vreme ce tata şi Hetty au socotit de cuviinţă ca tot ce se află aici în ladă să rămână un secret pentru mine, sunt mult prea mândră ca să cotrobăiesc prin comorile lor păzite cu atâta grijă, decât cu gândul c-o fac spre binele lor. Pentru nimic în lume însă nu vreau să deschid cufărul singură. Te rog deci să stai cu mine. Vreau să am martori la tot ce se întâmplă.

— Aşa e, are dreptate fata, Şarpe! încrederea îţi dă o siguranţă, în timp ce bănuiala te îndeamnă să umbli cu fereală. Judith e în dreptul ei să ne ceară să rămânem şi dacă s-o întâmpla ca în ladă să fie niscai secrete de-ale lui jupân Hutter, cel puţin aceste secrete vor cădea în mâinile a doi tineri care ştiu să-şi pună lacăt gurii, cum puţini ştiu pe lume.

Judith nu reuşise să se dezbare de o mică superstiţie în legătură cu lada, care stătuse tot timpul sub ochii săi ca o relicvă păstrată cu grijă, un lucru tabu, din copilărie şi până atunci. Sosise totuşi momentul când misterul avea sa fie dezlegat, datorită unei împrejurări, în care Judith nu putea proceda altfel.

Văzând că tovarăşii ei aşteptau să vadă ce face, Judith puse solemn mâna pe capac şi încercă să-l ridice. Cum însă puterile ei erau prea slabe ca să-l urnească, fetei i se păru că, deşi încuietorile fuseseră desferecate, o forţă supranaturală o împiedica să săvârşească asemenea profanare.

— Nu pot să ridic capacul, Vânătorule – zise ea – poate c-ar fi bine să ne lăsăm păgubaşi şi să căutăm alte mijloace ca să-i eliberăm pe ostatici?

— Nu, Judith, nu, fată dragă. Nu există mijloc mai sigur decât plătind din gros – îi răspunse tânărul – cât despre capac, să ştii că nu e tras în jos decât de greutatea lui, destul de mare pentru

o biată bucată de lemn, cât ar fi ea de încărcată cu ferecături.

Spunând acestea, Vânătorul de Cerbi, voinic cum era, se opinti o dată şi săltă în sus capacul pe care-l rezemă de perete, având grijă să-l înţepenească bine. Tremurând vargă, Judith aruncă o privire înăuntru şi parcă se mai uşură puţin când văzu bucata de pânză aşezată cu băgare de seamă deasupra, ce ascundea privirilor tezaurul tăinuit. Pe cât se părea, lada era înţesată cu lucruri, întrucât învelitoarea se găsea chiar la nivelul capacului.

— E plină ochi – spuse Vânătorul de Cerbi, privindu-i dichisul – şi trebuie să lucrăm pe îndelete şi nestingheriţi. Adu câteva scaune, Şarpe, în timp ce eu am să întind pătura asta pe jos, şi atunci o să ne putem vedea de treabă în voie şi cu rânduială.

Delawarul se supuse. Politicos, Vânătorul de Cerbi îi oferi un scaun lui Judith, se aşeză şi el pe un altul şi se apucă să ridice învelitoarea de pânză. După ce o dădu la o parte, primele lucruri ce ieşiră la iveală fură nişte haine bărbăteşti. Erau făcute din stofe fine şi croite după moda altor timpuri, înzorzonate şi bătătoare la ochi. Mai ales, o haină stacojie cu găetane de fir. Nu era totuşi o haină militară, ci făcea parte din garderoba unui civil înstărit, într-o vreme când rangul social era respectat cu stricteţe în îmbrăcăminte. Chingachgook nu-şi putu stăpâni un strigăt uşor de încântare în clipa când Vânătorul de Cerbi despături haina şi o întinse la vedere, strălucirea veşmântului biruind stăpânirea de sine ce de mic îi fusese sădită în inimă delawarului. Vânătorul de Cerbi întoarse capul spre el, privindu-l o clipă, mirat de slăbiciunea pe care fără să vrea prietenul său o dăduse în vileag, apoi începu a comenta incidentul, ca totdeauna când era impresionat de câte ceva.

— Vezi, e-n firea lui asta! Aşa sunt toţi indigenii, se dau în vânt după orişice fel de zorzoane, nu poţi să le-o iei în nume de rău. De altfel, în viaţa mea n-am văzut o haină ca asta, e ceva neobişnuit pentru noi şi, deci, ca orice lucru nemaivăzut, e firesc să dea naştere la simţăminte nebănuite încă. Eu cred că haina asta ar ajunge, Judith, pentru că nu ştiu, zău, dacă există pe tot întinsul Americii o inimă de indigen care să nu se topească văzând-o atât de bătătoare la ochi şi încărcată de fireturi. Dacă tatăl dumitale şi-o fi făcut-o cumva pentru dânsul, îmi dau atunci seama de ce eşti atât de ahtiată de lucruri alese şi scumpe.

— Cum o să fie a tatei? îi întoarse ea vorba numaidecât. Nu vezi ce lungă e, când tata e scurt şi îndesat?

— Stofă se găsea berechet pe atunci, dacă haina a fost făcută

pentru dânsul; cât despre fireturi erau pe toate drumurile şi la un preţ de nimic – răspunse Vânătorul de Cerbi râzând pe tăcute, cum râdea el de obicei. Şarpe, costumul ăsta, pare-mi-se, a fost croit pe măsura unui om de talia ta; ia, să vedem cum îţi vine.

Chingachgook îi împlini fără să crâcnească rugămintea şi lepădând de pe el jacheta lucrată de mântuială şi roasă a lui Hutter, îmbrăcă haina ce părea să fi fost purtată cândva de un gentleman. Schimbarea se dovedi comică într-adevăr, rareori însă întâlneşti un om care să-şi dea seama de ceea ce este ridicol în înfăţişarea sau în apucăturile lui. Delawarul se privi îndelung într-o oglinjoară, de care Hutter se folosea la bărbierit. În momentul acela îi zbură gândul la Wah-ta-Wah şi, ca să spunem adevărul curat, deşi s-ar putea să nu-l pună într-o lumină prea măgulitoare, că ar fi dorit din toată inima ca logodnica lui să-l poată vedea măcar o clipă, aşa ferches cum arăta acum.

— Dă-o jos, Şarpe, dă-o jos – se grăbi să-i spună Vânătorul de Cerbi stricându-i tot cheful – nu-s pentru noi asemenea marafeturi. La mutra ta nu merg decât vopselele şi penele de vultur, păturile şi wampum[13]; iar la a mea hainele de piele, pantalonii groşi şi mocassinii trainici.

— Nu înţeleg pentru ce cutare om poate să umble într-o haină stacojie şi altul nu, Vânătorule? se amestecă fata. Aş vrea să văd cum te prinde pe dumneata.

— Să mă vezi îmbrăcat ca un domn! Poţi să aştepţi mult şi bine, Judith, până o veni ziua aceea! O să tot aştepţi până ţi s-o slăbi şi ţinerea de minte şi judecata. Ce ţi-am făcut, de vrei să mă vezi aşa înzorzonat din cap până-n picioare?

— Dar ce crezi că numai filfizonii din garnizoană, inimile astea făţarnice şi gurile astea clevetitoare merită să umble cu panaşe scumpe? Sinceritatea şi cinstea nu se cuvine oare să fie şi ele răsplătite şi lăudate?

— Şi ce laudă ar fi pentru mine, Judith, să mă pot înţoli ca un şef de trib mingo ce a primit plocon din Quebec, o haină stacojie? Nu, nu, mie îmi stă bine aşa cum sunt; mai frumos decât atât, crede-mă, n-o să pot arăta niciodată. Întinde haina jos pe pătură, Şarpe, şi hai să vedem ce mai e în cufăr.

Veşmântul ademenitor, care fără doar şi poate nu fusese făcut pentru Hutter, fu pus de o parte şi se apucară să scoată alte lucruri din ladă. Rând pe rând le trecură prin mână toate

[13] Colier de scoici (n.t.)

costumele bărbăteşti până la ultimul, şi trebuie să spunem că toate erau la fel de scumpe ca şi haina de deasupra, după care urmară veşmintele femeieşti. În sfârşit ieşi la iveală o minunată rochie de brocart, puţin mototolită fiindcă nu fusese aşezată cu grijă în cufăr, la vederea căreia, de astă dată, Judith scăpă un strigăt de uimire. Fata era cuprinsă de o admiraţie aproape copilărească şi nu voi cu niciun chip să ducă mai departe treaba începută până nu va fi încercat mai întâi toaleta aceea scumpă, atât de puţin potrivită cu felul ei de viaţă şi casa în care locuia. Rochia, din întâmplare, veni ca turnată pe trupul ei mlădiu cu forme sculpturale şi probabil că niciodată până atunci nu fusese îmbrăcată de o fiinţă atât de înzestrată de natură care, purtând-o, punea în valoare bogăţia ei de nuanţe şi fineţea ţesăturii. Când intră din nou în încăpere, atât Chingachgook cât şi Vânătorul de Cerbi, care în lipsa ei se mai uitaseră o dată la veşmintele bărbăteşti, rămaseră înmărmuriţi de uimire. Niciunul din ei nu se sfii apoi să-şi manifeste zgomotos încântarea şi admiraţia şi cu atâta spontaneitate, încât ochii lui Judith căpătară o nouă strălucire şi obrajii i se rumeniră de văpaia triumfului. Prefăcându-se totuşi că nu băgase de seamă impresia pe care le-o făcuse, fata se aşeză la locul ei, măreaţă ca o regină, să scotocească mai departe în cufăr.

— Cel mai bun lucru, cred, pentru a intra în tratative cu mingoşii – spuse Vânătorul de Cerbi – ar fi să te trimitem pe dumneata, aşa cum eşti îmbrăcată, să te dai drept regină. Ar fi în stare să-i pună pe toţi în libertate, şi pe moş Hutter, şi pe Harry, şi pe Hetty când ar vedea în faţa ochilor asemenea minunăţie!

— Inima dumitale, după câte ştiu, e prea cinstită ca să cauţi acum să mă măguleşti – îi răspunse fata, care în sinea ei era mult mai încântată de această mărturisire de admiraţie, decât voia s-o arate. De aceea te şi stimez atât, Vânătorule, pentru dragostea dumitale de adevăr, deşi mai sunt şi alte motive pentru care te preţuiesc.

— Şi de astă dată n-am spus decât adevărul, sfântul adevăr, Judith, nimic altceva. Niciodată ochii mei n-au privit o făptură atât de măreaţă ca dumneata în clipa asta! Am mai văzut eu femei frumoase în viaţa mea, şi albe şi roşii la faţă. Le-am văzut şi mai de aproape şi mai de departe pe cele mult lăudate, cărora le mergea vestea că n-ar avea seamăn pe lume; niciuna din ele însă, îţi spun cinstit, nu s-ar fi putut măsura cu dumneata, aşa cum eşti acum, în clipa asta binecuvântată, nu, niciuna.

O seamă de zorzoane şi dichisuri femeieşti, tot atât de

scumpe ca şi rochia, ieşiră apoi la iveală. Toate fură depuse fără un cuvânt la picioarele lui Judith, ca şi cum ar fi fost cea mai îndreptăţită să le poarte. Fata ridică de jos câteva din ele, de pildă o pereche de mănuşi şi nişte dantele, adăugându-le la toaleta ei bogată, chipurile numai aşa în glumă, de fapt însă pentru a fi cât mai gătită. După ce toată hăinăria de preţ, şi cea bărbătească, şi cea feminină, fu scoasă afară, dădură de încă o învelitoare ce despărţea lucrurile de la fund de cele de deasupra. Văzând felul cum fuseseră rânduite lucrurile în cufăr, Vânătorul de Cerbi stătu în cumpănă dacă se cuvenea oare să scotocească mai departe.

— Fiecare om are secretele lui – rosti el – şi toţi deopotrivă, cred, au dreptul să li se păstreze. Părerea mea e că am ajuns până aproape de fund fără să fi găsit ce căutam. Mă gândesc dacă n-am face mai bine să ne oprim aici şi să lăsăm în seama lui jupân Hutter tot ce se află sub pânza asta.

— Nu cumva vrei să duci plocon toate hăineturile astea irochezilor pentru răscumpărarea ostatecilor? sări în sus Judith.

— Ba bine că nu. De ce am mai răvăşit atunci lucrurile omului dacă nu spre a fi de folos stăpânului lor? Haina asta ar ajunge ca să sucească mintea starostelui irochezilor iar dacă s-o întâmpla să fie şi nevastă-sa ori fie-sa pe acolo ai să vezi c-au să rămână cu ochii la ele, căci nicăieri, de la Albany şi până la Montreal, nu cred să existe femeie care să nu fie ispitită de asemenea frumuseţi. Nu ştiu deci dac-am mai avea nevoie şi de alte lucruri pe lângă ele ca să încheiem târgul.

— Aşa crezi dumneata, Vânătorule – îi răspunse fata dezamăgită – dar nu te gândeşti ce poate să facă o indigenă cu asemenea rochie? N-ar putea s-o poarte prin hăţişuri; ar ajunge într-un hal fără hal, îmbâcsită de praf şi de fumul wigwamurilor, şi pe urmă, zău, închipuie-ţi cum o să arate nişte braţe stacojii cu mânecile astea scurte de dantelă!

— Aşa e, ai dreptate, Judith; ai putea chiar să spui şi mai mult; de pildă că sunt nişte costume demodate ce n-au nici în clin, nici în mânecă nici cu tabăra irochezilor, nici cu vremea de afară şi nici cu aceste coclauri. Dar ce ne interesează pe noi ce soartă au să aibă zorzoanele astea atâta timp cât ne putem face treaba cu ele? Nu-l văd pe tatăl dumitale folosindu-le vreodată; s-ar putea în schimb să fie spre norocul lui c-a păstrat asemenea lucruri, care pentru dânsul n-au nicio valoare, dar preţuiesc atâta în ochii altora.

— Crezi oare, Vânătorule, că Thomas Hutter nu mai are pe

nimeni pe lume, niciun copil, nicio fată căreia să se fi gândit că veşmintele astea i-ar prinde bine şi pe care chiar dumitale ţi-ar plăcea s-o vezi punându-le când şi când, măcar aşa, în glumă?

— Înţeleg, Judith, da, acum înţeleg ce vrei să spui şi cred că, poate, ţi-am ghicit şi dorinţele. Eşti fermecătoare, într-adevăr, în rochia asta ca un răsărit ori un apus de soare într-o minunată zi de octombrie; aş zice chiar că dumneata o faci să arate şi mai frumoasă, decât te arată ea pe dumneata. Eşti însă fata lui Thomas Hutter, Judith, şi rochia asta a fost pesemne făcută pentru odrasla vreunui guvernator, sau pentru cine ştie ce cucoană din lumea mare, iar soarta ei a fost să fie înconjurată de mobile scumpe, de obraji subţiri. După mine, Judith, o fată modestă nu poate fi mai încântătoare decât îmbrăcată aşa cum îi şade ei bine, şi nicio rochie n-o prinde dacă nu se potriveşte cu felul ei de a fi. În afară de asta, dragă fată, dacă există cumva în toată colonia vreo femeie pentru care orice zorzoane să fie de prisos, farmecul şi nurii ei fiind cea mai aleasă podoabă, atunci femeia asta nu poţi fi decât dumneata.

— Chiar acum mă duc să dau jos zdrenţele astea de pe mine, Vânătorule! spuse Judith grăbindu-se să iasă din cameră – şi în viaţa mea nu vreau să le mai văd purtate de cineva.

— Aşa sunt toate femeile, Şarpe – spuse înveselit Vânătorul întorcându-se către prietenul lui, îndată ce frumoasa frumoaselor se făcu nevăzută. Li-s dragi podoabele, e adevărat, dar farmecele cu care le-a înzestrat firea li-s şi mai dragi. Îmi pare bine că s-a înduplecat aşa degrabă să lepede toate zorzoanele de pe ea; nu cred că-i un lucru cuminte nici sănătos pentru o fată ca ea să se împopoţoneze aşa şi, pe urmă, cum am spus, este destul de nurlie ca să se poată lipsi de orice găteli. Ce zici, nu-i aşa că şi tu ai căsca ochii mari văzând-o aşa înţolită pe Wah-ta-Wah, delawarule?

— Wah-ta-Wah este piele roşie, Vânătorule – îi răspunse Chingachgook – şi ca şi pe hulubi, o recunoşti după penele ci. Dacă şi-ar pune o piele ca asta, aş trece pe lângă ea fără să ştiu cine e. Trandafirul Sălbatic e minunat de frumos, dar să ştii că nu se face mai frumos dacă se îmbracă în straie pestriţe.

— Ai dreptate! E-n firea lucrurilor aşa şi aici se află temelia adevărată a simţământului de dragoste şi de ocrotire. Când un om se opreşte să culeagă o fragă, nu se aşteaptă să dea peste un pepene, iar dacă vrând să culeagă un pepene, bagă de seamă că-i dovleac sadea, bineînţeles că-i dezamăgit, cu toate că de multe ori dovlecii sunt mai arătoşi decât pepenii. Asta e

socoteala; cu alte cuvinte rămâi credincios firii tale, ca firea ta la rându-i să nu te trădeze niciodată.

Cei doi bărbaţi avură apoi un scurt schimb de vederi întrebându-se dacă se făcea sau nu să scotocească până la fund cufărul lui Hutter. În sfârşit Judith se arătă iar; lepădase rochia înzorzonată şi se îmbrăcase ca de obicei în stambă.

— Îţi mulţumesc, Judith – spuse Vânătorul de Cerbi, luând-o cu duioşie de mână. Îmi dau seama că o femeie trebuie să-şi calce pe inimă ca să se lipsească de asemenea găteli. Aşa cum eşti acum, însă, ochii mei te văd mai strălucitoare decât dac-ai purta o coroană pe cap şi giuvaericale prinse în păr. Ne întrebam tocmai dacă face să ridicăm şi învelitoarea asta, să vedem dacă n-om găsi ceva mai potrivit pentru târgul pe care vrem să-l punem la cale ca să-l scăpăm pe jupân Hutter. Trebuie să ne gândim ce-ar face dânsul în locul nostru şi să facem ca el.

— Dacă am şti ce e-n cufăr, Vânătorule – îi răspunse fata, când îşi mai reveni puţin în fire după atâtea laude aduse frumuseţii sale – poate c-am alege mai degrabă unul din lucrurile pe care încă nu le-am văzut.

— Nimic nu ne împiedică s-o facem, dragă fată, deşi, ca să-ţi spun drept, meteahna asta de a iscodi tainele altora, cred eu, e vrednică mai curând de un sălbatic decât de un om civilizat.

— Curiozitatea este ceva firesc, şi fiecare om, bineînţeles, are slăbiciunile lui. De câte ori am fost prin colonie, am băgat de seamă că mai toată lumea nu avea altceva mai bun de făcut decât să scormonească secretele vecinilor.

— Da, şi uneori chiar să le născocească, dacă nu le puteau afla! Uite, vezi, asta-i deosebirea dintre un gentleman indigen şi un gentleman alb. Şarpele, care-i aci de faţă, ar întoarce imediat capul, dacă ar băga de seamă că şi-a aruncat ochii fără să vrea în wigwamul unui alt şef de trib; şi gândeşte-te pe urmă la atâţia oameni care se socotesc, chipurile, persoane cu vază în colonie, şi care se apucă să clevetească pe socoteala altora; nu-i aşa că sunt mai prejos decât el? Pe cinstea mea îţi spun, Judith, în ruptul capului Şarpele cel Mare n-ar recunoaşte că la el în trib poate fi cineva de acelaşi rang cu el care să-i dea pricină de gândit şi pe seama căruia să-şi încerce ascuţişul limbii trăncănind verzi şi uscate: ce face, pe unde umblă, ce mănâncă, şi tot felul de fleacuri cu care îşi frământă creierii un om când n-are altceva mai bun de făcut. Un om cu asemenea morav nu poate fi decât o secătură, iar cei care-i dau nas să poarte vorba de colo până colo nu-s nici ei mai breji, oricât de scumpe şi de

arătoase ar fi hainele de pe ei.

— Bine, dar aici nu e un wigwam străin. E casa tatălui meu. Iar astea sunt lucrurile lui şi avem nevoie de ele ca să-i putem fi de folos.

— Ai dreptate, fetiţo, ai dreptate! Cuvântul tău totdeauna are greutate. Bine. Fireşte că atunci când o să avem toate lucrurile în faţa ochilor o să putem chibzui mai bine ce să dăm ca preţ de răscumpărare şi ce să păstrăm.

Judith nu era chiar atât de dezinteresată în sinea ei, pe cât ar fi vrut să pară. Îşi adusese aminte că soră-sa Hetty avusese prilejul să-şi satisfacă pe deplin curiozitatea în privinţa comorilor tăinuite în cufăr, în timp ce curiozitatea ei fusese nesocotită. Nu-i părea rău aşadar că întâmplarea îi dădea posibilitatea să nu rămână nici în privinţa asta mai prejos decât sora ei cu care soarta se arătase mai vitregă. Şi cum, pe cât se părea, toţi erau de acord să cerceteze până la fundul cufărului, Vânătorul de Cerbi întinse mâna să dea la o parte şi cea de a doua învelitoare.

Primul lucru pe care îl văzură îndată ce cortina fu ridicată peste secretele încuiate în ladă fu o pereche de pistoale, cu o ferecătură ciudată în argint. Pistoalele acestea ar fi fost la mare preţ, în orişicare oraş; asemenea arme însă rareori se vedeau în inima pădurii, am putea spune chiar niciodată, afară numai dacă nu s-ar fi abătut pe acolo vreun ofiţer venit din Europa să viziteze coloniile, şi erau destui de aceştia toţi atât de pătrunşi de superioritatea obiceiurilor londoneze, încât cu niciun chip nu s-ar fi înduplecat să renunţe la ele în clipa când puneau piciorul pe pământul Americii. Ce se întâmpla în minutul când descoperiră aceste pistoale, vom vedea mai departe.

Capitolul XIII

Abia apucă să scoată pistoalele din ladă şi Vânătorul de Cerbi se şi grăbi să i le arate prietenului său.

— Puşcă de copil – spuse Şarpele cu un zâmbet pe buze, mânuind una dintre arme ca şi cum ar fi fost o jucărie.

— Ba nu, Şarpe, ba nu. Sunt arme adevărate, făcute pentru oameni în toată firea, ba cred c-ar mulţumi şi un uriaş, dacă ar şti cum să umble cu ele. Ia stai! Se spune că feţele palide sunt cam uituce de felul lor, cel puţin aşa le merge vestea, şi lasă adeseori tot felul de arme încărcate prin dulapuri sau în câte un cotlon. Dă-mi voie să văd dacă s-a gândit cineva să le

controleze.

Spunând acestea, Vânătorul de Cerbi luă pistolul din mâna prietenului său şi se grăbi să-i ridice cocoşul. Dedesubt găsi încărcătura de pulbere, care din pricina umezelii şi stând atâta vreme îndesată se întărise, semănând cu un tăciune. Slujindu-se apoi de o vergea, constată că amândouă pistoalele erau încărcate, deşi Judith spuse că zăceau acolo de ani de zile, poate.

— Aşa-s oamenii albi, uituci – zise Vânătorul de Cerbi, dând din cap – de aceea din când în când auzi de câte o nenorocire întâmplată în colonie. Ar fi de mirare, Judith, da, într-adevăr ar fi de mirare ca din trei focuri trase cu o armă ca asta asupra unui cerb sau altui vânat ori chiar asupra unui duşman, două să nu nimerească ţinta; în schimb încărcăturile astea uitate pe ţeava au pricinuit o mulţime de accidente şi un copil, ba un frate, ba un prieten au plătit cu viaţa nesocotinţa altora! Eu cred că-i facem într-adevăr un bine stăpânului acestor pistoale dacă le descărcăm în locul său. Nici eu şi nici tu, Şarpe, n-am umblat până acum cu astfel de arme; ce-ar fi, aşadar, să ne încercăm dibăcia trăgând la ţintă? Schimbă-i încărcătura şi eu am să fac la fel cu pistolul pe care-l ţin în mână. Pe urmă vom vedea care din noi e mai bun ochitor cu bazaconiile astea căci dacă-i vorba de puşcă, asta s-a lămurit de mult între noi.

Vânătorul de Cerbi începu a râde singur de ifosele lui; după două minute ieşiră amândoi pe punte, căutară din ochi un obiect de pe arcă, pe care să-l ia la ochi. Curioasă, Judith se ţinu după ei.

— Rămâi acolo, în spatele nostru, dă-te puţin înapoi – spuse Vânătorul de Cerbi. Armele astea au zăcut prea mult timp încărcate, şi mi-e teamă să nu se întâmple vreun bucluc când vom apăsa pe trăgaci.

— Atunci nu mai umblaţi cu ele. Dă-le pe amândouă delawarului, sau mai bine descărcaţi-le fără să mai trageţi la semn.

— Ar fi împotriva obiceiurilor noastre, ba lumea ar putea să spună că şi împotriva bărbăţiei, cu toate că eu i-aş dovedi numaidecât că-s vorbe goale. Trebuie să tragem cu ele, Judith, da, trebuie neapărat, deşi parcă văd că niciunul, nici altul n-o să facem cine ştie ce ispravă.

Judith era o fată vitează din fire şi dat fiind şi felul de viaţă pe care-l dusese, nimeni n-o văzuse vreodată încremenind de spaimă aşa cum li se întâmpla de obicei femeilor, la auzul unei

detunături. Se supuse deci poruncii Vânătorului de Cerbi dându-se în spatele acestuia şi făcându-i loc delawarului să treacă din faţă spre marginea punţii. Chingachgook luă de câteva ori arma la cătare, străduindu-se a ţinti cât mai bine, apucă apoi pistolul cu amândouă mâinile şi schimbă de câteva ori poziţia, aşezându-se în diferite chipuri, care mai de care mai caraghioase, ca în cele din urmă, cuprins de disperare să apese pe trăgaci la voia întâmplării, fără să ochească nimic. În loc să nimerească nodul unei scânduri pe care-l aleseseră drept ţintă, glonţul nici măcar nu atinse arca, ricoşând de câteva ori pe suprafaţa lucie a lacului ca o piatră aruncată cu mâna.

— Bravo, Şarpe, bravo – îl lăudă Vânătorul de Cerbi, râzând în felul său, pe tăcute – îmi place c-ai nimerit la ţanc lacul; unii nici atâta n-ar fi în stare să facă.

Vânătorul de Cerbi ochi repede şi precis şi detunătura izbucni o clipă după ce luă arma la cătare. Pistolul însă întârzia să se descarce ca deodată să zboare în ţăndări în toate părţile. Judith scoase un ţipăt şi când cei doi bărbaţi se întoarseră îngrijoraţi spre ea o văzură palidă ca o moartă şi tremurând din toate mădularele.

— E rănită… biata fată, să ştii că-i rănită, Şarpe; cine ar fi crezut c-o să păţească ceva, acolo unde stătea. S-o aşezăm pe un scaun şi să facem tot ce ne-o sta în putinţă, cum ne-o tăia capul şi atâta cât ne-om pricepe şi noi.

Judith se lăsă purtată pe sus până la scaun, înghiţi o gură de apă din burduful pe care i-l întinse delawarul, şi scuturându-se toată ca de friguri, încât ai fi zis gingaşă cum era c-o să se fărâme din clipă în clipă, izbucni în lacrimi.

— Ţine-ţi firea, Judith, dragă fată… auzi? Ţine-ţi firea – o îndemnă Vânătorul de Cerbi căutând s-o mângâie. Unde o fi rănită, Şarpe? Nu se vede nicio pată de sânge, nici măcar vreo zgârietură pe corp şi nici îmbrăcămintea nu e nicăieri străpunsă.

— N-am nimic, Vânătorule – bâlbâi fata printre sughiţuri. M-am speriat, atâta tot, zău. Slavă domnului, nimeni n-a păţit nimic.

— Extraordinar! se miră Vânătorul care nu bănuia ce ascundeau cuvintele ei. Nu te credeam aşa slabă de înger, Judith, dimpotrivă te socoteam mai oţelită decât cei din Colonie, auzi să te sperii aşa de o detunătură! Nu, zău, nu mi-aş fi închipuit că eşti atât de sperioasă. Mai curând aş fi văzut-o pe Hetty înfricoşându-se de o nimica toată, însă dumneata ai prea multă minte şi eşti prea chibzuită ca să tremuri vargă când ştii doar că primejdia a trecut. Fetele astea, Şarpe, mai mare dragul

să le priveşti, ce păcat însă că sunt schimbătoare ca vântul şi nu poţi să ştii niciodată ce-i cu ele!

Judith, de ruşine, tăcu mâlc. Tulburarea ei nu era câtuşi de puţin simulată, dimpotrivă fusese pricinuită de o spaimă năprasnică, cu neputinţă de stăpânit. Ştergându-şi dârele de lacrimi de pe obraji fata începu iar a zâmbi şi o clipă mai târziu fu gata să râdă împreună cu ei de propria sa nerozie.

— Dar dumneata, Vânătorule – întrebă ea în cele din urmă – eşti sigur că n-ai păţit nimic?

— Orice om care umblă zilnic cu armele e obişnuit cu asemenea buclucuri. Prima puşcă pe care am primit-o mi-a jucat acelaşi renghi, dar nici atunci nu mi s-a întâmplat nimic, deşi n-am scăpat chiar aşa teafăr ca de data asta. Şi acum hai să vedem ce mai găsim în cufăr.

Între timp, Judith, venindu-şi pe deplin în fire, se aşezase liniştită la locul ei şi cercetările putură să se desfăşoare mai departe. Obiectul pe care îl scoaseră acum din ladă, înfăşurat într-o pânză, se dovedi a fi, după ce-l despachetară, un instrument de calcul din cele folosite de marinari. Aparatul avea, ca toate instrumentele de felul acesta, diferite ornamente şi articulaţii de alamă. Vânătorul de Cerbi şi Chingachgook îşi manifestară admiraţia şi mirarea în faţa acelei năzdrăvănii ale cărei ferecături străluceau lună, semn că fusese bine îngrijită.

— Ăsta trebuie să fie un marafet de acelea cu care umblă inginerii hotarnici, Judith – rosti Vânătorul de Cerbi, după ce suci aparatul pe toate părţile. Mi-a fost dat să văd o mulţime de drăcovenii dintr-astea, neomenoase şi crâncene, pentru că de câte ori pătrund în pădure fac prăpăd şi pustiesc totul în cale; niciunul din ele însă nu mi s-a părut atât de curios. Îmi vine a crede până la urmă că moş Hutter n-a cutreierat coclaurile astea decât cu gânduri rele, ca să le tulbure tihna. Ia spune, fată dragă, l-ai simţit cumva pe tatăl dumitale stăpânit de lăcomia nesăţioasă a inginerilor hotarnici?

— Bine, dar dânsul nu este inginer hotarnic şi nici nu ştie măcar să umble cu asemenea unealtă, deşi, pe cât se pare, e a sa. Ţi-l închipui cumva pe Thomas Hutter îmbrăcat cu haina asta? E mult prea largă pentru dânsul, iar cât priveşte aparatul, e mai presus de priceperea lui.

— Aşa e, ai dreptate, Şarpe, cine ştie cum şi de la cine l-o fi moştenit bătrânul! Se spune c-ar fi fost cândva marinar; poate că lada cu tot ce se află înăuntru… A! Ia uite ce-am găsit aici! Ceva şi mai şi decât parascovenia asta cu toate alămurile şi lemnăria

ei!

Vânătorul de Cerbi desfăcuse băierile unui săculeţ din care scotea, una câte una, figurile unui joc de şah. Erau făcute din fildeş, mult mai mari decât cele obişnuite, cizelate cu meşteşug. Fiecare piesă era în aşa fel migălită încât să facă într-adevăr cinste numelui pe care-l purta: caii duceau nişte cavaleri în şa, turnurile erau cocoţate pe spinarea unor elefanţi şi până şi pionii înfăţişau busturi omeneşti. Chiar şi Judith se minună de ele, în timp ce năzdrăvăniile acelea se perindau pe dinaintea ochilor ei iar cât priveşte pe Chingachgook era atât de uimit, de fascinat, încât părăsi cu totul aerul solemn pe care-l avea de obicei ca toate pieile roşii. Luând fiecare piesă în mână, o cercetă cu o neistovită încântare, arătându-i mereu fetei cu câtă iscusinţă le lucrase meşterul. Îndeosebi nu se mai sătura privind elefanţii; se uita la ei scoţând strigăte uşoare de admiraţie şi pipăindu-le trupurile masive, urechile şi coada, din ce în ce mai fermecat. Fireşte că nu scăpă din vedere nici pionii cu chipuri de arcaşi şi-i atrase atenţia lui Judith asupra lor. Examinarea pieselor ţinu câteva minute, în care timp delawarul şi Judith uitară cu desăvârşire de toate. În schimb, Vânătorul de Cerbi şedea tăcut, gânditor, chiar morocănos, deşi nu-i slăbea din ochi pe ceilalţi doi, luând aminte la fiece nou amănunt pe care-l observa în alcătuirea figurilor de şah de câte ori aceştia le ridicau în sus pentru a le privi mai bine. Nu făcu însă nici cel mai mic comentariu, nici nu-şi manifestă cumva admiraţia. În cele din urmă prietenii săi băgară de seamă că nu i se auzise de loc glasul; de abia atunci, pentru prima oară de când descoperiseră jocul de şah, Vânătorul se îndură să deschidă gura.

— Judith – întrebă el cu un aer grav, dar cu bunăvoinţă totuşi, aproape cu duioşie – părinţii tăi ţi-au vorbit vreodată de Dumnezeu?

— Mama da, şi chiar adesea – îi răspunse ea. Tata însă niciodată. Mama avea grijă să ne amintească totdeauna să ne spunem rugăciunile şi să ne împlinim toate îndatoririle; în schimb tata nu ne-a pomenit niciodată despre aşa ceva nici înainte şi nici după moartea mamei.

— Te cred. Dânsul n-are niciun Dumnezeu, nu crede nici în Dumnezeul Cel de Sus în faţa căruia se smeresc oamenii albi, nici în vreun alt Dumnezeu la care să se închine pieile roşii. Ştii dumneata ce sunt astea? Idoli!

Judith tresări şi o clipă rămase consternată, parcă. Apoi, după ce stătu puţin în cumpănă, se porni pe râs.

— Nu cumva îţi închipui, Vânătorule, că tata se închină la jucăriile astea de fildeş? Ştiu şi eu ce sunt idolii şi cum arată.

— Jucăriile astea sunt idoli, ascultă-mă pe mine – stărui el convins. De ce atunci le-ar fi păstrat, dacă nu se închina la ele?

— Cum putea să-şi ţină zeii într-un săculeţ, ascunşi pe fundul unui cufăr? Nu, nu, Vânătorule. Bietul tata îşi poartă zeul cu sine, oriunde se duce, iar acest zeu e plăsmuit după chipul şi asemănarea dorinţelor lui. S-ar putea să fie într-adevăr idoli cum spui şi-mi vine şi mie să cred că-i aşa, după câte am citit şi am auzit despre idolatrie; vin însă dintr-o ţară îndepărtată, ca toate lucrurile ce au încăput în mâna lui Thomas Hutter, pe vremea când era marinar.

— Mi-ar părea bine să fie aşa, nici nu ştii ce bine mi-ar părea, Judith, altminteri mă întreb dacă aş fi găsit destulă tărie în mine pentru a mă face luntre şi punte ajutându-l să scape din încurcăturile în care singur a intrat pe un alb care se închină la idoli. Bătrânul e alb ca şi mine şi de acelaşi neam, de aceea şi vreau să-i fiu de folos, dar pentru unul care s-a lepădat de credinţa lui şi de toate lucrurile spre care simţea un îndemn mi-ar fi fost greu s-o fac. Cum văd eu, lighioana asta te-a fermecat, Şarpe, deşi, dacă te gândeşti bine, nu-i decât o pocitanie, un idol.

— Este un elefant – îi tăie vorba Judith. Am văzut o mulţime de poze cu astfel de animale când eram la forturi, mama avea atunci o carte în care era o poveste cu un elefant. Tata a pus însă pe foc toate cărţile fiindcă, zicea el, prea îi plăcea să citească mult. Asta s-a întâmplat puţin înainte de a fi închis mama ochii şi de multe ori mă gândesc dacă nu cumva lucrul ăsta i-o fi grăbit moartea.

— Elefant sau nu, tot idol se cheamă că e – răspunse Vânătorul – şi deci nu se cuvine să rămână în păstrarea unui creştin.

— Ăsta-i bun pentru irochezi – zise Chingachgook, despărţindu-se cu regret de unul din turnuri, pe care prietenul său i-l luase din mână ca să-l bage la loc în săculeţ. Cu un elefant cumperi tot tribul, îl cumperi chiar şi pe delawar!

— Tot ce se poate. Oricine cunoaşte şi înţelege firea pieilor roşii îşi dă seama de asta – rosti Vânătorul de Cerbi – numai că, vezi tu, cine umblă cu bani calpi, este tot atât de vinovat ca şi cel care i-a făcut. Ai văzut tu vreun indigen de treabă căruia să nu-i fie lehamite să precupeţească o blană de urs spălător vânzând-o drept jder sadea sau o blană de vidră drept castor?

Îmi dau seama că numai câţiva din idolii ăştia, poate chiar un singur elefant, ar ajunge să răscumpere libertatea lui Thomas Hutter; ar însemna să-mi calc, însă, pe cuget, plătindu-i cu asemenea bani calpi. S-ar putea ca niciun trib de piei roşii de prin partea locului să nu se închine la idoli; sunt totuşi unele pe cale s-o facă şi imboldul pe care feţele palide ar arăta că-l simt pentru acest lucru ar putea să-i încurajeze a merge pe un drum greşit.

— Chipurile astea de fildeş însă, Vânătorule, s-ar putea să nu fie idoli. Acum mi-aduc aminte că am văzut odată la un ofiţer de la forturi nişte vulpi şi gâşte tot aşa migălite. A, uite ceva tare, înfăşurat într-o bucată de pânză: te pomeneşti că şi ăsta o fi tot un idol.

Vânătorul de Cerbi luă pachetul pe care i-l întinse fata şi, desfăcându-l, găsi înăuntru o tablă de şah. Destul de mare, ca pentru piesele din săculeţ şi împodobită cu incrustaţii de abanos şi fildeş.

Punându-le pe toate la un loc, Vânătorul de Cerbi ajunse încetul cu încetul, deşi mai păstrând încă unele îndoieli, să împărtăşească şi el părerea lui Judith şi până la urmă conveni că pretinşii idoli nu erau decât nişte figuri sculptate în chip ciudat ce îşi aveau rostul în cine ştie ce joc necunoscut. Judith se folosi cu mult tact de victoria sa; o singură dată măcar nu pomeni un cuvânt despre confuzia hazlie a Vânătorului.

Acum că descoperiseră, în sfârşit, rostul acelor păpuşele ciudate se dezlegase şi problema răscumpărării. Câteşitrei erau de acord că nimic nu putea ispiti mai mult pe irochezi decât elefanţii; cele patru animale ce purtau turnurile urmau să fie jertfite pentru răscumpărarea prizonierilor. Restul pieselor şi, bineînţeles şi celelalte lucruri din cufăr, trebuiau dosite cât mai bine, cu gândul de a nu fi folosite decât în caz de mare nevoie. După ce chestiunile preliminare fură astfel rezolvate, toate lucrurile din cufăr, în afară de cele hărăzite răscumpărării, fură aşezate cu grijă la loc, iar învelitorile „ticluite” la fel cum le găsiseră, aşa încât Hutter, în cazul când s-ar fi întors iar la castel, ar fi putut foarte bine să stea toată viaţa acolo fără să bănuiască vreodată că umblase cineva prin cufăr, descoperindu-i tainele. Pistolul sfărâmat, care ar fi putut să-i dea de gol, fu rânduit lângă perechea lui, şi toate obiectele îndesate şi aşezate întocmai cum fuseseră mai înainte; doar câteva pachete de la fundul lăzii rămăseseră nedesfăcute. Isprăvind şi treaba asta, lăsară capacul jos, puseră lacătele şi le încuiară cu cheia pe care o băgară la

locul ei în pungă.

Trecuse cu rânduiala mai bine de un ceas până să statornicească ce aveau de făcut şi să pună înapoi, în cufăr, lucrurile răvăşite. E drept că din când în când găsiseră destul răgaz să stea de vorbă, iar Judith care se simţea deosebit de încântată de admiraţia făţişă, sinceră, ce se citea în privirile curate ale Vânătorului de Cerbi aţintite asupra chipului său nurliu, făcu tot ce socoti cu cale ca să prelungească discuţiile, cu o iscusinţă pe care numai cochetăria feminină o cunoaşte. Vânătorul de Cerbi, însă, nu întârzie să-şi dea seama că pierdeau vremea de prisos şi le atrase atenţia prietenilor săi spunându-le că trebuie să se grăbească a îndeplini planul pe care-l urziseră pentru răscumpărarea ostatecilor. Chingachgook rămase în camera lui Hutter, unde se aflau elefanţii, să-şi poată desfăta privirea cu chipurile acestor animale atât de minunat şi de original plăsmuite. Simţea pesemne din instinct că prezenţa sa nu era chiar atât de dorită de ceilalţi doi, mai cu seamă de Judith, care de altfel nu se prea sfia să arate ce-i plăcea şi ce nu, iar la rândul său delawarul, ca unul ce se afla în preajma căsătoriei, cunoştea prea bine simptomele unei pasiuni atotstăpânitoare.

— Ei bine, Judith – spuse Vânătorul de Cerbi, sculându-se în sfârşit după ce zăboviseră la taclale mai mult decât şi-ar fi închipuit el – într-adevăr e o plăcere să stai de vorbă cu dumneata şi să pui la cale ba una, ba alta, numai că, vezi, datoria ne cheamă spre alte ţeluri. Între timp, Harry cel Pripit şi tatăl dumitale ca să nu mai vorbesc de Hetty…

Cuvintele îngheţară deodată pe buzele lui, pentru că în aceeaşi clipă se auzi un pas lin pe punte, apoi o umbră omenească întunecă lumina, şi persoana al cărei nume tocmai îl rostise răsări în uşă. Nici nu apucă bine Vânătorul de Cerbi să se minuneze, scoţând o exclamaţie uşoară, nici Judith să dea un ţipăt slab că în spatele noii sosite se şi ivi un băieţandru indigen de vreo cincisprezece ani. Încălţaţi cum erau cu mocassini, cei doi oaspeţi pătrunseseră pe nesimţite aproape în castel; cu toate că veniseră însă tiptil şi pe nepusă masă, vânătorul nu-şi pierdu sângele rece. Primul lucru la care se gândi fu să-i atragă atenţia prietenului său spunându-i în limba delawară să nu iasă din cameră şi să fie gata pentru orice împrejurare, apoi se duse la uşă să vadă ce primejdie îi pândea. În afară de cei doi, însă, nu mai era ţipenie de om; doar un fel de plută foarte simplu înjghebată, ce adăsta lângă arcă, îl lămuri asupra mijlocului prin

care Hetty ajunsese acasă; două trunchiuri uscate de brad, care începuseră să putrezească şi deci se ţineau cu uşurinţă la suprafaţa apei, erau legate între ele cu nuieluşe şi curmeie din scoarţă de copac iar deasupra se afla aşezată un fel de punte rudimentară din crengi de stejar. După ce aruncă o privire cercetătoare asupra plutei, constatând cu satisfacţie că nu mai era nimeni în preajmă, Vânătorul de Cerbi clătină din cap şi începu a bodogăni ca pentru sine, după cum îi era obiceiul:

— Aşa păţeşti când îţi bagi nasul în cufărul altuia! Dacă am fi luat aminte şi am fi fost cu ochii în patru, nu ni s-ar fi putut întâmpla niciodată să ne pice un plocon ca ăsta. Dacă un mucos de băiat a fost în stare să ne joace asemenea renghi, cine ştie la ce ne putem aştepta din partea unor oameni în toată firea când şi-ar pune mintea cu noi. Iată, totuşi, că ne-a ieşit în cale un mijloc de a începe tocmeala cu irochezii. Să vedem, însă, mai întâi ce are de spus Hetty.

Îndată ce-i trecu spaima şi uimirea i se mai risipi, Judith dădu în vileag toată dragostea ce o purta surorii sale, întâmpinând cu bucurie, întoarcerea ei acasă. O strânse la piept şi o sărută, aşa cum făcea în timpul nevinovatei copilării. Cât despre Hetty, era mai puţin tulburată, întrucât ea nu încercase nicio surpriză şi inima sa era întărită de puritatea şi sfinţenia năzuinţelor ei. La stăruinţele surorii sale, se aşeză pe un scaun şi prinse a povesti peripeţiile prin care trecuse de când se despărţiseră. Tocmai când începuse să depene întâmplările se înapoie şi Vânătorul de Cerbi, care stătu şi el s-o asculte, cu urechea ciulită, în timp ce tânărul irochez rămăsese lângă uşă, la fel de nepăsător ca şi stâlpii ce susţineau tavanul.

Lucrurile istorisite de Hetty se înlănţuiră destul de lămurit, până ce ajunse să vorbească despre împrejurările în care am lăsat-o în momentul când Wah-ta-Wah o părăsise pe neaşteptate, aşa cum am arătat mai înainte. Întâmplările avuseseră loc; mai apoi le-am putea aşadar înfăţişa cu propriile sale cuvinte:

— Când le-am citit învăţăturile acelea şefilor irochezi, Judith, văzându-i ai fi zis că nu se clintise nimic în ei – continuă ea – dar o sămânţă pe care o sădeşti trebuie lotuşi să încolţească.

— Şi ai reuşit cumva să-i îndupleci, Hetty dragă?

— Da, Judith, mai mult chiar decât aş fi crezut şi peste aşteptările mele. N-am stat prea mult cu tata şi cu Harry, ci m-am dus să mănânc cu Wah-ta-Wah. Cum am isprăvit masa, şefii tribului au venit la noi şi atunci am putut să-mi dau seama că

seminţele sădite legaseră rod. Mi-au spus că cele citite de mine din cartea cea înţeleaptă erau vorbe cu şart, de bună seamă că aşa erau, şi sunau cu şart, ca un cântec dulce de pasăre, la urechile lor. Mi-au mai spus pe urmă să mă întorc înapoi şi să împărtăşesc ceea ce îmi vor încredinţa ei marelui şef care doborâse pe unul dintre vitejii lor; să vă dau de ştire astfel, tuturor, că ar fi nespus de fericiţi să vină aici la castel, să se închine ca într-o biserică, ori să iasă în bătaia soarelui şi să mă asculte din nou citind din cartea sfântă, şi să-i împărtăşesc de asemeni că ar dori să le împrumute câteva bărci ca să poată aduce pe tata şi pe Harry cel Pripit şi pe femeile lor, aici, la castel, să stăm cu toţii afară, pe punte, şi să ascultăm cântecele închinate lui Manitu de feţele palide. Spune drept, Judith, ai mai pomenit vreodată o minune care să arate atât de lămurit puterea sfintei scripturi?

— Dacă aşa ar sta într-adevăr lucrurile, dragă Hetty, fără doar şi poate c-ar fi o minune la mijloc. Din păcate însă e vorba doar de un şiretlic de-al irochezilor care caută să ne răzbească pe ocolite prin vicleşug, văzând că n-au reuşit altminteri.

— Te îndoieşti cumva de puterea sfintei scripturi, surioară, de-i judeci cu atâta asprime pe irochezi?

— Sărăcuţa de tine, Hetty! Ce crezi dumneata despre vizita asta, Vânătorule?

— Lăsaţi-mă mai întâi să stau puţin de vorbă cu Hetty – răspunse el – ia spune-mi când a fost meşterită pluta: după ce ai mâncat în tabără şi ai coborât pe ţărm, în dreptul castelului?

— O, nu, Vânătorule. Pluta era trasă la mal, gata înjghebată… Nu cumva o fi şi asta o minune, Judith?

— Ba da… sigur că da… o minune irocheză – îi întoarse vorba vânătorul. Sunt foarte pricepuţi, să ştii, în minuni dintr-astea. Va să zică ai găsit pluta pe apă, aşteptându-te, gata de plecare?

— Chiar aşa. Pluta se afla undeva în preajma taberei şi după ce m-au ajutat să mă urc pe ea, irochezii au tras-o la edec până în dreptul castelului, pe urmă i-au spus băiatului să ia vâsla şi să mă aducă până acasă.

— Şi-n clipa asta pădurile sunt înţesate de mingoşi care pândesc să vadă ce o să iasă din minunea asta. Acum am dibăcit cum stau lucrurile, Judith. Să scap întâi de băiatul ăsta, iar după aceea om vedea ce mai e de făcut. Dumneata şi cu Hetty lăsaţi-mă singur cu el, şi aduceţi-mi aici elefanţii în faţa cărora Şarpele mai stă şi acum cu gura căscată. Nu-l putem scăpa o clipă din ochi pe cerbul ăsta fiindcă, iute de picior cum este, mă tem să

nu ia cu împrumut vreo barcă fără să mai ceară voie.

Judith îi ascultă rugămintea şi, după ce-i aduse figurile de şah, se retrase cu sora ei la ele în cameră. Vânătorul de Cerbi prinsese câteva cuvinte din mai toate graiurile pieilor roşii din împrejurimi, ba chiar ajunsese s-o rupă binişor pe limba irocheză, destul de bine oricum ca să lege o conversaţie. Îi făcu deci semn băieţandrului să vină mai aproape şi să se aşeze pe cufăr şi-i puse deodată două turnuri în faţă. Până în momentul acela pe chipul tânărului sălbatic nu se citise niciun fel de curiozitate sau dorinţă. Se aflau acolo doar destule lucruri curioase pentru el şi totuşi ştiuse să-şi păstreze stăpânirea de sine cu o cumpătare într-adevăr vrednică de un înţelept. Ce-i drept, Vânătorul de Cerbi observase că ochii săi întunecaţi rătăceau peste tot, căutând ungherele apărate şi armele investigaţiile astea însă fuseseră făcute cu o mutră atât de candidă, cu gura căscată şi cu o nesinchiseală copilăroasă, încât numai un om care învăţase la aceeaşi şcoală a vieţii ar fi putut ghici ce anume iscodeau privirile lui. Totuşi, în clipa când ochii băiatului întâlniră chipurile sculptate în fildeş ale acelor năstruşnice bâzdâgănii, ca din altă lume, admiraţia şi uimirea se dovediră mai tari decât sângele rece. Felul în care indigenii de prin Mările Sudului holbează ochii în faţa unor marafeturi ale lumii civilizate a fost deseori zugrăvit; cititorul nu trebuie să confunde însă manifestările lor cu reacţiile indigenilor din America în împrejurări similare. În cazul de faţă, tânărul irochez, sau huron, lăsă să-i scape un strigăt uşor de mirare, apoi îşi luă imediat seama ca şi cum s-ar fi făcut vinovat de o necuviinţă. Pe urmă ochii săi, în care nu mai scăpăra uimirea, rămaseră pironiţi asupra elefanţilor. În sfârşit după o clipă de şovăire întinse mâna şi luă unul din ei. Vânătorul de Cerbi îl lăsă în pace zece minute încheiate, ştiind că băiatul căuta să-şi întipărească în minte toate trăsăturile acestor plăsmuiri năzdrăvane ca să le poată înfăţişa bătrânilor o descriere cât mai amănunţită şi mai aproape de realitate, când avea să se înapoieze în tabără. Socotind că-i lăsase destul răgaz pentru ca imaginea obiectului din mâna lui să i se imprime adânc în minte, vânătorul îi atinse cu degetul genunchiul gol ca să-i atragă atenţia.

— Ascultă – începu el – aş vrea să stau de vorbă cu tânărul prieten canadian. Să dea uitării deci pentru câteva clipe minunăţia asta.

— Unde-i cealaltă faţă palidă? întrebă băiatul cu ochii în tavan, trădând astfel, fără să vrea, gândul ce-i stăruise tot timpul în

minte, până ce privirea îi fusese ademenită de figurile de şah.

— Doarme, sau dacă nu, trebuie să fie în camera unde se odihnesc bărbaţii, îi răspunse Vânătorul de Cerbi. De unde ştie tânărul prieten că aici se mai află încă o faţă palidă?

— L-am zărit de pe mal. Irochezii au vederea lungă, răzbate fundul marelui izvor!

— Foarte frumos, să fie sănătoşi. După câte ştiu două feţe palide au fost luate zălog la voi în tabără, băiete.

Flăcăiandrul dădu din cap, ticluindu-şi o mutră cât mai nepăsătoare cu putinţă; o clipă mai târziu, însă, îl umflă râsul ca şi cum s-ar fi bucurat de isteţimea tribului său.

— Ai putea să-mi spui, băiete, ce au de gând căpeteniile voastre cu prizonierii sau încă nu s-au hotărât ce să facă?

Băietanul se uită puţin mirat la vânător, apoi duse liniştit degetul arătător la cap deasupra urechii stângi, rotindu-l în jurul scăfârliei, cu o precizie şi o îndemânare ce arătau lecţiile excelente pe care le primise în vederea acestei îndeletniciri tradiţionale a neamului său.

— Când? întrebă Vânătorul de Cerbi, simţind cum i se pune un nod în gât în faţa acestei dovezi de rece nepăsare pentru viaţa unui om. De ce nu-i duc mai bine la wigwamurile voastre?

— Prea lung drumul şi înţesat de feţe palide. Wigwamurile pline. Scalpurile bine plătite. Un scalp mic face cât o grămadă de aur.

— Ei, atunci înţeleg de ce au ales calea asta, da, înţeleg tot. Nu e nevoie să-mi spui mai mult. Acum uite ce e, băieţaş. Cel mai bătrân dintre prizonieri să ştii că e tatăl fetelor ăstora iar celuilalt i-e dragă una din ele. Îţi dai seama deci că fetele ţin cu tot dinadinsul să fie cruţate scalpurile acestor prieteni, de aceea vor să le răscumpere cu aceste două chipuri de fildeş. Câte unul pentru fiecare. Aşa că fă bine şi du-te înapoi să le spui ce-am vorbit şefilor voştri şi vino de-mi adu răspunsul până nu scăpată soarele.

Băietanul se arătă gata să aducă la îndeplinire cu dragă inimă misiunea asta, şi cu o spontaneitate ce nu lăsa nici umbră de îndoială asupra râvnei lui de a se achita de îndatorire cât mai inteligent şi mai grabnic cu putinţă. Afară pe punte, când să coboare pe plută, rămase pe gânduri o clipă, apoi se întoarse brusc cerându-i să-i împrumute o barcă, ca să încheie mai degrabă târgul. Vânătorul de Cerbi îl refuză categoric, aşa că după ce mai zăbovi un pic, băietanul începu să vâslească agale, depărtându-se de castel, în direcţia unui hăţiş de pe ţărm ce se

găsea la o distantă mai mică de o jumătate de milă.

În timp ce Vânătorul de Cerbi stătea de vorbă cu flăcăiandrul, în camera de alături avea loc o altă scenă. Hetty se interesase de tânărul delawar şi aflând unde şi pentru ce se ascunsese, se duse să-l caute. Chingachgook o primi cât se poate de respectuos şi de îndatoritor. Îşi dădea seama ce fel de om era mezina şi se purta cu atât mai binevoitor cu ea cu cât nădăjduia să afle ceva din soarta logodnicei sale. După ce intră la el, în cameră, fata se aşeză pe un scaun şi-l pofti şi pe el să ia loc. Apoi rămase aşa fără să scoată un cuvânt, ca şi cum ar fi socotit mai politicos să-i dea răgaz s-o întrebe câte ceva înainte de a-i spune ea ce avea de spus. Cum însă Chingachgook nu se dumerea ce aşteaptă Hetty, tăcu respectuos, până ce ea se hotărî să deschidă vorba.

— Dumneata eşti Chingachgook, Şarpele cel Mare al delawarilor, nu-i aşa? întrebă în cele din urmă Hetty, simplu cum îi era felul, sătulă de atâta aşteptare şi dornică să rupă tăcerea odată, având totuşi grijă să se informeze mai întâi cu cine avea de-a face.

— Chingachgook – răspunse delawarul cu mândrie. Asta înseamnă Şarpele cel Mare pe limba Vânătorului de Cerbi.

— Adică şi pe limba mea. Vânătorul de Cerbi şi tata, şi Judith, şi eu, şi Harry cel Pripit, săracul, îl cunoşti pe Henry March, nu-i aşa? Nu, sigur că nu, fiindcă altminteri mi-ar fi vorbit de dumneata.

— Ai aflat oare numele lui Chingachgook pe buzele cuiva, Crin Mlădios? pentru că aşa i se năzărise şefului de trib să-i spună bietei Hetty. Numele lui a fost cumva ciripit de o păsărică, la irochezi, acolo?

Hetty nu-i răspunse dintru început, ci, cuprinsă de acel negrăit simţământ pe care-l trezeşte în inima tinerelor fete lipsite de experienţă simpatia şi înţelegerea faţă de năzuinţele unei alte inimi, îşi aplecă puţin capul, în timp ce sângele îi năvălea în obraji fără să poată rosti un cuvânt.

— Surorii mele, Crin Mlădios, i-a ajuns, fireşte, la ureche, un ciripit! stărui Chingachgook, cu atâta dulceaţă în glas, încât cei care avuseseră prilejul să audă răcnetele ce ieşeau adeseori din gâtlejul lui ar fi rămas miraţi. Trecerea asta de la sunetele aspre, guturale, la cele dulci, armonioase, nu era ceva neobişnuit în vorbirea pieilor roşii. Urechile surorii mele erau deschise, ori poate limba ei a amuţit?

— Dumneata eşti Chingachgook; dumneata trebuie să fii,

pentru că nu mai e altă piele roşie aici. Şi ea îl aştepta pe Chingachgook să vină.

— Chin-gach-gook – rosti el răspicat, apăsând pe fiecare silabă – Şarpele cel Mare, pe englezeşte.

— Chin-gach-gook – repetă tot aşa, răspicat, Hetty. Da, aşa spunea şi Susur Blând, aşa că dumneata trebuie să fii şeful de trib de care mi-a vorbit.

— Wah-ta-Wah – adăugă delawarul.

— Wah-ta-Wah sau Susur Blând. Mi se pare mai drăguţ Susur Blând decât Wah, de aceea îi spuneam aşa.

— Wah! sună dulce la ureche unui delawar.

— Într-adevăr în gura dumitale sună altfel decât rostit de mine. Asta însă-i altă socoteală. Da, am auzit ciripind pasărea despre care vorbeşti, Şarpe.

— Ar putea să-mi spună sora mea cuvintele cântecului său? Ce cuvânt ciripea mai des, cum arăta, râdea mult?

— Mai des ciripea Chin-gach-gook, şi a râs din toată inima când i-am povestit cum au intrat în apă irochezii după noi şi tot n-au reuşit să ne înhaţe. Sper că pereţii ăştia de lemn n-au urechi, Şarpe.

— Nu-ţi fie teamă de pereţi, nici de sora care-i în camera de alături. Şi nici de irochez n-ai de ce să te temi, Vânătorul de Cerbi i-a luat văzul şi auzul cu o dihanie ciudată.

— Te înţeleg, Şarpe, şi o înţeleg şi pe Wah-ta-Wah. Câteodată îmi vine să cred că nu-s nici pe jumătate măcar atât de nătângă cum zic alţii. Acum, uită-te colo, în tavan, în timp ce eu am să-ţi povestesc tot, de-a fir-a-păr. Altfel mă sperii, fiindcă-ţi ard ochii de câte ori pomenesc de Wah-ta-Wah.

Delawarul îşi mută privirea, prefăcându-se că dă ascultare rugăminţii ei.

— Wah-ta-Wah mi-a şoptit încet de tot să-ţi spun că nu trebuie să te încrezi de loc în irochezi. Sunt mai şireţi decât toţi indigenii pe care-i cunoaşte ea. Mi-a mai spus apoi că este o stea mare, strălucitoare, ce răsare peste coamele dealurilor, cam la vreo oră după ce se lasă întunericul, probabil se gândea, fără să ştie, la planeta Jupiter, şi că în clipa când steaua aceea o să înceapă să scânteieze, ea o să fie în locul unde am coborât eu din luntre astă-noapte; de acolo trebuie să vii s-o iei cu barca.

— Bine, Chingachgook s-a dumerit acum de-ajuns de bine, şi o să se dumerească şi mai bine dacă sora lui va mai ciripi o dată.

Hetty îi repetă totul cuvânt cu cuvânt, explicându-i mai pe îndelete despre care stea era vorba şi descriindu-i locul de pe

ţărm unde trebuia să acosteze. Continuă apoi să-i povestească, simplu cum ştia ea, în ce fel ajunsese s-o cunoască pe delawară, împărtăşindu-i spusele şi părerile acesteia, încât, ascultând-o, de bucurie, logodnicul se simţea într-al nouălea cer. Stărui mai ales asupra sfatului pe care i-l dăduse ea şi anume să ia seama să nu cadă în vreo cursă, deşi nu mai era necesar să le atragă cineva atenţia, dat fiind că, şi aşa, erau cât se poate de prevăzători. Îi explică de asemenea, cât se poate de lămurit, pentru că erau unele lucruri pe care mintea ei le înregistra fără greş, situaţia în care se găseau în momentul acela duşmanii lor, şi tot ce făcuseră, pas cu pas, în cursul dimineţii. Wah-ta-Wah rămăsese cu ea până când pluta se desprinsese de ţărm; iar în clipa de faţă se afla undeva în inima pădurii în dreptul castelului, şi probabil că nu avea de gând să se mai întoarcă în tabără, până la căderea nopţii, când spera că va reuşi s-o şteargă de lângă însoţitorii ei, lăsându-i să-şi urmeze drumul mai departe de-a lungul ţărmului spre sălaşul lor şi să se ascundă în apropierea locului unde trebuie să vină delawarul. Pe cât se părea, nimeni n-avea habar că Chingachgook se afla în împrejurimi, deşi se ştia că peste noapte o piele roşie pătrunsese în arcă şi se bănuia că se pripăşise la castel ori undeva pe aproape, îmbrăcat ca o faţă palidă. În privinţa asta, totuşi, mai stăruiau unele îndoieli, pentru că în momentul acela se puteau oricând aştepta la sosirea unor feţe palide şi se temeau ca nu cumva garnizoana castelului să fi primit între timp întăriri. Toate astea Wah-ta-Wah i le destăinuise lui Hetty, pe când mergeau escortate de irochezi de-a lungul malului, şi cum făcuseră un drum de vreo şase mile şi mai bine, avuseseră destul răgaz să vorbească.

— Wah-ta-Wah nu-şi dă prea bine seama dacă au cumva vreo bănuială în privinţa ei sau dacă li s-a năzărit că dumneata ai fi aici, dar speră să nu fie niciuna, nici alta. Şi acum, Şarpe, după ce ţi-am spus atâtea din partea logodnicei dumitale – continuă Hetty, luând fără să-şi dea seama mâna delawarului şi jucându-se cu ea, aşa cum se joacă uneori copiii cu mâinile părinţilor – îngăduie-mi să-ţi spun ceva şi din partea mea. Când ai să te însori cu Wah-ta-Wah, vezi să fii cât mai bun cu ea, şi să-i zâmbeşti mereu, aşa cum îmi zâmbeşti mie acuma, să nu te uiţi urât la ea, cum se uită unii şefi de-ai voştri la nevestele lor. Îmi făgăduieşti?

— O să fiu totdeauna bun cu ea! Mlădiţa fragedă să n-o îndoi tare, că se rupe.

— Da, şi să-i zâmbeşti. Nu ştii cum se luminează inima unei

fete când îl vede zâmbind pe cel ce i-e drag. Tata parcă mi-aduc aminte că mi-a zâmbit odată când eram cu el, şi Harry, da, Harry vorbea în gura mare şi râdea mereu, dar de zâmbit nu cred să-mi fi zâmbit decât cel mult o singură dată. Cunoşti, nu-i aşa, deosebirea dintre râs şi zâmbet?

— Râsul îmi place mai mult. Ai auzit cum râde Wah? Gungureşte ca o pasăre!

— Aşa e, mai mare dragul s-o auzi râzând, dar dumneata trebuie să zâmbeşti. Şi pe urmă, Şarpe, vezi, să n-o pui să care poveri şi să prăşească porumbul, aşa cum fac atâţia indigeni, ci pe cât se poate cată să te porţi cu ea aşa cum se poartă feţele palide cu nevestele lor.

— Wah-ta-Wah nu este faţă palidă, ci piele roşie, şi inima şi firea ei sunt tot de piele roşie. Wah-ta-Wah nu este faţă palidă. Trebuie să poarte papuz[14].

— Fireşte că orice femeie trebuie să-şi poarte copilul său – spuse Hetty zâmbind – şi nu-i nimic rău în asta. Cată să-ţi iubeşti însă nevasta şi să fii drăguţ şi bun cu ea, pentru că şi ea e drăguţă şi bună.

Chingachgook se înclină solemn ca şi cum ar fi vrut să pună capăt discuţiei. Hetty nu apucă să mai spună nimic pentru că în momentul acela din camera alăturată se auzi vocea Vânătorului de Cerbi care îşi striga prietenul. Şarpele se sculă să răspundă chemării, iar Hetty se duse s-o caute pe sora ei.

Capitolul XIV

Primul lucru pe care îl făcu delawarul ducându-se în camera de alături, la amicul său, fu să lepede straiele lumii civilizate şi să îmbrace din nou veşmintele lui de şef delawar. Irochezii – îi explică el Vânătorului de Cerbi care protesta – ştiau că se află o piele roşie în castel, aşa că rămânând mai departe deghizat ar fi însemnat să atragă, probabil, mai mult atenţia asupra lui, decât dacă le arăta făţiş că făcea parte dintr-un trib potrivnic. Vânătorul se dumeri în sfârşit cum stăteau lucrurile şi văzând că se înşelase închipuindu-şi că Chingachgook reuşise să ajungă pe vas, fără să fi prins nimeni de veste, consimţi bucuros la această schimbare, întrucât îşi dădea şi el seama că nu mai avea niciun rost să umble cu ascunzişuri.

---

[14] Copil – în limba indigenilor (n.t.)

Stând apoi de vorbă, cei doi prieteni îşi împărtăşiră unul altuia ceea ce discutaseră între timp fiecare în parte. Vânătorul îi povesti lui Chingachgook cum începuse tratativele de răscumpărare, şi ascultă la rândul său tot ceea ce reuşise să afle delawarul de la Hetty. Îşi plecă urechea la nădejdile pe care le nutrea prietenul său şi-i făgădui din toată inima să-l ajute pe cât îi stătea în putinţă.

— Ăsta e şi ţelul nostru, după cum ne-am înţeles de la început, Şarpe, lupta pe care o dăm pentru castel şi pentru fetele lui moş Hutter fiind ceva cu totul întâmplător. Da… da… o să-mi dau toată osteneala s-o scăpăm pe logodnica ta, care o lume întreagă ştie că-i una din cele mai vrednice şi mai mândre fete din trib, deşi e prea puţin spus, fiindcă Wah-ta-Wah e cea mai vrednică şi mai frumoasă dintre toate.

— Mă duc în tabăra irochezilor – rosti grav delawarul. Nimeni nu-l cunoaşte pe Chingachgook în afară de Wah, şi nimeni altul decât un şef de trib nu poate încheia o învoială când e vorba de viaţă şi de moarte. Dă-ncoace dihania aceea şi îngăduie-mi să iau o barcă.

Vânătorul de Cerbi puse capul în piept şi începu să se joace cu o sforicică cu undiţă în capăt pe care-o lăsa mereu să alunece în apă, cum şedea aşa la marginea punţii legănându-şi picioarele deasupra undelor, ca un om pierdut în gânduri, furat de o idee nouă. În loc să răspundă rituos la cererea prietenului său, se pomeni vorbind de unul singur, ceea ce, fără îndoială, dădea şi mai multă greutate cuvintelor sale, întrucât toată lumea ştia că Vânătorul nu putea să spună altceva decât ce gândea, fie despre sine însuşi, fie despre alţii.

— Da, da. Asta trebuie să fie ceea ce se cheamă dragoste – bodogănea el. Am auzit că uneori când se abate asupra vreunui flăcău, îi suceşte de tot minţile, lăsându-l pe bietul om, neajutorat, de nu mai e în stare nici să judece, nici să-şi păzească pielea, întocmai ca o jivină sălbatică. Când te gândeşti că Şarpele a ajuns, din pricina asta, să-şi piardă şi judecata, şi dibăcia, şi înţelepciunea! Trebuie neapărat să facem ceva s-o scăpăm pe Wah-ta-Wah de acolo şi să-i căsătorim cum ne-om întoarce înapoi acasă, altminteri tare mă tem că şeful nostru n-o să se aleagă mai cu nimic de pe urma războiului, decât cu ce s-ar alege dintr-o vânătoare mai vajnică şi mai năzdrăvană. Da… da… mă tem că niciodată n-o să mai fie ce-a fost, până când nu i-o ieşi din cap gândul ăsta şi nu şi-o veni iar în simţiri, ca tot omul. Şarpe, zău, nu-mi vine să cred că vorbeşti serios, aşa că

nu prea văd ce-aş putea să-ţi răspund. După cum ştiu, însă, eşti şef de trib, aşa că te întreb dacă ţi s-a năzărit cumva să te dai pe mâna duşmanului, înainte de a începe bătălia?

— Wah! suspină delawarul.

— Da... Wah!... Ştiu prea bine că e Wah şi numai Wah! Ascultă, Şarpe, află că sunt îngrijorat şi mâhnit din pricina ta! În viaţa mea n-am auzit asemenea nerozie din gura unui şef de trib, şi încă a unuia căruia îi merge numele da om înţelept, deşi atât de tânăr şi neîncercat! N-ai să capeţi nicio barcă, atâta timp cât glasul prieteniei şi sfaturile ei mai au vreun răsunet în tine.

— Prietenul faţă palidă are dreptate. Un nor s-a aşternut peste obrazul lui Chingachgook; o slăbiciune i-a şubrezit mintea, în timp ce ochii săi erau înneguraţi. Fratele meu are o bună ţinere de minte pentru faptele bune, şi o slabă tinere de minte pentru cele proaspete. Şi o să uite, deci.

— Da, nu e mare lucru. Să nu mai vorbim despre asta, Şarpe. Dar dacă s-o mai întâmpla să se abată asupra ta vreun nor dintr-ăsta, ai grijă şi fereşte-te din calea lui. Mă gândeam că mai cuminte ar fi să punem tot calabalâcul lui moş Tom în arcă, să închidem bine şi să zăvorim castelul, şi să ne strângem cu toţii pe corabie. Arca îşi poate schimba locul, şi astfel, cu pânzele sus, mutându-ne de ici-colo, o mai putem întinde câteva nopţi, fără ca mingoşii ăştia să aibă cum pătrunde în sălaşul nostru.

Chingachgook luă aminte şi încuviinţă planul său. Dacă negocierile dădeau greş, slabă nădejde să se poată bizui c-o să mai treacă o noapte fără să fie atacaţi. Inamicul era destul de isteţ ca să-şi dea seama că reuşind să ia cu asalt castelul, va pune mâna fără doar şi poate pe toate lucrurile aflate înăuntru, inclusiv obiectele oferite pentru răscumpărare, fără să piardă totuşi avantajele pe care le câştigase până atunci. Aşa stând lucrurile, nu mai încăpea îndoială că trebuiau să ia anumite măsuri de precauţie, întrucât, acum că ştiau cât erau de numeroşi irochezii, un atac nocturn nu putea fi respins decât cu mare greutate. Nu le-ar fi stat în putere să împiedice inamicul de a pune mâna pe bărci şi pe arcă, ai cărei pereţi groşi le-ar fi îngăduit asediatorilor să se pună la adăpost de gloanţele celor ce apărau castelul. După ce se sfătuiră ca nişte oameni cu scaun la cap, cântărind fără părtinire toate probabilităţile, cei doi tineri ajunseră la concluzia că arca le punea la îndemână singurele mijloace de apărare posibile. Luând această hotărâre, se grăbiră s-o împărtăşească şi lui Judith. Şi cum fata nu avu mare lucru de spus în privinţa asta, se apucară câteşipatru să facă pregătirile

necesare pentru a-şi aduce la îndeplinire planul.

Cititorul şi-a dat seama, desigur, că Tom Navigatorul n-avea cine ştie ce bunuri. Două paturi, câteva obiecte de îmbrăcăminte, armele şi muniţiile, nişte unelte de bucătărie şi cufărul misterios, scotocit până la jumătate, alcătuiau aproape întregul său avut. Tot calabalâcul fu adunat la repezeală în partea de răsărit a casei, aşa ca să nu se vadă de pe ţărm ce făceau ei. Socotiră că n-ar fi avut niciun rost să se încarce cu mobilele mai grele şi mai voluminoase, deoarece nu erau de niciun folos pe arcă, iar pe de altă parte n-aveau nici prea mare valoare. Întrucât mutarea diferitelor obiecte trebuia îndeplinită cu multă fereală, majoritatea fiind scoase pe fereastră, ca să nu prindă nimeni de veste ce se punea la cale, trecură vreo două, trei ceasuri până să termine. La capătul acestui răstimp, pluta ieşi din nou la iveală, venind dinspre mal. Imediat Vânătorul de Cerbi luă în mână ocheanul şi, slujindu-se de el, reuşi să vadă că era mânată de doi oameni, care nu păreau să fie înarmaţi. Pluta înainta agale şi încetineala ei nu putea fi decât în avantajul celor de pe arcă, în eventualitatea unei bătălii, întrucât corabia se deplasa uşor şi repede. Având destul răgaz să se pregătească în vederea primirii celor doi oaspeţi primejdioşi, totul fu pus la punct cu mult înainte ca pluta să se fi apropiat îndeajuns de ei ca sunetul glasului omenesc să se audă dintr-o parte într-alta. Şarpele şi cu fetele se retraseră în castel, delawarul postându-se la uşă, cu nişte arme încărcate la îndemână, în timp ce Judith se uita afară printr-una din ferestruici. Cât despre Vânătorul de Cerbi, acesta trăsese un scaun până la marginea punţii, în partea de unde venea pluta, şi se aşezase cu puşca între picioare rezemată neglijent.

În timp ce pluta se apropia de castel, locatarii acestuia se căzneau în fel şi chip să vadă dacă vreunul dintre noii veniţi ascunsese pe undeva niscai arme de foc. Nici Vânătorul de Cerbi însă şi nici Chingachgook nu reuşiră să descopere nimic; Judith în schimb, neavând încredere în agerimea văzului său, luă ocheanul pe care îl aşeză în dreptul ferestruicii aţintindu-l asupra crengilor de stejar aşternute de-a curmezişul celor doi buşteni ce alcătuiau pluta, în chip de podea ori de bancă pentru vâslaşi. Când pluta greoaie ajunse la vreo cincizeci de picioare de el, Vânătorul de Cerbi le strigă huronilor să se oprească din vâslit, întrucât nu avea de gând să-i lase să acosteze. Siliţi să-i dea ascultare, cei doi irochezi cu mutre ursuze se ridicară îndată de pe bancă, în timp ce pluta continua să înainteze, până ce ajunse

destul de aproape de punte.

— Sunteţi căpetenii? întrebă cu ifos Vânătorul de Cerbi. Sunteţi căpetenii? Ori mingoşii mi-au trimis cumva nişte oameni de rând, pentru o treabă atât de însemnată? Dacă-i aşa, duceţi-vă degrabă înapoi acasă, şi tot aşa, degrabă, nădăjduim c-o să vină aici un indian vrednic să stea de vorbă cu noi.

Cel mai în vârstă dintre plutaşi scoase un strigăt nedesluşit, cuprinzând dintr-o privire toate lucrurile care se puteau vedea atât pe afară cât şi înăuntrul castelului, cu o agerime căreia, pare-se, cu greu i-ar fi scăpat ceva.

— Fratele meu este din cale-afară de semeţ – rosti el – dar Rivenoak este un nume ce-i face să pălească pe delawari.

— O fi adevărat ce spui sau poate că te înşeli, Rivenoak, dar de pălit n-am cum să pălesc, întrucât sunt palid la faţă din născare. Aş vrea să ştiu ce însărcinare aveţi şi de ce ai venit încoace pe nişte butuci fără găvane?

— Irochezii nu-s raţe să meargă prin apă! Feţele palide n-au decât să le dea o barcă şi atunci au să vină cu barca.

— Te-ai gândit bine, nu zic nu, dar mă tem că n-o să se întâmple aşa. Nu avem decât patru bărci în cap, şi cum suntem cu toţii patru la număr, ne vine câte o barcă de fiecare. Îţi mulţumim totuşi pentru propunere, dar să ne daţi voie să n-o primim. Fiţi, deci, bineveniţi, oaspeţi irochezi, cu butucii voştri cu tot.

— Mulţumesc, viteaz cu faţa palidă, al cărui nume nu-l cunosc. Aş putea oare să ştiu cum i-au spus şefii săi?

Vânătorul de Cerbi şovăi o clipă, cuprins de un simţământ de făloşie şi de deşertăciune omenească. Surâse, bombănind ceva printre dinţi, apoi cu o căutătură mândră, răspunse:

— Mingo, ca toţi oamenii tineri şi harnici, am purtat tot felul de nume de-a lungul vremii. Unul din vitejii voştri, al cărui suflet şi-a luat mai deunăzi zborul spre fericitele câmpuri de vânătoare ale poporului vostru, a socotit de cuviinţă să mă numească Ochi de Şoim. Asta fiindcă întâmplarea a făcut ca ochiul meu să fie mai ager decât al lui, în toiul unei lupte pe viaţă şi pe moarte între noi.

— Fratele meu, Ochi de Şoim, a trimis o ştafetă huronilor – continuă Rivenoak – şi inimile lor au crescut de bucurie, auzind că dânsul are chipurile unor dihănii cu două cozi! Ar vrea cumva să le arate prietenilor săi?

— Duşmanilor săi ar suna mai potrivit – spuse Vânătorul de Cerbi – dar tâlcul nu stă într-un sunet, care de altfel nu poate

face nimănui vreun rău. Uite aici unul din acele chipuri, ţi-l azvârl bizuindu-mă că vei păstra rânduiala tocmelilor dintre noi. Dacă nu-l voi căpăta îndărăt, puşca o să aibă ultimul cuvânt.

Irochezul păru a fi de acord cu această propunere, aşa că Vânătorul de Cerbi se sculă, pregătindu-se să le arunce plutaşilor unul din elefanţi, în timp ce ei îşi luau toate măsurile ca să preîntâmpine pierderea lui. Întrucât simţul practic îi face pe oameni să fie îndemânatici în astfel de împrejurări, mica figurină de fildeş trecu în chip fericit dintr-o mână într-alta, şi în clipa următoare pe plută avu loc o scenă aidoma celei petrecute mai înainte în castel – admiraţia şi uimirea reuşind din nou să biruie faimoasa stăpânire de sine a pieilor roşii. Cercetând piesa de şah sculptată în fildeş cei doi mingoşi morocănoşi îşi arătară încântarea mai făţiş decât o făcuse mai înainte băiatul, dat fiind că acesta din urmă se afla încă sub înrâurirea educaţiei proaspăt primite, în timp ce ei, ca toţi oamenii cu un renume gata făcut şi bine statornicit, nu se sfiau să dea în vileag uneori simţămintele lor. Pe cât se părea, timp de câteva minute, luntraşii uitară cu desăvârşire locul şi împrejurările în care se găseau; nu se mai săturau privind minunăţia aceea lucrată cu atâta migală, dintr-un material preţios, ce înfăţişa o asemenea lighioană ciudată. Dintre sălbăticiunile ce trăiesc în pădurile americane, elanul are poate buza de sus astfel făcută încât să se apropie cumva de trompa elefantului, dar această asemănare era departe de a fi atât de vădită încât să poată aşeza făptura aceea năstruşnică în rândul lucrurilor şi ideilor cu care erau obişnuiţi şi cu cât cercetau mai mult figura de şah, cu atât uimirea irochezilor părea să sporească. Aceste vlăstare ale pădurii îşi dădură seama totuşi că turnul din spinarea elefantului era ceva deosebit de corpul lui. Caii şi boii fiind pentru ei animale cunoscute şi cum văzuseră turnuri în Canada, nu li se păru câtuşi de puţin curios că patrupedul acela purta în spinare o povară. Printr-o asociaţie de idei însă, ajunseră la concluzia că piesa sculptata arata forţa uriaşă a unui animal în stare să ducă un turn întreg în spinare, ceea ce fireşte nu făcu de loc să scadă mirarea lor.

— Mai are fratele meu faţă palidă şi alţi balauri dintr-ăştia? întrebă cel mai în vârstă dintre irochezi, pe un ton stăruitor.

— Sunt berechet acolo de unde vine ăsta, mingo – răspunse Vânătorul – unul singur însă cred că ajunge să plătească cincizeci de scalpuri.

— Unul dintre ostaticii mei este războinic de seamă – înalt ca bradul, vânjos ca elanul, sprinten ca un cerb şi aprig ca pantera!

într-o zi o să ajungă om de seamă şi o să fie în fruntea oştirii craiului George!

— Ts, ts, mingo, Harry cel Pripit e ceea ce este, niciodată n-o să ajungă decât cel mult caporal, în cazul când ar fi în stare să ajungă şi atât.

— Bătrânul este înţelept din cale-afară, craiul lacului, războinic de frunte, sfetnic mintos!

— Ei, află atunci că sunt unii oameni care ar tăgădui şi asta, mingo. Să fi fost atât de înţelept cum spui, nu s-ar fi lăsat înhăţat ca un neghiob, aşa cum a păţit jupân Hutter; iar dacă ştie să dea sfaturi bune, de astă dată s-a luat, pesemne, după sfetnici răi.

— Fratele meu mai are cumva un balaur? Poate să dea doi – continuă irochezul ridicând numărul corespunzător de degete – pentru bătrânul său tată?

— Tom Navigatorul nu mi-e tată, să ştii; asta nu înseamnă însă că n-o să-i port de grijă ca şi cum mi-ar fi. Dar ca să dau doi balauri pentru scăfârlia lui, fiecare din ei având câte două cozi, asta, mă iartă, niciun om cu judecata întreagă n-ar face-o. Gândeşte-te bine, mingo, să nu închei un târg mult mai prost.

Între timp, stăpânirea de sine a lui Rivenoak reuşise să-i învingă mirarea şi omul începu să umble iar cu vicleşuguri cum îi stătea în obicei, doar, doar va dobândi un preţ de răscumpărare mai acătării. N-ar avea, cred, niciun rost să împărtăşim cititorului decât lucrurile mai de seamă din discuţia ce se iscă între ei şi în decursul căreia irochezul încercă în fel şi chip să recâştige terenul pe care-l pierduse din pricina surprizei manifestate. Se prefăcu chiar că se îndoieşte de existenţa reală a unui astfel de animal, spunând că nici cel mai bătrân dintre ei nu auzise niciodată de aşa ceva. Şi cum se întâmplă adeseori în toiul unei discuţii, unul din adversari trebuie până la urmă să-şi iasă din ţâţâni. Vânătorul de Cerbi respingea însă toate argumentele şi răstălmăcirile subtilului său interlocutor cu sânge rece şi hotărât cum îi era felul, bazându-se pe dragostea lui de adevăr. Ştia ceva mai mult decât sălbaticul ce este un elefant, dar îşi dădea limpede seama că sculptura de fildeş avea fără doar şi poate o deosebită valoare în ochii irochezului, ca o pungă plină cu aur sau un balot cu blănuri de biber pentru un negustor. Şi înţelese că n-ar fi bine să facă prea multe concesii, în primul rând pentru că exista un obstacol aproape de nestrămutat în calea acestui schimb, chiar dacă amândouă părţile ar fi căzut la învoială. Având în vedere această dificultate, Vânătorul păstră celelalte piese de şah în rezervă, pentru a înlătura orice piedică la nevoie.

Într-un târziu, irochezul îi declară că n-are niciun rost să se tocmească mai departe, deoarece nu-l lăsa inima să pricinuiască asemenea pagubă tribului său, lipsindu-l de faima şi foloasele pe care i le-ar fi adus cele două scalpuri, cu atât mai mult cu cât era vorba de scalpurile unor oameni în toată firea, amândoi bărbaţi de seamă, numai pentru că-i rămăseseră ochii la nişte biete jucării, şi spunându-i acestea se pregăti să plece. În momentul când însoţitorul său se opinti să urnească pluta din loc, îndepărtând-o de debarcaderul castelului, Rivenoak îşi pierdu din nou cumpătul şi privirea începu să-i scapere, cu toate că, la plecare, schimonosi un zâmbet amical şi schimbă cu Vânătorul un salut cât se poate de ceremonios.

Trecu o bucată de vreme până ce acea *vis inertiae*[15] a trunchiurilor de copaci din care era înjghebată pluta fu biruită şi în timp ce însoţitorul său, care nu deschisese o singură dată gura până atunci, mâna pluta, Rivenoak se plimba furios şi plin de semeţie pe aşternutul de crengi de stejar aşezate de-a curmezişul buştenilor, cu o mutră crâncenă şi mohorâtă, sfredelind cu ascuţişul privirii casa, debarcaderul şi persoana cu care discutase până atunci. La un moment dat, îi spuse repede ceva în şoaptă celuilalt sol al irochezilor şi începu a scormoni cu vârful piciorului printre crengi ca un animal cuprins de neastâmpăr. În momentul acela Vânătorul de Cerbi îl scăpase din ochi, deoarece chibzuia în sinea lui cum să facă să reînceapă tocmeala, fără ca să obţină partea adversă un câştig mai mare decât voia el să-i dea. Spre marele lui noroc, însă, ochii pătrunzători şi luminoşi ai lui Judith vegheau necontenit. Şi tocmai când atenţia tânărului slăbise, în timp ce duşmanul său era numai ochi şi urechi, fata scoase un ţipăt ca să-l pună în gardă pe vânător, dând la timp alarma.

— Ia seama, Vânătorule – strigă ea. Văd prin ochean nişte puşti dosite sub crengi şi pe irochez cum încearcă să le scoată afară cu picioarele!

Inamicul, pe cât se pare, fusese destul de şiret ca să trimită în vederea tratativelor un sol care pricepea limba engleză. Discuţia relatată mai înainte avusese loc în graiul băştinaşilor, dar faptul că mişcarea picioarelor ce puneau la cale o mişelie încetă brusc în momentul acela şi că Rivenoak se schimbă la faţă din senin, trecând de la o expresie cruntă şi întunecată la un zâmbet politicos, dovedi că trimisul irochezilor înţelesese perfect

[15] în limba latină în original = puterea inerţiei. (n.t.).

avertismentul fetei. Făcându-i semn însoţitorului său să nu se mai ostenească a urni pluta din loc, înaintă până la marginea ei ca să fie mai aproape de debarcader şi spuse:

— De ce să stăruie un nor între Rivenoak şi fratele său? Amândoi sunt înţelepţi, amândoi viteji şi amândoi inimoşi din fire. Să zicem că preţul ar fi un balaur de fiecare ostatic.

— Bine, mingo, fie – răspunse Vânătorul, mulţumit că oricum tratativele fuseseră reluate şi chibzui în sine să cadă în cele din urmă la învoială, chiar dacă ar fi avut de făcut şi alte hatâruri mai mari – vreau să-ţi arăt că o faţă palidă ştie să plătească, un preţ cum se cuvine când face o tocmeală cu sufletul deschis şi mâna largă. Păstrează balaurul acela pe care ai uitat să mi-l dai îndărăt, la plecare, şi pe care şi eu am uitat să ţi-l cer înapoi, de inimă rea că ne despărţim ca nişte duşmani. Ia-l şi te du de-l arată şefilor tăi. Când ai să te întorci iar însoţit de prietenii noştri alte două chipuri dintr-astea vor veni să se adauge la cel pe care-l ai în mână, şi – şovăi o clipă, îndoindu-se dacă e bine să facă o concesie atât de mare, apoi hotărându-se în sfârşit, continuă – şi dacă o fi să-i vedem înainte de scăpătatul soarelui, cine ştie, poate o să-l găsim şi pe al patrulea, ca socoteala să fie rotundă.

Cu asta lucrurile fură puse la cale. Orice urmă de nemulţumire se şterse de pe obrazul mohorât al irochezului, care îi zâmbi la fel de amabil, ca să nu spunem dulce, cum surâdea Judith Hutter. Piesa de şah ce-i încăpuse în mână fu luată din nou în cercetare şi o exclamaţie bucuroasă dădu în vileag mulţumirea pe care o simţea trimisul văzând că până la urmă târgul fusese totuşi încheiat.

— Ce temei putem pune oare pe cuvântul ăstora? întrebă Judith, care ieşise cu Hetty afară pe punte oprindu-se lângă Vânătorul de Cerbi, să privească pluta ce se îndepărta agale. Te pomeneşti c-au să păstreze jucăria, trimiţându-ne în schimb cine ştie ce mărturii sângeroase ale vicleşugului lor, numai ca să se umfle în pene şi să ne arate că ne-au tras pe sfoară. Au mai păţit-o şi alţii, după câte ştiu.

— S-ar putea să fie şi aşa, Judith, s-ar putea, nu zic nu, dacă n-aş cunoaşte firea pieilor roşii. Uite, să nu-mi spui mie pe nume dacă balaurul ăsta cu două cozi n-o să stârnească tot tribul, ca o bâtă azvârlită într-un stup de albine. Gândeşte-te la Şarpe, de pildă, un om cu umeri de oţel, care în viaţa de toate zilele niciodată nu s-ar arăta mai curios decât e cuminte să fie, şi totuşi ai văzut cum a rămas cu gura căscată când a dat cu ochii

de elefantul de fildeş: mi-era ruşine pentru el! Aşa sunt ei, n-ai ce le face; nu te poţi lua la harţă cu un om pentru că are cutare sau cutare apucături, când acestea sunt fireşti. Chingachgook însă are să-şi biruie repede slăbiciunea, amintindu-şi că-i şef de trib, că-i de neam mare şi poartă un nume vestit cu care se mândreşte; cât despre ei, să ştii că n-au să-şi găsească astâmpăr până n-or fi siguri c-au pus mâna pe toate jucăriile de fildeş, câte s-or afla în calabalâcul lui Thomas Hutter.

— Ei nu ştiu decât de elefanţi, de unde să-şi închipuie că mai sunt şi altele?

— Ai dreptate, Judith, totuşi lăcomia e o patimă afurisită! Au să-şi facă pesemne socoteala că de vreme ce feţele palide au asemenea lighioane ciudate cu câte două cozi, s-ar putea, cine ştie, să mai aibă şi altele cu câte trei sau chiar patru cozi! E ceea ce se cheamă o socoteală băbească şi socoteala asta, ascultă-mă pe mine, o să-i pună pe jeratic. Ai să vezi că n-or să se liniştească până n-or afla care-i adevărul.

— Nu cumva, crezi, Vânătorule – întrebă Hetty, cu aerul ei sincer şi nevinovat – că irochezii n-au să-i dea drumul tatei şi lui Harry? Le-am citit doar câteva dintre cele mai frumoase versete din biblie, şi ai văzut şi dumneata ce repede s-au înduplecat.

— Nu ştiu dacă un om alb trebuie să se ruşineze sau nu că habar n-are să citească, dar aşa stau lucrurile cu mine, Judith.

— Vrei să te învăţ eu, Vânătorule? sări îndată Hetty. E drept că nu mă prea ajută capul, după cum spune lumea, dar de citit ştiu să citesc la fel de bine ca şi Judith.

— Îţi mulţumesc, Hetty – îţi mulţumesc din toată inima. Din păcate, precum se arată, ne aşteaptă momente grele, şi n-o să avem răgaz; dar după ce s-o face iarăşi pace, să ştii c-am să mă întorc iar aici, pe lac, şi am să mă apuc de învăţat şi atunci o să-mi fie mai bine. S-ar cuveni poate să mă sfiesc, Judith, dar n-am ce face: ăsta-i adevărul. Cât despre irochezi, nu prea îmi vine a crede c-ar fi în stare să uite atât de uşor un balaur cu două cozi, pentru un verset din biblie. Mai curând mă aştept să ni-i dea înapoi pe ostatici, bizuindu-se pe cine ştie ce vicleşug, ca să-i înhaţe iarăşi şi o dată cu ei să pună mâna şi pe noi şi să se facă stăpâni pe castel cu tot ce se află în el şi pe arcă. E mai bine totuşi să-i luăm cu binişorul, întâi ca să-i scăpăm teferi pe Harry şi pe tatăl vostru din mâinile lor, apoi ca să rămânem pe picior de pace, până o sosi în sfârşit prilejul ca Şarpele, aci de faţă, să-şi izbăvească logodnica. În ziua când s-or lăsa pradă mâniei şi înverşunării lor, irochezii au să-şi trimită pe loc femeile şi copiii

înapoi acasă, pe când dacă reuşim să păstrăm liniştea şi să le câştigăm încrederea, poate om ajunge să ne întâlnim cu Wah-ta-Wah la locul ştiut. Decât să nu închei târgul în momentul de faţă, mai bine arunc în talgerul balanţei jumătate de duzină de ciopliturі şi pe deasupra şi nişte arcuri cu săgeţi că dintr-astea sunt berechet în cufăr.

Judith încuviinţă cu dragă inimă, ba încă ar fi fost în stare să le dea şi rochia de brocart numai să-şi scape tatăl, şi să fie pe placul Vânătorului de Cerbi.

Cele ce se întâmplară mai apoi adeveriră spusele acestuia. Cu puţin înainte de scăpătatul soarelui văzură venind o plută dinspre ţărmul împădurit. Când pluta se apropie, Judith le dădu de ştire că taică-său împreună cu Harry, legaţi fedeleş, stăteau culcaţi pe crengile aşternute la mijloc. Şi de astă dată vâslele erau mânuite de doi irochezi. Şi, ca şi cum şi-ar fi dat seama că era târziu şi trebuiau să se grăbească, făcând un efort cu care cei din neamul lor nu erau obişnuiţi, ca unii ce nu erau dotaţi cu o muncă mai anevoioasă, plutaşii se luptau din greu cu nişte lopeţi lucrate din topor. Cu chiu cu vai pluta reuşi să ajungă în locul unde se oprise şi data trecută, străbătând aceeaşi distanţă în mai puţin de jumătate din timpul pe care îl pierduse atunci.

Deşi condiţiile schimbului fuseseră bine stabilite şi tratativele păreau a fi destul de avansate, predarea ostaticilor nu era o treabă care să se poată îndeplini chiar aşa uşor. Irochezii erau obligaţi să se bizuie pe buna credinţă a inamicului, împotriva propriei lor voinţe chiar şi mai mult siliţi de împrejurări, fără să aibă altă chezăşie. Din clipa când Hutter şi Harry aveau să fie puşi în libertate, locatarii castelului îşi sporeau numărul, fiind de două ori mai mulţi decât ei, şi ca să scape cu fuga la o adică nici gând nu putea fi, întrucât primii aveau la îndemână trei bărci uşoare ca să nu mai vorbim de mijloacele de apărare ale castelului şi arcei. Şi unii şi alţii îşi dădeau seama de lucrurile astea şi probabil că niciodată tocmeala nu ar fi ajuns la bun sfârşit, dacă onestitatea ce se citea pe chipul Vânătorului de Cerbi şi firea lui deschisă n-ar fi reuşit, aşa cum era de aşteptat, să liniştească temerile lui Rivenoak.

— Fratele meu ştie că am toată încrederea în el – rosti acesta din urmă, apropiindu-se împreună cu Hutter, ale cărui picioare fuseseră dezlegate, pentru ca bătrânul să se poată urca pe punte. Un scalp – un balaur.

— Aşteaptă puţin, mingo – îi tăie vorba Vânătorul de Cerbi – ţine-ţi ostaticul încă o clipă. Mă duc s-aduc preţul răscumpărării.

Motivul acesta, deşi în parte adevărat, era de fapt o stratagemă. Părăsind puntea Vânătorul de Cerbi intră în casă şi o puse pe Judith să strângă toate armele şi să le dosească la ea în cameră. Pe urmă schimbă la repezeală câteva cuvinte cu delawarul care continua să stea de pază la intrare, băgă în buzunar cele trei turnuri câte mai rămăseseră şi se întoarse înapoi.

— Bine ai sosit la dumneata, în bârlog, jupân Hutter – îl întâmpină Vânătorul de Cerbi, ajutându-i să se urce pe punte în timp ce strecura încă un turn de fildeş în mâna lui Rivenoak. Nici nu ştii cum se bucură fetele dumitale să te vadă. Uite-o şi pe Hetty că vine încoace să-ţi spună singură cât e de fericită.

Vânătorul se opri din vorbă şi bufni într-un hohot de râs, un râs spontan ca tot ce pornea de la el, deşi puţin cam ciudat, ce-i drept, în împrejurarea de faţă. Între timp Harry fusese dezlegat şi el şi ajutat să se scoale în picioare. Funiile însă îi pătrunseseră atât de adânc în carne, încât la început nu putu să se folosească de picioare şi, în momentul acela, flăcăul voinic cât un munte arăta în aşa hal, încât îţi venea pur şi simplu să-i plângi de milă, dar în acelaşi timp avea şi ceva comic, ca orişice lucru anapoda; mai ales când vedea mutra buimacă a prietenului său, Vânătorul de Cerbi simţea că se topeşte de râs.

— Parc-ar fi un brad noduros într-un luminiş, clătinându-se în bătaia vântului – zise Vânătorul de Cerbi, reuşind în cele din urmă să-şi înfrâneze izbucnirea aceea de veselie, nepotrivită cu împrejurările, mai mult din delicateţe faţă de ceilalţi, decât din consideraţie pentru prizonierul pus în libertate, îmi pare bine totuşi că nu s-a găsit niciun bărbier irochez să-ţi tundă părul acum când te-ai socotit îndatorat să le faci o vizită la ei, în tabără.

— Ia ascultă, Vânătorule – îi spuse celălalt puţin răstit – ar fi mai cuminte, cred, ca în împrejurările de faţă să dai dovadă de ceva mai multă prietenie şi să-ţi mai astâmperi puţin pofta de râs. Poartă-te ca un om cu frica lui Dumnezeu, măcar de astă dată, nu ca o fetiţă de la ţară care se hlizeşte în clasă, de câte ori învăţătorul se întoarce cu spatele. Spune-mi mai bine dacă mai am cumva picioare, sau dacă tălpile-s la locul lor, că nu le mai simt. A, parcă le văd, dar de simţit le simt ca şi cum s-ar afla pe malul Mohawkului, iar nu acolo unde sunt.

— Bine c-ai scăpat teafăr. E mare lucru să ştii – îi spuse celălalt, strecurând pe furiş în mâna indianului ce mai rămăsese de dat pentru răscumpărare şi făcându-i totodată un semn

discret să-şi ia cât mai repede tălpăşiţa. Ai scăpat teafăr, din cap până-n picioare. Eşti numai un pic amorţit fiindcă te-au strâns funiile cu care te-au legat. Încă puţin şi sângele o să ţi se pună de la sine în mişcare, şi atunci o să poţi juca de bucurie pentru a sărbători acest eveniment fiindcă nu ţin minte să fi văzut până acum pe cineva scăpând ca prin minune, în chipul cel mai năstruşnic cu putinţă din bârlogul lupilor.

Vânătorul de Cerbi se apucă să dezlege mâinile prietenilor săi, îndată ce aceştia se urcară pe punte. Cei doi începură să se plimbe şontâc, şontâc, suduind printre dinţi, pe palma de loc pe care o aveau la îndemână, ca să-şi dezmorţească picioarele. Fuseseră totuşi prea mult timp legaţi fedeleş, ca să se poată folosi din nou de mădularele lor numai după câteva mişcări. Irochezii păreau a fi tot atât de grăbiţi acum, la plecare ca şi la venire, şi pluta lor ajunsese la mai bine de o sută de picioare distanţă de castel, în momentul când, întorcându-se din întâmplare într-acolo, Harry avu prilejul să constate cum îi fugea de sub ochi orice putinţă de răzbunare. Începuse între timp să se mişte cu ceva mai multă uşurinţă, deşi încă destul de stângaci şi poticnindu-se la tot pasul. Fără să se gândească la starea în care se afla, apucă totuşi puşca pe care Vânătorul de Cerbi o ţinea sprijinită de umăr şi dădu să-i ridice cocoşul şi să ochească. Tânărul vânător era însă mai sprinten decât el. Înşfăcând arma, o smulse la iuţeală din mâinile găliganului, fără să poată totuşi împiedica puşca să se descarce în toiul luptei, din fericire tocmai când ţeava era îndreptată în sus.

Supărat că nu reuşise să se răzbune pe loc, Harry se aşeză jos pe punte, şi, la fel ca şi moş Tom Hutter, timp de vreo jumătate de oră, îşi frecă picioarele ca să pună sângele în mişcare şi să le poată folosi din nou în mod normal, fiind astfel prea ocupat ca să se mai gândească şi la altceva. În cele din urmă putu să-şi dea seama că pluta se făcuse nevăzută şi că noaptea începuse iarăşi să-şi aştearnă umbrele peste întreaga privelişte silvestră. Până ce întunericul ajunse să înghită totul, în timp ce fetele pregăteau cina, Vânătorul de Cerbi îi povesti lui Tom Hutter pe scurt cele întâmplate în lipsa lui de acasă, împărtăşindu-i totodată tot ce pusese la cale ca să apere viaţa copilelor şi bunurile sale.

Capitolul XV

Înserarea cobora iarăşi, uimitor de liniştită, în contrast cu

zbuciumul ce sălăşluia în inimile oamenilor, pe când negurile ce se lăsau cu încetul se îngemănau într-un chip tot atât de uimitor cu neliniştea acestora. Soarele scăpătase şi razele astrului dătător de lumină nu mai poleiau acum marginile norilor răzleţi ce lăsau să se strecoare ultimele pâlpâiri ale zilei. Bolta cerească avea ceva apăsător şi sumbru vestind încă o noapte neagră ca păcura iar faţa lacului abia se încreţea din când în când. Sufla o briză atât de uşoară încât n-ai fi putut-o numi vânt. Umezeala pe care o aducea cu ea şi stăruinţa cu care adia o făceau să pară mai puternică decât era în realitate. La castel toată lumea era la fel de mohorâtă şi de tăcută ca şi natura înconjurătoare. Cei doi ostatici răscumpăraţi se simţeau umiliţi şi cu onoarea pătată şi umilinţa lor era întreţinută de o poftă aprigă de răzbunare. Amândoi erau mai curând înclinaţi să-şi amintească felul nedemn în care fuseseră trataţi în ultimele ore de captivitate, decât să se gândească cu recunoştinţă la îngăduinţa cu care se purtaseră irochezii până în momentul acela. Cât priveşte pe ceilalţi rămăseseră cu toţii pe gânduri, fie cuprinşi de melancolie, fie rumegându-şi bucuria. Vânătorul de Cerbi şi Judith erau stăpâniţi mai mult de primul sentiment, însă din motive cu totul diferite, în timp ce Hetty, deocamdată cel puţin, era în culmea fericirii. Delawarul de asemenea avea şi el clipe de adâncă mulţumire, în nădejdea că va reuşi curând să-şi scape logodnica. În asemenea dispoziţii lăuntrice şi în împrejurările mai sus arătate, se aşezaseră cu toţii la masă.

— Moş Tom! strigă Harry, izbucnind deodată într-un hohot de râs – nici nu ştii ce grozav semănai cu un urs prins în laţ, cum zăceai aşa trântit peste crengi, mă miram chiar că nu mormăi mai tare. Bine că s-a isprăvit; bocetele şi suspinele nu mai ajută la nimic. Ticălosul de Rivenoak, ştii, ăla care ne-a adus încoace, are un scalp clasa-ntâi, zău că l-aş cumpăra cu bani buni, atât cât ar da pe el şi Colonia. Da, aşa cum sunt, mă simt tot atât de bogat ca şi guvernatorul şi aş putea să plătesc deopotrivă cu el, bani peşin, aur curat. Ia spune, Judith dragă, nu-i aşa că ţi-ai făcut inimă rea cât am fost în mâinile Philipsteinilor?

Numele atesta era al unei familii germane de pe ţărmul râului Mohawk, familia pentru care Harry avea o deosebită antipatie asemuind-o cu filistinii, duşmanii iudeilor.

— Atâta am plâns că s-au umflat apele lacului, Harry March, după cum cred c-ai observat şi dumneata de pe mal – îi răspunse Judith ticluindu-şi o mutră nepăsătoare, ce era departe de a oglindi starea ei sufletească. Era firesc ca Hetty şi cu mine să-i

purtăm de grijă tatei, dar pentru dumneata află că am vărsat un potop de lacrimi.

— Ne-a părut rău de bietul Harry, cum ne-a părut rău şi de tata, Judith – mărturisi cu toată nevinovăţia şi pe nepusă masă sora ei.

— Aşa e, surioară dragă, aşa e; dar după cum ştii am tremurat deopotrivă pentru toată lumea care se afla în primejdie – se grăbi să-i taie vorba cealaltă, pe un ton mustrător şi cu o voce scăzută. Ne pare bine totuşi că te vedem iarăşi teafăr, jupân March, şi că ai scăpat cu bine din mâinile Philipsteinilor.

— Da, afurisit soi de oameni, ca şi ăia care trăiesc pe râu, mai la vale. Mă întreb, zău, cum ai izbutit să ne scapi, Vânătorule? Pentru mâna asta de ajutor ce ne-ai dat, te iert că m-ai împiedicat să-mi fac singur dreptate faţă de împieliţatul acela. Ce-ar fi să ne spui şi nouă secretul ca să-ţi putem răspunde cu aceeaşi măsură la nevoie. Cum ai izbutit; prin ce vicleşug sau linguşeli?

— Nici aşa, nici aşa, Pripitule, ci prin tocmeală. Am plătit şi pentru unul, şi pentru celălalt, şi încă din gros, aşa că aveţi grijă să nu cădeţi iarăşi în mâinile lor fiindcă mi-e teamă că altă dată n-o să mai avem mijloace să vă scăpăm.

Hutter se sculă de pe scaun, şi făcându-i semn Vânătorului de Cerbi, trecu împreună cu el în camera alăturată şi, descosându-l, află preţul ce fusese plătit pentru eliberarea sa. Felul deschis de a vorbi al Vânătorului de Cerbi îl scuti de orice ocolişuri aşa că discuţia se încheie repede şi puţin după aceea se întoarseră împreună în mijlocul celorlalţi.

— Mă întreb dacă în momentul de faţă suntem pe picior de pace ori de război cu irochezii? spuse în gura mare Harry, în momentul când Vânătorul de Cerbi, care stătuse câteva clipe tăcut, ciulind urechea, se sculă şi ieşi afară. Faptul că au predat ostaticii pare a fi un semn de prietenie, iar din moment ce au încheiat un târg în chip cinstit şi vrednic, s-ar cuveni să ne despărţim prieteneşte, cel puţin de astă dată. Vino încoace, Vânătorule, să auzim ce crezi tu, fiindcă am început să am o părere mai bună despre tine după cele întâmplate în ultimul timp.

— Uite şi răspunsul la întrebarea ta, Pripitule, fiindcă, precum văd de-abia aştepţi să sari la bătaie.

Spunând acestea, Vânătorul de Cerbi aruncă pe masă un mănunchi de vreascuri strâns legat cu o cureluşă din piele de cerb; luându-l în mână March băgă de seamă că gătejele erau

muiate la un capăt în sânge.

— Dacă nu e lămurit pe englezeşte – rosti flegmatic Pripitul – e cât se poate de limpede în schimb pe limba pieilor roşii! Asta înseamnă pentru ei o declaraţie de război, cum s-ar zice la York, Judith. Dar cum ai dat peste ştafeta asta, Vânătorule?

— Foarte lesne. Zăcea de vreun minut în locul unde, precum zici tu, se află ograda Corăbierului nostru.

— Dar cum o fi ajuns acolo? O fi picat pesemne din nori, aşa cum pică uneori broscuţele râioase, Judith, şi nici măcar nu plouă după aceea. Trebuie să afli de unde vine, Vânătorule, altfel o să te bănuim că vrei să bagi în sperieţi o mână de oameni care de mult şi-au pierdut cumpătul, dacă spaima e-n stare cumva să scoată pe cineva din minţi.

Vânătorul de Cerbi se duse la fereastră şi-şi aruncă ochii afară, pe întinsul întunecat al lacului. Apoi ca şi cum ar fi fost mulţumit de ceea ce văzuse, se apropie de Harry şi-i luă din mână legătura de vreascuri, cercetând-o cu atenţie.

— Da, sigur că e o declaraţie de război din partea pieilor roşii – întări el – ca să vezi, Harry March, că habar n-ai pe unde a venit ştafeta de vreme ce-a sosit aici fără ca tu să fi prins de veste. Mingoşii ţi-au lăsat scăfârlia întreagă, în schimb mi se pare că ţi-au luat urechile, altfel ai fi auzit clipocind apa vânturată de vâslele băiatului ce s-a întors înapoi la castel, pe pluta lui înjghebată din butuci. L-au trimis să arunce gătejele astea la uşa noastră, vrând, adică, să ne spună că prin târgul încheiat am doborât stâlpul războiului, şi că şi ei la rândul lor au să vă doboare pe voi.

— Lupi hămesiţi! Dă-mi puşca aia, Judith, să le trimit răspunsul derbedeilor, chiar prin solul lor.

— Nu atâta timp cât sunt eu aici, jupân March – spuse calm Vânătorul de Cerbi, făcându-i semn celuilalt să-l asculte. Încrederea este încredere, fie c-o dai unui irochez fie c-o dai unui creştin. Flăcăul a aprins o torţă şi a venit încoace făţiş, la lumina ei, să ne aducă ştafeta şi nimeni dintre cei de faţă n-o să se atingă de el, atâta vreme cât are de îndeplinit asemenea însărcinare. Dar ce să ne mai răcim gura degeaba: băiatul e destul de isteţ ca să stingă torţa, acum după ce şi-a mântuit treaba. Şi pe urmă prea e beznă afară ca un foc de puşcă să-şi nimerească ţinta.

— Dacă-i vorba de puşcă, nu zic nu, se poate să ai dreptate; în schimb ne-am putea sluji de o luntre, cu mai mult folos – îi răspunse Harry, şi se îndreptă spre uşă, cu paşi de o poştă,

ţinând puşca în mână. Nu s-a născut încă omul care să mă împiedice s-o pornesc pe urmele irochezului şi să mă înapoiez cu scalpul lui.

Judith tremura vargă, fără să ştie nici ea prea bine de ce, cu toate că se aştepta la o încăierare, căci dacă Harry era un om care se aprindea din te miri ce, bizuindu-se pe neasemuita lui forţă, Vânătorul de Cerbi era în schimb înzestrat cu o fire cumpănită şi calmă, semn că era mai stăruitor şi mai hotărât atunci când voia ceva. Ceea ce o făcuse să se înfioare de spaimă fusese mai degrabă privirea încruntată a celui din urmă, decât vehemenţa zgomotoasă a primului. Din câţiva paşi Harry ajunse în locul unde se afla priponită barca, nu înainte însă ca Vânătorul de Cerbi să fi apucat să-i spună la repezeală, cu o voce poruncitoare, câteva cuvinte Şarpelui în graiul delawar. De fapt Şarpele auzise cel dintâi zgomotul vâslelor şi ieşise afară pe punte, unde stătuse la pândă tot timpul numai ochi şi urechi. Zărind lumina se dumerise numaidecât că era vorba de o solie. Şi când băiatul îi aruncase la picioare mănunchiul de surcele, nu dăduse nici cel mai mic semn de mânie sau de mirare. La porunca Vânătorului de Cerbi se aplecă spre barcă, şi, iute ca fulgerul, îi smulse vâslele. Văzându-se lipsit de mijloace pentru a lua urma ştafetei, Harry îşi ieşi din sărite. Şi niciuna, nici două tăbărî asupra delawarului, foc şi pară de mânie, încât până şi Vânătorului de Cerbi i se tăie o clipă suflarea de teama celor ce se puteau întâmpla. În momentul când March ajunse în dreptul lui Chingachgook învârtindu-şi prin aer pumnii ca nişte baroase şi agitându-şi braţele, toată lumea aştepta pierită să-l doboare la pământ; fulgerat, însă, de privirea dârză a şefului delawar, Harry îşi dădu seama că nicio insultă adusă acestuia n-ar fi rămas nepedepsită şi se întoarse deci să-şi verse mânia asupra Vânătorului de Cerbi socotind că dinspre partea asta n-avea să se teamă de asemenea buclucuri. În acel fel s-ar fi soldat această nouă ofensivă, presupunând că ar fi dus-o până la capăt, nu putem şti, deoarece până la urmă n-a mai avut loc.

— Harry – auzi în clipa aceea o voce gingaşă de fată, în spatele lui – nu se cade să te laşi pradă mâniei în halul ăsta; e un păcat pe care Dumnezeu nu-l iartă niciodată. Gândeşte-te că irochezii s-au purtat frumos cu tine şi nu te-au scalpat, cu toate că dumneata şi cu tata v-aţi dus la ei cu gânduri rele.

Se ştie prea bine influenţa binefăcătoare ce-o are chibzuinţa asupra unei patimi dezlănţuite. În afară de aceasta, în ultimele zile, Hetty câştigase un fel de prestigiu în ochii tuturor, prin

curajul şi abnegaţia de care dăduse dovadă. Poate că această influenţă se datora întrucâtva şi sărăciei sale cu duhul, îndeobşte cunoscută, aşa încât nici prin gând nu i-ar fi trecut cuiva că fata ar fi fost în stare de vreun vicleşug. Oricare ar fi fost pricina, efectul se văzu imediat. În loc să-şi înfigă mâna în beregata prietenului său, Harry se întoarse către Hetty şi îşi descărcă faţă de ea nemulţumirea, ca să nu zicem furia, ce îl stăpânea.

— Mare prostie, Hetty – răbufni el, vărsându-şi focul – o prostie de neiertat. Costul a şase blănuri de cel mai bun soi s-a dus la vale pe butucii ăştia, când ar fi fost de ajuns douăzeci de lovituri bune de vâslă ca să-i aţin calea. Costul lor, am spus, căci altminteri mucosul ăsta nu e decât un mucos şi nu face nici mai mult nici mai puţin ca oricare altul de teapa lui. Să ştii, Vânătorule, că nu eşti un prieten bun dacă ai lăsat să ne scape şi mie, şi ţie de altminteri, printre degete asemenea prilej.

Răspunsul Vânătorului fu cumpătat, însă categoric, aşa cum putea fi răspunsul unui om stăpân pe sine şi cu simţul dreptăţii.

— N-aş fi fost prieten bun cu dreptatea, dacă făceam altfel – spuse Vânătorul de Cerbi răspicat – şi nici tu, nici vreun alt om de pe lume nu poate să-mi ceară aşa ceva.

Cu aceste cuvinte, Vânătorul de Cerbi îi întoarse spatele socotind că n-ar mai avea niciun rost să lungească vorba, iar Hutter îl trase pe Harry de mânecă silindu-l să meargă cu el pe arcă. Şi statură acolo ele vorbă între patru ochi o bună bucată de vreme. Între timp, Chingachgook şi cu prietenul său avură un scurt conciliabul, pentru că, deşi mai erau trei sau patru ore până când să răsară luceafărul, delawarul stătea ca pe ghimpi, abia aşteptând să-şi deschidă celuilalt inima şi să-i împărtăşească planul pe care-l urzise între timp. La rândul său, Judith, sub îndemnul bunelor ei simţăminte, o ascultă pe Hetty care-i povesti în cuvinte simple din fir-a-păr tot ce se întâmplase după debarcarea ei. Despre Wah-ta-Wah, Hetty pomeni doar în treacăt. Vorbi despre bunătatea şi drăgălăşenia ei şi despre întâlnirea lor din pădure, păstrând în schimb secretul lui Chingachgook cu o fidelitate şi o discreţie, de care multe fete mai agere la minte ca ea nu ar fi fost poate în stare.

În cele din urmă, apariţia lui Hutter pe punte puse capăt diverselor consfătuiri. Bătrânul îi adună pe toţi în jurul său pentru a le destăinui planurile sale, în măsura în care socoti că este necesar. Cât priveşte cele puse la cale de Vânătorul de Cerbi care se gândise c-ar fi bine să părăsească toată lumea castelul peste noapte şi să se refugieze pe arcă, moş Tom se arătă întru

totul de acord cu el. Acum, că mingoşii se apucaseră să-şi înjghebeze plute, nu mai încăpea nicio îndoială că aveau să încerce să ia cu asalt fortăreaţa, iar solia trimisă prin surcelele muiate în sânge vădea cât se poate de lămurit că se bizuiau cu tot dinadinsul pe victoria lor. Pe scurt, pentru moş Hutter noaptea aceea constituia o etapă, drept care îi pofti pe toţi să se pregătească, şi cât mai repede cu putinţă, să părăsească, cel puţin vremelnic, dacă nu pentru totdeauna, castelul.

După ce le împărtăşi cele de mai sus, fiecare se apucă de lucru la iuţeală, căutând să facă totul cu îndemânare. Castelul fu zăvorât aşa cum am arătat mai înainte. Bărcile fură scoase din adăpostul lor şi legate de-o parte şi de alta a vasului. Puţinele lucruri de trebuinţă ce se mai aflau prin casă fură cărate în cabină şi, după ce stinseră focul, se îmbarcară cu toţii.

Vânătorul de Cerbi nu-i slăbea o clipă din ochi pe Hutter şi pe Harry. La început nu putu să-şi dea seama dacă drumul pe care îl urma vasul era la voia întâmplării sau avea cumva o ţintă, ca mai apoi să înceapă a bănui că era vorba de cea de-a doua alternativă. Cunoscând lacul ca-n palmă, Hutter putea foarte bine să ducă de nas pe cineva mai puţin priceput în rosturile navigaţiei, dar oricare ar fi fost intenţiile sale, era evident, după două ore de călătorie, că arca ajunsese la o distanţă de aproximativ o sută de picioare de mal, în dreptul locului unde se afla tabăra pieilor roşii. Cu mult înainte de a fi ajuns acolo, Harry, care o rupea puţin pe limba algonquină intrase în vorbă cu delawarul, iar acesta, la rândul său, avusese grijă să-i comunice totul Vânătorului de Cerbi, care-i urmărise tot timpul cu o privire prudentă, ca să nu zicem chiar bănuitoare.

— Bătrânul meu tată şi fratele meu cel tânăr, Brad Semeţ, pentru că aşa îl poreclise delawarul pe Harry March, ar vrea să vadă scalpurile huronilor atârnate la cingătoare – îi destăinui Chingachgook prietenului său. Câteva mai încap şi la brâul Şarpelui. De aceea, cred, nu se cade să-i lăsăm a bâjbâi prea mult, trebuie să le dăm mai curând prilejul să afle ce caută. Ştiu că fratele meu are o mână albă şi că n-ar fi în stare să jupoaie nici măcar un mort. Să stea aici să ne aştepte şi când ne-om întoarce să nu-şi ascundă faţa de ruşine pentru prietenii lui. Şarpele mohican trebuie să fie vrednic a porni la război cot la cot cu Ochi de Şoim.

— Da, da, Şarpe, văd eu cum stau lucrurile. Şi pentru că veni vorba, mi se pare mie c-o să rămân cu porecla asta. Şi cu timpul, cred, o s-ajung să mă cunoască toată lumea sub numele de Ochi

de Şoim şi nu ca Vânător de Cerbi, dacă o să mă bucur de asemenea cinste. Şi acum ce pot să-ţi spun: cel mai umil dintre noi trebuie să se supună. Cât despre faptul că umbli după scalpuri n-am ce-ţi face: astea-s apucăturile tale. Dacă n-am fi primit surcelele acelea muiate în sânge, însă, nimeni nu s-ar fi gândit să tabere în noaptea asta asupra mingoşilor, fiindcă ar fi însemnat să întinăm cinstea şi firea noastră. De ce să nu fii, totuşi, omenos, Şarpe? Nu porni la drum în viaţă în bocete de muieri şi ţipete de copii. Poartă-te în aşa fel încât Wah-ta-Wah să te întâmpine cu zâmbetul pe buze, nu cu lacrimi când o fi să vă întâlniţi. Du-te acum şi Manitu să te aibă în pază!

— Fratele meu să rămână aici cu barca cea mare. Peste puţin Wah o să vină pe mal şi Chingachgook nu trebuie s-o lase să-l aştepte.

Chingachgook se alătură după aceea celor doi vântură-ţară, şi după ce strânseră pânzele, coborâră tustrei în barcă şi se îndepărtară de vas. Nici Hutter, nici March nu suflară o vorbă faţă de Vânătorul de Cerbi despre planurile lor, nici nu-i spuseră cât aveau de gând să lipsească. Îi încredinţaseră această sarcină delawarului, care se achitase de ea laconic, aşa cum îi era de obicei vorba. De îndată ce barca îi pieri din ochi, lucru care se întâmplă după câteva lovituri de vâslă, Vânătorul de Cerbi luă măsurile pe care le socoti de cuviinţă pentru ca, pe cât era posibil, arca să nu se clintească din loc. Pe urmă se aşeză la unul din capetele ciudatei corăbii, să-şi rumege amărăciunea. Puţin după aceea veni lângă el şi Judith care, toată ziua, bună ziua, se învârtea în preajma lui, îndreptându-şi săgeţile spre inima tânărului cu o iscusinţă ce se datora parte cochetăriei sale înnăscute, parte unei experienţe destul de îndelungate, reuşind încetul cu încetul să-l prindă în mreajă prin gingăşia unei sensibilităţi ce nuanţa felul său de a fi, glasul, vorba, gândurile şi faptele ei şi prin neasemuitul farmec ce-l răspândea inima sa duioasă.

Va trebui, totuşi, să-l părăsim pe tânărul vânător lăsându-l la cheremul acestor primejdioşi asediatori, datoria noastră fiind acum să-i urmărim pe cei din barcă în drumul lor spre ţărm.

Hutter stătea ca întotdeauna plin de curaj la cârmă, Harry, la postul lui, în faţă, iar Chingachgook în mijloc. Am spus stăteau, deoarece câteşitrei erau deprinşi să conducă o luntre cât de uşoară stând proţăpiţi pe picioare, chiar în toiul nopţii. Se apropiară astfel de mal cu cea mai mare atenţie, iar debarcarea se făcu în condiţii prielnice. Cei trei îşi pregătiră armele şi se

îndreptară spre tabără, păşind ca nişte tigri. În frunte mergea delawarul, iar ceilalţi doi se ţineau după el, tiptil, aşa încât înaintau aproape fără să facă nici cel mai mic zgomot. Din când în când vreo creangă uscată trosnea sub greutatea trupului mătăhălos al lui Harry ori strivită de picioarele împleticite ale unchiaşului în schimb Chingachgook să fi mers prin aer, şi tot n-ar fi păşit mai uşor. Obiectivul principal era să descopere mai întâi unde se găsea focul, ştiind că în locul acela se afla mijlocul taberei duşmane. În sfârşit, ochiul ager al lui Chingachgook dibui acest reper important: un licăr slab ce răzbătea printre trunchiurile copacilor. Focul nu mai ardea cu vâlvoare la ceasul acela, rămăseseră doar nişte tăciuni ce fumegau, indienii obişnuind să se culce şi să se scoale o dată cu soarele.

Îndată ce descoperiră izvorul acela de lumină, cutreierătorii începură a înainta cu paşi mai repezi şi mai hotărâţi. În câteva minute ajunseră în dreptul colibelor irochezilor aşezate în cerc. Acolo se opriră pentru a cerceta mai bine împrejurimile şi a se sfătui ce să facă mai departe. Întunericul era atât de adânc, încât abia se putea distinge licărul cărbunilor, trunchiurile de copaci din preajmă şi bolta de frunze de jur împrejur ce ascundea cerul înnorat. Putură totuşi să-şi dea seama că se aflau la câţiva paşi de un bordei, şi Chingachgook ţinu să vadă ce era înăuntru. Cu atâta fereală păşea spre sălaşul duşmanilor săi încât ai fi zis că-i o pisică ce căuta să se apropie tiptil de o pasăre. Ajungând în sfârşit lângă bordei se lăsă pe brânci, deoarece intrarea era atât de scundă, încât numai de-a buşilea putea pătrunde înăuntru. Înainte de a se strecura prin deschizătură, însă, ciuli un timp urechea, doar, doar va auzi răsuflarea celor ce dormeau. Neputând să prindă niciun zvon, Şarpele cu chip omenesc îşi băgă scăfârlia pe uşă sau mai bine zis prin borta ce ţinea loc de uşă, la fel cum un şarpe şi-ar fi strecurat capul într-un cuib. Această primejdioasă tentativă nu fu nicidecum răsplătită deoarece, după ce pipăi locul cu atenţie, Chingachgook îşi dădu seama că sălaşul era pustiu.

Delawarul îşi continuă tot atât de prudent cercetările în alte două, trei colibe, cu acelaşi rezultat, după care se întoarse la însoţitorii săi pentru a-i înştiinţa că huronii îşi părăsiseră tabăra. Investigaţiile amănunţite pe care le întreprinseră confirmară acest fapt, aşa că nu le mai rămase altceva de făcut, decât să se ducă îndărăt, la barcă. Felul în care cei trei vântură-ţară întâmpinară această dezamăgire merită, credem, a fi menţionat. Şeful de trib, care debarcase numai în nădejdea că-şi va spori

faima, stătea rezemat liniştit de un copac, aşteptând să vadă ce gânduri aveau tovarăşii săi. Ce-i drept se simţea umilit şi puţin nedumerit; ţinu însă piept împrejurărilor cu demnitate chemând în ajutor speranţele dragi pe care noaptea aceasta poate avea să i le împlinească. Este adevărat că nu se mai putea amăgi să-şi întâmpine aleasa inimii, mândru şi împodobit cu mărturiile curajului şi isteţimii sale şi totuşi mai nutrea încă nădejdea că va întâlni prilejul aşteptat, căci luptătorul ce se află necontenit pe urmele duşmanului nădăjduieşte în orice clipă să cucerească faima. În schimb Hutter şi Harry, mânaţi într-acolo de meteahna cea mai josnică dintre toate metehnele omeneşti, lăcomia de bani, abia dacă îşi putură ţine cumpătul. Timp de câteva minute căutară printre colibe, doar, doar vor da peste vreun plod rătăcit sau vreun somnoros ce nu apucase să se scoale şi de câteva ori îşi vărsaseră orbeşte focul asupra bietelor bordeie nesimţitoare sfărâmându-le şi împrăştiind hârburile peste tot. În cele din urmă se luară la harţă între ei, aruncându-şi unul altuia tot felul de injurii. Şi cine ştie ce s-ar fi ales până la sfârşit din toate astea, nesocotiţi cum erau, dacă delawarul nu s-ar fi amestecat, reamintindu-le de primejdia ce-i pândea şi îndemnându-i să se înapoieze la arcă. Intervenţia lui puse capăt discuţiei şi, câteva minute mai târziu, vâsleau amândoi supăraţi făcând calea întoarsă spre locul unde ştiau că-i aştepta vasul.

Curând după plecarea celor trei în aventură, Judith se aşezase, după cum spuneam, lângă Vânătorul de Cerbi. O bucată de vreme fata nu scoase o vorbă, aşa că Vânătorul nu putu să-şi dea seama care din cele două surori stătea lângă el; după câteva minute însă îi sună la ureche vocea plăcută şi îmbietoare a surorii mai mari, care simţea, pare-se, nevoie să-i facă mărturisiri:

— Ce viaţă îngrozitoare pentru o femeie, Vânătorule! suspină ea. De ar da Dumnezeu să se isprăvească odată!

— E o viaţă destul de frumoasă, totuşi, Judith – se auzi răspunsul – depinde numai dacă ştii s-o foloseşti cu măsură. Spune-mi, ce ai dori în locul ei?

— Aş fi de o mie de ori mai fericită să trăiesc într-o lume civilizată, unde sunt ferme şi case ca toate casele, şi unde noaptea somnul să-mi fie liniştit şi dulce! Mi-ar plăcea mult mai mult să locuiesc undeva pe lângă forturi decât în pustietatea asta unde trăim acum!

— Nu, Judith, eu n-aş putea spune acelaşi lucru. Dacă forturile sunt de trebuinţă spre a nu da voie inamicului să se apropie, se

întâmpla uneori să întâlneşti între zidurile lor altfel de duşmani. Nu ştiu dacă ar fi spre binele tău ori al lui Hetty să trăiţi în preajma lor, şi, ca să-ţi mărturisesc cinstit, chiar aici unde eşti mi-e teamă că te afli prea aproape de ele. Vânătorul de Cerbi vorbea hotărât şi serios, ca întotdeauna, întrucât întunericul îl împiedica să vadă roşeaţa ce năpădise obrajii fetii; Judith se făcuse aproape stacojie la faţă şi se străduia din răsputeri să ascundă gâfâiala ce o îneca. Fermele au şi ele un rost, ce-i drept, şi sunt unii oameni care ar dori să hălăduiască toată viaţa în mijlocul lor, dar mă întreb ce plăcere poate simţi cineva să-şi înnoade zilele prin asemenea pârloage, când e de două ori mai plăcut să trăieşti în inima pădurilor? Cât priveşte bisericile, nu sunt chiar absolut necesare. Nici forturile, nici bisericile nu-i fac mai fericiţi pe oameni. Mai mult decât atât, în mijlocul coloniştilor există mereu un sâmbure de vrajbă, pe când în pădure domneşte împăcarea. Forturile şi bisericile au fost totdeauna vecine, şi totuşi ce cumplită dezbinare există între ele. Nu, nu, dă-mi mie meleagurile astea ale vajnicei sălbăticiuni, copacii ăştia şi bolţile acestor lăcaşuri pe care firea le-a înălţat.

— Femeia nu-i făcută să trăiască în asemenea locuri, Vânătorule. Păţaniile prin care am trecut până acum n-au să se mai isprăvească atâta timp cât o să fie război.

— Dacă te gândeşti la femeile albe, cred că nu eşti departe de adevăr, dar dacă-i vorba de femeile pieilor roşii, iureşurile astea pentru ele sunt în firea lucrurilor. Nu cred să fie pe lume bucurie mai mare pentru Wah-ta-Wah, logodnica delawarului nostru, decât să ştie că în clipa de faţă iubitul ei dă târcoale duşmanilor săi din născare ca să pună mâna pe vreun scalp.

— Ai dreptate, Vânătorule, dar totuşi n-aş crede să existe vreo femeie care să nu se gândească cu o strângere de inimă că omul pe care-l iubeşte se află în primejdie!

— Bine, dar ea nici habar n-are de primejdii, Judith, nu se gândeşte decât la mărire. Când inima este stăpânită până la nesăbuinţă de asemenea simţăminte, nu mai rămâne loc şi pentru temeri. Wah-ta-Wah e o fată gingaşă, sprintenă, dulce şi atrăgătoare, dar ţine la mărire ca orişice fată din toate câte am cunoscut în mijlocul delawarilor. Peste un ceas Wah-ta-Wah trebuie să se întâlnească cu Şarpele în locul unde a coborât din barcă Hetty, şi de bună seamă ca orişice femeie cred că de-abia aşteaptă să-l vadă, şi totuşi sunt sigur că ar fi în culmea fericirii să ştie că în momentul ăsta iubitul ei pândeşte vreun mingo să-l scalpeze.

— Dacă într-adevăr eşti convins de lucrul ăsta, Vânătorule, nu-i de mirare că pentru dumneata felul de a fi şi apucăturile unui om au asemenea importanţă. Dinspre partea mea sunt sigură că orişice fată albă n-ar simţi decât groază la gândul că viaţa celui pe care îl iubeşte e în cumpănă! Nu-mi vine totuşi să cred că dumneata, aşa calm şi cu sânge rece cum pari a fi de obicei, ai putea să rămâi liniştit dacă ai bănui numai că Wah-ta-Wah a dumitale se află în vreun impas.

— Asta-i altă socoteală, cu totul alta, Judith. Femeia este prea slabă şi gingaşă din fire pentru a fi lăsată pradă unei primejdii şi bărbatul e dator să lupte pentru ea. Da, şi cred că la fel trebuie să gândească, în privinţa asta, şi pieile roşii ca şi feţele palide. Numai că eu n-am nicio Wah-ta-Wah.

— Se vede, într-adevăr, că eşti un om dintr-o bucată! Cât despre Harry, cred că lui i-ar fi totuna ce nevastă şi-ar lua, numai să fie nurlie şi să-i dea putinţa să-şi umple stomacul pururea hămesit.

— Prea îl nedreptăţeşti pe Harry March, Judith; da, da, să ştii că-i aşa. Bietul băiat moare de dragul dumitale, şi când un om s-a legat trup şi suflet de o făptură ca dumneata, nicio codană mingo sau delawară nu l-ar putea face să-şi schimbe gândul. Îţi vine a râde poate de oamenii de teapa mea sau a lui Harry c-om fi prea din topor şi nu pricepem o boabă din câte scrie în cărţi, nici din toate ştiinţele alea, dar avem şi noi părţile noastre bune, cum le avem şi pe cele rele.

— Dumneata, Vânătorule! Ai vrea… ai putea măcar o clipă să te gândeşti că te-aş putea aşeza pe aceeaşi treaptă cu Harry March? Nu, nu! Nu sunt chiar atât de nesocotită. Nimeni, fie bărbat, fie femeie, n-ar fi în stare să pună inima dumitale cinstită de bărbat, şi firea deschisă, fără ascunzişuri, alături de egoismul sălbatic, cărpănoşia nemaipomenită şi cruzimea neînduplecată a lui Harry March. Singurul lucru de bine ce se poate spune despre el este că-i pripit, cum îi merge numele, ceea ce, dacă nu înseamnă nimic rău, nu e nici spre lauda lui. Până şi tata, care, mânat de firea lui, merge mână în mână cu Harry, aşa cum vezi că s-a întâmplat şi de astă dată, îşi dă prea bine seama că trebuie să facă o deosebire între voi amândoi. Ştiu asta fiindcă mi-a spus-o cât se poate de lămurit.

— Îţi mulţumesc, Judith, din toată inima, îţi mulţumesc – răspunse Vânătorul de Cerbi, a cărui modestie îl împiedică să ia drept o laudă meritată cuvintele ori mărturiile de stimă venite din partea ei. Îţi mulţumesc, ca şi cum ar fi într-adevăr aşa. Harry

este chipeş, la fel de chipeş ca şi cel mai falnic brad de pe aceste plaiuri, cum bine i-a spus Şarpele. Totuşi dacă unii se topesc de dragul unui chip frumos, sunt alţii care pun mai mare preţ pe o purtare frumoasă. Harry se poate mândri cu cea dintâi însuşire şi nu atârnă decât de el s-o dobândească şi pe cealaltă sau… Ia auzi! E glasul tatălui dumitale, copilă dragă, şi după vorbă pare a fi mânios.

— Ferească-ne Dumnezeu de alte încercări cumplite cum au fost cele prin care am trecut! se cutremură Judith, rezemându-şi fruntea de genunchi, şi astupându-şi urechile să nu mai audă ţipetele acelea stridente. Uneori parc-aş dori să nu mai am tată!

Cuvintele acestea fură rostite cu amărăciune în glas şi amintirile penibile care i le aduseseră pe buze păreau a fi şi mai pline de amărăciune. Şi cine ştie ce ar mai fi adăugat, dacă în momentul acela n-ar fi auzit lângă ea o voce caldă şi molcomă:

— Judith, ar fi trebuit să le citesc un capitol din biblie tatei şi lui Harry – rosti, candid, glasul şi în acelaşi timp înspăimântat – şi poate că atunci nu s-ar mai fi îndurat să plece cu asemenea gânduri nelegiuite. N-ai vrea să-i chemi, Vânătorule, să le spui că-i rog din toată inima să vină înapoi, şi că ar fi mai bine pentru amândoi să se întoarcă şi să-mi dea ascultare?

— Ah! Biata Hetty, ce puţin cunoşti lăcomia pătimaşă de bani şi setea de răzbunare, dacă îţi închipui că le poţi înăbuşi atât de lesne în inima lor. E ceva curios la mijloc, Judith, judecând după unele semne! Aud pe tatăl dumitale şi pe Harry mârâind ca nişte urşi şi totuşi tânărul nostru şef delawar tace mâlc. S-ar părea c-au descoperit locul cu pricina, deşi încă n-am auzit încă răsunând, cum ar fi fost de aşteptat, ţipătul lui Chingachgook, fiindcă atunci ar fi clocotit munţii!

— Pedeapsa cerului s-o fi abătut asupră-i, izbăvind prin moartea sa vieţile unor bieţi oameni nevinovaţi.

— Nu, n-ai dreptate. Nu asupra lui s-ar cuveni să se abată pedeapsa cerului, dacă asta ar fi legea. Sunt sigur că n-au dat niciun iureş, mai curând aş crede că au găsit tabăra duşmană pustie şi că se întorc înapoi dezamăgiţi. Aşa s-ar părea, judecând după ocările lui Harry şi tăcerea Şarpelui.

În aceeaşi clipă se auzi zgomotul unei vâsle aruncate în luntre, căci de mânie Harry cel Pripit nu mai ţinea socoteală de nimic şi atunci Vânătorul de Cerbi înţelese lămurit că presupunerile sale erau întemeiate. Cum pânzele nu fuseseră ridicate, arca nu se deplasase decât foarte puţin, şi, după câteva minute, îi veni la ureche glasul lui Chingachgook care-i dădea indicaţii lui Hutter,

pe un ton scăzut şi liniştit, încotro să cârmească pentru a se apropia de vas. Într-un răstimp mai scurt decât ar fi necesar pentru a povesti cele de mai sus, luntrea acostă lângă arcă, şi cei trei vântură-ţară se urcară pe punte. Nici Hutter şi nici Harry nu suflară o vorbă despre cele întâmplate. Delawarul însă îi şopti în treacăt prietenului său doar atât: „focul s-a stins”, ceea ce dacă nu corespundea întru totul realităţii înfăţişa destul de lămurit situaţia de pe ţărm.

Se puse apoi în discuţie drumul pe care trebuiau să-l urmeze de aci înainte. Şi cu acest prilej avu loc un scurt dar înfocat schimb de păreri; Hutter spuse cu hotărâre că lucrul cel mai cuminte ar fi să plece cât mai departe căci numai aşa puteau evita un atac neprevăzut, anunţând totodată intenţia sa şi a lui Harry de a se duce la culcare pentru a recâştiga orele de somn pierdute în timpul cât fuseseră prizonieri. Cum adia încă o briză uşoară ce-şi schimba mereu direcţia, stabiliră în cele din urmă să meargă cu vântul în spate, indiferent din ce parte ar fi bătut, având numai grijă să nu-i mâne prea aproape de mal. După ce căzură de acord asupra acestui punct, foştii ostatici dădură o mână de ajutor la ridicatul pânzelor, apoi se culcară fiecare în patul lui, lăsându-l pe Vânătorul de Cerbi şi pe amicii lui să supravegheze direcţia vasului.

Câtva timp, acesta merse mai mult în derivă de-a lungul malului vestic, mânat de un curent uşor de aer ce venea dinspre sud. Înaintau extrem de încet, fără să facă mai mult de două mile pe oră; totuşi, după cum putură să constate cei doi tineri, nu numai că se îndreptau spre punctul dorit, dar viteza aceasta era suficientă ca să ajungă acolo la timp. Vorbiră foarte puţin – chiar şi fetele – tot drumul schimbară doar câteva cuvinte în legătură cu eliberarea logodnicii lui Chingachgook. În aparenţă, delawarul era liniştit, dar cu cât treceau minutele, emoţia sa era din ce în ce mai puternică, atât de puternică, încât ar fi fost pe placul celei mai năzuroase iubite. Vânătorul de Cerbi lăsă arca să pătrundă, pe cât îi îngăduia prudenţa, într-un mic golf, urmărind două lucruri deodată: să-şi continue drumul la umbra copacilor şi să descopere în treacăt vreun indiciu că undeva pe mal s-ar fi aflat o tabără. Lunecară astfel pe lângă o limbă de pământ şi pătrunseră în sfârşit în golful aproape de ţărmul dinspre nord unde se gândiseră să poposească. Să mai fi avut doar vreun sfert de milă de mers, când Chingachgook se apropie pe tăcute de prietenul său şi-i arătă un punct drept înainte. La marginea hăţişului de pe ţărmul sudic al limbii de pământ se zărea licărind

un foc, ceea ce arăta în chip neîndoios că pieile roşii îşi mutaseră pe nepusă masă tabăra undeva în preajma locului unde Chingachgook urma să-şi întâlnească logodnica, dacă nu chiar în punctul acela.

Capitolul XVI

Descoperirea făcută la sfârşitul capitolului precedent era cât se poate de importantă atât pentru Vânătorul de Cerbi, cât şi pentru prietenul său. În primul rând nu mai încăpea nicio îndoială că Hutter şi Harry ar fi pus la cale o nouă incursiune în tabăra duşmană, dacă trezindu-se în momentul acela, ar fi ochit cumva locul unde se afla aşezată aceasta. Pe urmă aveau de înfruntat primejdii mult mai mari acum, încercând să debarce pentru a o răpi pe Wah-ta-Wah, ca să nu mai vorbim de nesiguranţa situaţiei în care se aflau şi de jocul întâmplării de care de asemenea trebuiau să ţină seamă, dat fiind că inamicul începuse să-şi schimbe poziţiile. Văzând că se apropie ora când trebuia să meargă la întâlnire, delawarul încetă să se mai gândească la trofeele pe care le-ar fi putut smulge potrivnicilor lui, şi hotărî dintru început, în înţelegere cu prietenul său, să-i lase pe ceilalţi doi să doarmă mai departe liniştiţi, ca nu cumva să le dea peste cap planurile, pentru a şi le aduce la îndeplinire pe ale lor. Arca înainta încet, şi dacă ar îi continuat să meargă cu aceeaşi viteză, ar mai fi avut de făcut cam un sfert de oră până la punctul stabilit. Aveau deci destul răgaz să mai chibzuiască puţin. Vrând să ascundă orice licăr de lumină de ochii celor care, credeau ei, se mai aflau în castel, irochezii aprinseseră focul pe ţărmul sudic al limbii de pământ, aşa ca să fie acoperit aproape cu totul de tufăriş, de aceea Vânătorul de Cerbi era nevoit să cârmească vasul când la dreapta când la stânga, ca să-l poată zări.

— Ce bine că focul este atât de aproape de ţărm, Judith – spuse el, în timp ce executa aceste mici manevre. Asta arată că irochezii îşi închipuie că am rămas mai departe la castel; nici prin gând nu le-ar trece că s-ar putea să venim din direcţia asta. Noroc că Harry şi cu tatăl dumitale dorm duşi, altminteri ar fi plecat iar după scalpuri. Na! hăţişurile au acoperit iarăşi focul şi acum nu se mai zăreşte nimic!

Vânătorul de Cerbi zăbovi puţin până ce se încredinţă că ajunsese acolo unde voia, apoi dădu semnalul convenit şi Chingachgook se grăbi să arunce ancora şi să coboare pânzele.

Situaţia în care se găsea în momentul acela vasul era destul de prielnică în anumite privinţe dar avea şi dezavantajele ei. Focul fusese treptat acoperit de frunzişuri, pe măsură ce arca se apropiase de malul care se afla poate la o distanţă mai mică decât ar fi dorit ei. Ştiau totuşi că apa era mult mai adâncă spre mijlocul lacului, şi în împrejurările de faţă în niciun caz nu era indicat să ancoreze într-un loc unde fundul ar fi fost prea adânc. Se bizuiau de asemenea pe faptul că pe o rază de câteva mile jur împrejur nu exista nicio plută şi cu toate că, aşa cum stăteau la umbra deasă a copacilor, s-ar fi zis că ramurile acestora se întindeau până deasupra corăbiei, n-ar fi putut debarca decât folosindu-se de o luntre. Bezna groasă ce-i învăluia, acolo în imediata apropiere a pădurii, era totodată cea mai sigură pavăză pentru ei, şi atâta timp cât aveau grijă să nu işte nici cel mai mic zgomot, era greu de presupus că puteau fi descoperiţi. Toate aceste lucruri Vânătorul de Cerbi i le explică lui Judith, învăţând-o ce trebuia să facă în cazul unei alarme, căci după socoteala lor ar fi fost imprudent să-i trezească din somn pe cei ce dormeau, decât dacă era într-adevăr necesar.

— Şi acum, Judith, fiindcă ne-am înţeles, cred c-ar fi timpul ca Şarpele şi cu mine s-o pornim – încheie Vânătorul. Luceafărul, ce-i drept, n-a răsărit încă pe cer, dar nu mai poate să zăbovească mult, deşi s-ar putea să nu-l vadă nimeni dintre noi, în noaptea asta, din pricina norilor.

— Ascultă, Vânătorule – îi tăie repede vorba Judith – de ce vrei să-ţi rişti viaţa pentru el? Nu înţeleg, zău, de ce trebuie neapărat să-l însoţeşti?

— Ei, asta-i acum! Ştii prea bine, copilă dragă, că ne ducem s-o luăm pe logodnica Şarpelui, fata cu care vrea să se însoare, îndată ce s-o întoarce acasă, la el, în trib.

— Să-i fie de bine, dar, după câte ştiu, dumneata nu ai de gând să te însori cu Wah-ta-Wah şi nici nu eşti logodit cu ea. La ce bun să-şi pună doi oameni viaţa şi libertatea în joc, spre a face un lucru pe care îl poate îndeplini unul singur?

— Ah! Acuma vin de acasă, Judith, de-abia acum văd cum stau lucrurile. După dumneata, din moment ce Wah-ta-Wah este logodnica Şarpelui, cum i se spune, şi nu a mea, înseamnă că-l priveşte numai pe el, şi dat fiind că o barcă poate fi mânată de un singur om, de ce nu l-aş lăsa, spui dumneata, să se ducă singur să-şi scape iubita? Nu te gândeşti însă că noi pentru asta am venit aici, pe lac, şi că nu şade frumos să dai bir cu fugiţii, după ce ai bătut atâta drum, în clipa când vezi că se îngroaşă

gluma. Sunt convins că delawarul poate să vâslească şi singur şi tot singur poate să-şi ducă şi logodnica pe vas, şi chiar mă întreb dacă nu i-ar plăcea mai mult să fie aşa, decât să mă ţin scai de el, numai că, vezi dumneata, singur nu poate să născocească fot felul de tertipuri, nici să întindă o capcană, ori să dea piept cu irochezii, şi în acelaşi timp să-şi scape iubita, aşa cum ar putea-o face cu ajutorul unui amic pe care să se bizuie, chiar dacă amicul ăsta e un biet om ca mine. Nu, nu, Judith, nu se cade să părăseşti în restrişte un prieten care şi-a pus nădejdea în tine; să nu-ţi închipui, deci, că eu aş fi în stare de aşa ceva.

— Mă tem că ai dreptate, Vânătorule, şi totuşi aş dori din suflet să nu te duci! Un singur lucru te rog să-mi făgăduieşti: că n-o să te avânţi în mijlocul mingoşilor nici n-o să încerci să faci un lucru peste puterile dumitale ca să salvezi fata. Ajunge, de astă dată, să te întorci cu sufletul împăcat!

— Dumnezeu să te aibă în pază, copilă dragă! Îmi vine să cred că vorbele astea au ieşit din gura lui Hetty şi nu a lui Judith Hutter, fata aceea isteaţă şi mândră pe care o ştiu! Numai că, vezi dumneata, frica face dintr-un om înţelept, un năuc şi dintr-unul zdravăn, un nevolnic. Da, mi-a fost dat să văd asemenea ciudăţenii, şi nu numai o singură dată! Ei află, Judith, că grija pe care o porţi unui biet muritor ca mine este într-adevăr mişcătoare şi plină de gingăşie, şi totdeauna am să spun sus şi tare că eşti o fată cu inimă bună şi cinstită, orişice scorninturi ţi-ar pune în seamă cei care privesc cu ochi răi frumuseţea dumitale.

— Ascultă, Vânătorule – îl întrerupse din nou Judith, deşi cu suflarea tăiată de emoţie – poţi oare să dai crezare tuturor născocirilor pe care le-ai auzit pe socoteala unei biete fete, orfană de mamă? Oare limba spurcată a lui Harry cel Pripit trebuie să-mi amărască toată viaţa?

— Nu, Judith, nicidecum. I-am spus-o în faţă lui Harry că nu şade frumos unui bărbat să clevetească pe seama unei fete pe care n-o poate cuceri prin mijloace cinstite, şi că până şi un indigen dă dovadă de mai multă chibzuinţă când e vorba de cinstea unei femei tinere.

— Dacă aveam un frate, i-ar fi arătat el lui Harry cum să se poarte – izbucni Judith, scăpărând fulgere din ochi. Dar aşa, văzându-mă lipsită de un ocrotitor, în afară de taică-meu, al cărui auz, la vârsta lui, e la fel de tocit ca şi simţămintele sale, îşi face de cap!

— Nu-i chiar aşa, Judith, zău nu! Niciun om, fie el frate de sânge sau străin, nu poate să rămână nepăsător, văzând cum

numele unei fete frumoase ca tine e terfelit, fără să sară să-i ia apărarea. Harry doreşte într-adevăr să se însoare cu dumneata, şi dacă-i scapă ici-colo câte o vorbă nesocotită pe socoteala dumitale, o face numai din gelozie. Zâmbeşte-i numai, când o să se scoale din somn, şi mă prind pe orice că bietul băiat o să-şi piardă de tot cumpătul, vrăjit de farmecele dumitale.

Spunând acestea, Vânătorul de Cerbi începu a râde pe tăcute, aşa cum îi era obiceiul, apoi îl înştiinţa pe Chingachgook, care părea că-l aşteaptă răbdător, pe când în realitate stătea ca pe ghimpi, că este gata de plecare. După ce tânărul vânător coborî în barcă, fata rămase locului nemişcată ca o stană de piatră, furată de gândurile pe care i le iscaseră cuvintele şi purtarea lui. Nu putem tăgădui că o parte din aceste gânduri erau pline de amărăciune, deşi pe măsură ce se va depăna firul acestei povestiri va trebui să revenim asupra lor pentru a desluşi în ce măsură suferinţele sale erau meritate şi cât de mult se frământa Judith din pricina lor.

Chingachgook şi prietenul său, cel palid la faţă, porniră în expediţia lor plină de riscuri şi atât de delicată, cu un calm şi o tactică ce ar fi făcut cinste chiar unora care plecau pentru a douăzecea oară la război, nu pentru întâia dată. Date fiind simţămintele lui pentru drăgălaşa fugară pe care se zbăteau amândoi s-o scape, coborând în barcă, Chingachgook se aşeză în faţă, iar Vânătorul de Cerbi la cârmă. Îşi alese locul acela fără să spună nimic, cu gândul că un om atât de frământat cum era delawarul în clipele acelea nu ar fi putut conduce luntrea cu aceeaşi mână sigură şi aceeaşi iscusinţă ca un altul care avea mai multă stăpânire de sine. Din momentul când părăsiră arca, cei doi cutezători se comportară întocmai ca nişte soldaţi bine instruiţi, chemaţi pentru prima oară să dea piept cu inamicul în câmp deschis. Niciodată până atunci Chingachgook nu slobozise vreun foc de puşcă asupra cuiva, nici chiar într-o clipă de mânie, iar cât priveşte debutul războinic al prietenului său, este cunoscut cititorului. Ce-i drept, în ziua când pusese pentru prima oară piciorul pe aceste meleaguri, indigenul dăduse timp de câteva ceasuri târcoale taberei duşmane, ba încă o dată se încumetase chiar să pătrundă în mijlocul ei, aşa cum am arătat în capitolul precedent, dar încercările sale nu fuseseră încununate de succes. De astă dată era convins că se va alege fie cu o izbândă deplină, fie cu o înfrângere umilitoare. Wah-ta-Wah avea să fie scăpată din mâinile irochezilor sau să rămână mai departe în captivitate, după cum expediţia lor avea să

reuşească sau nu.

În loc să meargă drept înainte spre punctul unde trebuiau să se întâlnească cu Wah-ta-Wah, punct care se afla cam la un sfert de milă distanţă de arcă, Vânătorul de Cerbi mână barca pieziş, spre mijlocul lacului, cu gândul ca de acolo să se poată îndrepta apoi spre ţărm, în aşa fel încât să aibă tot timpul inamicul în faţă. Locul unde coborâse Hetty pe ţărm şi unde Wah-ta-Wah le dăduse întâlnire se nimerise a fi cel mai înalt punct de pe întinsul fâşiei de pământ. Ca să ajungă acolo, cei doi cutezători ar fi fost nevoiţi să treacă pe lângă mal, dacă n-ar fi luat din vreme această măsură de precauţie. Necesitatea ei era atât de evidentă, încât Chingachgook continuă să vâslească liniştit, cu toate că nu i se ceruse părerea şi în aparenţă se îndreptau într-o direcţie cu totul opusă ţintei spre care năzuia el. Totuşi, în câteva minute numai, barca ajunse acolo şi atunci, instinctiv, amândoi tinerii, ca şi când s-ar fi înţeles dinainte, încetară să mai vâslească şi barca se opri din mers.

Deşi, între timp, întunericul parcă se învârtoşase şi mai mult, din locul unde se găseau cei doi vântură-ţară puteau totuşi să desluşească în zare crenelurile munţilor. Degeaba întoarse delawarul capul în câteva rânduri spre est doar, doar va vedea răsărind steaua aşteptată, căci, deşi perdeaua de nori se destrămase puţin în partea aceea, cerul continua să fie acoperit. În faţă, judecând după conturul ţărmului, la o distanţă de aproape o mie de picioare, se afla limba de pământ. Nu se zărea de loc castelul din mijlocul lacului şi nici nu se auzea vreun zgomot din direcţia aceea.

Cei doi tineri schimbară câteva cuvinte între ei, cu voce scăzută, întrebându-se cam cât putea să fie ceasul. Vânătorul de Cerbi chibzuia că mai aveau încă puţin de aşteptat până să răsară luceafărul, pe când şeful de trib, cuprins de nerăbdare, îşi închipuia că vremea trecuse mult mai repede, fiind convins că logodnica sa se şi uita după el să apară pe ţărm. Bineînţeles că, până la urmă, părerea lui se dovedi mai tare şi Vânătorul de Cerbi se învoi în sfârşit să conducă barca la locul întâlnirii. În timp ce se afundau în umbra ce încingea ca un brâu pădurea, băgară de seama că o cârmiseră prea mult spre nord, şi îndreptară direcţia bărcii. S-ar fi spus că luntrea înainta acum mânată ca de un instinct, atât de precaute şi socotite erau mişcările ei. Pluti aşa mai departe până când botul ei scrâşni, frecându-se de prundişul de pe mal, chiar în locul în care debarcase Hetty, şi de unde auziseră venind glasul ei cu o

noapte înainte, când arca trecuse prin apropiere. Fâşia de prundiş de la marginea ţărmului era tot atât de îngustă şi aici ca peste tot; tufişurile închipuiau un fel de cingătoare la poalele copacilor, şi pe alocuri îşi întindeau nuielele deasupra apei.

Chingachgook puse piciorul pe ţărm şi se uită atent într-o parte şi într-alta, cât putea răzbate cu privirea, ba ca să vadă mai bine intră de câteva ori până la genunchi în apă; Wah-ta-Wah însă nu ieşi de nicăieri la iveală să-i răsplătească ostenelile. Întorcându-se la un moment dat, delawarul băgă de seamă că prietenul său coborâse şi el pe ţărm.

Schimbară câteva cuvinte în şoaptă. Chingachgook se temea să nu se fi înşelat în privinţa locului întâlnirii; Vânătorul de Cerbi, însă, era de părere că se înşelaseră mai degrabă în privinţa orei. Şi cum stăteau aşa de vorbă, îl apucă deodată de braţ pe delawar silindu-l să se întoarcă cu fata spre lac, şi-i arătă crestele munţilor dinspre răsărit. Norii se destrămaseră un pic deasupra câmpiei de la poalele munţilor şi steaua aleasă se zărea licărind printre ramurile unui brad. Era un semn bun pentru ei şi tinerii îşi proptiră puştile în pământ, ciulind urechea, doar, doar vor desluşi un foşnet de paşi în apropiere. În câteva rânduri auziră larmă de glasuri, amestecate cu ţipete zburdalnice de copii, apoi râsul gros dar plăcut al unor femei indigene. Întrucât băştinaşii din America sunt îndeobşte prudenţi şi rareori se încumetă a vorbi cu voce tare, tinerii înţeleseră că se aflau chiar în preajma taberei. Îşi puteau da lesne seama că în pădure ardea un foc, după felul cum erau luminate vârfurile copacilor, dar de acolo unde stăteau ei era imposibil să ghicească cât de aproape se afla vâlvătaia. Trecu astfel un sfert de oră de nelinişte şi de aprigă încordare până ce Vânătorul de Cerbi îi propuse însoţitorului său să ocolească limba de pământ cu barca şi să caute un loc, de unde puteau vedea lămurit tabăra duşmană, pentru ca, punându-se la pândă, să se poată dumeri de ce Wah-ta-Wah nu venise la întâlnire. Delawarul însă nu voi în ruptul capului să plece de acolo, spunându-i, şi pe bună dreptate, că logodnica lui ar fi din cale-afară de mâhnită dacă s-ar întâmplă să sosească în lipsa lor. Înţelegând ce se petrecea în sufletul prietenului său, Vânătorul se gândi c-ar fi mai bine să facă singur această încercare şi să-şi lase însoţitorul pitit în tufăriş, în aşteptarea prilejului fericit care să-i împace în sfârşit inima. După ce căzură de acord asupra acestei tactici, cei doi viteji se despărţiră.

Îndată ce Vânătorul de Cerbi se văzu din nou în barcă, la locul

său obişnuit, căută să se desprindă de ţărm cu aceeaşi băgare de seamă şi tot aşa, fără zgomot, ca şi atunci când acostase. De astă dată căută să nu se îndepărteze prea mult de mal, tufişurile dese oferindu-i un ascunziş destul de bun. Într-adevăr, nu ştiu dacă ar fi putut să găsească condiţii atât de prielnice cum erau cele de faţă pentru o recunoaştere a împrejurimilor taberei. Limba de pământ era în aşa fel croită, încât putea fi înconjurată pe trei laturi, iar barca plutea atât de lin, încât n-avea de ce să se teamă că foşnetul apei ar putea să-i neliniştească pe indigeni.

Nici nu apucase bine să ajungă în dreptul liniei ce unea arca de tabăra duşmană, că Vânătorul de Cerbi şi văzu vâlvoarea focului. Atât de brusc se întâmpla acest lucru tocmai când se aştepta mai puţin, încât simţi o strângere de inimă închipuindu-şi că poate, din nebăgare de seamă, se aventurase prea aproape de lumina lui. Dându-şi însă numaidecât seama că era în afara oricărei primejdii şi că irochezii n-aveau cum să-l descopere, atâta timp cât stăteau adunaţi în jurul focului, luntraşul opri barca într-un loc cât mai prielnic cu putinţă şi se apucă să cerceteze pe îndelete împrejurimile.

În faţa bărcii se deschidea o perspectivă largă, dat fiind că în locul acela tufişurile ce mărgineau peninsula ca şi copacii din mijloc erau mult mai rare, îngăduindu-i astfel Vânătorului să cuprindă din ochi întreaga tabără. Tot prin această rarişte se zărise mai înainte, de pe bordul arcei, licărind lumina focului. Deoarece abia poposiseră acolo, indigenii nu se vârâseră încă în colibe, fiind ocupaţi cu gătitul mâncării şi dichisirea locuinţelor. Un foc mare fusese aprins, atât pentru a înlocui luminatul cu torţe, cât şi pentru bucătăria frugală, şi chiar în momentul acela cineva aruncase încă un braţ de vreascuri peste jeratic, înteţind vâltoarea flăcărilor. Şi atunci bolta pădurii fu luminată până departe de văpaie şi tot cuprinsul taberei se văzu desluşit ca în toiul zilei de parcă ardeau sute de torţe. Forfoteala începuse să se astâmpere; până şi copiii cei mai lihniţi îşi astâmpăraseră foamea. Într-un cuvânt totul părea să arate momentul acela de huzur şi de obştească bucurie ce urmează de obicei după o masă îmbelşugată când toate treburile de peste zi s-au isprăvit.

De la prima ochire, Vânătorul de Cerbi băgă de seamă că lipseau o mulţime de războinici. Totuşi, cel cu care făcuse cunoştinţă de curând, Rivenoak, era de faţă, în primul plan al unui tablou pe care Salvator Rosa l-ar fi pictat cu dragă inimă; chipul său negricios era luminat în aceeaşi măsură de bucurie ca şi de pălălaia focului, în timp ce-i arăta cuiva din trib unul din

elefanţii ce stârniseră atâta vâlvă printre oamenii lui. Un ştrengar se uita, curios, peste umărul lui, întregind astfel grupul. În planul al doilea, opt sau zece irochezi stăteau pe jos într-o rână ori rezemaţi cu spatele de copaci, adormind aşa cum apucase fiecare să se aşeze pentru odihnă. Armele zăceau lângă ei, fie sprijinite de aceiaşi arbori, fie trântite la întâmplare printre trupurile întinse pe pământul gol. Grupul care-i atrase însă îndeosebi atenţia Vânătorului de Cerbi era alcătuit din femei şi copii. Toate femeile din tabără păreau să se fi adunat la un loc, fiecare cu liota ei de copii în jur aşa cum se şi cuvenea. Râdeau şi vorbeau molcom şi măsurat cum le era felul, deşi cineva care le cunoştea obiceiurile şi-ar fi dat numaidecât seama că se întâmplă totuşi ceva curios. Majoritatea femeilor tinere păreau bine dispuse ca totdeauna, dar ceva mai la o parte şedea o hoaşcă bătrână cu o mutră fioroasă, care, după cum bănui Vânătorul, fusese înadins pusă să stea acolo cu cine ştie ce îndatorire urâcioasă pe care o primise de la şefii tribului. Ce fel de îndatorire n-avea cum să afle; probabil însă ceva în legătură tot cu o femeie, întrucât numai bătrânelor li se încredinţează de obicei asemenea misiuni.

Cum era şi firesc, ochii ageri ai Vânătorului de Cerbi o căutară neliniştiţi, cu stăruinţă, pe Wah-ta-Wah. Fata nu se zărea nicăieri, deşi lumina focului răzbătea până departe, jur împrejur. În cele din urmă bătrâna spuse ceva cu glas tare, supărată, apoi din întunericul ce învăluia o parte din tabără se zăriră desprinzându-se nişte umbre care se suciră în loc ca şi cum s-ar fi supus unei porunci şi se apropiară de cercul de lumină. Mai întâi ieşi la iveală chipul tânăr al unui indigen, urmat de două femei, dintre care una era fata delawară. Vânătorul de Cerbi se dumeri numaidecât că Wah-ta-Wah se afla, fără îndoială, sub paza bătrânei şi, poate, şi a flăcăului. Acesta îi făcea pesemne ochi dulci, ei sau însoţitoarei sale, dar, pe cât se părea, nici el nu se bucura de prea mare încredere, probabil din cauza simpatiei pe care o avea pentru Wah-ta-Wah. Vecinătatea unor inşi bănuiţi a fi prieteni cu ea şi sosirea indigenului necunoscut îi îndemnaseră pe irochezi a fi mai prudenţi ca de obicei, aşa că fata nu reuşise să se furişeze de lângă paznicii ei ca sa vină la întâlnire.

Vânătorul de Cerbi se simţea în mare încurcătură, neştiind ce să facă. Îşi dădea prea bine seama că pentru nimic în lume Chingachgook nu s-ar fi învoit să se întoarcă din drum, fără să fi încercat s-o scape cu orice preţ pe stăpâna inimii sale şi în acelaşi timp sufletul său generos îl mâna să ia şi el parte la

această încercare. I se păru, după unele semne, că pâlcul de femei se pregătea să meargă la culcare. Stând mai departe la pândă, dacă avea norocul ca focul să rămână mai departe aprins, putea să observe în care colibă sau tufiş se afla culcuşul logodnicei lui Chingachgook, ceea ce fireşte le-ar fi fost de mare ajutor mai târziu când aveau să-şi aducă la îndeplinire planul. Pe de altă parte, dacă zăboveau mai mult cu barca în locul acela, cine ştie ce nesăbuinţă ar fi fost în stare să facă prietenul său care stătea ca pe ace. Şi aşa, se tot aştepta din clipă în clipă să vadă răsărindu-i în faţă chipul oacheş al delawarului, ca un tigru ce ar fi dat târcoale prăzii. Ţinând seama, aşadar, de toate astea, Vânătorul ajunse la concluzia că ar fi mai bine să se înapoieze lângă el şi să caute să-i astâmpere nerăbdarea cu liniştea şi cumpătarea sa. În mai puţin de două minute barca se întoarse la locul de plecare; în totul dacă lipsise vreo zece, cincisprezece minute.

Împotriva aşteptărilor sale, însă, Vânătorul de Cerbi îl găsi pe delawar aşa cum îl lăsase; şeful de trib nu se clintise din loc de teamă să nu sosească tocmai atunci logodnica. În câteva minute Chingachgook fu pus la curent cu starea de lucruri din tabăra duşmană. Atunci când Wah-ta-Wah stabilise punctul de întâlnire, avusese desigur în vedere vechea aşezare a taberei pe care urma s-o părăsească într-ascuns, gândindu-se că în locul acela n-o să fie ţipenie de om; din pricină însă că pieile roşii îşi mutaseră pe neaşteptate sălaşul, planurile ei fuseseră date peste cap. Cei doi prieteni trebuiau deci să fie tot timpul cu ochii în patru, cu atât mai mult, cu cât bătrâna n-o slăbea o clipă din ochi pe Wah-ta-Wah, ceea ce, bineînţeles, era un motiv mai mult de îngrijorare. Toate aceste consideraţii şi încă altele câteva pe care cititorul le poate presupune şi singur, fură analizate pe scurt, înainte ca cei doi tineri să ia o hotărâre. Totuşi, cum împrejurările în care se aflau le cereau să pornească imediat la acţiune, în loc să se întindă la vorbă fără niciun rost, găsiră repede calea pe care s-o urmeze.

Aşezară, deci, barca în aşa fel ca fata s-o poată vedea, în cazul când ar fi venit la întâlnire înainte ca ei să se fi înapoiat şi, după ce îşi cercetară armele, se pregătiră să intre în pădure. Limba de pământ ce pătrundea în apă era în întregime împădurită, având o suprafaţă de aproape doi acri, din care tabăra irochezilor ocupa mai puţin de jumătate. Majoritatea copacilor erau stejari şi, lucru caracteristic pentru pădurile americane, creşteau imens de înalţi, cu trunchiul neted, fără

crengi, ca tocmai spre vârf să-şi desfăşoare coroana rotată şi frunzoasă. Terenul era mai mult sau mai puţin şes; doar la mijloc se afla un dâmb înalt ce-l împărţea în două, jumătate la nord şi jumătate la sud. Huronii făcuseră focul în partea din sud, profitând de configuraţia locului, ca să-i ascundă văpaia de privirile feţelor palide, bizuindu-se că acestea, aşa cum am mai spus, se găseau hăt departe, în castel, adică spre nord. Se desluşea de asemenea şopotul unui pârâiaş ce cobora susurând de pe coasta măgurii învecinate spre lac, străbătând jumătatea sudică a micii peninsule. Pârâiaşul trecea pe lângă tabără, la vest de ea, şi apele lui îşi croiau apoi drum spre sud, vărsându-se în marele rezervor al regiunii, foarte aproape de focul aprins de irochezi.

Vânătorul de Cerbi căutase a-şi întipări cât mai bine în minte toate aceste particularităţi spre a i le împărtăşi mai apoi şi prietenului său.

Cititorul îşi dă seama, fireşte, că ridicătura de pământ din spatele taberei indigenilor uşura în mare măsură înaintarea pe furiş a celor doi cutezători. Dâmbul împiedica lumina focului să răzbată nestânjenită pe versantul celălalt, cu toate că terenul cobora în pantă spre lac, lăsând descoperit ceea ce s-ar putea numi flancul stâng sau estic al poziţiei. Am spus „descoperit” deşi nu este cuvântul cel mai potrivit, întrucât cocoaşa dâmbului din spatele colibelor şi focul constituiau o pavăză pentru cei ce se apropiau pe furiş de tabăra irochezilor, mai bună decât orice alt mijloc de protecţie.

Îndată ce ieşiră din hăţiş, cei doi prieteni se opriră să se dumerească unde se aflau. Focul ardea mai departe îndărătul ghebului de pământ şi învăpăia vârfurile copacilor, prilejuind nişte efecte de lumină destul de pitoreşti dar care nu erau chiar pe gustul celor doi. Totuşi vâlvoarea focului le oferea şi unele avantaje, pentru că în timp ce lucrurile aflate în preajma flăcărilor erau luminate din plin, cele ce se găseau puţin mai departe rămâneau cu desăvârşire în umbră. Aşa că mingoşii puteau fi văzuţi de oriunde, în vreme ce duşmanii lor continuau să rămână ascunşi. Profitând de acest fapt tinerii se îndreptară cu mare fereală spre ridicătura de teren. Vânătorul de Cerbi ţinuse s-o ia înaintea delawarului, de teamă ca nu cumva, cuprins de nerăbdare, Chingachgook să facă vreo imprudenţă. Într-o clipă fură la poalele dâmbului, de unde începea partea cea măi dificilă a expediţiei. Mergeau amândoi cu cea mai mare băgare de seamă, cu puşca la picior, nu numai ca să ascundă

sclipirea ţevii, dar ca s-o şi aibă la îndemână în orice moment. Vânătorul de Cerbi înaintă pas cu pas până când ajunse destul de sus ca să poată arunca o privire peste muchia dâmbului, scoţând doar capul în bătaia focului. Chingachgook se ţinu după el; în sfârşit se opriră şi unul şi altul să cerceteze din ochi mai pe îndelete tabăra. Ca să preîntâmpine totuşi vreun atac răzleţ din spate, se sprijiniră de trunchiul unui stejar, stând cu faţa spre foc.

Perspectiva pe care Vânătorul de Cerbi o avea acum asupra bivuacului era opusă unghiului din care îl privise când era în barcă. Mogâldeţele pe care le zărise atunci se găseau probabil sus pe dâmb, la câţiva paşi, poate, de locul unde se aşezase la pândă. Focul ardea cu vâlvoare şi jur împrejurul lui şedeau pe nişte butuci treisprezece indieni, pe care apucase să-i numere mai dinainte, când se afla în barcă. Discutau cu însufleţire, trecându-şi din mână în mână elefantul sculptat. Uimirea copleşitoare pe care o încercaseră la început se mai risipise şi acum pesemne ajunseseră să vorbească despre felul de viaţă, obiceiurile şi istoria unei lighioane atât de năstruşnice.

Femeile stăteau una lângă alta, mai înghesuite decât le văzuse prima oară Vânătorul de Cerbi, înşiruite pe un singur rând, în dreptul dâmbului, cu faţa spre focul din tabără. Distanţa între stejarul de care se sprijineau cei doi flăcăi şi pieile roşii să tot fi fost de vreo treizeci de iarzi, iar femeile se găseau cam pe la jumătatea ei.

— Huronii au o mulţime de dihănii şi mai năstruşnice ca asta – spuse una din fete cu un fel de dispreţ în glas, căci şi ele discutau deopotrivă cu bărbaţii despre elefant şi despre ciudăţeniile lui. Pentru delawari o fi ea minunea minunilor, dar la noi să vedeţi că de mâine nimeni n-o s-o mai pomenească. Flăcăii noştri au să-i dea ei de urmă, dacă balaurul s-o încumeta să dea târcoale wigwamurilor noastre. Cuvintele astea erau de fapt adresate lui Wah-ta-Wah, deşi fata care le rostise vorbea cu oarecare şovăială în glas şi cu o smerenie ce o scuteau să se uite în ochii ei.

— Delawarii n-ar lăsa în ruptul capului asemenea dihănii să calce pe pământurile lor – răspunse Wah-ta-Wah. Nimeni după câte ştiu n-a pomenit asemenea pocitanii prin partea locului! Voinicii delawari le-ar băga în sperieţi cât ar fi ele de slute.

— Asta-i bună – voinicii delawari! Toţi sunt nişte muieri – până şi cerbul se preumblă în tihnă când simte pasul unui vânător de-al lor! Cine a auzit pomenindu-se de vreun viteaz delawar?

Deşi spuse mai mult în glumă şi cu râsul pe buze, cuvintele acestea erau pline de ironie. Răspunsul fetei dovedi că Wah-ta-Wah îşi dădea seama de asta.

— Cine a auzit pomenindu-se de vreun viteaz delawar? o îngână ea. Dar Tamenund? Deşi acum este mai bătrân decât pinii codrilor sau decât vulturii din slăvile cerului, a fost şi el odată în floarea tinereţii. Îi mersese vestea de viteaz ce era de la marele lac sărat până la apele dulci dinspre soare-apune. Dar neamul uncaşilor? E altul mai vestit pe aceste meleaguri, cu toate că feţele palide le-au pângărit mormintele şi le-au călcat osemintele în picioare? Oare văzut-ai vultur să se înalţe atât de sus, cerb să fie atât de sprinten sau panteră atât de neînfricoşată? Să nu mai fie oare niciun viteaz din seminţia asta? Fetele huronilor să deschidă atunci ochii mari şi au să vadă pe unul care se numeşte Chingachgook, mândru ca un frasin tânăr şi mlădiu ca un alun.

În momentul când fata, în graiul ei presărat cu metafore, îndemna însoţitoarele „să deschidă ochii mari ca să-l vadă” pe Chingachgook. Vânătorul de Cerbi îl înghionti cu-cotul pe delawar şi începu să râdă voios ca de obicei. Celălalt zâmbi, însă laudele aduse de Wah-ta-Wah erau prea din cale-afară şi glasul ei prea dulce pentru urechile sale, pentru ca să se lase furat de jocul întâmplării ce prilejuise o coincidenţă atât de nostimă. Cuvântarea logodnicei delawarului primi o ripostă şi disputa dintre fete, deşi purtată amical, fără ca vreuna să ridice glasul sau să facă un gest nelalocul lui, ceea ce adeseori scade din farmecul unei femei în mijlocul aşa-numitei lumi civilizate, începu să se înteţească, devenind ceva mai gălăgioasă. Tocmai când schimbul de păreri era mai aprins, delawarul îi făcu semn prietenului să se aplece şi scoase un sunet din gâtlej ce semăna cu ţipătul uneia dintre cele mai mici specii de veveriţe americane. Chiţcăitul acela se auzea atât de des în pădure, încât niciunul dintre huroni nu se sinchisi cât de puţin, în schimb, Wah-ta-Wah amuţi deodată, împietrind locului. Îi venise la ureche semnalul prin care iubitul ei o chemase în atâtea rânduri, să se întâlnească împreună într-ascuns, semnal ce învăluia în aceeaşi vrajă inima şi simţurile sale ca o serenadă cântată la fereastra unei tinere fete în ţara cântecului.

Din momentul acela, Chingachgook fu sigur că sosirea lui nu mai era taină pentru Wah-ta-Wah. Deocamdată se mulţumea şi cu atât; de aci încolo putea nădăjdui că iubita lui avea să procedeze cu mai mult curaj decât în cazul când n-ar fi ştiut prea

bine dacă el venise ori nu. Fără doar şi poate că fata avea să-şi dea toată silinţa să-i pună la îndemână mijlocul de a o salva. Wah-ta-Wah se prefăcu deci prinsă mai departe în discuţia începută, deşi răspunsurile ei nu mai aveau nici iscusinţa şi nici însufleţirea pe care fata le dovedise la început; tot ce spunea acum părea mai degrabă o momeală menită să-i prilejuiască potrivnicei sale o izbândă uşoară, ca şi cum, dinspre partea ei, ar fi renunţat să-i mai ţină piept. E drept că în două rânduri isteţimea ei înnăscută îi aduse pe buze câte o replică ascuţită ori vreun cuvânt mucalit care stârnea râsul aplecând spre ea cumpăna disputei, dar aceste iscusite riposte ce musteau din izvorul de înţelepciune al poporului ei nu-i foloseau decât să ascundă mai bine adevăratele ei sentimente şi să dea un aer cât mai firesc biruinţei pe care adversara ei era pe cale s-o câştige. În cele din urmă combatantele dădură semne de oboseală şi toată lumea se ridică să plece. Abia atunci Wah-ta-Wah se încumetă pentru prima oară să se întoarcă în partea de unde se auzise semnalul. Şi ca să nu dea de bănuit, şi gestul ei să pară cât mai natural, se întinse şi începu să caşte ca şi cum ar fi picat de somn. Chiţcăitul veveriţei se auzi din nou, spre mulţumirea fetei care dibuise în sfârşit locul unde se găsea iubitul ei, cu toate că lumina puternică ce o împresura ca şi întunericul relativ în care stăteau cufundaţi cei doi voinici o împiedicau să le vadă capetele, dat fiind că din toată făptura lor numai ele ieşeau la iveală de după creasta dâmbului. Copacul pe care se sprijineau tinerii era adumbrit de un brad uriaş ce creştea falnic în dreptul focului, ascunzând ochilor de orişiunde te-ai fi uitat orice lucru ce cădea în cuprinsul dârei întunecoase. Tocmai de aceea îl şi alesese Vânătorul de Cerbi.

Se apropia momentul când Wah-ta-Wah trebuia să acţioneze. Din fericire, tocmai atunci unul dintre irochezi o strigă pe bătrâna ei păzitoare cerându-i să-i aducă apă de băut. În partea de nord a taberei curgea un izvor cu o apă limpede ca lacrima, aşa că baba luă o tigvă goală de pe o laviţă şi spunându-i fetei să vină cu ea, o porni pe dâmb în sus, cu gândul să scurteze drumul spre izvor. Cei doi cutezători prinseră însă de veste şi se traseră înapoi în dâra de umbră, ferindu-se după copac, în clipa când cele două femei trecură pe lângă ei. Când Wah-ta-Wah, care mergea ţinută strâns de mână de paznica ei, ajunse în dreptul arborelui după care Chingachgook şi cu prietenul lui stăteau pitiţi, delawarul înşfacă tomahawkul, gata să-l repeadă în ţeasta bătrânei. Vânătorul însă îl ţinu din scurt, gândindu-se pe de o

parte la primejdia ce-i pândea, întrucât era destul ca femeia să dea un ţipăt şi toţi indienii ar fi tăbărât asupra lor, pe de altă parte, din omenie, căci inima lui nu se putea împăca de fel cu asemenea fapte crâncene. Din nou se auzi atunci un chiţcăit de veveriţă, în timp ce ele îşi vedeau de drum mai departe. Bătrâna se opri locului, ridicând ochii spre copacul de unde părea că vine chiţcăitul; în momentul acela se găsea la o distanţă mai mică de şase picioare de duşmanii ei. Mirată că o veveriţă nu avea astâmpăr la ora aceea târzie, spuse că pesemne era o piază rea. În sfârşit tigva fu umplută cu apă, şi tocmai când se pregătea s-o pornească înapoi fără a o slăbi pe fată o clipă din strânsoare, bătrâna se pomeni fără veste înhăţată atât de vârtos de beregată, c-o lăsă de mână pe ostatică, fără a mai apuca să scoată alt sunet din gâtlej decât un horcăit înfundat. Şarpele o cuprinse de mijloc, pe logodnica sa şi se mistuiră amândoi în hăţiş, îndreptându-se spre partea de nord a micii peninsule, apoi o cotiră îndată spre ţărm şi rupând-o la fugă spre luntre. Ar fi putut, fireşte, să mai scurteze din drum, dar se temură să nu dea cumva în vileag locul de îmbarcare.

Vânătorul de Cerbi ţinea mai departe încleştat gâtlejul bătrânei apăsând ca pe clapele unei orgi; când şi când o lăsa slobodă să respire, ca apoi să strângă iarăşi degetele, mai, mai să o sugrume. Victima nu lăsă totuşi să-i scape aceste scurte răstimpuri în care putea să răsufle şi scoase nişte scâncete ce ridicară întreaga tabără în picioare. Se auzi desluşit ropotul mingoşilor ce se puseseră în mişcare şi o clipă mai târziu se şi iviră câţiva pe creasta colinei, profilându-şi umbrele în zarea focului ca într-o fantasmagorie. Venise timpul ca Vânătorul să facă stânga împrejur. Punându-i o piedică bătrânei şi strângând-o puţin mai tare de gât la despărţire, ca să-i plătească atât pentru silinţele-i încăpăţânate de a da alarma, cât şi pentru faptele-i păcătoase, o lăsă lungită pe spate şi se mistui în desiş, cu puşca în cumpănire şi capul sus, uitându-se mereu îndărăt, peste umăr, ca un leu hăituit.

Capitolul XVII

Focul din tabără, barca şi izvorul din preajma căruia Vânătorul de Cerbi începuse a bate în retragere alcătuiau laolaltă un triunghi cu laturile aproape egale. Distanţa dintre foc şi barcă era ceva mai mică decât cea dintre foc şi izvor, fiind în schimb

aproape egală cu intervalul dintre barcă şi izvor. Distanţele însă erau socotite în linie dreaptă, aşa cum nu puteau să meargă fugarii; aceştia se văzuseră nevoiţi să facă un ocol pentru a rămâne mereu la adăpostul hăţişurilor, mergând de-a lungul ţărmului. Condiţiile erau destul de neprielnice pentru retragerea Vânătorului, cu atât mai mult cu cât tânărul cunoştea obiceiul indigenilor care rareori ar fi uitat să trimită, în caz de alarmă şi mai cu seamă într-o regiune păduroasă, oameni pe flancuri pentru ca să taie calea inamicului său, pe cât posibil, să-i cadă în spate; acelaşi sistem fu şi de astă dată folosit, judecând după ropotul de paşi ce se auzea din ce în ce mai aproape ca şi cum ar fi luat cu asalt colina, pe când alţi paşi se pierdeau în depărtare spre extremitatea limbii de pământ, în direcţia opusă celei spre care o pornise Vânătorul. Totul depindea deci numai de iuţeala piciorului; în felul acesta cele două grupe se puteau întâlni pe ţărm, înainte ca fugarul să fi ajuns la barcă.

Dintr-o întinsoare flăcăul fu pe ţărmul lacului şi o ţinu tot aşa înainte, până în locul unde Chingachgook şi Wah-ta-Wah îl aşteptau nerăbdători în luntre. După ce aruncă puşca pe fundul bărcii, Vânătorul de Cerbi se aplecă să împingă vârtos luntrea în apă, când, în aceeaşi clipă, o namilă de irochez ţâşni din hăţiş şi se azvârli ca o panteră în spinarea lui. Cu o abnegaţie pentru care un om din antichitate ar fi rămas vestit de-a lungul veacurilor, Vânătorul de Cerbi se încorda tot într-un efort disperat, şi, opintindu-se din răsputeri, făcu vânt ambarcaţiei în larg până hăt departe, la o distanţă de aproape o sută de picioare, apoi se prăvăli în apă cu faţa în jos, purtându-şi agresorul în cârcă.

Deşi apa era destul de adâncă la câţiva iarzi numai de ţărm, în locul unde se prăbuşiseră cei doi adversari abia dacă le ajungea până la piept; destul pentru ca un om să se poată îneca, ţinând seama de situaţia critică în care se găsea Vânătorul de Cerbi. Îi rămăseseră totuşi mâinile libere, iar pe de altă parte sălbaticul fusese şi el silit să-şi mai slăbească strânsoarea ca să-şi ţină capul deasupra apei. Timp de vreo jumătate de minut se dădu o luptă înverşunată, după care amândoi reuşiră să se scoale în picioare, ţinându-se zdravăn de mâini ca nu cumva vreunul din ei să poată apuca pe întuneric cuţitul ucigaş. Care ar fi fost sfârşitul acestei crâncene încăierări nu putem şti, întrucât chiar în momentul acela ieşiră ca din pământ vreo cinci-şase irochezi care se aruncară în apă, sărind în ajutorul agresorului, şi în cele din urmă Vânătorul de Cerbi se dădu prins, cu o demnitate la fel

de impresionantă ca şi chipul în care se jertfise pentru prietenii săi.

În mai puţin de un minut, irochezii se şi depărtaseră de lac, ducându-şi prizonierul în tabără. Înfierbântaţi însă de lupta ce se încinsese şi de tot ce mai urmase după aceea nici nu băgaseră în seamă luntrea deşi aceasta se afla atât de aproape de ţărm, încât delawarul şi logodnica sa auziseră desluşit fiece vorbă rostită de ei. Grupul se desfăcuse în două; unii plecaseră s-o caute pe Wah-ta-Wah mai departe pe ţărm, în timp ce majoritatea se îndreptau spre foc. Până să ajungă acolo irochezul ce sărise în spinarea Vânătorului de Cerbi îşi veni în fire şi îşi recapătă suflul, căci nu lipsise mult ca să fie sugrumat, aşa încât putu să le atragă atenţia celorlalţi că erau pe cale să scape fata din mână. Era prea târziu însă ca să-i mai încolţească pe fugari, deoarece în clipa când prietenul său dispăruse în pădure, Chingachgook se şi grăbise să cufunde vâslele în apă şi acum luntrea uşoară luneca repede şi fără zgomot în larg; abia când socoti că se aflau destul de departe de ţărm ca să nu-i mai poată nimeri niciun fel de armă, delawarul se gândi s-o pornească în căutarea arcei.

Când Vânătorul de Cerbi poposi în sfârşit lângă foc se pomeni deodată înconjurat de opt indigeni cu mutre ursuze printre care se afla şi vechea lui cunoştinţă, Rivenoak. Cum dădu cu ochii de prizonier, acesta le şopti ceva în taină celorlalţi, după care se auzi un murmur de mirare şi satisfacţie trecând printre privitori: aflaseră că învingătorul irochezului căzut pe malul celălalt al lacului se afla acum în mâinile lor, la cheremul dorinţei lor de răzbunare sau îndurării lor. Totodată însă privirile fioroase aruncate prizonierului oglindeau şi o mare admiraţie, prilejuită de sângele rece de care dădea dovadă în împrejurarea aceea cât şi de isprăvile lui din trecut. De atunci am putea spune fără să greşim că i se trage Vânătorului de Cerbi ori Ochi de Şoim, cum a fost poreclit mai târziu, măreaţa, strălucita faimă de care avea să se bucure printre triburile de piei roşii din New York şi din Canada, faimă mai puţin întinsă, de bună seamă, şi mai puţin răsunătoare decât aceea pe care o poate dobândi cineva în lumea civilizată, compensată totuşi prin faptul că era pe deplin îndreptăţită şi că nu era la mijloc niciun fel de mistificare sau înşelăciune.

Vânătorul de Cerbi rămăsese cu braţele slobode, neîncătuşate, aşa încât se putea sluji de ele; din capul locului însă îi luară cuţitul. Singura măsură de pază pe care se gândiseră

s-o ia în privinţa lui, pe lângă faptul că nu-l slăbeau o clipă din ochi, fusese să-i petreacă un ochi de funie în jurul gleznelor nu atât ca să-l împiedice de a umbla prin tabără ci ca nu cumva să încerce să scape rupând-o la fugă. Până şi această măsură suplimentară de precauţie nu se hotărâseră s-o ia decât după ce prizonierul fusese adus lângă foc şi văzuseră cu cine aveau de-a face. De fapt am putea spune că era o recunoaştere a vitejiei lui şi Vânătorul se simţi măgulit că i se acordă atâta atenţiei. Se aştepta să fie legat fedeleş abia când avea să vină vremea de culcare, dar faptul că se arătaseră atât de prevăzători chiar din clipa când le încăpuse în mână, dovedea că deşi atât de tânăr, îi mersese vestea printre pieile roşii. În timp ce indigenii îi legau funia de picioare, se întrebase în sinea lui dacă Chingachgook ar fi fost tratat la fel dacă s-ar fi întâmplat să cadă în mâinile inamicului. Faima voinicului alb nu se baza numai pe biruinţa câştigată mai deunăzi în luptă sau pe chibzuinţă şi sângele rece cu care dusese tratativele, ci sporise şi mai mult datorită isprăvilor pe care le săvârşise în noaptea aceea. Cum habar n-aveau de peregrinările arcei, nici de întâmplarea ce făcuse ca văpaia focului să fie zărită de pe lac, irochezii îşi închipuiau că aşezarea cea nouă a taberei fusese descoperită numai datorită dibăciei unui inamic foarte viclean. Felul în care acesta se aventurase pe uscat, eliberarea, sau, mai bine zis răpirea fetei delaware şi, mai cu seamă, jertfa pe care o înfăptuise prizonierul, adăugată la puterea cu care făcuse vânt luntrii în larg, alcătuiau verigile unui lanţ întreg de fapte, şi pe aceste fapte se întemeiase o faimă ce avea să sporească zi de zi. O parte dintre aceste isprăvi le văzuseră cu ochii lor, altele le cunoşteau din auzite, dar în privinţa tuturora erau dumeriţi.

Cu toată admiraţia şi cinstea ce i se arăta cu prisosinţă Vânătorul de Cerbi nu fu scutit de unele neajunsuri pe care nu se putea să nu i le atragă situaţia lui. Ca să-şi poată zvânta îmbrăcămintea i se dăduse voie să se aşeze la capătul unui buştean de lângă foc, faţă în faţă cu ultimul său adversar şi prizonierul se apucase să-şi întindă la dogoarea flăcărilor veşmintele sărăcăcioase frecându-şi când şi când gâtul pe care se mai vedeau încă urmele degetelor potrivnicului său. Restul mingoşilor discutau în apropiere; între timp ser înapoiaseră şi cei plecaţi în căutare, vestindu-i că în preajma taberei nu mai era nici picior de inamic. Şi cum şedea aşa, zgripţoroaica, care se chema Cap de Urs, se apropie de el cu pumnii încleştaţi şi ochii scăpărând fulgere.

— Vai de păcatele tale, chip sleit – tăbărî cu gura urgia dezlănţuită, într-un stil colorat, vânturându-şi pumnul pe sub nasul vânătorului, care o asculta nepăsător – şi o muiere tot e mai brează ca tine. Prietenii ăia ai tăi, delawarii, nu-s decât nişte muieri, iar tu oaie în turmă. Tu zici că l-ai răpus pe viteazul care ne-a părăsit? Nu, sufletului său ales i-a fost scârbă să se încaiere cu tine, decât să-şi spurce mâinile cu sângele tău, mai bine şi-a luat zborul în văzduh! Sângele pe care l-ai vărsat, însă, atunci când duhul lui nu voia să te vadă în ochi l-a supt pământul. În vaietele tale ar trebui să fie îngropat. Dar ce zvon se aude? Ăsta nu-i glas de piele roşie! Niciun voinic de al nostru nu grohăie aşa ca un porc. Asemenea glas nu poate ieşi decât din beregata unei feţe palide, dintr-o guşă de englez, dulce glas ca o cârâială de muieri. Bot de câine, jigodie, dihor şi porc puturos, spurcăciune, broască râioasă, păianjen, englez...

Aici cotoroanţa se opri să-şi tragă suflarea, isprăvind pomelnicul de ocări, în timp ce pumnii ei se vânturau mai departe sub nasul vânătorului, iar pe chipul său brăzdat de creţuri se citea o ură nemărginită. Tânărul fu scutit însă de un nou atac datorită intervenţiei lui Rivenoak, care împinse la o parte pe bătrână spunându-i să plece de acolo, şi se aşeză lângă prizonier. Zgripţoroaica n-avu încotro şi se supuse, însă vânătorul se gândi în sinea lui că de aci înainte atâta timp cât se va afla în mâinile duşmanilor, de câte ori va putea, cotoroanţa o să-i facă zile fripte, dacă n-o căuta chiar să-i vină de hac fiindcă nimic nu înveninează mai aprig pe cineva decât constatarea că toate încercările sale de a scoate din sărite pe un potrivnic sunt întâmpinate cu dispreţ, cel mai indiferent, poate, dintre toate sentimentele ce sălăşluiesc în inima omului. Rivenoak se aşeză liniştit pe locul mai sus-arătat şi, după ce tăcu câtva timp, intră în vorbă cu el; conversaţia ce se înfiripă între ei o vom reda ca de obicei, în tălmăcire, spre înlesnirea acelora dintre cititorii noştri ce nu au învăţat graiurile triburilor din America de Nord.

— Prietenul meu faţă palidă e cât se poate de bine venit la noi, în tabără – începu irochezul dând din cap cu familiaritate şi cu un zâmbet atât de subţire, încât numai Vânătorul de Cerbi cu ochiul său ager reuşi să-l desluşească, dovedindu-se destul de chibzuit ca să nu-i arate că-l zărise. Da, da, e bine venit. Huronii au aprins un foc straşnic, ca hainele feţei palide să se poată zvânta.

— Mulţumim dumitale, cinstite huron sau minho, fiindcă îmi vine mai la îndemână să-ţi spun aşa – îi răspunse Vânătorul.

Mulţumim dumitale pentru urare, mulţumim şi pentru focul aprins. Fiecare în felul său e de folos, mai cu seamă vâlvoarea focului pentru cineva care s-a cufundat în unda rece a oglinzii strălucitoare. Chiar şi căldura huronilor poate fi plăcută, pe o vreme ca asta, pentru un om în pieptul căruia bate o inimă de delawar.

— Faţa palidă… Dar fratele meu o fi având şi el un nume, nu-i aşa? Un viteaz de seamă ca dânsul n-a putut trăi până acum fără să poarte un nume!

— Mingo – spuse Vânătorul, în ochii căruia şi-n rumeneala obrajilor se desluşea o urmă de vanitate omenească – mingo, în timp ce zăcea în braţele mele, o clipă înainte ca duhul lui să-şi ia zborul spre fericitele câmpii de vânătoare, voinicul vostru neînfricat m-a poreclit Ochi de Şoim, văzând pesemne cât de repede şi sigur mă pricep să ţintesc.

— E într-adevăr un nume de soi! Şoimul întotdeauna nimereşte la ţanc prada ce-o ocheşte din văzduh. Ochi de Şoim nu poate fi deci o muiere; cum de-l rabdă atunci inima să stea printre delawari?

— Văd eu unde vrei să baţi, mingo, numai că pentru noi toate astea nu-s decât vorbe în vânt, clevetirile unor draci împieliţaţi de-ai voştri; noi nu punem niciun temei pa asemenea scorniri. Cerul a vrut să trăiesc de mic printre delawari, şi lăsând deoparte deprinderile creştineşti pe care le am ca om alb şi datorită felului meu de a fi, sper să trăiesc şi să mor în mijlocul tribului lor. Nu vreau totuşi să renunţ cu desăvârşire la deprinderile mele din născare, de aceea mă voi strădui să îndeplinesc datoriile ce le are un om alb faţă de indigeni.

— Bun! Un huron se cheamă că-i tot piele roşie şi el ca şi un delawar. Aşa că Ochi de Şoim e mai degrabă huron decât muiere.

— Poate că vorbele astea, mingo, vor fi având un înţeles pentru tine. Dacă nu, atunci numai satana poate o fi ştiind ce vor să însemne. Dacă vrei să scoţi ceva de la mine, fii bun şi vorbeşte lămurit, pentru că nu se poate ajunge la o înţelegere între oameni legaţi la ochi ori cu limbile împiedicate.

— Bun! Ochi de Şoim nu are limbă despicată şi-i place să vorbească pe şleau. Dânsul îl cunoaşte bine pe Sconcs şi a şi stat chiar la ei, în wigwam, fără să-i fie totuşi prieten. Dânsul nu umblă după scalpuri ca păcătoasele astea de piei roşii, în schimb ştie să lupte ca o faţă palidă cu inima neînfricată. Ochi de Şoim n-are decât să se înapoieze acasă şi să-i povestească cum i-a

tras pe sfoară pe irochezi, luându-şi tălpăşiţa. Pe urmă când ochii Sconcsului vor fi împăienjeniţi de ceaţă, încât de la el, din castel, să nu poată vedea până-n pădure, atunci Ochi de Şoim poate să le deschidă huronilor uşa. Cât priveşte împărţeala prăzii, nici vorbă că Ochi de Şoim va fi slobod să aleagă ce i-o plăcea lui, iar huronii au să ia ce-o mai rămâne. Iar scalpurile n-au decât să plece în Canada, că şi aşa o faţă palidă n-are nicio mulţumire de pe urma lor.

— Bine, foarte bine, Rivenoak. Acum mai vii de acasă; drept să-ţi spun asta întrece şi cel mai îndrăcit vicleşug ai mingoşilor! Nimic mai uşor pentru mine decât să fac calea întoarsă, să-i spun Sconcsului că am şters-o de aici, de la voi şi să-i câştig încrederea datorită acestei isprăvi.

— Bine. Asta şi voiam de la faţa palidă!

— Da, da, e limpede ca lumina zilei. Ştiu ce vrei de la mine fără să mai adaugi nimic. Când o să mă văd în casă, la Sconcs, mâncând cu el la masă, râzând şi glumind cu drăgălaşele-i copile, o să-mi fie uşor să-i împăienjenesc ochii cu o ceată atât de deasă, încât să nu mai vadă nici uşa, darmite malul!

— Bine! Ochi de Şoim ar fi trebuit să se nască huron! Numai jumătate din sângele ce curge în vinele lui e sânge de faţă palidă.

— Aici greşeşti, huronule. E ca şi când ai asemui un lup cu o pisică sălbatică. Sunt alb prin sânge, inimă, fire şi apucături, deşi aş putea spune că sunt într-o oarecare măsură şi piele roşie judecând după simţăminte şi obiceiuri. Atunci însă când moş Hutter o să aibă ochii împăienjeniţi de ceaţă şi mândrele sale odrasle, pesemne, au să doarmă duse, Harry cel Pripit, Bradul Semeţ cum îi spuneţi voi în graiul vostru, o să viseze la cine ştie ce năzdrăvănie de-a lui, şi când toată lumea o să fie încredinţată că Ochi de Şoim stă de veghe ca o santinelă credincioasă, singurul lucru pe care o să-l am de făcut, o să fie să pun într-un anumit loc o faclă aprinsă ca semnal, să deschid uşa şi să le dau drumul huronilor înăuntru să le vină tuturor de hac.

— Fratele meu se înşeală, nu se poate să aibă sânge de alb! E vrednic să fie mare căpetenie de huroni!

— Ai avea dreptate să spui aşa ceva, ba mai bine că nu, dacă într-adevăr Ochi de Şoim ar fi în stare să facă asemenea fapte. Acum ia aminte, huronule, ca să auzi şi tu o dată o vorbă cinstită din gura unui om cu inima deschisă. Sunt creştin din născare şi oamenii de felul meu, care au avut parte să asculte aceleaşi cuvinte pe care le-au ascultat şi părinţii lor şi au să le asculte şi

copiii copiilor lor, cât timp va dăinui pământul cu tot ce se află pe el, niciodată n-ar putea să pună la cale astfel de blestemăţii. Vicleşugurile s-ar putea să meargă într-un război, sunt chiar admise, dar vicleşugul, minciunile şi trădarea prietenilor, toate astea sunt bune numai pentru lepădăturile feţelor palide. E adevărat că sunt şi printre albi destui care ţi-or fi dat prilejul să-ţi faci o părere greşită despre felul nostru de a fi, dar ăştia trebuie să ştii că nu se poartă potrivit cu firea şi deprinderile unor oameni civilizaţi, şi ar trebui să fie, dacă nu chiar sunt, nişte haimanale şi nişte secături. Nicio faţă palidă cu gânduri curate n-ar fi în stare să facă un lucru ca ăsta pe care-l doreşti tu, şi ca să vorbesc pe şleau, aşa cum îmi place, după mine niciun delawar cinstit n-ar face una ca asta. Cu un mingo, însă, se schimbă socoteala.

Huronul ascultă dojana cu un dispreţ vădit dar cum avea un gând al lui şi era prea şiret ca să piardă prilejul de a-l înfăptui, se feri să-şi dea în vileag resentimentele. Ticluindu-şi un zâmbet pe faţă se prefăcu a-l asculta cu atenţie, ca după aceea să cugete adânc la cele auzite.

— Nu cumva lui Ochi de Şoim i-o fi drag Sconcsul? întrebă el brusc. Ori poate i-o fi dragă una din fetele lui?

— Niciuna, nici alta, mingo. Moş Tom nu este omul care să poată câştiga dragostea mea, iar cât priveşte pe fetele lui, sunt destul de nurlii ca să fie pe placul oricărui băiai, dar sunt anumite motive ca să nu mă îndrăgostesc de niciuna din ele. Hetty are o inimă bună, din păcate însă, firea i-a hărăzit o minte cam înceată. Biata copilă!

— Dar Trandafirul Sălbatic nu este oare destul de gingaş ca să stea la pieptul fratelui meu?

Vânătorul de Cerbi avea o delicateţe înnăscută şi n-ar fi fost în stare să facă nici cea mai mică aluzie care ar fi putut să arunce o umbră asupra unui om atunci când cel în cauză, nefiind de faţă, nu putea să se apere; în acelaşi timp nici nu-l lăsa inima să spună un neadevăr, aşa că socoti mai cuminte să tacă. Huronul atribui însă cu totul alt motiv acestei tăceri, convins că nu putea fi la mijloc decât o dragoste neîmpărtăşită. Cum ţinea însă cu tot dinadinsul să corupă sau să cumpere conştiinţa prizonierului său, ca să poată pune mâna pe comorile cu care închipuirea lui ticsise încăperile castelului, se ţinu mai departe de capul său.

— Ochi de Şoim vorbeşte cu un prieten – urmă el. Dânsul ştie că Rivenoak e om de cuvânt, întrucât au stat amândoi la tocmeală şi tocmeala îţi deschide sufletul. Prietenul meu a venit

pesemne încoace pentru că o fată ţinea în mână o sfoară cu care putea trage spre ea un voinic între voinici?

— Eşti mai aproape de adevăr acum, huronule, decât ai fost la început, când ne-am aşezat la taifas. Aşa e cum spui. Numai că unul din capetele sforii nu era prins de inima mea şi nici celălalt nu se afla în mâinile Trandafirului Sălbatic.

— Minunat! Va să zică fratele meu iubeşte cu mintea nu cu inima? Atât de bine să fi prins Minte Înceată în mrejele ei un voinic cât muntele?

— Ce pot să-ţi spun decât că ai şi n-ai dreptate! Sfoara de care ai pomenit este legată de inima unui delawar de frunte, un mohican, de fapt, care sălăşluieşte în mijlocul delawarilor de când poporul său a fost împrăştiat şi e viţă de uncas; îl cheamă Chingachgook, adică Şarpele cel Mare, şi a venit, tras încoace de sfoara de care vorbeai, iar eu l-am urmat, sau mai bine zis i-am luat-o înainte, întrucât am sosit primul aici, mânat numai de o veche prietenie, care s-a dovedit a fi de ajuns de trainică, aşa cum era şi de aşteptat între doi oameni care ştiu să-şi respecte simţămintele şi care înţeleg să trăiască nu numai pentru ei dar şi pentru semenii lor.

— Bine, dar orice sfoară are două capete – unul zici că-i legat de gândurile unui mohican, iar celălalt?...

— Păi, celălalt era aici, lângă foc, până mai acum vreo jumătate de oră. Wah-ta-Wah îl ţinea în mână, dacă nu cumva îl lipise de inimă.

— Am înţeles acum ce vrea să spună fratele meu – răspunse cu gravitate irochezul, care pricepuse în sfârşit adevăratul tâlc al întâmplărilor petrecute în seara aceea – fiind mai voinic, Şarpele cel Mare a smucit de sfoară mai vârtos şi atunci, vrând, nevrând, Wah-ta-Wah a trebuit să ne părăsească.

— Mă tem că n-a fost nevoie să smucească prea tare – spuse Vânătorul râzând pe tăcute cum îi era obiceiul, dar cu atâta poftă de parcă n-ar fi fost prizonier, în primejdie de a fi oricând supus la cazne sau osândit la moarte. Mă tem, zău, că n-a fost nevoie să smucească prea tare. Domnul să te aibă în pază, huronule! Şarpele ţine la fată, şi fata ţine la el. Iubirea lor a zădărnicit vicleşugurile huronilor care au căutat să despartă doi tineri, când erau legaţi de un simţământ atât de puternic.

— Ochi de Şoim şi Chingachgook au venit la noi în tabără?

— Iată o întrebare al cărei răspuns e de la sine înţeles, mingo! Într-adevăr, dacă o întrebare ar putea să vorbească, ţi-ar răspunde ea însăşi spre mulţumirea ta deplină. Atunci, pentru ce

crezi c-am fi venit încoace? Şi totuşi nu este chiar aşa, întrucât de fapt nici n-am pus piciorul la voi în tabără, ci ne-am oprit în dreptul bradului de colo de la poalele colinei, unde am stat la pândă nestingheriţi. Folosindu-se de un moment prielnic, Şarpele a dat semnalul, după care totul s-a desfăşurat aşa cum trebuia, până când zevzecul acela mi-a sărit în spinare. Nici vorbă că pentru asta am venit şi nu pentru altceva şi trebuie să ştii că am reuşit ce voiam. Ce rost ar avea să mint că nu-i aşa? Wah-ta-Wah este liberă acum alături de tânărul care în curând o să-i fie soţ şi orice mi-ar fi dat să păţesc, este un lucru bine făcut.

— În ce fel sau care-i semnalul ce i-a dat de ştire fetei că iubitul ei se află în preajmă? îl descusu bătrânul huron, mai curios decât se arăta de obicei.

Vânătorul de Cerbi râse din nou; atât de mult se bucura de faptul că-i reuşise planul, încât nici nu s-ar fi zis că dintre ei doi, el era cel ce căzuse în capcană.

— Veveriţele voastre umblă tot timpul haihui, mingo! spuse el râzând de zor. Da, chiar aşa, sunt nişte haimanale! Când alte neamuri de veveriţe stau acasă şi dorm, ale voastre se foiesc în copaci, fac zarvă şi chiţcăie într-un fel pe care până şi o fetişcană delawară îl poate deosebi! Ei bine, află că sunt veveriţe cu patru picioare şi altele numai cu două; de astea din urmă trebuie să te păzeşti, când două inimi sunt strâns legate cu o sfoară. Dacă una din ele doreşte să fie alături de perechea ei, cealaltă-i dă de veste când trebuie să smucească de sfoară!

Huronul păru jignit, cu toate că ştiu să-şi stăpânească orice pornire aprigă faţă de el. Puţin mai apoi îl părăsi pe ostaticul său şi alăturându-se grupului de luptători din tabără, le împărtăşi în câteva cuvinte tot ce discutase cu Vânătorul de Cerbi.

În momentul acela tânărul huron pe care Vânătorul îl văzuse plimbându-se cu Wah-ta-Wah şi cu încă o fată şi care până atunci nici nu căutase măcar să intre în vorbă cu prizonierul, ţinându-se deoparte chiar şi de ai săi, trecu pe lângă stolul de fete, care stăteau ca de obicei strânse laolaltă, ceva mai încolo, şi sporovăiau pe şoptite despre fuga delawarei. Cred că n-am minţi dacă am spune că erau în acelaşi timp bucuroase şi necăjite din pricina celor întâmplate. Simpatiile lor feminine se îndreptau spre cei doi îndrăgostiţi, în vreme ce mândria le făcea să dorească izbânda tribului lor. Se prea poate de asemenea ca, din cauza situaţiei privilegiate pe care o avea în tabără, Wah-ta-Wah să fi fost privită ca o rivală primejdioasă de unele fete din grup, cărora pesemne nu le părea rău că dânsa nu se mai găsea

în mijlocul lor. Îndeobşte, însă, sentimentele bune precumpăneau, pentru că nici condiţiile primitive în care trăiau, nici prejudiciile suferite de tribul lor, nici soarta vitregă a femeilor indigene nu puteau birui întru totul nevoia stăruitoare de afecţiune a sufletului feminin. Ba încă pe una din fete o umflă râsul văzând cât de nemângâiat era tânărul ce făcea pe ibovnicul părăsit; râsul ei pare-se îl trezi brusc din lâncezeală, îndreptându-i paşii spre buşteanul pe care prizonierul se aşezase să-şi zvânte hainele.

— Eu sunt Pisica Sălbatică – rosti pielea roşie şi spunând acestea se lovi plin de ifos cu palma peste pieptul gol, ca şi cum s-ar fi aşteptat să stârnească uimirea celuilalt.

— Şi eu Ochi de Şoim – răspunse liniştit Vânătorul de Cerbi, însuşindu-şi numele sub care bănuia că va fi cândva cunoscut de toate triburile irocheze. Am ochiul ager. Aş vrea să ştiu cât de mare-i săritura fratelui meu?

— De aici şi până în sălaşurile delaware. Ochi de Şoim mi-a furat soţia, să facă bine şi să mi-o aducă înapoi, dacă nu scalpul său o să stea în vârful unui par să se usuce la mine în wigwam.

— Ochi de Şoim nu ţi-a furat nimic, huronule. Dânsul nu e prăsilă de hoţi, şi nici n-are asemenea apucături. Soţia ta, cum îi spui lui Wah-ta-Wah, n-o să fie în vecii vecilor perechea unui indigen din Canada; gândul ei zboară spre coliba unui delawar pe care făptura ei a plecat să-l caute. Ştiu că Pisica Sălbatică e tare inimoasă, dar mă tem că picioarele sale nu pot ţine pasul cu dorinţele unei femei.

— Şarpele delawar e o spurcăciune; o jivină scârboasă ce-şi face veacul în apă şi se teme să stea pe uscat, aşa cum ar face o piele roşie cu inima oţelită!

— Bine, bine, huronule! Cum văd eu nu prea ai obraz, căci n-a trecut nicio oră de când Şarpele se găsea la mai puţin de o sută de picioare de tine, şi puţin ar fi lipsit să încerce cu o zburătură de plumb cât de groasă ţi-e pielea, dacă nu i-aş fi oprit mâna prin cumpăna unei judecăţi sănătoase. Poate că vei fi reuşind să amăgeşti nişte fetişcana sperioase de la voi din sat cu miorlăiturile tale de pisică sălbatică, dar urechea unui bărbat se pricepe să deosebească adevărul de neadevăr.

— Wah-ta-Wah îşi bate joc de el! Doar îşi dă seama că nu-i decât un nevolnic, un vânător de duzină şi că n-a trecut încă niciodată prin foc. Mă bizui c-o să ia de bărbat un om întreg, nu un nătărău.

— De unde ştii tu toate astea, Pisică Sălbatică? De unde ştii? Îl

întrebă Vânătorul de Cerbi râzând. Cum vezi, a plecat totuşi pe apă. Poate că i-o fi mai drag să ia un păstrăv de bărbat, decât o corcitură de pisică. Ascultă-mă pe mine, Pisică Sălbatică, caută-ţi mai bine o nevastă printre fetele de huroni, fiindcă în vecii vecilor n-ai să găseşti o delawară care să se mărite cu tine de bună voie.

Pisica Sălbatică dădu să înşface tomahawkul; când îl apucă însă de coadă, degetele începură să-i tremure înfrigurate, ca şi cum stăpânul lor ar fi şovăit între chibzuinţă şi dorinţa de răzbunare. Din fericire, tocmai atunci Rivenoak se apropie de ei şi cu un gest autoritar îi făcu semn flăcăului s-o şteargă, după care se aşeză la locul lui pe buştean, lângă Vânătorul de Cerbi. O bucată de vreme stătu aşa, fără să scoată o vorbă, păstrând aceeaşi atitudine gravă şi cumpănită ca un adevărat şef de trib ce era.

— Ochi de Şoim are dreptate – rosti într-un târziu irochezul – privirea lui e atât de pătrunzătoare încât poate deosebi adevărul în toiul unei nopţi întunecoase, pe când ochii noştri au fost orbiţi. Dânsul e ca o bufniţă, întunericul nu-i poate ascunde nimic. Nu se cade să le căşuneze vreun rău prietenilor săi. Are dreptate.

— Îmi pare bine că gândeşti aşa, mingo – încuviinţă Vânătorul – pentru că după mine un trădător este mai ticălos decât un laş. Pentru mine Sconcsul înseamnă tot atât cât înseamnă o faţă palidă pentru oricare semen de-al ei; ţin însă prea mult la el ca să-l lovesc pe la spate, aşa cum ai vrea tu.

— Fratele meu are dreptate; dânsul nu este piele roşie să uite de chipul său palid şi de voinţa lui Manitu. Huronii ştiu că le-a încăput în mână un viteaz de soi, şi au să se poarte cu el ca atare. Dacă o să-l supunem la cazne, chinurile sale vor fi în aşa fel alese, ca niciun muritor de rând să nu le poată îndura, iar dacă o fi să-l avem ca prieten, prietenia ce i-o vom dărui va fi prietenia hărăzită unui om de frunte.

— Dumnezeu m-a lăsat în mâinile voastre, huronule – răspunse liniştit prizonierul – n-aveţi decât să faceţi cu mine ce vă place. De ce m-aş lăuda c-am să mă port aşa sau altminteri de o fi să mă supuneţi la cazne, când niciodată n-am trecut prin asemenea încercări şi nimeni nu poate şti ce o să facă într-o împrejurare pe care n-a trăit-o încă; am să mă străduiesc să nu dau de ruşine poporul din mijlocul căruia m-am ridicat. Orice s-ar întâmpla, te iau martor că sunt un om alb get-beget, cu apucăturile fireşti ale unui om alb, aşa că de-oi fi biruit şi-oi uita de mine, nădăjduiesc că ai să afli unde-i buba. Oricum vina nu

poate fi nici a delawarilor, nici a prietenilor acestora, mohicanii. Toţi oamenii au fost plăsmuiţi cu slăbiciuni mai mari sau mai mici, şi mă tem că de obicei feţele palide sunt slabe de înger când au de îndurat cumplite chinuri trupeşti, în timp ce o piele roşie e-n stare să cânte chiar atunci când se află în ghearele duşmanului.

— Vom vedea. Ochi de Şoim ştie să se ţină bine căci l-a călit viaţa. De ce ar fi însă schingiuit, când huronii îl îndrăgesc? Doar nu le este vrăjmaş din născare, iar moartea unui războinic nu poate să aştearnă de-a pururi o negură între ei.

— Cu atât mai bine, huronule; n-aş vrea totuşi să dăinuie vreo neînţelegere între noi. E foarte frumos să nu nutreşti gânduri de răzbunare pentru pierderea unui voinic căzut în luptă, dar pe de altă parte, crede-mă, te înşeli când spui că între noi n-ar fi o duşmănie întemeiată. De vreme ce am unele apucături de piele roşie, află că aceste apucături sunt deprinse de la delawari, şi te las să judeci singur cât de prieteni ar putea ei să fie cu mingoşii…

Vânătorul de Cerbi se opri deodată, pentru că tocmai atunci ceva ca o arătare miji în faţa lui, curmându-i brusc firul vorbei şi silindu-l o clipă să se îndoiască de limpezimea ochilor săi atât de mult lăudaţi. Hetty Hutter stătea lângă foc liniştită de parcă ar fi făcut parte din trib.

— Venirea dumitale – nu-i aşa? – e o dovadă că Şarpele şi logodnica lui au ajuns cu bine acasă, Hetty – spuse Vânătorul de Cerbi. Altminteri n-avea niciun rost să cobori din nou pe ţărm, pentru acelaşi lucru ca şi data trecută.

— De rândul ăsta Judith m-a mânat încoace, Vânătorule, îi răspunse Hetty. Chiar ea m-a adus cu barca până aici. Am plecat îndată ce Şarpele a venit cu logodnica lui şi ne-a povestit tot ce s-a întâmplat. Ce frumoasă e Wah-ta-Wah în noaptea asta, Vânătorule, şi ce fericită pare, mult mai fericită decât atunci când trăia printre huroni!

— Nici nu se putea altfel, dragă fată; sigur că da, e-n firea omului să fie aşa. Se află, doar, lângă logodnicul ei; nu se mai teme c-ar putea fi silită să se mărite c-un mingo. Cred că şi farmecele surioarei dumitale s-ar irosi dacă ar şti că trebuie să le dăruiască unui mingo! Spuneai că Judith te-a îndemnat să vii încoace: de ce o fi făcut-o oare?

— M-a rugat să viu aici să te văd şi să-i înduplec pe sălbatici să mai ia câţiva elefanţi ca să te lase slobod. Eu, însă, am adus şi biblia cu mine.

— Dar tata şi cu Harry, copilă dragă, ştiu oare că ai plecat de acasă?

— Habar n-au de nimic. Dormeau duşi amândoi, iar Judith şi cu Şarpele s-au gândit că-i mai bine să nu-i trezească din somn, ca nu cumva să le abată iarăşi să vină aici după scalpuri, când vor auzi c-au rămas doar câţiva huroni în tabără şi o sumedenie de femei şi copii. Şi pe urmă, ştii, Judith nu mi-ar fi dat pace o clipă până nu plecam să văd ce-i cu dumneata.

— Zău, mi se pare foarte curios! De ce şi-o fi bătând atâta capul din pricina mea? Ah, ştiu acum despre ce-i vorba, da, acum înţeleg tot. Îţi dai şi dumneata seama – nu-i aşa? Hetty – că sora dumitale se teme ca nu cumva Pripitul să se scoale din somn şi s-o pornească iar razna să se azvârle în ghearele duşmanului, închipuindu-şi pesemne că Harry s-ar putea socoti îndatorat, ca prieten ce-mi este, să-mi dea o mână de ajutor în impasul ăsta! Harry calcă în străchini deseori, trebuie s-o recunosc, dar nu cred că ar fi în stare să-şi pună pielea în joc de dragul meu fără niciun rost, ştiind cât de mult ţine la pielea lui.

— Judith nici nu se sinchiseşte de Harry, cu toate că Harry o pierde din ochi – răspunse cu nevinovăţie Hetty, dar răspicat.

— Lucrul ăsta l-am mai auzit din gura dumitale şi altădată, copilă dragă. Da, l-am mai auzit şi crede-mă că nu-i aşa. Nu se poate să trăieşti atâta timp în mijlocul unui trib de indigeni fără să ajungi a înţelege cum iubeşte o inimă de fată. Cu toate că nu-mi ardea de loc de însurătoare, am fost curios să ştiu cum vine asta cât am trăit printre delawari. E acelaşi lucru, fie că-i vorba de feţele palide, fie că-i vorba de pieile roşii. Când simte pentru prima oară fiorul dragostei, copila e tot timpul visătoare şi nu mai are ochi şi urechi decât pentru voinicul ce i-a fermecat închipuirea. Pe urmă începe melancolia, suspinele, şi toate celelalte, apoi dacă lucrurile nu se dezleagă printr-o mărturisire făţişă, copila îşi varsă focul prin ponegreli şi învinuiri, ajungând să-i arunce în obraz băiatului tocmai ceea ce-i plăcuse mai mult la el. Să ştii că sunt multe fete care îşi mărturisesc astfel dragostea şi, după mine, Judith este una din ele. Prea am auzit-o de multe ori tăgăduind că Harry ar fi un băiat chipeş, ca să nu-mi dau seama că o fată care-i în stare să spună aşa ceva, este îndrăgostită până peste cap.

— O fată care l-ar place pe Harry nu se poate să nu recunoască cinstit că e un bărbat frumos. Eu cred chiar că Harry este foarte frumos, Vânătorule, şi sunt sigură că oricine are ochi să vadă trebuie să spună acelaşi lucru. Judith nu ţine la Harry de

aceea îi şi caută nod în papură.

— Bine, bine, fetiţo, fie aşa cum zici dumneata. Totuşi nu poţi să-mi scoţi mie din cap că Judith se topeşte după Harry şi mai devreme ori mai târziu o să se mărite cu el; îmi dau seama de asta tocmai văzând cum îl ia peste picior, deşi sunt convins că dumneata priveşti cu totul altfel lucrurile. Ţine mine, însă, ce ţi-am spus, şi fă aşa ca şi cum n-ai şti nimic – continuă el. Acum bag de seamă ce urzesc haimanalele. Uite, Rivenoak, care a plecat de lângă noi, în momentul ăsta stă de vorbă cu oamenii săi, şi deşi crede că e mult prea departe ca să-l pot auzi, e destul să-l văd ca să ştiu ce spune. Le-a poruncit să nu te slăbească din ochi şi să caute să afle unde trebuie să tragă luntrea care vine să te ia şi când o să fie aici, căci bănuiesc că Judith vrea, nu-i aşa, să te întorci acasă.

— Lucrurile astea sunt puse dinainte la cale, Vânătorule – îi răspunse tainic fata şi cu subînţeles – poţi să te bizui pe mine că sunt în stare să leg la gard şi pe cel mai isteţ huron. Ştiu că nu prea mă ajută mintea, dar tot am un pic de bun simţ, şi ai să vezi că mă pricep să-l folosesc când am să mă înapoiez acasă, după ce-mi voi fi împlinit misiunea cu care am venit aici!

— Vai! Sărăcuţa de ea! Lesne de spus dar greu de făcut. Ai căzut într-un cuib de duşmani şi crede-mă că după ce Wah-ta-Wah le-a scăpat din mână, veninul lor nu s-a îndulcit câtuşi de puţin. Mă bucur însă că Şarpele a reuşit să-şi scape logodnica, cel puţin acum ştiu că sunt două suflete fericite. Dacă dânsul ar fi încăput în mâinile mingoşilor, ar fi fost fără doar şi poate doi oameni îndureraţi şi un al treilea care nu s-ar fi simţit de loc în apele lui.

— A, bine că mi-ai adus aminte de încă un lucru pentru care am venit aici; era cât pe ce să uit, Vânătorule. Judith mi-a spus să te întreb ce crezi că au de gând huronii cu dumneata, în cazul când n-ar putea să-ţi răscumpere libertatea, şi ce trebuie să facă ea, ca să te ajute mai bine. Da, pentru asta am şi venit aici; ce trebuie să facă ea, ca să-ţi poată fi de folos.

— Crezi dumneata, Hetty, că mi-ar putea fi de vreun folos? Aşa sunteţi voi, femeile, vă-nchipuiţi că nimic nu-i mai presus pe lume decât dorinţele voastre, numai că aici nu merge aşa. Fă cum socoteşti că-i mai bine; ia seama însă ca nu cumva afurisiţii ăştia să pună mâna pe barcă. Când o să te înapoiezi pe vas, spune-le să stea tot timpul ferecaţi şi să schimbe mereu locul, mai ales noaptea. Azi, mâine, trupele din garnizoană trebuie să prindă cumva de veste că sunt la ananghie. Şi atunci au să poată

întrezări o scăpare.

— Ce veşti să-i duc surorii mele despre dumneata, Vânătorule? Sunt sigură c-o să mă trimită îndărăt, dacă nu-i spun tot adevărul.

— Atunci n-ai decât să i-l spui. Nu văd pentru ce Judith Hutter n-ar afla adevărul? De ce s-o minţim? Spune-i că sunt în mâinile pieilor roşii şi numai cerul ştie ce soartă mă aşteaptă! Ascultă-mă, Hetty – urmă el cu o voce scăzută, ca şi cum i-ar fi împărtăşit o taină – e drept, nu te prea ajută mintea şi-mi dau şi eu seama prea bine de asta, dar cunoşti totuşi o mulţime de lucruri despre pieile roşii. Cum vezi, le-am încăput în gheare, curând după ce am răpus pe unul din oamenii lor. Irochezii au căutat să mă înfricoşeze în fel şi chip, doar, doar m-or face să-l vând pe tatăl dumitale dându-l pe mâna lor împreună cu toţi ceilalţi de pe arcă. Am înţeles de la început ce gânduri clocesc ticăloşii, ca şi cum mi-ar fi vorbit pe şleau. Au încercat pe de o parte să-mi stârnească lăcomia, pe de alta să mă bage în sperieţi, închipuindu-şi că în felul ăsta aş putea să-mi dau cinstea de ruşine. Spune-i, te rog, însă, tatălui dumitale şi lui Harry, că nu e nimic de făcut; cât despre Şarpe, el ştie asta de pe acum.

— Dar lui Judith ce să-i spun? Ai să vezi că mă trimite înapoi, dacă n-o să fie mulţumită de răspuns.

— Spune-i să nu fie îngrijată. O să-mi fie greu, ştiu prea bine; dumneata, însă, vezi să-i spui să nu-i fie teamă câtuşi de puţin. Cred totuşi c-am să mă ţin tare până la urmă şi orice s-ar întâmpla, dânsa poate să se bizuie pe cuvântul meu; chiar dacă s-ar întâmpla să mă biruie slăbiciunea, chiar dacă s-ar întâmpla să mă tângui, să urlu şi să-mi curgă lacrimile, de înjosit niciodată n-am să mă înjosesc într-atâta încât să-mi vând prietenii.

Hetty îl asculta cu cea mai mare atenţie, în timp ce pe chipul său cu trăsături blânde şi expresive se oglindea compătimirea pe care i-o trezeau suferinţele anticipate ale presupusului torturat. La început se pierdu cu firea, neştiind ce să facă; apoi, apucându-l de mână pe Vânătorul de Cerbi, îl îndemnă din toată inima să ia biblia ei şi să caute a citi din ea, în timp ce irochezii aveau să-l schingiuiască. Când Vânătorul îi răspunse pe şleau că aşa ceva îl depăşeşte întrucât nu ştia carte, îi propuse să rămână cu el şi să-i citească ea ce trebuia. Oferta aceasta însă fu respinsă cu delicateţe, şi cum Rivenoak tocmai se apropia, Vânătorul de Cerbi o rugă să plece, atrăgându-i încă o dată atenţia să le spună celor de pe vas că se pot bizui pe el şi că le va rămâne credincios. Hetty plecă în sfârşit, îndreptându-se spre

pâlcul de femei cu atâta încredere şi stăpânire de sine, de parcă ar fi făcut şi ea parte din trib. La rândul său, huronul se aşeză iarăşi lângă prizonier şi continuă să-l descoasă cu viclenia unui încercat şef de trib indigen, în timp ce Vânătorul de Cerbi căuta să-i zădărnicească planurile folosind mijloacele pe care le socotea mai prielnice pentru a dejuca fineţea uneia dintre diplomaţiile vechii civilizaţii sau mulţumindu-se să înfăţişeze în răspunsurile lui numai adevărul – adevărul curat.

Capitolul XVIII

Tinerii trimişi în recunoaştere după venirea neaşteptată a lui Hetty se înapoiară curând să raporteze că toate cercetările lor fuseseră zadarnice; de aceea puseră oameni de pază şi toată lumea, în afară de santinele, se duse la culcare.

Avuseseră însă grijă, fireşte, să ia măsurile cuvenite pentru ca prizonierul să nu poată scăpa, fără a-i pricinui totuşi vreo suferinţă de prisos; cât priveşte pe Hetty, i se dădu voie să-şi caute un loc printre fetele irocheze, unde i-o plăcea ei. De astă dată, însă, nu mai întâlni prietenia îndatoritoare, a lui Wah-ta-Wah, deşi firea ei nu numai că o cruţă de neajunsurile captivităţii sau de cine ştie ce samavolnicie, dar o făcu să se bucure de o atenţie şi o consideraţie deosebită, datorită cărora ajunse să se bucure de acelaşi confort ca şi făpturile îndatoritoare din preajmă. Cineva îi aduse o blană, aşa că îşi înjghebă un culcuş pe o movilă de cetină, ceva mai la o parte. Îşi aşternu deci să doarmă acolo şi curând se cufundă într-un somn adânc, ca toată lumea din jur.

În tabără se aflau acum treisprezece bărbaţi, dintre care trei rămăseseră de pază. Unul se trase în întuneric nu departe de foc. Datoria sa era să nu-l scape din ochi pe captiv, şi să aibă grijă ca nu cumva focul să se înteţească, luminând astfel împrejurimile, dar nici să se stingă de tot, şi în acelaşi timp să vegheze asupra întregii tabere. Altul se plimba încolo şi încoace de-a curmezişul limbii de pământ, în timp ce al treilea măsura cu paşi rari prundişul ca nu cumva să se mai repete surpriza de care avuseseră parte în noaptea aceea.

Promptitudinea cu care se trezesc din somn oamenii obişnuiţi să fie vigilenţi, sau a căror odihnă este adeseori tulburată, nu este poate chiar cel mai puţin interesant fenomen din câte se petrec înlăuntrul misterioasei noastre fiinţe. Abia pui capul jos,

că îţi şi pierzi cunoştinţa, şi totuşi, la ora dorită, s-ar zice că spiritul rămas de veghe are grijă să trezească trupul celui adormit, tot atât de prompt ca o strajă anume pusă pentru asta. La fel se întâmpla şi cu Hetty Hutter. Oricât de plăpândă părea să fie această parte imaterială a făpturii sale, se dovedi totuşi destul de vrednică pentru a o face să deschidă ochii la miezul nopţii. La ceasul acela fata se scufă, şi părăsindu-şi aşternutul de cetină şi blănuri se îndreptă cu inima senină şi fără nicio fereală spre foc şi începu a scormoni tăciunii, ca şi cum răcoarea nopţii în miez de pădure şi culcuşul improvizat ar fi înfrigurat-o. Ţâşnind, flacăra lumină chipul santinelei hurone, ai cărei ochi de smoală scăpărară ca ochii panterei hăituite în bârlog cu torţe aprinse. Hetty însă se duse întins la el, fără nicio teamă. Mişcările sale erau atât de fireşti şi vădeau atât de puţin intenţia de a folosi vreun tertip sau vreo înşelăciune, încât huronul îşi închipui că fata fusese trezită din somn de răcoarea nopţii, lucru destul de obişnuit într-un bivuac, şi care deci nu dădea loc la vreo bănuială. Hetty încercă să-i vorbească, dar omul nu înţelegea limba engleză. Pe urmă stătu o bucată de vreme să se uite la prizonierul adormit, şi se îndepărtă tristă şi gânditoare.

Nu încape îndoială că Hetty nu avea nicio noţiune precisă asupra locului unde se afla, totuşi reuşi fără nicio greutate să găsească drumul cel mai drept de la tabără spre ţărm. Mergând apoi pe malul lacului, spre nord, dădu în curând peste straja pieilor roşii ce se plimba încolo şi încoace la marginea apei. Era un huron tânăr, care auzind paşi uşori foşnind pe prundiş, se grăbi să-i iasă în întâmpinare fără să pară câtuşi de puţin ameninţător. Întunericul era atât de adânc încât ochiul abia putea să întrezărească o siluetă omenească în umbra copacilor, la o distanţă de douăzeci de picioare, şi era imposibil aproape să desluşeşti chipul cuiva, până când nu ajungeai să-l atingi cu mâna.

Tânărul huron fu dezamăgit când se dumeri cine era, pentru că, de fapt, o aştepta pe iubita lui, care-i făgăduise să vină să-i ţină de urât în timpul veghei la miez de noapte. Nici acesta nu ştia o boabă englezeşte, dar nu se arătă mirat că fata se sculase aşa, în puterea nopţii. Era un lucru obişnuit într-o tabără de piei roşii şi în satele lor, unde somnul este pe apucate ca şi mâncarea. Apoi, sărăcia cu duhul a bielei Hetty de care îşi dădeau seama şi irochezii îi prinse foarte bine şi în această împrejurare. Dezamăgit când văzu cine venise şi neliniştit de prezenţa unui om pe care îl socotea un intrus, tânărul huron îi

făcu semn să-şi vadă de drum mai departe pe ţărm. Hetty se supuse, dar plecând, spuse tare în englezeşte, cu glasul ei molcom care în tăcerea nopţii se auzea până departe:

— Dacă aşteptai cumva o fată de-a voastră, voinice – zise ea – cred şi eu că nu-ţi pare bine. Sunt Hetty Hutter, fiica lui Thomas Hutter, şi în viaţa mea nu m-am întâlnit cu vreun bărbat noaptea, pentru că mama mea totdeauna spunea că nu se cade, şi că o fată cuminte nu trebuie să facă aşa ceva. Adică o fată cuminte la noi, la oamenii albi, pentru că după câte ştiu obiceiurile nu sunt pretutindeni la fel. Nu, nu, sunt Hetty Hutter şi nu mi-aş da întâlnire nici chiar cu Harry cel Pripit; să mă roage în genunchi şi tot n-aş face-o! Aşa spunea mama că nu se cuvine.

Vorbind astfel, Hetty ajunse în locul unde acostaseră bărcile, şi unde, datorită cotiturii pe care o făcea ţărmul împânzit de hăţişuri, era cu desăvârşire ascunsă ochilor strajei; nici chiar ziua în nămiaza mare n-ar fi putut s-o zărească. În clipa aceea însă urechea tânărului îndrăgostit pândea foşnetul altor paşi şi huronul prea puţin se sinchisea de fata cu glas argintiu. Cufundată în gânduri, aceasta vorbea mai departe, dar dulceaţa cu care rostea cuvintele nu lăsa sunetul lor să răzbată prea adânc în pădure; se răspândea în schimb în largul apei.

— Sunt aici, Judith, şi nu mai e nimeni lângă mine – continuă ea. Paznicul s-a dus să se întâlnească cu iubita lui, care după cum bănuieşti, fiind ca şi el piele roşie, n-a avut parte de o mamă creştină, care să-i arate ce greşeală săvârşeşte o fată întâlnindu-se în toiul nopţii cu un bărbat…

Un „pst”! ce se auzi dinspre lac îi curmă vorba şi abia atunci Hetty desluşi umbra unei bărci, ce se apropia pe tăcute, ca o clipă mai apoi botul ei să scrâşnească în pietrişul de pe ţărm. Îndată ce Hetty puse piciorul în luntrea uşoară, aceasta se grăbi să iasă în larg, ca şi cum ar fi fost o făptură vie înzestrată cu voinţă; când ajunseră la o distanţă de vreo sută de iarzi de mal, Judith, care ocupa locul dinspre botul luntrei, vâslind aproape cu aceeaşi îndemânare ca şi un bărbat, se socoti în afara oricărei primejdii şi rosti în sfârşit cuvintele ce-i stăteau pe buze din clipa când părăsiseră ţărmul.

— Aici suntem ferite, Hetty – începu ea – poţi să vorbeşti fără teamă că s-ar putea să te audă cineva. Totuşi, nu strică să coborî glasul, pentru că sunetele răzbat până departe pe apă, noaptea, când e linişte. Poposisem atât de aproape de mal, ca să te aştept cât ai fost plecată, că am auzit desluşit glasurile mingoşilor, am

auzit până şi paşii tăi pe prundiş, înainte de a îi apucat să deschizi gura.

— Cred că huronii nici habar n-au, Judith, c-am şters-o.

— Nici nu mă îndoiesc, căci, ştii, un îndrăgostit nu poate fi decât un paznic prost, decât dacă nu cumva îşi păzeşte iubita! Dar ia spune, Hetty, ai reuşit să dai ochi cu Vânătorul de Cerbi şi să vorbeşti cu el?

— Sigur că da. Şedea acolo, la foc, cu picioarele legate; avea în schimb mâinile slobode, putea să le mişte în voie.

— Şi ce ţi-a spus, surioară? Hai, mai repede. Mor de nerăbdare să aflu ce veşti îmi trimite.

— Ce mi-a spus? Nici nu-ţi închipui, Judith. Mi-a spus că nu ştie să citească! Gândeşte-te numai: un om alb să nu ştie să citească! Nici chiar biblia! Bietul băiat, se vede că n-a avut parte de o mamă, surioară!

— Lasă asta, Hetty. Doar nu toată lumea e tobă de carte. Gândeşte-te, de pildă, că mama ştia o mulţime de lucruri şi de la ea am învăţat şi noi atâtea, pe când tata nu prea se împacă el cu cărţile, de-abia dacă poate să citească biblia.

— Oh! Niciodată nu m-am gândit că un tată trebuie să fie tobă de carte, în schimb o mamă trebuie să ştie de toate; altfel cum ar putea să-şi înveţe odraslele? De aceea, ziceam, Judith, că Vânătorul de Cerbi nu cred să fi avut parte, săracul, de maică-sa, altfel ar cunoaşte şi el, de bine de rău, buchile.

— I-ai spus, Hetty, că eu te-am trimis acolo, şi cât mă frământ din pricina nenorocirii ce i s-a întâmplat? o întrebă cealaltă nerăbdătoare.

— Cred că da, Judith, dar tu ştii că pe mine nu prea mă ajută mintea şi se poate să fi uitat. I-am spus că tu m-ai adus până la ţărm. Şi el mi-a spus o mulţime de lucruri pe care să ţi le împărtăşesc; pe astea însă le ţin bine minte, fiindcă, zău, mi-a îngheţat sângele în vine de ce mi-a fost dat să aud. Zicea să le spun prietenilor lui, şi cred că tu te numeri printre ei, surioară…

— De ce mă chinuieşti, Hetty? Mai încape oare îndoială că mă număr printre prietenii lui cei mai apropiaţi?

— Să te chinui! A, da. Acum mi-aduc aminte tot. Ei bine, zicea că s-ar putea să fie chinuit de irochezi, dar va căuta să îndure totul ca un creştin şi ca un alb, şi că nimeni să nu fie îngrijit, de ce o fi spunând oare Vânătorul de Cerbi „să fie îngrijit”, când maică-sa pesemne l-o fi învăţat să zică „îngrijorat”?

— Dar bine, Hetty dragă, de asta îţi arde ţie acum? izbucni cealaltă, simţind cum i se taie suflarea. Chiar aşa a spus, într-

adevăr, Vânătorul de Cerbi: bănuieşte cumva că huronii vor să-l schingiuiască? Încearcă să-ţi aminteşti bine, Hetty, pentru că este vorba de un lucru pe cât de important, pe atât de îngrozitor.

— Da, chiar aşa, mi-am adus aminte de asta când ai spus că te chinuiesc. Oh! Mi se rupe inima de mila lui. Să-l fi văzut ce liniştit vorbea, fără să se vaite câtuşi de puţin! Vânătorul de Cerbi n-o fi el chipeş ca Harry, Judith, dar e mai potolit.

— E de un milion de ori mai bun decât Harry! E un om sincer… N-am auzit o singură minciună din gura lui. Nu ştiu dacă tu, Hetty, poţi să-ţi dai seama ce mare calitate este pentru un om să fie sincer, şi de s-o întâmpla să întâlneşti… nu… mai bine ar fi să nu ştii nicidecum ce-i asta. La ce bun o fiinţă ca tine să simtă vreodată ce înseamnă să nu crezi în nimic şi să urăşti?

Deşi era întuneric beznă şi nu se afla în preajmă niciun ochi străin s-o vadă, în afară de privirea atotştiutorului, Judith îşi ascunse faţa în palme şi suspină adânc. Această răbufnire de dureroase simţăminte ţinu câteva clipe, după care, domolindu-se, Judith continuă să vorbească deschis cu sora ei, ştiind că se poate bizui întru totul pe discreţia sa. Cu toate astea, vocea ei era acum răguşită şi aspră, nu mai avea limpezimea şi vioiciunea de mai înainte.

— E tare rău să-ţi fie teamă de adevăr, nu-i aşa, Hetty? – spuse ea – şi totuşi, uite, îţi mărturisesc, mi-e teamă de adevărurile pe care le spune Vânătorul de Cerbi, mai mult ca de un duşman! Îţi trebuie mult curaj să înfrunţi atâta sinceritate, atâta cinste! Cu toate astea nu suntem chiar atât de deosebiţi, surioară, eu şi Vânătorul de Cerbi? Nu e chiar cu mult mai presus decât mine?

— Mai presus, Judith! Cum ar putea Vânătorul de Cerbi să fie mai presus ca tine? Ca şi cum n-ai fi odrasla mamei noastre – ştie el oare să citească? – şi mama n-ar fi fost mai presus decât toate femeile din colonie? Cum să cred c-ar putea fi mai presus ca tine, când abia dacă e ceva mai răsărit decât surioara ta? Tu eşti frumoasă şi el e urât…

— Ba nu, nu-i de loc urât, Hetty – îi tăie vorba Judith, este doar un om simplu. Chipul cinstit şi privirea lui preţuiesc mai mult ca frumuseţea. În ochii mei Vânătorul de Cerbi este într-adevăr mai frumos ca Harry cel Pripit.

— Judith Hutter! Mă înspăimânţi! Harry este cel mai frumos bărbat din lume, mai frumos chiar decât tine, întrucât, cum bine ştii, un bărbat chipeş are mai mult pe vino-ncoace decât o femeie nostimă.

Această nevinovată mărturie nu fu pentru moment pe placul surorii mai mari care nu se sfii să-i atragă atenţia.

— Nu vezi că vorbeşti prostii, Hetty, mai bine las-o baltă şi nu mai spune nimic – o dojeni ea. Harry e departe de a fi cel mai frumos bărbat din lume; mai sunt doar şi ofiţerii din garnizoană – Judith se bâlbâi puţin rostind aceste cuvinte – ofiţerii de la noi din garnizoană pare-mi-se sunt mai chipeşi decât el. Dar de ce crezi c-aş fi potrivită cu Vânătorul de Cerbi, vorbeşte mai bine despre asta, decât să te aud ridicând în slăvi un om ca Harry cel Pripit care n-are nimic, nici suflet, şi nici măcar nu ştie să se poarte. Tu eşti prea bună pentru el, ar trebui să se găsească cineva să-i spună asta în faţă.

— Eu! Judith, dar ce, ai uitat? Eu nu sunt de loc frumoasă şi mai sunt şi grea de cap.

— Tu eşti o inimă de aur, Hetty, şi nu ştiu zău dacă ar putea spune cineva acelaşi lucru despre Harry March. Ce are a face că-i arătos la chip şi la trup, dacă n-are niciun pic de inimă? Destul am vorbit, însă, despre asta. Zi, de ce mă crezi potrivită cu Vânătorul de Cerbi?

— Mă mai întrebi, Judith? Mai întâi că el nu ştie să citească, pe când tu ştii. Pe urmă nici nu vorbeşte ca lumea, e chiar mai necioplit decât Harry, căci, surioară, şi Harry cam stâlceşte cuvintele. Ai băgat şi tu de seamă, nu-i aşa?

— Sigur că da. E tot atât de necioplit când vorbeşte ca în tot ce face. Dar mi se pare mie că mă cam linguşeşti, Hetty, când spui că m-ar putea socoti cineva deopotrivă cu un om ca Vânătorul de Cerbi. E drept că am învăţat mai multă carte decât el şi că sunt mai frumoasă într-un fel, şi aş putea să năzuiesc la o lume mai de seamă; dar sufletul său e atât de cinstit încât într-adevăr e o mare, o imensă deosebire între noi! Şi cu asta gata, nu mai scot o vorbă, mai bine să ne gândim cum să-l scoatem din mâinile huronilor. Avem cufărul acela al tatei în arcă, Hetty, ce-ar fi să-i mai ademenim cu nişte elefanţi, deşi nu prea îmi vine a crede că astfel de fleacuri ajung să răscumpere libertatea unui om ca Vânătorul de Cerbi. Mi-e teamă că nici Harry şi nici tata nu sunt atât de grăbiţi să-l răscumpere, pe cât a fost el când i-a scăpat.

— De ce nu, Judith? Harry şi cu Vânătorul de Cerbi sunt doar prieteni la toartă, şi prietenii sunt datori să se ajute unul pe altul.

— Vai! Hetty, sărăcuţa de tine, ce puţin cunoşti oamenii! Adeseori aceia pe care ţi-i crezi prieteni sunt mult mai de temut decât nişte vrăjmaşi făţişi, mai cu seamă când e vorba de femei.

Dar nu-i aşa că mâine dimineaţă ai să coborî din nou pe mal să mai vezi o dată cam ce s-ar putea face pentru Vânătorul nostru? Cât timp Judith Hutter e în viaţă şi poate găsi mijloace să împiedice asta, n-o să fie, nu, n-o să fie schingiuit.

Vorbiră apoi de una, de alta, zăbovind aşa până când Judith ajunse să afle din gura mezinei tot ceea ce reuşise să-şi întipărească în mintea ei nevolnică, spre a-i împărtăşi surorii sale. În cele din urmă, când curiozitatea lui Judith fu satisfăcută, deşi nu s-ar putea spune că va fi fost într-adevăr, deoarece interesul pe care îl manifesta pentru acest subiect vădea o neţărmurită curiozitate, când aşadar, Judith socoti că nu mai avea ce întrebare să-i pună, fără să se repete, luntrea se îndreptă spre arcă. Bezna adâncă a nopţii şi umbra groasă pe care o arunca pădurea şi dealurile asupra apei le îngreunau căutarea vasului, ancorat aproape de ţărm, atât cât să poată fi în siguranţă. Judith era dedată cu mânuitul vâslelor, îndeletnicire destul de uşoară care cerea mai curând dibăcie decât forţă, şi începu a-şi croi drum cu barca pe apă îndată ce, isprăvind ce avusese de vorbit cu Hetty, se hotărârâ să se întoarcă. Totuşi, nu se vedea nici urmă de arcă. În câteva rânduri celor două surori li se năluci c-o zăresc, adăstând în întuneric ca o stâncă neagră teşită, dar de fiece dată constatară că era vorba numai de o simplă iluzie optică, de vreun joc de umbre prilejuit de frunzişul de pe ţărm. După ce căutară aşa preţ de vreo jumătate de oră, fetele ajunseră la trista încheiere că arca îşi schimbase locul între timp.

— Te pomeneşti, Hetty – spuse Judith, când se convinse în sfârşit, după o amănunţită cercetare, că vasul nu se mai afla acolo – te pomeneşti că irochezii or fi venit cu plutele sau înot şi or fi tăbărât pe ai noştri în timp ce dormeau?

— Nu cred că Wah-ta-Wah şi Chingachgook vor fi apucat să doarmă până nu-şi vor fi împărtăşit tot ce aveau de spus, după o despărţire atât de lungă, ce zici, surioară?

— Poate că nu, Hetty. Erau atâtea motive ca să rămână treji, numai că, vezi tu, şi o piele roşie poate fi luată pe nepusă masă chiar dacă nu doarme, atunci când gândurile-i umblă cine ştie pe unde. Oricum bănuiesc c-am fi auzit ceva, căci pe o noapte ca asta, o sudalmă de-a lui Harry ar fi răbufnit ca tunetul din culme în culme.

— Harry este un păcătos, nu-şi dă niciodată seama ce vorbeşte, Judith – răspunse blajin Hetty şi cu tristeţe în glas.

— Nu, nu se poate să fi pus mâna pe arcă fără să fi auzit

nimic. N-a trecut nicio oră de când am plecat şi tot timpul doar am stat cu urechea la pândă. Şi totuşi, parcă nu e de crezut că l-ar fi lăsat inima pe tata să-şi părăsească în voia sorţii odraslele!

— Tata o fi crezut că dormim la noi în cabină, Judith, şi o fi pornit spre castel. Ştii că deseori plecam aşa, cu arca în toiul nopţii.

— Ai dreptate, Hetty, probabil că aşa s-a întâmplat. Bate acum un vânt ceva mai tăricel dinspre miazăzi şi or fi pornit-o de bună seamă spre castel...

Judith se întrerupse deodată, căci în clipa când ultimul cuvânt i se desprindea de pe buze, priveliştea fu brusc luminată dintr-o dată, o singură clipă numai, de o străfulgerare. Apoi se auzi o detunătură de puşcă, urmată de vuietul ecoului în munţii de la est. În acelaşi moment un glas ascuţit de femeie străpunse văzduhul scoţând un urlet prelung. Tăcerea grea ce se lăsă după aceea fu mai cumplită, dacă e cu putinţă, decât răcnetul acela lugubru ce curmase năprasnic liniştea adâncă din toiul nopţii. Oricât sânge rece ar fi avut Judith, şi nu numai din născare, dar şi datorită vieţii pe care o dusese, i se tăiase suflarea, în timp ce biata Hetty îşi acoperise faţa şi tremura ca varga.

— Era un ţipăt de femeie, Hetty – rosti grav sora cea mare – şi un ţipăt de suferinţă. Dacă arca şi-a schimbat locul, nu putea fi mânată decât spre nord, aşa cum bate vântul; iar împuşcătura şi ţipătul veneau dinspre dâmbul acela de pământ. Să nu fi păţit ceva Wah-ta-Wah?

— Să mergem, să vedem, Judith, poate c-o fi având nevoie de noi, căci, după cum ştii, în afară de ea, nu sunt decât bărbaţi pe bord.

Nu mai era niciun moment de pierdut, şi înainte de a fi terminat ea de vorbit, Judith şi cufundă vâsla în apă. În linie dreaptă distanţa până la fâşia de pământ ce pătrundea în lac nu era prea mare, şi cele două fete începură a vâsli din răsputeri mânuind cu atâta grabă lopeţile încât nici nu se mai gândiră să ia vreo măsură de precauţie, ca să nu irosească nici măcar o singură clipă. Îşi croiră drum, aşadar, fără a se păzi câtuşi de puţin; din fericire însă aceeaşi grabă îi împiedică pe irochezi să observe încotro se îndreptau. La un moment dat, printr-o rarişte, un licăr de lumină izbi privirea lui Judith; fata cârmi într-acolo, conducând barca în aşa fel, ca să aibă în faţa ochilor lumina şi vâsli până când ajunseră destul de aproape de mal, nu mai mult decât trebuia şi era prudent s-o facă.

Scena ce li se înfăţişa celor două surori se petrecea în pădure,

în dreptul ridicăturii de pământ despre care am mai avut prilejul să vorbim de câteva ori mai înainte şi totodată şi în dreptul bărcii. Se afla acolo în păr toată lumea din tabără: şase sau opt bărbaţi ţineau în mâini nişte torţe de brad, luminând puternic, dar lugubru bolta pădurii. Rezemată cu spatele de un copac, şi sprijinită dintr-o parte de flăcăul care fusese de strajă şi din a cărui nesocotinţă Hetty reuşise s-o şteargă, şedea fata huronă pe care santinela o aşteptase cu atâta nerăbdare încât nu-şi păzise aşa cum s-ar fi cuvenit îndatoririle. La lumina faclei pe care cineva o ţinea în dreptul chipului ei se vedea lămurit că fata intrase în agonie. Sângele ce se prelingea pe pieptul ei gol arăta locul unde fusese rănită. Un miros iute, specific, de praf de puşcă, stăruia încă în aerul apăsător şi umed al nopţii. Nu mai încăpea nicio îndoială că fusese împuşcată. Judith îşi dădu seama de asta dintr-o privire. Dâra de lumină fulgerase pe apă, la o mică distanţă de peninsulă, semn că arma fusese descărcată dintr-o luntre ce dădea târcoale ţărmului, dacă nu cumva glonţul pornise chiar de pe bordul arcei care trecuse probabil pe acolo. O exclamaţie nesocotită sau un chicotit fusese pesemne motivul ce prilejuise agresiunea, pentru că ar fi fost greu de crezut ca trăgătorul să fi ţintit altfel decât luându-se după ureche. Cât priveşte efectul se văzu curând după aceea şi mai lămurit; capul victimei căzu pe piept, iar trupul zvâcni străbătut de fiorul morţii. Toate torţele fură stinse în afară de una singură – ca măsură de precauţie – şi tristul alai ce purta trupul neînsufleţit spre tabără abia se mai putea desluşi la lumina aceea firavă.

Judith oftă adânc, cutremurându-se toată. Apoi cufundă din nou vâslele în apă şi luntrea ocoli cu toată băgarea de seamă capătul peninsulei. Văzuse ceva care o mâhnise adânc şi-i stăruia acuma în minte, un lucru ce o îndurerase mai mult chiar decât soarta vitregă şi moartea timpurie a fetei. La lumina puternică a torţelor Judith zărise statura falnică a Vânătorului de Cerbi, care privea cuprins de tristeţe, şi parcă, nu ştiu cum, judecând după atitudinea lui, cuprins de ruşine faţă de victima ce trăgea să moară. Pe chipul său nu părea să se oglindească nici teamă, nici nelinişte, în schimb în privirile pe care i le aruncau mingoşii se desluşea patima răzbunătoare ce clocotea în piepturile lor. S-ar fi zis că ostaticul nici nu băga în seamă lucrul acesta; scena însă rămase adânc întipărită în mintea lui Judith chinuind-o toată noaptea.

Nu întâlniră nicio barcă pe apă în preajma peninsulei. Tăcerea şi adânca întunecime a nopţii domneau peste fâşia de pământ şi

peste apa întunecată, peste pădurea adormită şi chiar peste cerul mohorât, de ai fi crezut că liniştea codrilor nu fusese nicicând tulburată şi nici soarele nu strălucise vreodată deasupra acestor singuratice meleaguri. Dat fiind împrejurările, nu le mai rămânea nimic altceva de făcut decât să-şi caute un adăpost cât mai sigur, pe care nu-l aflară decât în mijlocul lacului. Şi după ce vâsliră pe tăcute într-acolo, surorile lăsară barca să plutească încet în derivă spre nord, şi încercară să se odihnească un pic, atât cât le îngăduia situaţia în care se găseau şi starea lor sufletească.

Capitolul XIX

Bănuielile ce încolţiseră în mintea fetei mai mari a lui Hutter, în privinţa felului cum fusese ucisă tânăra huronă, erau în linii mari întemeiate. După ce dormiseră câteva ore în şir, taică-său şi cu Harry March se treziseră odihniţi. Asta se întâmplase puţin după ce Judith părăsise arca, pornind în căutarea surorii sale, în timp ce, precum se ştie, Chingachgook şi cu aleasa inimii lui stăteau de vorbă pe punte. Bătrânul aflase din gura delawarului locul unde era tabăra duşmană şi ultimele evenimente, precum şi faptul că fiicele lui plecaseră de acasă. În privinţa asta nu ducea nicio grijă, pentru că se bizuia mult pe isteţimea celei mari, şi era încredinţat că mezina nu putea fi ameninţată de niciun pericol din partea irochezilor. Pe deasupra, traiul îndelungat în mijlocul primejdiilor îi tocise întrucâtva sensibilitatea. S-ar fi spus că nu regretă prea mult nici captivitatea Vânătorului de Cerbi, deoarece, cu toate că ştia cât de preţios era ajutorul acestuia la apărare, divergenţa dintre părerile lor asupra obiceiurilor ce dăinuiau în inima pădurii nu făcuse să se nască vreo simpatie deosebită între dânşii. Moş Tom ar fi fost nespus de bucuros să pornească în recunoaştere înainte ca huronii să fi prins de veste că Wah-ta-Wah dăduse bir cu fugiţii, dar cum era mult prea riscant să încerce o nouă debarcare, se văzuse silit să renunţe în noaptea aceea, spre regretul său, la planurile cumplite pe care captivitatea şi setea de răzbunare îl îndemnaseră să le urzească. În această stare de spirit, Hutter se aşeză la prova corăbiei, unde ceva mai târziu veni şi Harry, lăsându-l pe Şarpele cel Mare cu logodnica lui la celălalt capăt al punţii.

— Ce copilărie a făcut Vânătorul de Cerbi; să se ducă el la

vremea asta pe mal şi să cadă în mâinile indienilor, ca un cerb într-o capcană – bodogăni moşneagul, observând ca de obicei paiul din ochiul altuia, fără a lua în seamă bârna din ochiul său. Dacă i-o fi dat să simtă pe pielea lui prostia pe care a făcut-o, nimeni altul decât el nu-i vinovat.

— Aşa e rostul lumii noastre, moş Tom – răspunse Harry cel Pripit. Fiecare om trebuie să-şi plătească datoriile şi să răspundă pentru greşelile lui. Mă mir totuşi că un băiat atât de iscusit şi pururea cu ochii în patru ca Vânătorul de Cerbi să fi căzut într-o asemenea capcană! Îl credeam mai cu scaun la cap, la drept vorbind, dar trebuie să-i trecem cu vederea neştiinţa, că nu-i decât un boboc. Jupân Hutter, nu ştii unde-s fetele? Nu le văd nicăieri, nici pe Judith, nici pe Hetty, cu toate că am colindat de la un cap la altul arca şi m-am uitat peste tot.

Hutter îi împărtăşi în câteva cuvinte ceea ce-i spusese şi lui delawarul: cum fiică-sa luase barca, cum apoi Judith se întorsese acasă după ce o lăsase pe Hetty pe mal, şi cum în sfârşit plecase din nou s-o aducă pe soră-sa.

— Iată ce înseamnă să fii bun de gură, corăbierule – izbucni Harry, scrâşnind din dinţi, vădit indignat. Toate astea ni se trag de la un om bun de gură şi de la nişte fete slabe de înger. Ar fi bine să iei mai din scurt treaba asta! Şi dumneata şi eu, cum ştii, am fost prizonieri, şi totuşi Judith n-a mişcat un deget ca să ne vină în ajutor! Sfrijitul ăsta de Vânător parc-a fermecat-o; şi el, şi ea, şi dumneata, noi toţi am face bine să deschidem ochii. Nu sunt eu omul care să înghită fără a crâcni o asemenea ocară; cine are urechi de auzit să se păzească! Ia hai să ridicăm ancora, moşnege, şi s-o luăm într-acolo, spre dâmb, să vedem ce se mai întâmplă.

Hutter nu avu nimic împotrivă şi arca o porni mânată de vânt, ca de obicei, singura lor grijă fiind să nu işte niciun zgomot. Tom Corăbierul trecu la cârmă şi căută să se apropie cât mai mult de mal, în măsura în care îi îngăduia adâncimea apei. Nu se putea desluşi nimic în bezna ce domnea sub copacii de pe mal, în schimb umbra vasului şi a pânzei ridicate atrase atenţia flăcăului de strajă de pe ţărm, despre care am pomenit mai înainte. Surprins, irochezul scăpă un strigăt gutural. Cu sânge rece şi ferocitate, trăsături ce stăteau la temelia caracterului său, Harry cel Pripit înşfacă atunci puşca şi trase. Glonţul fu slobozit la întâmplare şi fata huronă se prăbuşi la pământ. După care urmă scena cu torţe descrisă mai sus.

În clipa în care Harry săvârşea această nesăbuită cruzime,

barca fetelor ajunsese cam la vreo sută de picioare distanţă de locul unde se afla arca. Am arătat ceva mai înainte drumul pe care-l făcuseră cele două surori, aşa încât ar fi cu cale, cred, acum, să-l urmărim pe acela străbătut de tatăl lor şi de însoţitorii acestuia. Un ţipăt ascuţit vesti efectul împuşcăturii trase la întâmplare de Harry March, dând totodată în vileag faptul că victima era o femeie. Până şi Pripitul tresări în faţa acestei întorsături neaşteptate şi, o clipă, inima lui fu împărţită între simţăminte contradictorii. La început izbucni în râs cu o aprigă veselie, ca după aceea să simtă săgeţile remuşcărilor. Un moment în cugetul acestei făpturi se iscă o întreagă harababură de simţăminte şi omul nu mai ştiu ce să creadă despre fapta pe care o săvârşise, ca după aceea, încăpăţânarea şi mândria să se dovedească mai tari, precumpănind ca de obicei. Harry lovi cu patul puştii în podeaua vasului ca o înfruntare, şi începu a fluiera un cântec cu un aer nepăsător. Între timp, vasul care plutea mai departe era pe cale să iasă din golful format de peninsulă, aflându-se la oarecare distanţă de ţărm.

Însoţitorii lui Harry însă nu priveau purtarea lui cu indulgenţa pe care acesta părea dispus să şi-o acorde singur. Hutter începu a cârti în gura mare, pentru că o agresiune de felul acesta nu le era de niciun folos, dimpotrivă, înverşuna şi mai mult bătălia. Nu e om care să condamne cu mai mare străşnicie abaterile nemotivate de la măsura cea dreaptă decât cel care umblă ahtiat după recompense şi n-are nimic sfânt pe lume. Până la urmă însă, moş Tom căută să-şi pună frâu mâniei, deoarece acum când Vânătorul de Cerbi încăpuse în mâinile irochezilor, braţul ucigaşului era de două ori mai preţios pentru el. Chingachgook se ridică în picioare, şi pentru o clipă numai, vechea duşmănie dintre triburi se mistui, lăsând să precumpănească solidaritatea celor de aceeaşi culoare, dar se stăpâni la timp, temându-se să nu provoace cine ştie ce nenorocire, de care s-ar căi un moment mai târziu. Nu tot aşa se întâmpla, însă, şi cu Wah-ta-Wah. Străbătând în grabă cabina, fata ajunse lângă Harry, tocmai când acesta sprijinea patul armei de podeaua vasului, şi fără nicio sfială, spre lauda firii sale, îl mustră cu aceste cuvinte în care se simţea clocotul generos al unei inimi îndurerate de femeie.

— De ce tu împuşcat? îl dojeni ea. Ce fata huron făcut, tu omoare pe ea? Ce tu crede Manitu spui? Ce tu crede Manitu simţi? Ce irochezi făcut? Nu cinste câştigat... nu tabăra câştigat... nu prizonier câştigat... nu biruinţa câştigat... nu scalp

câştigat… nimic, nimic câştigat. Sânge după sânge mergi! Ce tu zice nevasta la tine omorât? Cine tu crede plângi pentru tine, când altu plângi pentru mama sau sora? Tu mare cum brad – fata huron micuţa fost cum mesteacăn slăbuţ, de ce tu lovit pe ea şi ucis? Crede tu huron uiţi asta? Nu! Niciodată piele roşie uiţi! Niciodată prieten uiţi, niciodată duşman uiţi. Asta el, piele roşie, cum Manitu eşti. De ce aşa răutate mare eşti faţa palidă?

În viaţa lui Harry nu se simţise atât de încurcat, ca sub potopul de mustrări al fetei delaware. E drept că fata avea un puternic aliat în propria lui conştiinţă şi, deşi vorbea serios, glasul ei era plin de gingăşie feminină, încât nu putea sub niciun cuvânt să-şi descarce mânia, lucru ce nu s-ar fi căzut din partea unui bărbat. Gingăşia vocii dădea parcă şi mai mare tărie dojenitor sale, care dobândea astfel sonoritatea celui mai curat adevăr. Cugetul Pripitului era prea împovărat ca să-i îngăduie o nouă izbucnire şi poate că îşi dădea şi el seama că săvârşise o faptă ce putea stârni îndoieli în privinţa bărbăţiei sale. În loc să răbufnească sau să răspundă ceva cuvintelor simple dar pornite din inimă ale fetei, se mulţumi să se îndepărteze, ca omul care nu catadicsea să stea la discuţie cu o femeie.

Între timp, arca plutea mai departe, şi în momentul când în pădure se desfăşura scena cu torţele, ieşi în largul lacului, Tom Corăbierul vrând să se depărteze cât mai mult de mal, dintr-o teamă instinctivă de răzbunare. Trecu astfel o oră într-o tăcere mohorâtă pe care nimeni nu părea dispus s-o risipească. Wah-ta-Wah se culcă într-un pat din cabină, în timp ce Chingachgook se întinse să doarmă pe punte, la prova. Doar Hutter şi cu Harry rămaseră de veghe, primul la cârmă, pe când celălalt rumega în gând fapta săvârşită, cu îndărătnicia oamenilor mici la suflet, incapabili să-şi recunoască greşelile, simţind cum îl roade acel vierme ascuns sortit să nu piară niciodată. Aşa stăteau lucrurile în momentul când Judith şi cu Hetty ajunseră în mijlocul lacului şi se culcară cu gândul că, poate, vor reuşi să aţipească în luntrea ce plutea în derivă.

Era tocmai vremea celor mai scurte nopţi de peste an aşa că nu trecu mult şi întunericul începu să se destrame, lăsând să mijească zorii zilei. Dacă există pe faţa pământului vreo privelişte în stare să domolească patimile unui om şi să-i îmbuneze cruzimea, apoi asemenea privelişte nu putea fi decât cea care se desfăşura în faţa ochilor lui Hutter şi ai lui Harry, pe măsură ce se perindau orele, preschimbând noaptea în zi. Bolta cerului se învolbura în acele dulci culori, în care negurile nopţii

se îngână cu strălucirea soarelui, culori ce par mai ireale, am spune chiar mai sacre ca în oricare din cele douăzeci şi patru de ceasuri ale zilei. Liniştea fermecată şi plină de împăcare a serii a fost cântată de mii de poeţi şi totuşi oricare din aceste cântece reuşeşte să trezească gândurile înălţătoare, sublime, ce se nasc în jumătatea aceea de oră din preajma răsăritului de soare.

Hutter însă şi Harry se uitau în jur fără să simtă molcoma desfătare pe care o prilejuieşte îndeobşte acest spectacol, atunci când gândurile omului sunt cinstite şi năzuinţele curate; şi nu numai că îl aveau în momentul acela sub ochi, dar îl priveau şi în împrejurări deosebite ce nu făceau decât să-i sporească şi să-i înnobileze frumuseţea. În lumina ce începea să mijească se putea desluşi doar o singură plăsmuire a cărei formă şi utilitate se datora gustului sau dorinţelor omeneşti, ştiut fiind că în genere acestea reuşesc fie să sluţească, fie să înfrumuseţeze un peisaj, şi acea plăsmuire stingheră nu era decât castelul; restul, de o minunată prospeţime, era făurit de natură. Locuinţa asta curioasă părea totuşi a fi în armonie cu izvodirile firii ce o înconjurau. Aşa cum răsărea din negurile nopţii, părea un ornament pitoresc şi ciudat al peisajului. Totul însă se irosea în zadar pentru cei doi privitori care nu aveau niciun dram de simţire poetică; amândoi îşi pierduseră sentimentul evlavios în faţa naturii într-o viaţă plină de un rigid şi meschin egoism şi natura le prilejuia prea puţine desfătări în afară de plăcerile ce îşi aveau obârşia în cele mai josnice porniri.

Îndată ce se lumină îndeajuns ca să se poată vedea lămurit întinsul lacului şi mai ales malurile lui, Hutter cârmi vasul spre castel, cu intenţia vădită de a reintra în stăpânirea lui, cel puţin peste zi, chibzuind că numai acolo va putea să le regăsească pe fetele lui şi că totodată era şi cel mai potrivit loc pentru a continua operaţiile împotriva pieilor roşii. Chiar atunci, ca şi cum norocul le-ar fi surâs din nou, zăriră barca fetelor plutind spre nord, în largul lacului. Luntrea trecuse pe lângă arcă în timpul nopţii, mânată numai de puterea elementelor naturii. Hutter luă ocheanul şi privi îndelung într-acolo, cu inima strânsă, vrând să se încredinţeze dacă într-adevăr în barcă se aflau fetele sale. Un strigăt de bucurie îi scăpă descoperind la marginea luntrii ceva ce i se păru c-ar semăna cu rochia fetei mai mari. O clipă mai târziu, Judith se ridică în picioare şi atunci o văzu privind în jur ca să-şi dea seama unde se găsea. Când Hutter lăsă jos ocheanul fără să-i schimbe distanţa focală, Şarpele se grăbi să i-l ia, curios să ştie ce se poate vedea printr-însul. Era pentru prima oară

când folosea un instrument de felul ăsta şi Wah-ta-Wah se dumeri îndată, după şuierul de mirare pe care-l scoase, după mutra şi după toată atitudinea lui, că descoperise pesemne cine ştie ce minunăţie ce-l umpluse de admiraţie. Se ştie prea bine că indigenii de pe meleagurile americane, cu deosebire cei de un rang şi cu o stare mai deosebită, îşi păstrează sângele rece şi calmul cel mai desăvârşit oricâte minunăţii fără seamăn ar avea prilejul să întâlnească atunci când se întâmpla să dea câte o raită prin lumea civilizată, iar Chingachgook reuşise să-şi strunească destul de bine firea pentru a nu manifesta niciodată nici cea mai mică surpriză, ca fiind un lucru nedemn de el. În schimb Wah-ta-Wah care nu era obligată să respecte asemenea disciplină, după ce logodnicul ei reuşi să aţintească luneta spre barcă, în momentul când îşi potrivi şi ea ochiul în dreptul capătului mai îngust, se dădu înapoi speriată, apoi începu să bată din palme de bucurie, izbucnind într-un hohot de râs, mărturie ce vădea din partea ei o admiraţie nemărginită. Isteaţă la minte cum era, fetei nu-i trebui mai mult de câteva minute ca să înveţe a mânui singură ocheanul. După care începu să se uite cu el la orice lucru mai bătător la ochi ce i se părea vrednic de luare-aminte. Sprijinindu-l la un capăt de pervazul ferestrei, şi ea şi delawarul se apucară să cerceteze rând pe rând şi pe îndelete întinsul lacului, pe urmă ţărmul, dealurile ca, în cele din urmă, atenţia să le fie atrasă de castel. După ce îl privi o bucată de vreme cu de-amănuntul Wah-ta-Wah îşi dezlipi ochiul de lunetă şi, întorcându-se către logodnicul ei, îi şopti ceva repede. Chingachgook se grăbi să treacă în locul ei şi stătu aşa să privească mai îndelung şi cu mai multă încordare decât fata. Apoi se sfătuiră pe şoptite între ei, ca şi cum ar fi căutat să-şi verifice părerile, după care lăsară deoparte luneta şi tânărul delawar ieşi din cabină ducându-se după Hutter şi Harry.

Arca înainta încet dar sigur; castelul se afla cam la vreo jumătate de milă depărtare, în momentul când Chingachgook se apropie de cei doi albi ce stăteau la prova corăbiei. Delawarul era ca totdeauna imperturbabil şi totuşi însoţitorii, care începuseră a-i cunoaşte felul de a fi, îşi dădură seama că avea să le spună ceva important. Harry era dispus orişicând să trăncănească şi, ca de obicei, deschise tot el vorba.

— Gata, gata, stacojiule – îi strigă el repezit cum îi era felul. Ai descoperit vreo veveriţă într-un copac sau vreun păstrăv înotând sub arcă? Acum ai şi tu, Şarpe, prilejul să vezi cât de ageri pot fi ochii unui alb. Să nu te miri că putem zări până hăt departe

tărâmurile pieilor roşii.

— Nu mergeţi la castel – rosti articulând cu greutate cuvintele Chingachgook, în clipa când celălalt îi îngădui să spună şi el ce avea de spus. Sunt huroni acolo.

— Dracu' să-i ia! Dacă-i aşa, gândeşte-te, moş Tom, în ce capcană straşnică era să ne vârâm scăfârlia! Auzi ca huronii-s acolo! Bine, o fi cum zici, dar eu nu văd niciun semn care să dea de bănuit în jurul şandramalei, nimic decât bârne, apă, scoarţă de copac… două, trei ferestre şi o uşă.

Hutter ceru ocheanul şi se uită cu atenţie, înainte de a-şi spune şi el cuvântul, apoi declară cu toată politeţa cuvenită că nu împărtăşea părerea pieilor roşii.

— Te-oi fi uitat de-a-ndoaselea prin sticlă, delawarule – continuă Harry – nici eu, nici moşneagul nu zărim nicio urmă pe lac.

— Nicio urmă – unde văzut rămâi urme apă – se amestecă în vorbă Wah-ta-Wah, corabia tu opreşte… mai nu merge mult… huroni acolo eşti!

— Ei asta-i! Amândoi o ţineţi una şi bună de e-n stare lumea să vă creadă. Tare mă tem, Şarpe, că după ce v-oţi lua, tu şi cu fetiţa asta, toată ziua n-o să aveţi altă treabă decât să scorniţi la poveşti. Acolo huroni! Da' unde or fi de-i vedeţi: sub lacăt, în ochiurile lanţurilor sau printre bârne?

— Nu mocassin vede? spuse nerăbdătoare Wah-ta-Wah. De ce tu nu uite – să el vezi.

— Dă-mi ocheanul, Harry – îi tăie vorba Hutter – şi coboară pânza. Văd într-adevăr un mocassin plutind în dreptul unuia din piloţi şi s-ar putea să fie sau să nu fie un semn că în lipsa noastră ne-au călcat niscai musafiri. Atâta numai că mocassini sunt pe toate drumurile, fiindcă şi eu şi Vânătorul de Cerbi purtăm aşa ceva, ba chiar şi dumneata, Harry March, şi Hetty la fel, deşi ea umblă adesea încălţată şi cu pantofi; pe Judith însă, drept să-ţi spun, n-am văzut-o niciodată strecurându-şi piciorușul într-o ciubotă de asta.

Până ce Harry să coboare pânza, arca ajunsese la vreo două sute de iarzi de castel şi continua să se apropie treptat, treptat, cu o viteză redusă, ca nu cumva să-i pândească vreo surpriză. Ocheanul trecea mereu din mână în mână şi fiecare din ei cerceta castelul şi împrejurimile lui cu cea mai mare atenţie. Nu mai încăpea nicio îndoială că acolo, pe apă, plutea un mocassin care părea a fi atât de uşor şi-şi păstrase atât de bine forma, încât ai fi zis că nu pătrunsese niciun strop de apă înăuntru. Se

agăţase în treacăt de o aşchie a unuia dintre bulumacii îngrăditurii aşa-numitei ogrăzi despre care am mai avut înainte ocazia să vorbim; numai din pricina asta nu fusese mânat aiurea de valuri. Erau, fireşte, atâtea şi atâtea împrejurări posibile care să explice prezenţa lui acolo, fără a presupune, însă, neapărat, că fusese lăsat de vreun duşman. Putea foarte bine să fi căzut de pe punte, deunăzi când Hutter încă se mai afla în castel, şi să fi fost adus de curent în locul acela unde rămăsese până ce privirea ageră a logodnicei delawarului îl descoperise. După cum se putea tot aşa de bine să fi venit de undeva, de pe ţărmul lacului şi să se fi oprit întâmplător în dreptul ulucilor. Aşijderea putea să fi fost aruncat pe fereastră şi să fi căzut tocmai acolo, sau să fi scăpat din piciorul vreunei iscoade sau vreunui irochez care încercase să pătrundă în castel peste noapte şi care se văzuse silit să-l lase în apă unde căzuse, fiind întuneric beznă.

Hutter şi Harry discutară între ei toate aceste posibilităţi, primul înclinând să vadă lucrurile mai în negru, pe când celălalt privea întâmplarea cu dispreţul şi obişnuita lui nepăsare. Cât despre delawar, acesta era de părere că mocassinul se cuvenea a fi privit la fel ca şi o urmă în pădure, care poate sau nu să fie primejdioasă. La rândul său, Wah-ta-Wah le propuse să-i dea o barcă, fiindcă ea e gata să facă un drum până la castel şi să aducă mocassinul; atunci au să-şi poată da seama după dichisul lui care-i era obârşia. Albii erau amândoi îndemnaţi să primească această propunere, dar delawarul se împotrivi, de teamă să nu i se întâmple ceva logodnicei lui. Dacă cineva trebuia să execute această misiune era mai bine să-şi pună un bărbat pielea la bătaie pentru ca s-o aducă la îndeplinire; refuză deci s-o lase pe Wah-ta-Wah să plece, pe tonul liniştit dar categoric, cu care un soţ delawar ştie să poruncească.

— Atunci du-te tu, delawarule, dacă ţii atât de mult la nevestica ta – îi răspunse grosolan Harry. Trebuie cu orice preţ să punem mâna pe mocassinul ăla, dacă nu corăbierul nostru e în stare să ne ţină aici, când suntem doar la o aruncătură de băţ de castel, până s-o răci vatra din bârlogul lui. Nu-i decât un petic de piele de cerb, croit într-un fel sau într-altul şi nu o sperietoare de păsări, în stare să bage în răcori ditai vânătorii. Ei, ce zici, Şarpe, care din noi doi se duce cu barca?

— Lasă mai bine să meargă pielea roşie. Ochiul său e mai ager decât al feţei palide şi cunoaşte şi mai bine tertipurile huronilor.

— Asta nu, pun capul jos că nu-i aşa! Ochiul unui alb, şi

mirosul lui, adicătelea, în cazul său, văzul şi auzul, sunt mai ascuţite decât ale unui indigen, dacă-i vorba să fie într-adevăr puse la încercare. Nu numai o dată, şi nici de două ori am dat dovadă de asta, şi din moment ce un lucru e dovedit, nu mai poate încăpea nicio îndoială. Şi eu cred că şi cel mai prăpădit vagabond, c-o fi delawar ori huron, e-n stare să dea o raită până la castel, aşa că, Şarpe, pune mâna pe vâsle şi mergi sănătos.

Chingachgook şi sărise în barcă şi cufundase lopeţile în apă până ce Harry isprăvise cu flecăreala. Wah-ta-Wah asistă la plecarea logodnicului, tăcută şi supusă şi de astă dată, cum sunt îndeobşte fetele indigene, nu fără a simţi însă neliniştile şi îngrijorările ce adeseori încearcă inima unei femei. Din clipa când se întâlniseră în toiul nopţii şi până în momentul când se uitaseră amândoi cu ocheanul, Chingachgook fusese tot timpul drăgăstos cu ea, ca orice bărbat care în asemenea împrejurări căuta să-şi dea în vileag faţă de logodnica sa cele mai gingaşe simţăminte; acum însă orice semn de slăbiciune dispăruse de pe chipul său, făcând loc unei dârze hotărâri. Oricât încerca Wah-ta-Wah cu timiditate să-i întâlnească privirea, în clipa în care luntrea se desprinse de arcă, mândria nu-i îngădui voinicului delawar să se uite în ochii calzi şi plini de nelinişte ai logodnicei sale. Barca se depărta fără ca şeful de trib să întoarcă măcar o singură dată privirea către dânsa să-i răsplătească grija ce i-o purta.

Chingachgook mâna luntrea spre castel, cu ochii ţintă la cele câteva borte din ulucile împrejmuirii. În fiece clipă se aştepta să vadă ieşind la iveală de undeva oţelul unei puşti sau să audă vreo detunătură puternică; reuşi totuşi să ajungă în dreptul bulumacilor. Aici oarecum era ocrotit, deoarece între el şi castelul Sconcsului se aflau acum ulucile şi fiind astfel la adăpost, posibilităţile unei agresiuni scăzuseră simţitor. Barca se găsea, cum am spus, în dreptul piloţilor, cu botul spre nord, la o mică distanţă de mocassin. În loc să întoarcă însă luntrea pe loc şi să-l ia, delawarul se apucă să înconjoare tacticos întreaga clădire, căutând cu luare-aminte vreun semn care să-i arate că s-ar fi aflat vreun duşman înăuntru sau vreo urmă de silnicie. Nu reuşi totuşi să descopere nimic, nici urmă şi nici semn care să-i întărească bănuielile. Într-un cuvânt, ochiul cel mai ager şi mai zelos oricât ar fi căutat n-ar fi izbutit să găsească vreo altă mărturie a incursiunii săvârşite de inamic, decât mocassinul plutitor.

Delawarul nu ştia ce să mai facă. La un moment dat, ajungând în faţa castelului, se gândi să se urce pe punte şi să se uite

înăuntru printr-o deschizătură, să vadă cu ochii lui care era situaţia, dar pregeta. Cu toate că nu prea avea experienţa unor lucruri de felul acesta, cunoştea însă din auzite o mulţime din vicleşugurile folosite de indigeni în astfel de împrejurări şi ascultase cu răsuflarea tăiată povestirile atât de palpitante ale vârstnicilor, pe scurt, era atât de bine iniţiat în teoria războiului, încât ar fi fost aproape imposibil să facă vreo boacănă într-o asemenea ocazie, întocmai ca un şcolar temeinic pregătit, care începe bine rezolvarea unei probleme de matematici, ca să se încurce la urmă. Renunţând la intenţia iniţială de a debarca, continuă să ocolească agale împrejmuirea castelului. Ajungând în dreptul mocassinului, după ce ocolise mai toată clădirea, cu o lovitură uşoară de vâslă şi foarte dibace, aruncă în barcă obiectul cu pricina. Se pregătea tocmai s-o pornească înapoi; retragerea însă părea şi mai primejdioasă chiar decât acostarea, întrucât nu mai avea înaintea ochilor ferestruicile castelului. Dacă s-ar fi aflat cineva înăuntru, nu se putea să nu-şi dea seama cu ce scop delawarul făcuse această recunoaştere. Lucrul cel mai înţelept, oricât de riscant ar fi fost, era să se retragă cu aerul unui om care se ştie în deplină siguranţă, ca şi cum în urma acestor investigaţii, orice îndoială s-ar fi spulberat. Ceea ce delawarul se şi hotărî să facă, vâslind liniştit spre arcă, fără să-şi impună vreun efort spre a înteţi mişcarea braţelor, şi fără să arunce măcar o privire fugară în urmă.

— Ei, Şarpe – îl întâmpină Pripitul, guraliv ca totdeauna – ce mai veste poveste pe la castel? Pieile roşii şi-au arătat colţii cât ai dat târcoale casei?

— Nu-mi miroase a bine – răspunse cu seriozitate delawarul. Prea e linişte. Atâta linişte, că parcă o şi vezi!

— Numai un indigen poate fi în stare să spună aşa ceva – ca şi cum e cu putinţă să fie o linişte mai adâncă decât atunci când nu se aude niciun zgomot! Dacă n-ai descoperit un motiv mai serios, moş Tom n-are decât să ridice pânzele şi să pornească, să putem lua ceva în gură până la prânz sub acoperişul casei dumisale. Dar mocassinul unde-i?

— Uite-l aici – răspunse Chingachgook, ridicând prada ca să poată fi văzută de toţi.

Mocassinul fu luat în cercetare şi Wah-ta-Wah declară că nu putea fi decât al unui huron, judecând după felul cum erau aşezaţi ţepii de porc spinos de pe botul încălţămintei. Atât Hutter cât şi delawarul erau şi ei de aceeaşi părere. Admiţând acest lucru, nimeni totuşi nu era obligat să creadă că stăpânul lui se

afla în castel. Mocassinul putea foarte bine să fi fost adus de apă de undeva mai de departe, sau să-i fi scăpat din picior vreunei iscoade, în clipa când îşi lua tălpăşiţa după ce-şi îndeplinise misiunea. Pe scurt, nu lămurea nimic, trezind în schimb o mulţime de bănuieli.

În împrejurarea de faţă, Hutter şi Pripitul nu erau ei oamenii care să tărăgănească prea mult timp un lucru din pricina unor dovezi atât de puţin convingătoare ca mocassinul cu pricina. Ridicară deci pânzele şi arca porni mai departe spre castel. Briza uşoară continua să sufle molcom, şi vasul luneca destul de încet ca să le îngăduie a cerceta pe îndelete clădirea în timp ce înaintau. Domnea aceeaşi tăcere de moarte şi cu greu ţi-ar fi venit să crezi că o fiinţă vie s-ar fi putut afla undeva, în preajmă. Dacă Şarpele cel Mare, a cărui imaginaţie se plămădise în spiritul străbunilor săi, era în stare a desluşi când anume liniştea avea ceva nefiresc, ceilalţi nu puteau de loc să înţeleagă de ce ar trebui să se simtă îngrijoraţi în mijlocul acelei tăceri mormântale, în care ei nu vedeau altceva decât odihna unor lucruri neînsufleţite. Şi atâta seninătate şi tihnă era în jur, încât tăcerea părea şi mai adâncă. Ziua nu se înfiripase încă şi soarele nu apucase încă să învăpăieze zarea; cerul, văzduhul, pădurea şi lacul, toate erau învăluite în acea lumină molcomă care precede răsăritul soarelui, închipuind poate cel mai încântător moment din cele douăzeci şi patru de ore ale zilei.

Farmecul acestei privelişti însă nu se putea răsfrânge decât asupra unor oameni în a căror alcătuire lăuntrică precumpănea simţirea, irosindu-se în zadar pentru Hutter şi Harry; în schimb cei doi delawari, deşi obişnuiţi de mici copii a fi martorii acestui miracol al zorilor, ca să mai zăbovească cercetându-şi simţămintele, se dovedeau a fi totuşi sensibili la frumuseţea clipei de faţă, cu toate că, probabil, nici ei nu-şi dădeau bine seama de asta. Pe tânărul delawar îl îmbia să fie paşnic, şi niciodată parcă nu simţise mai departe de sine gândul unor fapte de vitejie, ca în momentul când se îndreptă spre cabina în care se afla Wah-ta-Wah. Chiar atunci bordul vasului se hârşcâi de puntea castelului. Chingachgook fu smuls din acea dulce vrajă de zbieretele Pripitului, care îl chema afară să-i ajute să coboare pânzele şi să priponească arca.

Delawarul se supuse şi în clipa când ajunse la prova, Harry şi pusese piciorul pe schela debarcaderului, tropăind mulţumit, ca şi cum s-ar fi bucurat că apucase să calce din nou pe uscat – *terra firma* – mărturisindu-şi totodată în chip zgomotos şi

categoric, aşa cum îi era felul, nepăsarea fată de întregul trib al huronilor. Hutter trăsese o barcă în dreptul provei şi se muncea să descuie lacătul de la poartă, ca să poată intra în curtea castelului.

March nu avea niciun motiv să debarce primul, lucru pe care-l făcuse doar dintr-o bravadă fără rost şi, după ce zgâlţâi uşa ca şi cum ar fi vrut s-o încerce cât era de rezistentă, coborî din nou lângă Hutter, în luntre, ca să-i ajute să deschidă poarta. Cititorul îşi aminteşte că numai în felul acesta se putea intra în castel din pricina sistemului folosit de proprietarul năstruşnicei locuinţe care căuta s-o ferece cât mai bine ori de câte ori pleca de acasă, mai ales atunci când se temea de vreo primejdie. În momentul când coborâse în barcă, Hutter îi dăduse în mână delawarului capătul unui odgon, spunându-i să priponească arca de podină şi să strângă la iuţeală pânzele.

În loc să urmeze instrucţiunile primite, Chingachgook lăsase pânzele întinse în vânt şi, petrecând parâma pe după un stâlp al debarcaderului se apucase să tragă arca până lângă uluci, în aşa fel încât nimeni nu s-ar fi putut urca pe bord decât slujindu-se de o barcă, sau sărind peste zăplaz, ispravă pentru care ar fi avut nevoie de nişte picioare zdravene şi la care nu s-ar fi încumetat decât în faţa unui duşman aprig.

Dintr-o singură lovitură de vâsle şeful de trib făcu vânt, apoi, luntrii, din poartă până în dreptul chepengului prin care se intra în castel. Acolo Hutter putu să-şi dea seama că totul era ferecat; nici lacătul, nici lanţul nu fuseseră atinse. Cheia fu vârâtă în broască, zăvoarele trase, lanţul lăsat să lunece afară, şi în sfârşit chepengul fu ridicat. Harry îşi băgă capul prin gârlici, pe urmă braţele, şi în sfârşit săltă şi picioarele-i nemăsurat de lungi, fără să facă cine ştie ce sforţare. O clipă mai târziu îl auziră străbătând cu pasul său greu coridorul ce despărţea camera tatălui de odaia fetelor şi unde se deschidea chepengul. Nu trecu mult şi izbucni un strigăt victorios.

— Vino-ncoace, moş Tom – începu a răcni ca un smintit dinăuntru namila de om crescut în pădure. Uite-aici bârlogul dumitale teafăr şi nevătămat şi pustiu ca o nucă după ce a stat jumătate de oră în lăbuţele unei veveriţe! Delawarul nostru se lăuda că e în stare să vadă liniştea; să vină aici, s-o şi simtă.

— Liniştea acolo unde eşti tu, Pripitule – îi răspunse Hutter – poate fi de bună seamă şi văzută şi simţită, fiindcă sunt sigur că nu mai e alta ca ea.

— Hai, vino şi dumneata, moşulică. Hopa sus, să deschidem

uşile şi ferestrele, să între aer proaspăt înăuntru. Câteva cuvinte schimbate în momentele de restrişte şi oamenii devin prieteni la cataramă. Deschide fereastra aia, moş Tom că eu mă duc degrabă să fac acelaşi lucru la uşa din faţă.

Urmă o clipă de tăcere, după care se auzi o bufnitură ca şi cum ar fi căzut jos un corp greu. Apoi o sudalmă cumplită trasă de Harry, şi îndată tot cuprinsul clădirii parcă se trezi la viaţă. Zgomotele atât de lămurite, şi am putea spune atât de neaşteptate chiar şi pentru delawar, ce spulberară liniştea din interior nu mai puteau fi socotite o nălucire. S-ar fi zis că doi tigri se încăieraseră într-o cuşcă. O dată sau de două ori se auzi strigătul de luptă al pieilor roşii, înăbuşit însă, ca şi cum ar fi ieşit dintr-un gâtlej vlăguit sau sugrumat şi într-un rând izbucni o nouă sudalmă surugească din gura Pripitului mânios foc. Când şi când se părea că nişte trupuri erau buşite vârtos de podelele castelului după care încăierarea începea iar. Chingachgook se zăpăcise de tot şi nu mai ştia ce să facă. Toate armele se aflau pe arcă. Hutter şi Harry plecaseră fără puşti, dar şi aşa delawarul n-ar fi avut cum să le folosească, nici nu le-ar îi putut înmâna celor dinăuntru. Apoi, mai era şi Wah-ta-Wah care îl stingherea, paralizându-i mişcările. Pentru a scăpa de acest neajuns, o îndemnă pe fată să ia barca ce mai rămăsese, şi să iasă înaintea fiicelor lui Hutter, care se apropiau din ce în ce de vas în chip nesăbuit; în felul ăsta se salva şi ea şi totodată le dădea şi lor de ştire să ocolească primejdia ce le păştea. Wah-ta-Wah, însă nici nu voia să audă de aşa ceva. Impasul în care se aflau nu permitea nici cea mai mică zăbavă, şi cum delawarul nu mai vedea niciun mijloc să-şi ajute prietenii, reteză pe loc odgonul ce-l ţinea priponit de castel şi opintindu-se din răsputeri ajunse să împingă arca la vreo douăzeci de picioare de gard. Pe urmă, apucând lopeţile, reuşi să se deplaseze încă puţin, în direcţia în care bătea vântul, dacă s-ar putea numi aşa adierea uşoară ce sufla peste lac, dar nici timpul, nici iscusinţa lui la vâslit nu-i îngăduiră să se depărteze prea mult. Când se opri din vâslit, arca să tot fi fost la vreo sută de metri de debarcader şi la o distanţă pe jumătate mai mică de latura de sud a castelului. Tocmai atunci Judith şi Hetty băgară de seamă că se întâmpla ceva neobişnuit, rămaseră locului, la vreo mie de picioare spre nord.

În vremea asta o luptă îndârjită se încinsese în casă. În asemenea cazuri, lucrurile se desfăşoară într-un răstimp mult mai scurt decât ar cere istorisirea lor. Din momentul în care se auzise prima bufnitură înlăuntrul castelului şi până când

delawarul încetase să se mai opintească din greu mânuind vâslele, trecuseră trei sau patru minute, dar nu încape nicio îndoială că luptătorii avuseseră tot timpul să obosească. Nu se mai auzeau ocările şi sudălmile Pripitului şi până şi bătălia pierduse parcă din tăria şi înverşunarea ei, deşi ambele tabere continuau să se lupte cu aceeaşi îndârjire. Deodată uşa smucită se deschise brusc şi învălmăşeala se mută afară, sub cerul liber, pe puntea debarcaderului, la lumina zilei.

Un huron trăsese zăvorul de la uşa încuiată şi dintr-a dată trei sau patru inşi din acelaşi trib ieşiseră valvârtej afară, după el, prin deschizătura îngustă, bucuroşi parcă să scape de grozăviile ce se petreceau înăuntru. Un altul le luă urma ţâşnind cu capul înainte pe uşă, azvârlit cu o forţă năprasnică. În sfârşit ieşi la iveală furios ca un leu încolţit March, care izbutise să se descotorosească o clipă de droaia duşmanilor. Hutter fusese făcut prizonier şi legat fedeleş. Lupta fu suspendată un timp, aşa cum în toiul unei furtuni intervine câte un moment de acalmie. Toată lumea simţea nevoia să-şi tragă suflarea şi combatanţii se pândeau din ochi unii pe alţii, ca nişte dulăi împiedicaţi să se încaiere, ce nu aşteaptă decât prilejul potrivit ca să se ia din nou la colţi. Să ne folosim de pauza aceasta pentru a istorisi felul în care pieile roşii reuşiseră să pună mâna pe castel, cu atât mai mult cu cât se cuvine să-i explicăm cititorului pentru ce, într-o luptă atât de înverşunată, nu se vărsase niciun strop de sânge.

Rivenoak şi însoţitorii săi, mai ales aceştia din urmă, care păreau să fie sub ordinele lui şi mânaseră de obicei pluta, făcuseră o seamă de observaţii importante cu prilejul drumurilor la castel. Până şi băietanul trimis acolo adusese informaţii destul de amănunţite. Prin aceste mijloace huronii reuşiseră să-şi facă în linii mari o idee de felul cum era construit şi apărat castelul, dobândind totodată o mulţime de indicaţii ce le dădeau posibilitatea să manevreze cu pricepere chiar în toiul nopţii. Cum se întunecase afară, două plute, aidoma celei descrise mai înainte, plecaseră în recunoaştere din două puncte diferite de pe ţărm; arca trecuse chiar la cincizeci de picioare de una din ele, fără s-o descopere. Plutaşii stăteau întinşi pe trunchiurile de copaci, aşa încât corpurile lor împreună cu pluta păreau să fie una cu undele lacului.

Ajungând în preajma castelului cele două pâlcuri de duşmani se întâlniseră, şi după ce-şi împărtăşiseră observaţiile respective, se apropiară fără nicio şovăială de castel. Aşa cum se şi aşteptau, acesta era cu desăvârşire pustiu. Îndată plutele fură

trimise îndărăt la ţărm după întăriri, iar doi dintre huroni rămăseseră în clădire. Aceştia reuşiseră să se caţăre pe acoperiş şi, dând la o parte câteva bucăţi din scoarţa cu care era învelit castelul, pătrunseră în ceea ce am putea numi podul casei. Acolo îi găsiseră soţii lor la înapoiere. Slujindu-se de topoare făcuseră apoi o spărtură în tavanul uneia din camere prin care se strecuraseră nici mai mult nici mai puţin decât opt dintre cei mai vânjoşi huroni. Acolo şi rămăseseră după ce fuseseră înzestraţi cu arme şi cu merinde, ca să poată înfrunta un atac sau încerca o ieşire potrivit cu împrejurările. Noaptea o petrecuseră dormind, aşa cum obişnuiesc pieile roşii când sunt într-o expediţie.

A doua zi dăduseră cu ochii de arca pe care o zăriseră apropiindu-se prin crăpăturile pereţilor, pe unde pătrundea înăuntru lumina şi aerul, ferestrele mari fiind astupate şi baricadate cu blăni de lemn potrivite la iuţeală.

Băgând de seamă că două feţe palide erau pe punctul să ridice chepengul ca să intre în casă, cel ce conducea expediţia se grăbise să ia măsurile de rigoare. Strânsese toate armele ce se aflau în mâinile oamenilor săi, chiar şi cuţitele, temându-se de răfuiala mingoşilor şi le dosise aşa ca să nu poată fi găsite prea lesne.

Huronii pregătiseră apoi nişte curmeie din scoarţă de copac şi, postându-se în trei încăperi diferite, aşteptaseră cu toţii un semnal ca să tabere asupra noilor veniţi pe care voiau să-i înhaţe.

Îndată ce grupul de irochezi reuşise să pătrundă înăuntru, cei rămaşi afară puseseră la loc scoarţa de copac de pe casă, având grijă să nu lase vreo urmă ce i-ar fi dat de gol, după care se înapoiaseră pe uscat. Unul din ei pierduse mocassinul, pe care din pricina întunericului nu mai apucase să-l găsească.

Capitolul XX

În capitolul precedent, în clipa când i-am părăsit noi pe ringul lor îngust, combatanţii, gâfâind, se uitau unii la alţii, mai, mai să se răpună. În situaţia în care se aflau, un armistiţiu, oricare ar fi fost motivul ce l-ar fi prilejuit, nu putea să ţină prea mult. Locul pe care stăteau era prea strimt, şi neîncrederea prea mare, pentru ca starea aceasta de lucruri să mai poată fi prelungită.

În pofida oricăror aşteptări, Pripitul fu primul care se grăbi să redeschidă ostilităţile. Nimeni n-ar fi putut spune dacă era vorba

de vreun vicleşug sau o făcuse cu gândul că ar putea să câştige teren, atacându-i aşa pe nepusă masă, ori dacă nu cumva îşi ieşise din fire sau fusese podidit de ura lui cumplită împotriva pieilor roşii. Atacul se dovedi înverşunat şi vijelios şi, la început, Pripitul fu stăpân pe situaţie. Înşfăcând din mijlocul huronilor pe unul dintre ei îl săltă sus până deasupra capului ca pe un copil şi-i făcu vânt în apă. În jumătate de minut acestuia îi mai luară urma încă doi, dintre care unul, destul de grav rănit, căzu peste cel azvârlit o clipă mai înainte. Mai rămăseseră totuşi încă patru duşmani. Harry se socotea în stare a se măsura singur cu câteşipatru deodată, mai ales că într-o luptă corp la corp singurele arme ce pot fi folosite sunt cele cu care fiece om e înzestrat de la natură.

— Ura, moş Tom – strigă el – ia uite cum o tulesc ticăloşii în lac! Stai să vezi cum îi fac eu pe toţi să înoate! Şi cu aceste cuvinte, se grăbi să azvârle îndărăt în apă, izbindu-l vârtos cu piciorul drept în faţă, pe războinicul rănit care se agăţase de marginea debarcaderului şi încerca să se caţăre de punte, fără prea multă vlagă ori nădejde. După ce încăierarea luă sfârşit, trupul său oacheş se văzu prin limpezimea undelor oglinzii scânteietoare, zăcând cu braţele desfăcute pe bancul de nisip pe care fusese durat castelul, cu mâinile înfipte în nisipul şi ierburile de pe fundul lacului ca şi cum ar fi încercat să oprească viaţa în loc prin această ultimă sforţare disperată din pragul morţii. Un ghiont repezit în pântecele unui alt huron îl făcu să se încovoaie ca un vierme călcat în picioare; mai rămâneau totuşi doi potrivnici teferi. Unul dintre aceştia era nu numai cel mai înalt şi mai vânjos dintre huroni, dar totodată şi cel mai încercat dintre luptătorii aflaţi în castel. Acesta cântărise din ochi puterea colosală a inamicului său şi avusese grijă să-şi economisească forţele. În acelaşi timp era şi mai bine echipat pentru o asemenea încercare, neavând pe el decât un şort în jurul coapselor, desăvârşit model pentru o statuie a forţei şi agilităţii. Cu toate acestea Harry nu pregetă şi abia apucase să-i facă de petrecanie unuia dintre agresori că se şi luă la trântă cu vrăjmaşul său din cale-afară de puternic, încercând să-l arunce şi pe el în apă. Lupta ce se încinse fu într-adevăr crâncenă. Atât de aprig se înteţi din prima clipă, şi atât de fulgerătoare şi de întortocheate fură mişcările celor doi atleţi, încât al doilea huron nu putea cu niciun chip să intervină, chiar dacă ar fi vrut, şi rămăsese cu gura căscată de spaimă şi uimire. Era încă boboc într-ale războiului şi-i îngheţase sângele în vine în faţa acestei

dezlănţuiri de crunte patimi omeneşti, cum nu mai avusese încă parte să vadă până atunci.

La început Pripitul se strădui să-i facă vânt în apă adversarului, drept care îl înşfacă de gât şi apucându-l totodată de o mână, încercă să-i pună o piedică cu agilitatea şi forţa unui grănicer american.

Rezultatul însă nu fu nicidecum cel aşteptat; huronul care era foarte sprinten se agăţă de hainele lui Harry ferindu-şi cu iuţeală picioarele tocmai când adversarul său încerca să-i pună o piedică. Urmă apoi un fel de *mêlée*, dacă am putea folosi acest cuvânt fiind vorba de o luptă între doi oameni, în care nu mai era posibil să deosebeşti sforţările unuia de opintelile celuilalt, mâinile, picioarele şi trupurile celor doi combatanţi răsucindu-se mereu în fel şi chip. Această crâncenă încăierare ţinu totuşi mai puţin de un minut; la un moment dat Harry văzând că toate silinţele sale sunt zădărnicite pe de o parte de agilitatea adversarului, pe de alta de faptul că acesta lupta despuiat, mâniat la culme, printr-un ultim efort deznădăjduit, îl azvârli cât colo pe huron cu o mişcare atât de năprasnică, încât îl buşi de peretele casei. Buimăcit de izbitură, o clipă indigenul îşi pierdu de tot cumpătul, în timp ce durerea îi smulgea un geamăt din adâncul pieptului, tribut pe care rareori o piele roşie se întâmpla să-l plătească în toiul unei lupte. Cu toate astea sări îndată în picioare, gata să se încaiere din nou cu inamicul, dându-şi seama că singura lui scăpare era să pornească iar la atac.

Pripitul îl înşfacă de mijloc şi-l săltă în sus, desprinzându-i picioarele de podină, apoi se prăbuşi cât era de greu peste el. Această nouă buşitură îl năuci pe indigen atât de tare, încât potrivnicul său alb, înalt cât un munte, îl avea acum la cheremul său. Pripitul îşi înfipse mâinile în gâtul victimei sale şi strânse cu toată puterea pe care i-o trezise înverşunarea luptei până ce îndoi grumazul indigenului peste marginile podinei, dându-i cu totul capul pe spate, poziţie cât se poate de incomodă, aşa cum se văzu numaidecât. Ochii victimei stăteau parcă să-i iasă din cap, limba îi spânzura din gură, iar nările i se umflaseră mai, mai să-i plesnească. În acelaşi moment însă o funie cu un ochi la capăt fu petrecută cu iscusinţă printre braţele lui Harry trăgându-i-le la spate, cu o forţă căreia, cât era el de mătăhălos zadarnic încercă să i se împotrivească. Oricât de penibilă era situaţia în care se afla, când se văzu silit să-şi descleşteze mâinile de pe grumazul sălbaticului, Harry fu podidit de o mânie oarbă. În aceeaşi clipă însă, îşi simţi gleznele prinse deopotrivă

în laţ, şi se pomeni dat de-a rostogolul ca o buturugă spre mijlocul debarcaderului.

Duşmanul ce-i scăpase din mâini nu reuşi însă să se scoale de jos, căci deşi îşi recăpătase suflarea capul îi atârna mai departe, fără vlagă, peste marginea podinei încât la prima vedere ai fi zis că-i frânsese gâtul. Încetul cu încetul însă îşi veni în fire; trecură totuşi câteva ore până să se poată ţine din nou pe picioare. Ba încă unii rămaseră încredinţaţi că din ziua aceea, când spectrul morţii îi dăduse târcoale, huronul nu mai era întreg la minte şi nici prea teafăr trupeşte.

Dacă Harry fusese înfrânt şi luat prizonier, asta se datora numai faptului că în focul luptei toate gândurile şi simţurile lui fuseseră concentrate asupra distrugerii inamicului prăbuşit.

În timp ce el era preocupat numai de asta, cei doi indigeni căzuţi în apă, căţărându-se pe piloni, izbutiseră să pună piciorul pe debarcader unde se afla tovarăşul lor. Acesta apucase între timp să se dezmeticească şi să aducă nişte funii, pe care, în clipa când ortacii săi ieşiră la iveală, le avea la îndemână.

Frânghiile fură întrebuinţate aşa cum am arătat mai sus, în timp ce Pripitul, povârnit peste potrivnicul său cu toată greutatea trupului său mătăhălos, nu avea în cap decât gândul amarnic să-l sugrume.

Chingachgook şi logodnica asistaseră la întreaga luptă, pe care o urmăriseră de pe bordul arcei. În momentul când cei trei huroni încolăceau frânghiile în jurul braţelor Pripitului, care zăcea neputincios pe jos, delawarul duse puşca la ochi. Până să apuce el să tragă, însă, omul alb şi fusese legat fedeleş, şi nenorocirea se înfăptuise. Ar fi putut totuşi să doboare pe unul dintre inamici, numai că n-ar fi avut cum să-l scalpeze. Tânărul şef de trib, care cu dragă inimă şi-ar fi riscat viaţa ca să pună mâna pe asemenea trofeu, pregetă să omoare un duşman din momentul ce nu-şi putea atinge ţelul. După cum i s-a mai spus cititorului, Chingachgook nu se pricepea câtuşi de puţin să vâslească, cu toate că mânuia cu iscusinţă padela.

Nu cred să existe îndeletnicire în care omul să se dovedească atât de neîndemânatic şi de stângaci ca la prima încercare de a folosi vâslele; chiar un marinar călit sau un luntraş de pildă oricât s-ar strădui ar rămâne de căruţă dacă ar vrea să se ia la întrecere cu un gondolier, într-un cuvânt, un nepriceput la prima încercare n-ar putea să facă nicio ispravă slujindu-se fie chiar numai de o singură vâslă, iar în cazul de faţă, delawarul trebuia să mânuiască două dintr-o dată, ambele de o lungime

respectabilă. Este adevărat că cineva neiniţiat se descurcă mai repede cu nişte vâsle lungi decât cu unele uşoare, de aceea delawarul reuşise să urnească arca din loc, în primul moment. Chiar de atunci însă simţise încolţindu-i în inimă neîncrederea în destoinicia lui. Şi îşi dădea prea bine seama de impasul în care s-ar fi găsit şi el, şi Wah-ta-Wah, dacă huronii ar fi pus mâna pe luntrea ce rămăsese legată sub chepeng şi s-ar fi îndreptat spre ei. O clipă îi trecu prin gând să coboare cu Wah-ta-Wah în barcă şi s-o întindă la drum spre plaiurile răsăritene în nădejdea că mergând aşa, tot înainte, va reuşi să dea în cele din urmă de sălaşurile delawarilor.

În acelaşi moment însă îi veniră în minte o seamă de motive care îl împiedecau să facă asemenea pas. Era aproape sigur că iscoadele inamice stăteau la pândă pe malurile lacului şi că nicio luntre nu s-ar fi putut apropia de ţărm, fără să fie imediat văzută de sus de pe dâmb. Apoi, ar fi fost cu neputinţă să ascundă de ochii unui huron dâra pe care barca ar fi lăsat-o pe apă, şi în sfârşit Wah-ta-Wah nu avea destulă putere ca să poată scăpa cu fuga în cazul când nişte irochezi încercaţi le-ar fi luat urma.

Wah-ta-Wah în anumite privinţe judeca şi chiar simţea altfel decât logodnicul său deşi ajunsese şi ea la aceeaşi concluzie. Nu-i păsa prea mult de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla ei cât o nelinişte soarta celor două surori de care era legată printr-un puternic ataşament, aşa cum numai o inimă de femeie poate avea. În momentul în care încăierarea de pe schela debarcaderului încetă, barca în care se găseau fetele ajunsese la vreo trei sute de metri de castel. Deodată Judith se opri din vâslit, prinzând abia atunci de veste că la castel se întâmpla ceva neobişnuit. Şi ea, şi Hetty se ridicară în picioare să vadă ce este, fără a-şi putea, însă, limpezi bănuielile, deoarece clădirea acoperea mai toată scena îngustă pe care se desfăşura bătălia.

Perechea de pe arcă, precum şi cele două surori din bărcuţă se aflau în momentul acela în siguranţă numai datorită înverşunării cu care Harry ţinuse piept inamicului. În alte împrejurări fetele ar fi fost numaidecât capturate; nimic nu putea fi mai uşor acum când mingoşii aveau la îndemână o barcă, dacă îndrăzneala huronilor n-ar fi suferit acea formidabilă lovitură în timpul încăierării. Indienii avură aşadar nevoie de un răgaz ca să se dezmeticească după o atât de aprigă bătălie. Mai ales că cel mai răsărit dintre ei, cel puţin în privinţa vitejiei, fusese şi cel mai zdravăn buşit. Trebuia totuşi neapărat ca Judith să se refugieze împreună cu sora ei cât mai degrabă pe vas ai cărui pereţi le

ofereau măcar un adăpost vremelnic; rămânea numai de găsit mijlocul prin care să le poată îndupleca. Zadarnic le făcu Wah-ta-Wah tot felul de semne arătând spre pupa vasului ca să le dea a-nţelege fetelor să caute a ocoli castelul şi să acosteze arca pe la răsărit. Semnele ei însă fură privite cu neîncredere sau trecură poate neobservate. Probabil că Judith nu-şi dădea încă bine seama de situaţie ca să pună bază pe ele, căci în loc să facă aşa cum i se arătase, îşi văzu de drum mai departe, mânând agale barca îndărăt spre nord, adică în largul lacului, de unde putea să aibă o privelişte mai largă şi totodată un spaţiu mai vast ca, la nevoie, să se retragă. În momentul acela soarele izbucni din brădetul ce acoperea coastele munţilor răsăriteni, şi un vânticel uşor se stârni dinspre sud, ca de obicei la ceasul acela în timpul verii.

Chingachgook nu zăbovi prea mult ca să ridice pânza. Orice s-ar fi întâmplat nu mai încăpea nicio îndoială că trebuia neapărat să îndepărteze cât mai mult arca de castel ca nu cumva duşmanul s-o acosteze cu barca pe care sorţii războiului i-o puseseră la îndemână. Vederea pânzei umflate de vânt păru a-i trezi pe huroni din apatia în care zăceau, în timp ce vasul încerca să cârmească pentru a prinde vântul din spate, încercare ce din păcate nu-i reuşi aşa că execută aceeaşi manevră în direcţia opusă, până ce ajunse la câţiva stânjeni de schela debarcaderului. În momentul acela Wah-ta-Wah găsi de cuviinţă să-i atragă atenţia iubitului ei să nu mai stea în bătaia puştilor inamicului. Asemenea primejdie trebuia orişicum evitată cu atât mai mult în cazul de faţă, când delawarul îşi dădea seama că n-ar fi reuşit cu niciun chip s-o înduplece pe logodnica lui să se pună la adăpost câtă vreme el rămânea descoperit. De aceea Chingachgook lăsă vasul la cheremul vântului şi o sili pe Wah-ta-Wah să intre în cabină, grăbindu-se să închidă numaidecât uşile. Abia după aceea se uită după arme.

Situaţia în care se aflau grupurile de mai sus e destul de neobişnuită pentru a merita să fie descrisă mai amănunţit.

Arca se găsea în acel moment la vreo şaizeci de stânjeni de castel, spre sud, în direcţia vântului cu pânza înfoiată şi cârma lăsată la voia întâmplării. Din fericire vâsla ce slujea de cârmă nu era fixată, aşa că nu influenţa prea mult mişcarea înceată a vasului greoi. Cu pânza sus, cum spun marinarii, umflată de vântul ce bătea, deşi nu toate parâmele fuseseră dezlegate, vasul înainta mereu. Efectul fu întreit asupra ambarcaţiunii care, având fundul perfect plat, nu intra decât de trei, patru degete în

apă. Arca fu întoarsă cu prova în direcţia vântului, şi vasul începu a se învârti continuând, totodată, să înainteze. Toate aceste peripeţii însă se desfăşurară extrem de încet, deoarece vântui era slab şi schimbător, aşa că pânza fu scuturată în câteva rânduri, ba chiar la un moment dat rămase spânzurată de catarg.

Dacă ar fi avut o chilă, nu încape nicio îndoială că vasul ar fi eşuat lângă schela debarcaderului cu prova înainte şi atunci nimic nu i-ar mai fi împiedicat pe huroni să-l captureze, mai ales că pânza le-ar fi îngăduit să se arunce pe furiş asupra celor de pe bord. Astfel, încet, încet, vasul ocoli razant debarcaderul. Înalţi de câteva picioare, piloţii nici nu fură atinşi, în schimb prova arcei, care înainta ca un melc, se prinse între doi bulumaci şi rămase înţepenită. Delawarul era cu ochii în patru, uitându-se afară pe fereastră, cu mâna pe armă, ca şi huronii care se aciuaseră în castel. Războinicul istovit în luptă rămăsese pe punte rezemat de perete; ceilalţi nu mai apucaseră să-l care cu ei. Harry Pripitul zăcea şi el butuc către mijlocul punţii fără pic de vlagă, legat fedeleş ca o oaie în drum spre abator. Pe cel dintâi Chingachgook l-ar fi putut ucide pe loc, numai că făcând acest lucru, însemna să se lipsească de un scalp, drept care tânărul şef de trib socoti că nu e de demnitatea lui să trimită pe lumea cealaltă un om, fără să tragă nici folos dintr-asta şi nici fală.

— Apucă un par, Şarpe, dacă eşti într-adevăr – îl îndemnă Pripitul, printre gemetele smulse de strânsoarea funiei cu care era legat – apucă un par şi desţepeneşte botul arcei. Pe urmă o să te ducă mai departe curentul, şi după ce o să mântui treaba asta care sigur c-o să-ţi prindă bine, fii atât de bun şi fă-i de petrecanie neisprăvitului ăstuia în locul meu.

Cuvintele lui Harry nu se irosiră în van, fiindcă-i atraseră atenţia logodnicei delawarului asupra impasului în care se afla Pripitul.

Isteaţă din fire, Wah-ta-Wah înţelese pe loc ce avea de făcut. Gleznele Pripitului erau înfăşurate cu nişte curmeie din scoarţă de copac petrecute de mai multe ori, iar braţele aşijderea legate la spate, mai sus de cot lăsându-i cât de cât mâinile slobode. Punând gura în dreptul unei crăpături din perete, fata îi spuse aproape în şoaptă, dar desluşit:

— De ce tu nu aşa drumul dă rostogol arca? Chingachgook bum-bum huron, dacă el după tine mergi vrei!

— Doamne sfinte, asta zic şi eu că-i o socoteală înţeleaptă, şi nu strică să facem încercarea, numai de-ar putea să se apropie

prova ceva mai mult. Puneţi acolo o saltea să cad pe moale.

Vorbele de mai sus fură schimbate într-un moment fericit, pentru că tocmai atunci plictisiţi de atâta aşteptare huronii descărcară, cât ai zice peşte, aproape toţi odată armele fără să rănească pe nimeni, deşi câteva gloanţe pătrunseră în arcă prin ferestruici.

Wah-ta-Wah apucase să audă numai o parte din cuvintele lui Harry; din păcate restul fuseseră acoperite de zgomotul detunăturii. Împinse, deci, drugul ce zăvora uşa dinspre prova, ferindu-se să nu fie văzută cumva. În tot acest timp, botul arcei ce rămăsese mai departe înţepenit între piloţi începuse să se desprindă puţin câte puţin şi, pe măsură ce pupa se rotea, să se apropie de debarcader. Pripitul, care zăcea într-o rână cu faţa spre arcă, zvârcolindu-se când şi când ca săgetat de dureri, lucru pe care-l făcea încă din clipa când fusese legat fedeleş, urmărea cu atenţie tot ce se întâmpla, până ce, la un moment, observă că vasul reuşise în cele din urmă să se degajeze, şi se urnise din loc, frecându-se de piloţii debarcaderului. Era desigur o tentativă disperată; părea să fie totuşi singurul mijloc de a scăpa de tortură şi moarte, şi pe de altă parte se potrivea şi cu firea lui cutezătoare. Aşteptă deci până în clipa când pupa se alătură de puntea castelului şi atunci începu iar să se perpelească de zor ca şi cum ar fi îndurat cele mai cumplite chinuri blestemând toate pieile roşii în genere, şi cu precădere pe huroni. Apoi, deodată, îşi dădu drumul de-a dura, ca fulgerul de repede, în direcţia unde socotea că s-ar afla pupa vasului. Din nefericire, umerii lui Harry aveau nevoie de un spaţiu mai larg ca să se poată răsuci decât picioarele şi, când ajunse la marginea punţii, se abătuse atât de mult de la direcţia iniţială încât se pomeni dincolo de prova arcei. Cum, însă, iuţeala cu care se rostogolea, ca şi situaţia critică în care se afla nu îngăduiau nicio zăbavă, n-avu încotro şi-şi dădu drumul în apă. Între timp Chingachgook, ca şi cum s-ar fi înţeles dinainte cu logodnica lui, reuşise să atragă din nou focul huronilor asupra vasului în aşa fel încât nimeni dintre ei nu băgă de seamă că omul, pe care îl ştiau legat cobză pe platformă, se făcuse nevăzut. În schimb Wah-ta-Wah care ţinea cu tot dinadinsul ca încercarea aceasta atât de hazardată să fie încununată de succes îl pândea din ochi pe Harry, aşa cum pisica pândeşte un şoarece.

În momentul când acesta o pornise de-a dura, fata, prevăzând ce-o să se întâmple, mai cu seamă că arca începuse să lunece mai repede, şi chibzuise în sinea ei cum să facă să-l scape. Cu o

mişcare instinctivă, deschise uşa cabinei chiar în clipa când răbufniră împuşcăturile, şi primejdia fiind astfel evitată, se îndreptă în grabă spre pupa, aşa încât ajunse acolo tocmai bine ca să-l vadă pe Harry cum se prăvălea în lac. Din întâmplare chiar atunci dădu cu piciorul de capătul pânzei care era legată la ghiul din spate, şi apucând parâma cu totul o azvârli în apă, dacă nu cu gestul avântat al unui marinar, cel puţin cu hotărârea inimoasă a unei femei, în locul unde căzuse, neputincios, Pripitul. Colacul de frânghie nimeri peste capul omului pe cale să se scufunde: acesta reuşi totuşi să se agate de el nu numai cu mâinile, dar şi cu dinţii.

Fiind un înotător de forţă, aşa strâns în chingi cum era, Pripitul recurse la singurul mijloc pe care i-l aduse în minte înţelepciunea şi chibzuinţă lui. Şi cum se întâmplase să cadă pe spate, în loc să se zbată şi să se ducă pe copcă, tot încercând desperat să dea din picioare, căută să se afunde cât mai încet cu putinţă, aşa că în momentul când parâma picase peste el, Harry intrase în apă până la gât. Ar fi putut să rămână aşa mai departe până l-ar fi scos afară huronii, neputând să-şi mişte mâinile decât aşa cum îşi flutură peştii înotătoarele, dacă n-ar fi primit dintr-altă parte ajutor; deplasându-se, arca făcu să se întindă parâma şi în felul ăsta se pomeni şi el, fireşte, urnindu-se încetişor din loc, ba chiar înaintând o dată cu ea. Astfel, datorită mişcării, reuşi să-şi menţină mai departe capul deasupra apei.

Un om oţelit era, desigur, în stare să se lase remorcat în modul acesta cu totul original, deşi foarte simplu, pe o distanţă de aproape o milă.

Huronii, după cum spuneam mai înainte, nu băgaseră de seamă că, de la o clipă la alta, Pripitul îşi luase valea. Acolo unde se afla, în momentul acela, Harry era ferit de privirile lor, ca de un paravan, de schela debarcaderului; şi după aceea în timp ce arca se urnea din loc cu pânza umflată de briză, pilonii îi făcură acelaşi serviciu prietenesc. Huronii erau prea înverşunaţi să-l dea gata pe inamicul lor delawar, slobozind unul câte unul gloanţele prin crăpăturile pereţilor cabinei, ca să-şi mai aducă aminte cumva de prizonierul lor pe care îl ştiau legat butuc. Singura lor preocupare în clipa de faţă era să urmărească mersul arcei care înainta ştergându-se de piloţii debarcaderului, deşi, cu o viteză micşorată pe jumătate din pricina frecării. Se mutară deci în partea de nord a castelului, ca să poată ţinti de acolo prin crăpăturile pereţilor. Cum Chingachgook de asemeni nu avea ochi decât pentru desfăşurarea bătăliei, nu ştia nici el nimic de

soarta lui Harry. În timp ce vasul continua să înainteze aşa cum am arătat, carabinele semănau nouraşi de fum când ici, când colo în aer, dar ochii celor din taberele vrăjmaşe erau prea ageri şi mişcările lor prea sprintene ca vreunul din ei să poată fi rănit. În cele din urmă, una din tabere avu nefericitul prilej – fericit însă pentru cealaltă tabără – să vadă arca desprinzându-se definitiv de îngrăditura castelului, şi îndepărtându-se fără nicio zăbavă, cu o viteză pe fiece clipă sporită, spre nord.

De-abia atunci află Chingachgook de la Wah-ta-Wah în ce impas se găsea Harry. Ca să se arate vreunul dintre ei ia pupa vasului, ar fi însemnat să-şi pună, fără doar şi poate, viaţa în joc; noroc însă că frânghia de care stătea agăţat Harry era legată la prova corăbiei. Delawarul reuşi să dezlege odgonul de tachetul de care era aninat la pupa, iar Wah-ta-Wah care se dusese la prova se apucă pe loc să tragă parâma. În momentul acela Harry se afla cam la vreo cincizeci sau şaizeci picioare în urmă, purtat la remorca vasului, lăsând să i se vadă numai capul la suprafaţă. Abia când ieşi la iveală din umbra castelului şi a îngrăditurii, huronii îl zăriră pentru prima oară şi, scoţând un urlet fioros, deschiseră focul asupra lui deşi se vedea în depărtare doar ca un punct pe întinsul lacului. În aceeaşi clipă, însă, fata începu să tragă cu nădejde odgonul şi asta, probabil, împreună cu dibăcia şi sângele lui rece, îl ajută pe Harry să scape cu viaţă. Primul glonte săgetă apa chiar în locul unde o secundă mai înainte se zărise prin apa limpede spinarea largă a voinicului; şi poate că şi ăsta, cine ştie, l-ar li nimerit drept în inimă, dacă unghiul din care ochise trăgătorul ar fi fost mai puţin ascuţit. În loc să se afunde în lac glontele ricoşă la suprafaţa apei şi se înfipse în pereţii de lemn ai cabinei, în locul unde fusese Chingachgook puţin mai înainte, atunci când se apucase să deznoade parâma de tachet. Urmă încă un glonte şi încă unul şi în sfârşit al patrulea şi fiecare pe rând avu de întâmpinat aceeaşi invincibilă rezistenţă din partea suprafeţei lacului. Plumbii fulgerau atât de aproape de pieptul şi de obrazul lui, încât Harry simţea vibraţia loviturilor transmisă de undele lacului. Dându-şi seama de nesocotinţa lor, huronii îşi schimbară tactica, luând la ochi capul ce plutea deasupra apei.

Între timp, însă, Wah-ta-Wah continua să tragă fără zăbavă de odgon, aşa încât ţinta nu rămânea o clipă locului şi toate focurile slobozite de indigeni dădeau greş.

Câteva secunde mai târziu Harry ieşi din câmpul privirii huronilor, datorită uşoarei mişcări de rotaţie pe care o făcuse

vasul. Cât despre delawar şi logodnica lui, aceştia putură să acţioneze în voie la adăpostul pereţilor cabinei şi, în mai puţin timp decât ne-ar trebui ca să povestim cele întâmplate, reuşiră să tragă trupul mătăhălos al lui Harry până în dreptul locului unde se găseau ei. Chingachgook care ţinea în mână un pumnal ascuţit se aplecă peste parapetul vasului şi în doi timpi şi trei mişcări reteză curmeiele cu care era legat fedeleş uriaşul. Avură însă mai mult de furcă până să-l ridice sus în aşa fel ca să se poată agăţa de parapet şi să-l ajute apoi să se urce pe bord, întrucât Pripitul îşi simţea braţele încă amorţite; apucară totuşi s-o facă la timpul potrivit, căci sleit de puteri, mai mult mort decât viu, cel salvat se clătină pe picioare şi se întinse cât era de lung pe puntea vasului.

În momentul în care huronii îl pierdură din ochi pe Harry, scoaseră cu toţii un strigăt de ciudă şi, pe loc, trei dintre ei, mai întreprinzători, se şi repeziră spre chepeng şi coborâră în luntre. Le trebui totuşi câtva timp până să se îmbarce cu arme cu tot, până să găsească vâslele şi, ca să folosim o expresie mai tehnică, până „să iasă din radă”.

În vremea asta, Pripitul apucase să se urce pe bordul vasului iar delawarul îşi ţinea din nou armele la îndemână.

Ieşind din incinta castelului, cei trei huroni se pomeniră deodată pe întinsul apei, obligaţi să acosteze arca fără a fi ocrotiţi de nimic, dacă voiau să-şi ducă la îndeplinire hotărârea de la început şi atunci toată înflăcărarea şi osârdia lor războinică se domoli brusc. În barcă erau cu totul descoperiţi şi firea lor se împotrivea unui sacrificiu fără rost, deoarece, încercând să atace un duşman atât de bine apărat cum era delawarul, însemna să-şi pună viaţa la bătaie. Aşa că, în loc s-o pornească pe urmele arcei, câteşitrei huronii se îndreptară spre ţărmul răsăritean, căutând să păstreze o distanţă respectabilă de puştile pe care Chingachgook le ţinea pregătite.

Acum, după această întâmplare, poziţia fiecărui grup în parte în raport cu celălalt era întru totul schimbată. Cu pânzele umflate de vânt, arca străbătuse între timp aproape o jumătate de milă, spre nord, distanţă la care se găsea de castel în momentul acela.

Văzând că fetele lui Hutter se fereau de el cum nu se simţea în stare să piloteze vasul greoi şi cum pe de altă parte ştia că în cazul când cele două surori ar fi fost prigonite arca n-ar fi izbutit să ajungă din urmă bărcuţa lor sprintenă, delawarul strânse pânzele cu gândul că fugarele îşi vor schimba până la urmă planul şi-şi vor căuta un refugiu pe corabie.

Luând această măsură, Chingachgook reuşi să menţină vasul aproape de locul unde se desfăşura acţiunea aşa încât cei de pe bord putură să asiste la urmărire. Barca mânată de Judith se afla cam la vreun sfert de milă spre sud de luntrea huronilor, ceva mai aproape de ţărmul răsăritean, la aceeaşi distanţă, să zicem, de castel ca şi barca inamică, aşa că aceasta din urmă se afla, în raport cu ea, pe aceeaşi linie cu fortăreaţa lui moş Hutter.

— De ce să fugim, Judith? întrebă candidă Hetty. Huronii doar nu mi-au făcut niciun rău, şi nici nu-i cred în stare să-mi facă.

— Poate că ţie nu, Hetty, însă cu mine se schimbă socoteala. Fă tot ce poţi şi ajută-mi să scap. Ai grijă şi nu mă uita, surioară dragă.

Barca porni în curând cu o iuţeală sporită. La început totuşi nici într-o tabără, nici în cealaltă nu se făcură cine ştie ce sforţări din cale-afară de mari, şi unii şi alţii bănuind că urmărirea va fi de lungă durată şi plină de înfrigurare. Ca două vase de război ce se pregătesc în vederea unei bătălii, păreau că vor să-şi dea mai întâi seama de viteza pe care fiecare dintre ele putea s-o atingă, spre a şti cum să-şi împartă forţele înainte de marea ciocnire.

În câteva minute huronii se putură convinge că fetele se pricepeau de minune la vâslit şi că vor trebui să-şi dea toată silinţa şi să se folosească de toată îndemânarea lor ca să le poată ajunge.

În primul moment Judith îndreptase luntrea spre ţărmul răsăritean, cu speranţa nelămurită că vor reuşi să debarce acolo şi să se refugieze în pădure, neîntrezărind deocamdată altă scăpare; pe măsură însă ce se apropia de mal, bănuiala că unele iscoade ale pieilor roşii îi pândeau fiece mişcare se strecură în sufletul ei făcând-o să se îndoiască totuşi că o asemenea soluţie ar putea să aibă sorţi de izbândă. Şi cum se simţea odihnită, nădăjduia că până la sfârşit urmăritorii săi totuşi vor obosi. Cale de jumătate de milă pieile roşii nu reuşiră să câştige teren, în schimb eforturile depuse de ambele părţi păreau să le fi ostenit deopotrivă. Atunci, huronii se gândiră la un mijloc care le îngăduia ca, vâslind cu schimbul, unul dintre ei să se odihnească, fără ca să se lase totuşi pe tânjeală. Aruncând din întâmplare o privire îndărăt Judith văzu cum stau lucrurile. Şi asta o făcu să nu se mai bizuie de loc pe un sfârşit norocos, întrucât nici forţele şi nici rezistenţa lor nu puteau ţine piept unor bărbaţi, care pe deasupra mai aveau şi posibilitatea să lopăteze cu schimbul. Cu toate astea vâsli mai departe, fără să se mai gândească la consecinţele apropiate ale acestei noi tactici.

Până în momentul acela, huronii nu reuşiseră să se apropie de fete mai mult de două sute de metri, cu toate că se aflau, aşa cum spun marinarii „în siaj” sau în linie dreaptă în spatele lor, înaintând chiar pe dâra lăsată în apă de barca lor. E ceea ce în termeni tehnici s-ar numi urmărire „din pupa”. Asemenea competiţii sunt de lungă durată, însă de la o vreme Judith putu să constate că huronii se apropiau văzând cu ochii, în timp ce ea nici nu apucase să ajungă în mijlocul lacului. Deşi nu s-ar fi putut spune că era slabă de înger, o clipă fetei îi trecu prin minte să se dea bătută, în dorinţa, poate, de a fi împreună cu Vânătorul de Cerbi, în tabăra unde ştia că acesta era prizonier. Mijloacele pe care chibzuia să le folosească spre a-l pune în libertate îi veniră imediat în gând întărindu-i planurile şi înzecindu-i puterile. Dacă ar fi fost cineva de faţă să observe înaintarea celor două bărci, ar fi băgat de seamă că din momentul când Judith îşi înteţi eforturile, în timp ce mintea sa urzea cele mai avântate şi mai generoase proiecte, luntrea ei începuse a se îndepărta clipă cu clipă de barca urmăritorilor. Cinci minute mai târziu diferenţa de viteză dintre cele două ambarcaţiuni fu atât de vizibilă încât huronii îşi dădură seama că trebuia să-şi încordeze toate forţele ca să nu pată ruşinea de a fi biruiţi de nişte femei. Gândul ăsta îi învenina atât de tare, încât, de furie, unul dintre ei, mai voinic, îşi frânse vâsla în clipa când dădu s-o ia din mâna celui pe care trebuia să-l înlocuiască, fapt care decise dintr-o dată soarta competiţiei; o luntre cu trei războinici şi o singură vâslă nu putea fireşte ţine pas cu nişte fugare ca fetele lui Thomas Hutter.

— Ia uite, Judith! exclamă Hetty care observase accidentul. Huronii au rupt o vâslă şi-n vecii vecilor n-au să ne mai poată ajunge din urmă!

— Cred că de astă dată am scăpat, cum bine zici, şi poate că n-ar strica să mergem ceva mai încolo, spre sud, ca să putem răsufla uşurate.

Zis şi făcut; de la o clipă la alta, ca o corabie care şi-ar fi pierdut într-un accident unul din catarge, inamicul se lăsase păgubaş. Şi, în loc să urmărească mai departe luntrea celor două surori, care spinteca lin apa îndreptându-se spre sud, huronii cârmiră spre castel, unde ajunseră fără multă zăbavă, pentru ca, în sfârşit, să debarce. Temându-se totuşi ca nu cumva huronii să găsească alte vâsle acolo, fetele îşi continuară drumul, poposind doar când socotiră că se aflau la o distanţă destul de mare de inamic, ca să fie sigure că scăpaseră, chiar dacă urmăritorilor le-ar fi căşunat să pornească iar după ele. S-ar fi spus că irochezilor

nici prin gând nu le trecea aşa ceva, mai ales că, un ceas mai târziu, barca lor încărcată cu oameni părăsi castelul, îndreptându-se spre ţărm. Fetele nu luaseră niciun fel de merinde cu ele: hotărâră deci să se apropie de castel şi de arcă, deoarece, judecând după manevrele vasului, se dumeriseră că pe bord nu puteau fi decât prieteni.

Cu toată pustietatea ce părea că sălăşluieşte în cuprinsul castelului, Judith porni într-acolo cu cea mai mare băgare de seamă. Arca se găsea la o distanţă de aproape o milă spre nord şi se îndrepta cu iuţeală spre castel ceea ce o făcu pe Judith să-şi dea seama că la cârmă se afla un om alb. Ajungând la vreo sută de stânjeni de locuinţa lacustră, fetele începură să-i dea târcoale, ca să fie sigure că într-adevăr nu era nimeni înăuntru. Faptul că nu se mai zărea nici urmă de barcă le spori curajul, îndemnându-le să se apropie şi mai mult. Până la urmă făcură ocolul tuturor piloţilor şi se pomeniră în dreptul debarcaderului.

— Intră tu în casă, Hetty, şi vezi dacă au plecat toţi mingoşii – spuse Judith. Ţie n-au să-ţi facă niciun rău, iar dacă a mai rămas cineva acolo, dă-mi de ştire. Nu-i cred în stare să tragă asupra unei biete femei lipsite de apărare, deşi totuşi cred c-am scăpat de ei deocamdată, până când am să mă duc eu însămi de bună voie în tabăra lor.

Hetty făcu întocmai şi după ce soră-sa coborî din barcă, Judith se depărtă cu câţiva stânjeni de platformă, gata să dea bir cu fugiţii, la nevoie. Ceea ce nu se întâmplă, întrucât nu trecu niciun minut şi Hetty se întoarse s-o înştiinţeze că totul era în ordine.

— Am intrat peste tot – rosti ea precipitat – şi toate încăperile sunt goale, în afară de odaia tatei. L-am găsit acolo dormind, din păcate, însă nu aşa de liniştit cum aş fi vrut.

— Ce are tata, s-a întâmplat ceva? întrebă cu sufletul la gură Judith, punând piciorul pe puntea castelului; nervii săi erau atât de slăbiţi încât la cel mai mic lucru se nelinişte a.

Încurcată, Hetty aruncă o privire furişă în jur, ca şi cum s-ar fi temut să n-o audă altcineva decât soră-sa căreia se ferea să-i spună pe şleau ce se întâmplase.

— Parcă tu nu-i ştii obiceiul, Judith – zise ea. Când s-a întrecut cu băutura tata nu prea îşi dă seama ce vorbeşte sau ce face, şi mi se pare că de astă dată a băut mai mult decât trebuie.

— Ce curios! Să-l fi îmbătat oare huronii, ca pe urmă să-l părăsească aici? Ce tristă privelişte pentru un copil, Hetty, să-şi vadă tatăl ajuns în asemenea hal! Mai bine să nu intrăm la el în cameră până nu s-o trezi.

Un geamăt puternic se auzi din camera învecinată, făcând-o să se răzgândească pe loc; fetele se grăbiră să se ducă lângă tatăl lor, pe care nu numai o dată avuseseră prilejul să-l vadă într-o stare ce coboară omul în rândul dobitoacelor. Era aşezat într-un ungher al încăperii înguste, cu spatele rezemat de perete şi capul căzut greu pe piept. Judith se repezi spre el şi-i scoase boneta de bumbac trasă atât de mult peste cap, încât îi ascundea cu totul faţa până la grumaz. În clipa când îl descoperi, văzu că tatăl său fusese scalpat.

Capitolul XXI

Cititorul îşi închipuie, cred, cutremurarea pe care o simţiră cele două fete în faţa unei priveliştì atât de înspăimântătoare cum e cea descrisă la sfârşitul capitolului precedent. Să ne grăbim, deci, a trece peste primele emoţii şi mărturii de pietate filială şi să depănăm mai departe firul povestirii. Întâmplările simple, aşa cum se desfăşuraseră, nu ajunseră a fi cunoscute în amănunţime decât mult mai târziu, după câţiva ani; am putea totuşi încerca să le istorisim aici, pe cât se poate mai succint. În toiul încăierării cu huronii, Hutter fusese rănit, de cuţitul irochezului mai vârstnic, care, din prudenţă, ascunsese toate armele, în afară de cele pe care le purta asupra lui. Văzându-se atacat atât de năprasnic de vajnicul său duşman, ca să iasă din încurcătură, huronul se folosise de cuţit. Şi asta chiar în clipa când uşa fusese dată de perete, şi Harry dăduse buzna afară pe punte, aşa cum am arătat în capitolul precedent. Iată deci pricina pentru care niciunul dintre aceşti doi combatanţi nu luase parte la lupta ce continuase afară; Hutter fiind pus pur şi simplu la pământ iar învingătorul simţindu-se prost să se arate în halul în care era plin de sânge de sus şi până jos, după ce se străduise atâta să-i convingă pe soţii săi mai tineri şi să le explice pentru ce trebuia neapărat să prindă de vii cele două feţe palide. Mai apoi când cei trei huroni plecaţi pe urmele fetelor lui Hutter se înapoiaseră şi luaseră hotărârea să părăsească lacul şi să se întâlnească iarăşi cu toţii pe mal, moş Tom fusese fără multă vorbă scalpat, fiindcă huronii nu voiau să scape din mână asemenea trofeu, şi lăsat după aceea să se stingă încetul cu încetul, aşa cum mai procedaseră de atâtea şi atâtea ori în asemenea ocazii războinicii de pe acele meleaguri ale continentului american. Dacă n-ar fi avut şi alte răni decât cele

de la cap, Hutter, cine ştie, poate că ar fi reuşit să scape totuşi cu viaţă; din păcate însă lovitura de cuţit pe care o căpătase în lupta cu irochezul se dovedi a-i fi fost fatală.

— Vezi tu, Judith – se tângui sora cea plăpândă la minte, după ce-i dădură primele ajutoare suferindului – tata umbla după scalpuri, şi acum uite ce-a păţit.

— Sst! Hetty, sst, surioară, sărmana de tine, uite că tata deschide ochii. S-ar putea să te audă şi să înţeleagă. Şi eu tot aşa gândesc şi zic ca şi tine, dar mai bine să nu mai vorbim despre asta că-i prea îngrozitor!

— Apă – gemu Hutter, opintindu-se din răsputeri, cu un glas cavernos şi surprinzător de puternic pentru un om în pragul morţii cum era el – apă, neroadelor, ce, vreţi să mă lăsaţi să mor de sete?

Îi aduseră apă, şi-i dădură să bea primele picături ce udau buzele schingiuitului după atâtea ore de chinuri. Şi asta îi prii în două feluri: îi limpezi gâtlejul şi-i împrospătă pentru un moment puterile sleite. Rănitul holbă ochii în care se zărea licărul acela de spaimă ce însoţeşte de obicei plecarea unui suflet împresurat de moarte, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva.

— Tată – murmură Judith, adânc îndurerată de toată nenorocirea, mai ales că nu ştia cum să-i vină în ajutor – tată, spune, ce putem face pentru dumneata? Hetty şi cu mine am putea oare să-ţi alinăm cumva suferinţele?

— Tată! îngână tărăgănat bătrânul. Nu, Judith…, nu, Hetty; nu sunt tatăl vostru. Ea a fost mama voastră, eu însă nu v-am fost tată. Uitaţi-vă în cufăr… o să găsiţi acolo tot… mai daţi-mi apă!

Fetele îi îndepliniră dorinţa. Judith, ale cărei amintiri îmbrăţişau un timp mai îndelungat decât ale surorii sale, şi care se dovedise a fi păstrat totdeauna reminiscenţe mai desluşite din trecut, simţi la auzul acestor cuvinte un fior de bucurie năprasnică. Niciodată nu existase o afecţiune prea mare între cel pe care îl socotea părintele ei şi ea. Adeseori îi trecuseră prin minte unele bănuieli în legătură cu asta, în urma diferitelor discuţii pe care le auzise între Hutter şi maică-sa. Ar fi, poate, exagerat, dacă am spune că nu ţinuse niciodată la el; trebuie totuşi să recunoaştem că în clipa aceea se bucura că nu mai avea asemenea îndatorire faţă de dânsul. Altele erau în schimb simţămintele surorii sale. Incapabilă să facă deosebirile pe care le făcea soră-sa, având o inimă drăgăstoasă, ţinuse şi ea la cel pe care-l socotise până atunci tatăl ei, deşi dragostea ce i-o purta era de fapt mult mai puţin puternică decât simţământul pe

care de bună seamă l-ar fi avut faţă de părintele ei adevărat; şi acum suferea să-l audă spunând că, în mod firesc, nu el ar fi trebuit să aibă parte de această iubire. Mâhnirea ei era cu atât mai adâncă aşadar, ca şi cum pe deoparte moartea lui Hutter, iar pe de alta cuvintele lui i-ar fi răpit de două ori părintele. Dând frâu liber sentimentelor ei, biata copilă se vârî într-un ungher şi se aşternu pe plâns.

Emoţiile atât de diferite ce puseseră stăpânire pe inimile celor două fete le pecetlui buzele o bună bucată de vreme. Judith avea mereu grijă să-i dea de băut căsăpitului, ferindu-se să-l sâcâie cu întrebări, în primul rând fiindcă-l vedea în ce hal se afla; dar ca să spunem pe deplin adevărul, şi pentru că-i era teamă ca nu cumva acesta adăugând vreun cuvânt spre a fi mai lămurit, să-i spulbere ideea plăcută că dânsa nu era odrasla lui Thomas Hutter. În cele din urmă, Hetty îşi şterse lacrimile şi, apropiindu-se de ei, se aşeză pe un scăunel lângă muribund, care zăcea întins pe podele cu nişte boarfe vechi sub cap.

— Tată – rosti ea – dă-mi voie să-ţi spun tot aşa deşi dumneata zici că nu eşti tatăl nostru. Tată, nu vrei să-ţi citesc din biblie?

— Apă! – ceru Hutter în loc de răspuns. Dă-mi apă, Judith. Mă întreb, tot aşa mereu o să simt jeraticul ce mă mistuie acum?

Vorbele lui îi închiseră gura până şi cucernicei Hetty care nu ştia în ce fel să răspundă la o întrebare atât de disperată. Apă, atâta timp cât era o alinare pentru cel ce se canonea, îi puteau da fetele; şi de câte ori le cerea, îi duceau la buze paharul. Cât despre Hetty, văzând că toată osteneala pe care şi-o dădea să-l facă pe taică-său a-şi pleca urechea la ceea ce-i citea ea, nu era câtuşi de puţin răsplătită, îngenunche lângă el.

Hutter zăcu însă mai mult decât crezuseră fetele că ar fi cu putinţă, în clipa când dăduseră peste el. Uneori bolborosea vorbe fără noimă, dar mai adesea mişca buzele scoţând nişte sunete neînţelese.

Luând aminte, Judith reuşi să desluşească unele cuvinte „soţ”, „moarte”, „pirat”, „lege”, „scalpuri” şi alte asemănătoare, cu toate că nu erau însăilate într-o propoziţiune care să înfiripe vreo legătură între ele. Aveau totuşi un tâlc al lor, destul ca să poată fi pe înţelesul unei persoane căreia nu-i scăpaseră anumite zvonuri şi tâlcul acesta punea într-o lumină urâtă chipul celui pe care se obişnuise a-l socoti tatăl ei, şi a cărei inteligenţă era tot atât de scăpărătoare, pe cât de agere îi erau simţurile.

De-a lungul clipelor chinuitoare, ce se depanară vreme de un

ceas, nici uneia dintre fete nu-i trecu prin minte că huronii s-ar putea înapoia cumva. S-ar fi spus că jalea şi amărăciunea ce le stăpânea le punea deasupra unei asemenea primejdii şi, într-un târziu, când le veni la ureche un foşnet de vâsle, până şi Judith, singura care avea pentru ce să se teamă de inamic, nu tresări câtuşi de puţin, dându-şi seama îndată că arca se îndrepta spre castel. Ieşi deci fără frică pe punte; căci dacă s-ar fi întâmplat să nu fie Harry pe vas în cazul când arca ar fi încăput în mâinile huronilor, nu exista nicio scăpare pentru ea. Simţea însă în sine încrederea ce încolţeşte în suflet în clipele de grea cumpănă. Nu avea însă niciun motiv să se neliniştească, Chingachgook, Wah-ta-Wah şi Harry se aflau câteşitrei pe puntea micii corăbii şi cercetau din ochi castelul, ca să-şi dea seama dacă într-adevăr duşmanul îşi luase tălpăşiţa. Îi zăriseră şi ei de altfel pe huroni plecând şi mai apoi luntrea în care se aflau fetele apropiindu-se de castel.

Bizuindu-se pe această ultimă constatare, March îndreptase arca spre debarcader. Un singur cuvânt ajunse ca să-i liniştească, şi puţin mai apoi corabia acostă în vechea ei dană.

Găsindu-l pe vechiul său prieten într-un hal fără hal, Pripitul simţi ca o lovitură în piept şi rămase înmărmurit de uimire.

— Cum se poate, moş Tom – exclamă el – derbedeii ăia ţi-au venit de hac. Te-au doborât, moşule! Cred că n-ai de gând cumva să-ţi faci bârlog în pământ? Te credeam prizonier, şi când colo ce-mi văd ochii; niciodată nu mi-aş fi închipuit c-o să te găsesc în halul ăsta.

Hutter aruncă ochii sticloşi asupra celui ce-i vorbise. Un noian întreg de amintiri îl năpădiră de-a valma la vederea prietenului său de ani de zile. Se vedea cât colo cum se străduia să deosebească nălucirile de realitate.

— Cine eşti? şuieră el printre dinţi, căci în starea în care era nu avea putere să vorbească mai tare. Cine eşti? Parc-ai fi secundul de pe Omătul că şi ăla era o namilă de om, n-a lipsit mult să ne frângă oasele.

— Sunt secundul dumitale, corăbierule, şi bunul dumitale prieten, cât despre omăt n-am ce face cu el. Suntem doar în toiul verii şi Harry March părăseşte de obicei plaiurile astea cum cade bruma.

— Da, da, ştiu cine ştii… Ascultă, Pripitule… am de vânzare un scalp… unul pe cinste… de bărbat; cât dai pe el?

— Bietul Tom! Socoteala asta cu scalpurile cum se vede nu face parale. Mai bine mă las păgubaş.

— Ai pus laba pe vreun scalp? Al meu cum vezi s-a dus să nu mai vină. Ia spune cum e când ai pielea pe cap? Că acum ştiu cum e când n-o mai ai... foc şi pară pe creieri... şi-un cârcel în inimă...

— Ce-o fi vrând să spună unchiaşul, Judith? Vorbeşte ca şi cum s-ar fi săturat şi el de toată dandanaua asta, ca şi mine. De ce l-aţi oblojit aşa? Nu cumva l-or fi izbit mingoşii cu tomahawkul în moalele capului?

— I-au făcut ceea ce şi tu şi dânsul, cu mare drag le-aţi fi făcut lor, Harry March. L-au scalpat, ca să capete bani de la guvernatorul din Canada, aşa cum şi voi i-aţi fi scalpat pe huroni ca să luaţi bani de la guvernatorul din York.

Judith se străduia din răsputeri să-şi păstreze cumpătul, deşi nici firea ei, nici sentimentele de care era stăpânită în momentul acela nu-i puteau da tăria de a vorbi fără amărăciune. Tonul ei şi felul de a fi o făcură pe Hetty să-i arunce o privire dojenitoare.

— Nu-mi vine a crede că asemenea cuvinte grele pot ieşi din gura uneia din fetele lui Thomas Hutter, când bietul bătrân trage să moară sub ochii ei – răspunse Pripitul.

— Slavă Domnului, nu! Orice s-ar putea spune pe socoteala mamei mele, află că eu nu sunt fata lui Thomas Hutter!

— Nu eşti fata lui Thomas Hutter! De ce te lepezi de bietul unchiaş în clipa când îşi dă sfârşitul, Judith? E un păcat pentru care nu încape iertare în faţa Celui de Sus! Dacă nu eşti fata lui Thomas Hutter, al cui copil eşti atunci?

Întrebarea aceasta fu ca un duş rece pentru inima răzvrătită a fetei întrucât, scăpând de un părinte pe care acum putea mărturisi cu inima uşoară şi fără înconjur că nu-l iubise niciodată, trecuse cu vederea un lucru important şi anume că nu exista un altul care să-l înlocuiască.

— N-aş putea să-ţi spun, Harry, cine a fost tata – rosti ea cu un glas mai domol. Sper să fi fost cel puţin un om cinstit.

— Adică, vrei să zici, aşa cum n-a fost moş Hutter? Ei bine, Judith, recunosc, ce-i drept, că s-or fi vorbit tot felul de năzbâtii pe socoteala lui Tom Corăbierul, dar cine, oare, scapă teafăr, nevătămat, când vrăjmaşul te ia în furci? Multă lume trăncăneşte verzi şi uscate şi pe seama mea, chiar şi dumneata, da, da, dumneata, frumoasă fată.

Cele de mai sus fuseseră anume rostite pentru a statornici unele trăsături similare între ea şi lumea cealaltă, cum obişnuiesc să spună politicienii de astăzi, cu toată precizia. E

greu de ştiut ce s-ar fi putut întâmplă în urma acestor cuvinte, cunoscând firea lui Judith, ca şi antipatia sa faţă de cel ce-i adresase aceste vorbe, deoarece chiar atunci Hutter dădu semne lămurite că i se apropiase sfârşitul. Judith şi Hetty, care stătuseră amândouă la căpătâiul mamei lor în agonie, nu aveau nevoie să afle din gura cuiva cum se desfăşoară lucrurile, şi în momentul acela, orice umbră de aversiune se şterse de pe chipul fetei mai mari. Hutter deschise ochii şi începu a bâjbâi cu mâna împrejur, ceea ce arăta că lumina ochilor i se stinsese. O clipă mai târziu, suflarea îi deveni şuierătoare; urmă apoi un răstimp în care nu-l mai auziră de loc răsuflând şi în sfârşit un ultim şi adânc suspin, când, după cum spune lumea, duhul îşi ia zborul, desprinzându-se de trup.

Ziua trecu fără alte incidente, cu toate că huronii puseseră mâna pe o barcă, şi păreau atât de mulţumiţi de cucerirea lor încât renunţaseră deocamdată la orice atac asupra castelului. Pe de altă parte nici n-ar fi fost indicat să se apropie de el atâta vreme cât armele celor ce-l ocupau în momentul de faţă puteau oricând să-i împroaşte cu plumbi; de aceea probabil şi încetaseră focul.

Între timp se făcuseră pregătiri pentru îngropăciunea lui Hutter. Ar fi fost însă cu neputinţă să debarce şi să-i sape mormântul pe ţărm, şi pe de altă parte mai era şi dorinţa mezinei ca rămăşiţele-i pământeşti să se odihnească pe fundul lacului, lângă osemintele mamei lor. Ba chiar găsi în ea puterea să citeze cuvintele lui Hutter care spusese odată că lacul era „cimitirul familiei”. Din fericire toate astea se înfăptuiră fără ştirea surorii mai mari, care dacă ar fi prins de veste s-ar fi împotrivit acestui plan cu toată hotărârea, cutremurată până în adâncul sufletului.

Când în sfârşit o încunoştinţară pe Judith că totul era gata, dânsa ieşi pe punte, supunându-se pasiv rugăminţilor surorii sale, şi atunci pentru prima oară se interesă de pregătirile făcute. Trupul neînsufleţit se afla pe arcă, înfăşurat într-o pânză. Linţoliul cuprindea şi un lest de câţiva bolovani desprinşi din vatră, pentru ca să se scufunde mai repede. Şi cum Hetty luase şi biblia cu ea, s-ar fi spus că nu mai era nevoie de nimic.

După ce toată lumea se îmbarcă pe arcă, năstruşnica locuinţă a celui ce purcedea acum spre lăcaşul de veci fu pusă în mişcare.

Vâslele fuseseră încredinţate Pripitului. În mâinile-i viguroase, lopeţile păreau într-adevăr nişte jucării mânuite fără niciun pic

de osteneală. Întrucât Pripitul avea o mare iscusinţă în privinţa asta, delawarul se mulţumi să fie simplu spectator. Înaintarea arcei avea ceva din solemnitatea maiestuoasă a unui cortegiu funerar, cufundarea vâslelor fiind cadenţată, iar mişcarea vasului lunecoasă şi lină. Plescăitul apei, de câte ori vâslele se înălţau şi se afundau, era în ritm cu opintelile Pripitului, putând fi asemuite cu paşii cadenţaţi ai unui alai de înmormântare. Judith era zguduită până la lacrimi; chiar şi Pripitul, deşi nici el nu îşi dădea prea bine seama de ce, se simţea tulburat. Hetty păstrase o linişte înşelătoare pe faţă, pe când în sufletul ei, jalea era mai adâncă decât a surorii sale, căci inima ei duioasă se ataşase de răposatul Hutter mai mult din obişnuinţă şi în virtutea anilor îndelungaţi pe care-i petrecuse lângă el, decât aşa cum se întâmpla îndeobşte, din îmbinarea simţămintelor cu o înclinaţie firească. Era totuşi întărită de o cucernică speranţă ce cuprindea în sufletul ei locul pe care ajunseseră să-l dobândească în sufletul surorii sale lucrurile lumeşti, şi aştepta să vadă cu ochii arătându-se un semn ceresc într-o împrejurare atât de solemnă. Nu se putea spune totuşi că Hetty ar fi avut o fire exaltată ori aplecată spre misticism, mintea sa plăpândă fiind la fel de refractară faţă de aceste lucruri. În credinţa că există o lume mai bună deasupra, gândurile sale erau atât de pure încât puteau foarte lesne să se desprindă cu totul de pământ luându-şi zborul spre slăvi.

Wah-ta-Wah era serioasă, numai ochi şi urechi, plină de curiozitate. Deşi asistase la destule înmormântări de-ale feţelor palide, niciuna totuşi nu fusese atât de ciudată pe cât promitea să fie aceasta. Între timp, delawarul pe cât se părea, judecând după atitudinea lui, deşi grav, era cu ochii în patru, păstrându-şi mai departe calmul şi stăpânirea de sine.

Hetty juca rolul de pilot, indicându-i Pripitului pe unde s-o ia ca să ajungă acolo unde, cum spunea ea, se afla „mormântul” maică-si. Cititorul îşi aduce probabil aminte că aşa-numitul castel se găsea la extremitatea unui banc de nisip, ce se întindea pe o distanţă de aproape o jumătate de milă şi că Tom Corăbierul socotise cu cale să depună rămăşiţele pământeşti ale soţiei şi feciorului său tocmai la celălalt capăt al bancului de nisip mai sus pomenit, unde apa era mai puţin adâncă.

Tot acolo, lângă ei, urma deci să fie coborât şi trupul decedatului. Hetty avea ea anumite repere pe mal după care se conducea de obicei ca să găsească locul acela, deşi aşezarea castelului, orientarea bancului de nisip şi apa minunat de

limpede a lacului, atât de limpede că vedeai până-n fundul ei, toate erau parcă anume făcute spre a-i veni într-ajutor. În felul acesta, fata putea să-şi dea seama pe unde trebuia să meargă corabia şi la momentul potrivit se apropie de Harry March şoptindu-i:

— Poţi să te opreşti aici, Pripitule. Am trecut de piatra cea mare de pe fund; mormântul mamei trebuie să fie undeva, pe aproape.

March încetă cu opintelile şi lăsă numaidecât să cadă ancora în apă, având grijă să înşface odgonul ca să frâneze înaintarea corăbiei. Arca începu deci a se învârti molcom pe loc şi în clipa când se opri de-a binelea, Hetty, care se afla acum la pupa, arătă cu degetul în jos, în timp ce lacrimile îi scăldau obrazul, lacrimi izvorâte dintr-un simţământ firesc pe care nu şi-l putea înăbuşi. Judith fusese şi ea de faţă la înmormântarea maică-si, dar din ziua aceea nu se mai abătuse niciodată pe acolo. Şi nu pentru că s-ar fi şters din mintea ei amintirea dispărutei, întrucât o iubise pe maică-sa, şi avusese de atâtea ori prilejul să regrete amar pierderea ei, ci pur şi simplu pentru că nu se putea împăca nicidecum în sinea ei cu gândul morţii, şi pentru că nefericita ei măicuţă închisese ochii şi că în viaţa copilei sale mai mari se întâmplaseră anumite lucruri care-i întăriseră acest sentiment; de atunci Judith se încăpăţâna parcă şi mai mult, dacă aşa ceva era cu putinţă, să nu se apropie cu niciun chip de locul unde se odihnea pe veci răposata, ale cărei lecţii severe asupra vieţii cinstite pe care trebuie s-o ducă o femeie şi felul cum trebuie să se poarte în mijlocul oamenilor, lăsaseră urme adânci în sufletul ei, cu atât mai sensibil şi mai adânci, cu cât era mai împovărată de remuşcările pe care i le prilejuiau propriile sale greşeli. Cu Hetty se schimbau, însă, lucrurile. În sufletul ei curat şi fără ascunzişuri, singurul sentiment pe care-l trezea amintirea mamei sale era o gingaşă tristeţe, o mâhnire îngemănată cu duioşia în timp ce înaintea ochilor ei stăruia minunata şi luminoasa imagine a unei existenţe mai fericite.

Nu era de faţă niciun preot care să oficieze ritualul funebru în împrejurări atât de neobişnuite, în inima sălbăticiunii, decât natura însăşi. March aruncă o privire în jos şi zări prin apa străvezie şi limpede, la fel de străvezie aproape ca şi aerul, locul unde Hetty spunea mereu că s-ar fi aflat „mormântul” maică-si. Pe panta bancului de nisip se desluşea o movilită de pământ, neîntocmită cu lopata, de sub care ieşea la iveală o bucată din pânza cu care fusese înfăşurat trupul răposatei. După ce

rămăşiţele-i pământeşti fuseseră depuse pe fundul lacului, Hutter adusese ţărână de pe mal şi-o aruncase deasupra, până ce trupul fusese în întregime acoperit. Locul rămăsese astfel neatins, până când mişcătoarele ape dezveliseră mărturiile solitare ce arătau care era rostul acelei moviliţe de pământ. March nu simţea nici cea mai mică dorinţă de a-şi încerca sonoritatea glasului păstrând o atitudine cumpătată, sobră. Se gândea poate la pedeapsa ce se abătuse asupra răposatului său prieten, cumpănind în minte primejdia îngrozitoare în care fusese propria lui viaţă cu prilejul ultimelor evenimente. Îi arătă, deci, printr-un semn lui Judith că totul era gata şi, primind instrucţiuni în privinţa celor ce avea de făcut, puternic cum era, fără niciun ajutor, ridică de unul singur trupul şi-l duse până la marginea punţii. Şi, după ce capetele unei funii fură petrecute pe sub braţele şi picioarele mortului, ca şi cum ar fi fost aşezat într-un sicriu, leşul fu lăsat încet să coboare sub oglinda lacului.

— Nu acolo, Harry March, nu acolo – strigă Judith, cutremurându-se fără să vrea. Nu-l pune atât de aproape de mama!

— De ce nu, Judith? interveni Hetty. Au trăit împreună o viaţă întreagă şi tot împreună se cade să se odihnească şi după moarte.

— Nu, nu, Harry March – mai încolo, mai încolo. Tu nu-ţi dai seama ce spui, Hetty, vai de tine. Lasă că ştiu eu ce fac.

— E adevărat că nu prea mă ajută mintea, Judith, şi că tu eşti mai deşteaptă ca mine, dar cred totuşi că aşa se cade ca bărbatul să nu se despartă de soţia lui. Aşa spunea şi mama că-i rânduiala în cimitire.

Aceste câteva cuvinte fură schimbate în grabă, dar pe şoptite, ca şi cum fetele s-ar fi temut să nu le audă cumva răposatul. Judith nu avea niciun chef s-o contrazică pe sora sa într-o împrejurare cum era cea de faţă, totuşi, cu un gest autoritar, îi făcu semn lui March să cufunde leşul ceva mai încolo de locul unde zăceau rămăşiţele pământeşti ale soţiei defunctului. Apoi frânghia fu ridicată şi ceremonia funebră luă sfârşit.

— I-a sunat ceasul şi lui Tom Corăbierul – oftă Pripitul, aplecându-se peste parapetul arcei. Era om de ispravă, bun cercetaş şi nimeni altul nu se pricepea ca el să pună capcanele. Şterge-ţi ochii, Judith, alungă jalea, Hetty, pentru că şi cei mai drepţi dintre noi au şi ei un sfârşit. Când i se împlineşte cuiva sorocul, jalea şi suspinele nu pot să-l scoale din mormânt. Moartea tatălui vostru e fără doar şi poate o pierdere grea, ca

moartea oricărui tată, mai ales când fetele lui au rămas nemăritate; există însă leac şi pentru asta, şi sunteţi prea frumoase şi tinere amândouă ca să nu ajungeţi odată şi odată să vă gândiţi şi la lucrul ăsta. Şi când te-a îndemna inima vreodată să-ţi pleci urechea la cuvintele unui om cumsecade şi fără ifose, Judith, aş vrea să stăm atunci puţin de vorbă între patru ochi.

— Tocmai acum ţi-ai găsit să-mi vorbeşti de măritiş, Harry March – îl dojeni ea – la mormântul părinţilor mei? Nu, nu. Cum aş putea să-ţi dau ascultare, aici la mormântul mamei mele, al măicuţei mele dragi?

— Asta-i prea din cale-afară… nu ştiu, zău, ce-i cu dumneata astă-seară, Judith – se minună Pripitul, mult mai tulburat decât ar fi vrut să arate – adevărul însă e unul singur şi oricum trebuie să-l mărturisesc, fie ce-o fi. Dumneata, copilă dragă, ştii foarte bine că în inima mea de mult te socot cea mai dulce fată din câte ochii mei au avut parte să vadă şi că n-am ascuns nimănui asta, nici aici pe lac, nici printre vânătorii şi puitorii de capcane şi nici la noi, în colonie.

— Da, da, am mai auzit şi eu şi cred că-i aşa cum zici – îi răspunse Judith, nervoasă şi un pic nerăbdătoare.

— Când un băiat spune asemenea cuvinte unei fete, se înţelege de la sine că se gândeşte cu toată nădejdea la ea.

— Aşa e, o fi, dar lucrurile astea, Pripitule, mi le-ai mai înşirat de nu ştiu câte ori până acum.

— Dacă i-ar face într-adevăr plăcere, cred că niciodată o femeie nu s-ar sătura ascultându-le. Aşa cel puţin zice lumea că trebuie să te porţi cu femeile şi nimic nu le place mai mult pe lume decât să le mărturiseşti într-una, de câte o sută de ori pe zi, că le iubeşti ca ochii din cap, doar dacă nu cumva ţi-ar fi aminte să le spui cât de frumoase sunt!

— Sigur că da, cui nu i-ar plăcea să audă asemenea lucruri, Pripitule, numai că, vezi, nu-i acuma momentul cel mai potrivit şi orice cuvânt în doi peri în împrejurarea de faţă n-are, zău, niciun rost. Ar fi mai bine, cred, să vorbeşti lămurit.

— Fie, cum vrei dumneata, Judith, şi mă bizui că totdeauna în viaţă o să fie aşa. Ţi-am spus de atâtea ori că ţin la dumneata mai mult ca la oricare altă fată, sau decât la toate luate împreună; nu se poate totuşi să nu fi băgat de seamă, Judith, că niciodată până acum nu te-am întrebat pe şleau dacă vrei să te măriţi cu mine.

— Am observat şi una, şi alta – îi răspunse fata, cu un zâmbet uşor pe buze, cu toate că în mintea ei stăruiau gânduri triste,

ceea ce îi aduse o roşeaţă în obraji şi făcu să-i scapere ochii. Am observat şi una, şi alta, şi am socotit în sinea mea că e într-adevăr un lucru destul de ciudat din partea unui bărbat atât de îndrăzneţ şi hotărât cum e Harry March.

— Era ceva la mijloc, dragă fată, şi acest ceva mă face şi acum să mă fâstâcesc – ei, lasă, nu mai roşi atât şi nu te mai uita aşa mânioasă la mine, pentru că sunt cuvinte care oricui, zău, i s-ar opri în gât. Sunt însă şi simţăminte mai puternice ca orice pe lume şi n-am încotro, trebuie să le dau ascultare. Dumneata nu mai ai nici tată şi nici mamă, Judith, şi omeneşte vorbind, e cu neputinţă să rămâneţi aici amândouă, singure singurele, chiar dacă ar fi pace şi irochezii s-ar fi astâmpărat. Aşa cum stau lucrurile în clipa de faţă nu numai că sunteţi sortite să muriţi amândouă de foame, dar s-ar putea, cine ştie, să nu treacă nicio săptămână şi să cădeţi în mâinile lor, sau să fiţi scalpate. Ar fi timpul să te gândeşti la măritiş, şi dacă m-ai vrea de bărbat, tot ce-a fost va fi dat uitării, şi astfel o să se sfârşească o dată totul.

Judith abia reuşi să-şi ţină în frâu nerăbdarea până când flăcăul îşi făcu atât de stângaci declaraţia şi cererea în căsătorie, pe care fata se gândea probabil c-o s-o audă din gura lui, ascultând-o cu o atenţie ce i-ar fi putut da oarecare speranţe Pripitului. Aproape că nici nu-l lăsă a-şi încheia fraza, aşteptând ca pe ghimpi să afle exact ce doreşte, gata să-i ia vorba din gură.

— Destul acuma, Pripitule – spuse ea, ridicând mâna ca şi cum ar fi vrut să-i taie cuvântul. O lună de zile să fi vorbit şi tot n-aş fi înţeles mai bine. Vrei să zici că mă preferi pe mine oricărei alte fete şi că ţii să fiu soţia dumitale.

— Ai găsit mai bine ca mine cuvintele potrivite, Judith. Te rog să mă crezi că m-am străduit să-ţi vorbesc aşa ca să-ţi fie pe plac.

— Ai fost destul de lămurit, Pripitule, iar cuvintele pe care mi le-ai spus au fost cât se poate de potrivite. Nu este locul, cred, nici să luăm lucrurile în glumă, nici să ne amăgim. Acum ascultă şi răspunsul meu, care va fi în toate privinţele la fel de cinstit ca şi cererea ce mi-ai făcut-o. Există un motiv, March, pentru care niciodată n-am să…

— Bănuiesc despre ce e vorba, Judith, dar sunt gata să trec peste el, şi asta nu mă priveşte decât pe mine şi numai pe mine. Acum, nu te aprinde ca zarea cerului în asfinţit, pentru că nu m-am gândit să spun nimic care să te jignească, şi-n orice caz n-aş vrea să înţelegi greşit cuvintele mele.

— N-am să mă aprind şi nici prin gând nu-mi trece să mă socotesc jignită – zise Judith, luptându-se ca niciodată să-şi ţină în frâu supărarea. Există un motiv, cum ţi-am spus, pentru care n-o să fiu şi nici n-aş putea fi vreodată soţia dumitale, Pripitule, un motiv la care pare-mi-se că nu te-ai gândit, şi mă simt datoare să ţi-l mărturisesc la fel de răspicat cum mi-ai cerut să fiu soţia dumitale. Nu te iubesc, şi sunt sigură că niciodată n-am să te pot iubi de ajuns ca să mă căsătoresc cu dumneata. Niciun bărbat din lume cred că n-ar vrea să aibă o nevastă în ochii căreia n-ar preţui mai mult decât toţi bărbaţii de pe faţa pământului, şi dacă îţi vorbesc atât de cinstit, o fac numai cu gândul c-o să-mi mulţumeşti pentru sinceritatea mea.

— Aha, acum mai vii de acasă, Judith, ştiu cine-i de vină, ofiţeraşii în mondire stacojii, din garnizoană! Toţi nişte palavragii şi nişte înfumuraţi! Ei sunt de vină, ştiu!

— St! March, nu se cade să-mi arunci în faţă asemenea vorbe la mormântul mamei! Nu uita că sunt femeie, iar dumneata bărbat, şi că n-am nici tată, nici frate care să-mi ia apărarea.

— Mda, ai şi dumneata dreptate, uite tac, nu mai scot o vorbă. Mai ai încă răgaz, Judith, gândeşte-te bine la tot ce ţi-am spus.

— N-am nevoie de niciun răgaz, hotărârea mea e luată de mult; aşteptam numai să-mi vorbeşti deschis, ca să-ţi pot răspunde şi eu tot aşa. Acum cred că ne-am înţeles perfect, nu mai avem nimic să ne spunem.

Tonul cât se poate de peremptoriu cu care-i vorbise Judith îi închise gura Pripitului; niciodată până atunci n-o văzuse încă atât de hotărâtă şi de stăpână pe sine. De câte ori îi făcuse curte mai înainte, fata îi răspunsese în doi peri ori îl luase în zeflemea; Pripitul însă fusese convins că nu era la mijloc decât o cochetărie femeiască şi că nu-i va fi greu s-o înduplece pe Judith să-l ia de bărbat. Stătuse totuşi mult în cumpănă până s-o ceară. Nu crezuse nicio clipă cu tot dinadinsul că s-ar putea cumva ca Judith să nu primească a fi soţia celui mai chipeş flăcău de pe întreaga frontieră. Acum că se pomenise refuzat, în cele din urmă, şi încă atât de categoric încât nu mai încăpea niciun fel de stăruinţă, dacă nu-i pieri graiul de uimire, rămase totuşi surprins, socotindu-se atât de umilit că nici nu încercă măcar s-o facă pe Judith a-şi schimba hotărârea.

— Oglinda Strălucitoare de aci încolo nu mai are niciun farmec pentru mine – rosti el, după un răstimp. Moş Tom a închis ochii. Huronii s-au înmulţit puzderie în codrii de pe mal, ca şi porumbeii în tufăriş. Sunt atâtea şi atâtea motive ca să nu mai am niciun

chef să rămân aici.

— N-ai decât să pleci. Cum vezi aici, la tot pasul, te pândeşte câte o primejdie, şi nu înţeleg la ce bun ţi-ai pune viaţa în joc de dragul mai ştiu cui. De altminteri mă şi întreb în ce fel ne-ai mai putea fi de vreun folos. Pleacă la noapte chiar; niciodată, fii sigur, n-o să-ţi reproşăm c-ai fi făcut un lucru neîngăduit sau lipsit de omenie.

— Dacă plec, crede-mă c-o fac cu inima împovărată din pricina dumitale, Judith. Mai c-aş vrea să te iau cu mine.

— Nu mai are rost să vorbim despre asta, March, dar uite, cum s-o însera, merg cu dumneata să te duc cu barca până la mal; de acolo găseşti şi singur drumul spre o garnizoană din împrejurimi. Iar când o să ajungi la forturi, ai grijă să ni se trimită ajutoare...

— Dacă o fi să ajung teafăr la forturi, fii sigură c-o să pornească îndată un detaşament pe urmele derbedeilor şi o dată cu el să ştii că mă întorc şi eu, fiindcă vreau să te ştiu şi pe dumneata şi pe Hetty la adăpost, înainte de a ne spune pentru totdeauna rămas bun.

— Ah, Harry March, dacă mi-ai fi vorbit întotdeauna aşa şi ai fi simţit ceea ce simţi acum, poate că şi eu te-aş fi privit cu alţi ochi!

— Şi crezi oare că-i prea târziu acuma, Judith? Ce-i drept sunt eu cam din topor, ca omul crescut în pădure, dar ştii şi dumneata că omul se schimbă cu desăvârşire când se schimbă şi împrejurările în care trăieşte.

— E într-adevăr prea târziu, March. Niciodată n-am să pot simţi vreun imbold pentru dumneata, nici pentru nimeni altul de pe lume, în afară de unul singur. Cred că ţi-am spus destul acum ca să nu mă mai întrebi nimic. Cum s-o însera deci, eu ori delawarul te conducem până la ţărm. Fă ce-oi face şi caută să răzbeşti spre râul Mohawk şi spre forturile apropiate, şi să ne trimiţi de acolo cum vei putea ajutoare. Şi acum, Pripitule, rămânem prieteni şi pot să am toată încrederea în dumneata, nu-i aşa?

— Nici nu încape vorbă, Judith, deşi prietenia noastră ar putea fi mai caldă dacă m-ai privi aşa cum te privesc eu.

Judith şovăi copleşită de emoţie. Apoi, ca şi cum s-ar fi hotărât să treacă peste orice slăbiciune, ducând până la capăt cu orice preţ ceea ce îşi pusese în gând, îi vorbi mai răspicat.

— La postul cel mai apropiat s-ar putea să dai de Warley – rosti ea palidă ca o moartă şi tremurând toată. Sunt sigură c-o să

ţină neapărat să ia dânsul comanda detaşamentului trimis în ajutorul nostru. Aş prefera să nu vină el ci altcineva. Dacă reuşeşti să-l opreşti pe căpitanul Warley acolo, ţi-aş fi îndatorată!

— Lesne de spus, dar greu de îndeplinit, Judith, pentru că ştii cum sunt ofiţerii, nu vor să facă decât ce le trăsneşte lor prin cap. Când maiorul dă ordin, oricine, fie el căpitan, locotenent sau sergent, trebuie să se supună. Ştiu despre cine vorbeşti. E unul rumen la faţă, vesel, un gentleman plin de viaţă şi de voie bună, în stare să toarne pe gât un puhoi de sticle de Maderă că s-ar revărsa şi albia râului Mohawk, şi care totuşi ştie să-şi aleagă cuvintele când vorbeşte. Toate fetele din vale îi fac ochi dulci. Se spune că şi el, la rândul său, le face ochi dulci tuturor. Nu mă mir că nu-l poţi înghiţi, Judith, fiindcă Warley e, cum s-ar zice, un curtezan general, chiar dacă nu l-au făcut încă general.

Judith nu-i răspunse, cu toate că tremura ca varga şi schimba feţe-feţe, din palidă devenind roşie, ca după aceea să se facă iar palidă ca un mort.

— Vai, biată măicuţă – spuse ea în sinea ei, fără a deschide gura – suntem aci, la mormântul tău, şi tu nici măcar nu bănuieşti că tot ce te-ai străduit să mă înveţi a fost de mult uitat, osteneala ce ţi-ai dat-o nesocotită şi că dragostea ta s-a irosit în van!

Simţind cum în sufletul ei începe iar a se răsuci necruţătorul sfredel ce niciodată nu-şi găseşte odihna, se ridică în picioare ca să-i dea a înţelege Pripitului că nu mai avea nimic de spus.

Capitolul XXII

În vremea asta, Hetty nu se clintea de la prova, privind abătută în apă unde se întrezărea mormântul maică-si şi al celui pe care se obişnuise a-l socoti tatăl ei. Wah-ta-Wah stătea lângă ea, păstrând o tăcere plină de duioşie; simţea şi ea că orice ar fi spus nu-i putea aduce nicio mângâiere bietei fete. Potrivit datinelor poporului său, delawara ştia că în asemenea împrejurări se cuvine să stea deoparte şi pe urmă era deprinsă ca orice femeie să aştepte un prilej potrivit ca să-şi poată arăta compătimirea, mai mult prin gesturi decât prin cuvinte. Chingachgook stătea stingher ceva mai încolo, într-o atitudine rezervată şi gravă, purtându-se ca un adevărat luptător, fără a înăbuşi în el simţămintele omeneşti.

Judith se apropie de sora sa cu un aer demn şi plin de

solemnitate pe care nu-l avea de obicei. Cu toate că păstra încă pe chipul său frumos urmele suferinţei, îi vorbi pe un ton hotărât, fără să-i tremure glasul, în timp ce delawarul şi cu logodnica lui se îndreptau spre pupa, unde rămăsese Pripitul, ca să le lase singure.

— Surioară – rosti Judith cu blândeţe în glas – am atâtea lucruri să-ţi spun. N-ai vrea să coborâm în luntre şi să vâslim în larg până ne-om depărta de arcă? Tainele noastre, biete orfane, nu se cade să ajungă la urechea oricui.

— Fireşte, Judith. În schimb pot foarte bine să ajungă la urechea părinţilor noştri. Mai bine să ridice ancora Pripitul şi să iasă cu vasul în larg, şi să rămânem noi aici, lângă mormântul mamei şi al tatei, ca să ne spunem ce avem de spus.

— Al tatei – o îngână Judith, căreia pentru prima oară, după discuţia pe care o avusese cu Pripitul, i se urcă iar sângele în obraji. Dânsul n-a fost tatăl nostru, Hetty! El însuşi, doar, ne-a mărturisit, în ultimele clipe.

— Şi-ţi pare bine, Judith, să ştii că n-ai tată? Gândeşte-te că dânsul ne-a purtat de grijă, ne-a hrănit, ne-a îmbrăcat şi a ţinut la noi. Care părinte crezi c-ar fi în stare să facă mai mult? Nu-mi intră în cap, zău, cum se poate să nu fi fost tatăl nostru.

— Să lăsăm asta, fetiţo dragă. Fie aşa cum zici tu. Mai bine să rămânem noi aici şi să lăsăm arca să se depărteze puţin. Tu ai grijă de barcă, iar eu mă duc să-i spun Pripitului şi logodnicilor ce aşteptăm de la ei.

Zis şi făcut; încet, încet arca se îndepărtă la vreo sută de stânjeni mulţumită vâslelor ce se mişcau în cadenţă, lăsând fetele în locul unde se aflau îngropaţi părinţii lor; atât de uşoară era bărcuţa în care se aflau cele două surori şi de limpede unda lacului, încât amândouă păreau că plutesc în văzduh.

— Moartea lui Thomas Hutter – începu Judith, după ce-i lăsă câteva clipe răgaz surorii sale ca să se pregătească pentru ceea ce voia să-i spună – a răsturnat toate planurile noastre de viitor, Hetty. Dacă dânsul nu era tatăl nostru, noi două suntem totuşi surori, trebuie să fim pătrunse de asta, şi să rămânem mai departe împreună.

— De unde ştiu eu, Judith, că mâine, poimâine n-ai să te bucuri tot aşa, aflând că nu suntem surori, cum te-ai bucurat atunci când ai descoperit că Thomas Hutter, cum îi spui tu, nu ne-a fost tată? Vezi tu, pe mine nu prea mă ajută mintea şi mă întreb câţi oameni s-ar simţi bine să aibă în familie o fiinţă cu asemenea beteşug. Şi pe urmă nici nu-s prea frumoasă – cel

puţin nu atât de frumoasă ca tine – şi poate că ţi-ar place şi ţie, şi pe bună dreptate, să ai o soră mai drăgălaşă.

— Nu, nu, Hetty. Tu, şi numai tu eşti sora mea. Şi inima şi dragostea ce ţi-o port mi-o spun lămurit – şi mama era iarăşi cu adevărat mama mea – lucru de care mă bucur şi sunt mândră, pentru că fără îndoială a fost o mamă cu care ne putem mândri; tata, însă, crede-mă, n-a fost sângele nostru!

— St! Judith! Dacă sufletul lui o fi aici lângă noi? Gândeşte-te ce durere ar fi pentru bietul om să audă cum vorbesc copiii lui despre dânsul, şi asta chiar la mormântul său. Copiii, îmi spunea mereu mama, nu trebuie sub niciun cuvânt să-şi mâhnească părinţii cât sunt în viaţă şi cu atât mai puţin după ce au închis ochii!

— Hetty, sărăcuţa de tine! Din fericire, şi-au încheiat socotelile cu lumea asta unde le-am dat destulă bătaie de cap. Orice aş face sau aş spune eu, nimic nu mai poate s-o mâhnească pe mama, asta e singura mea mângâiere acum, şi orice ai face sau ai spune tu, nimic nu mai poate să-i aducă zâmbetul pe buze, aşa cum zâmbea când trăia, fericită că te vede atât de cuminte.

— De unde ştii tu, Judith? Sufletele au darul de a vedea şi sufletul mamei, ca oricare altul, are şi el acest dar.

— Hetty, Hetty, nu-ţi dai seama ce vorbeşti – murmură Judith. Morţii nu pot să vadă şi nu ştiu nimic din tot ce se întâmplă aici! Dar să lăsăm asta. Răposata noastră mamă şi Thomas Hutter se odihnesc unul lângă altul, pe fundul apei; să sperăm că sufletele amândurora plutesc în clipa de faţă în slăvile cereşti. Tot ce putem şti cu siguranţă este că noi amândouă, odraslele unuia dintre ei, am rămas aici, pe pământ; să vedem, aşadar, ce-o să facem de aci încolo.

— Chiar dacă n-am fi odraslele lui Thomas Hutter, Judith, nimeni, cred, n-o să tăgăduiască drepturile noastre asupra bunurilor stăpânite de dânsul. Castelul şi arca, şi bărcile, şi pădurea, şi lacul sunt ale noastre ca şi atunci când trăia dânsul. Ce ne poate împiedica, oare, să rămânem mai departe aici şi să ne petrecem viaţa aşa cum am trăit şi până acum?

— Nu, nu, surioară. Aşa nu mai merge. Două fete singure ca noi n-ar fi câtuşi de puţin în siguranţă pe aceste coclauri, chiar dacă n-ar mai rămâne picior de huron. Trebuie neapărat să plecăm de aici, Hetty, să ne mutăm în colonie.

— Îmi pare rău că ai asemenea planuri, Judith – răspunse Hetty, lăsând capul în piept şi privind gânditoare movila ce închipuia mormântul mamei sale. Îmi pare foarte rău să te aud

vorbind aşa. Prefer să rămân aici unde m-am născut şi unde am trăit până acum, decât să mă duc în colonie. Ce să-ţi spun, nu mă simt în apele mele acolo. Nu întâlneşti decât răutate şi învrăjbire. Îmi sunt dragi copacii şi dealurile astea, şi lacul, şi izvoarele, şi mi s-ar rupe inima dacă aş fi silită să mă despart de ele. Tu eşti frumoasă, Judith, şi ageră la minte. Într-o bună zi ai să te căsătoreşti şi atunci o să ai şi tu un soţ iar eu un frate, care să ne poarte amândurora de grijă, dacă tu crezi că două femei nu sunt în stare s-o scoată singure la capăt, pe meleagurile astea.

— Ah! dacă lucrurile ar sta într-adevăr aşa, Hetty, atunci fără îndoială că m-aş simţi de o mie de ori mai fericită în inima codrilor decât în colonie! Adineauri nu gândeam aşa, acum însă da. Mă întreb totuşi unde e oare omul în stare să prefacă aceste fermecate tărâmuri într-o gură de rai?

— Harry March te iubeşte, surioară – îi răspunse biata Hetty, râcâind în neştire căptuşeala de scoarţă a luntrii. Nici nu-ţi închipui, zău, ce fericit ar fi să-l iei de bărbat. Flăcău mai voinic şi mai viteaz ca el nu întâlneşti nicăieri, oricât ai colinda împrejurimile.

— Harry March şi cu mine ne-am lămurit pe deplin în privinţa asta, şi cred că nu mai are niciun rost să vorbim despre dânsul. Există, însă, un om… dar asta n-are a face. Totul e în mâinile Celui de Sus. Trebuie totuşi să luăm cât mai degrabă o hotărâre să vedem în ce fel ar fi mai bine să ne orânduim viaţa de aci înainte. Ca să rămânem mai departe aici, înseamnă să stăm aşa răzleţite de lume şi asta nu se poate, iar ca să ne înjghebăm viaţa aşa cum ţi s-a năzărit ţie, tare mă tem că n-o să avem niciodată asemenea prilej. Şi apoi n-ar fi timpul, Hetty, să ştim şi noi ce se întâmpla cu rudele şi toţi cei apropiaţi? Parcă nu-mi vine să cred că am fi chiar aşa, singure pe lume, fără niciun fel de neamuri şi poate că neamurile astea s-ar bucura să ne vadă. Cufărul cel vechi a rămas acum în seama noastră şi putem deci foarte bine să ne uităm înăuntru, să vedem ce cuprinde. Mama se deosebea atât de mult de Thomas Hutter, încât abia acum îmi dau seama că nu putem fi în niciun caz fetele lui şi, drept să-ţi spun, ard de nerăbdare să aflu ale cui odrasle suntem. Trebuie să găsim acolo niscaiva hârţoage. Şi hârţoagele astea au să ne lămurească o mulţime de lucruri în legătură cu părinţii noştri şi cu prietenii lor cei mai apropiaţi.

— Fie cum zici, Judith, tu ştii mai bine ce avem de făcut, fiindcă, aşa cum spunea mereu mama, multă lume ar vrea să

aibă mintea ta isteaţă pe când pe mine nu prea mă ajută capul. Acum că tata şi mama s-au prăpădit, ce zor am eu, zău aşa, de celelalte rudenii? Mi-ajunge că te am pe tine. De altfel nici nu cred că m-aş putea apropia prea mult de ele, de vreme ce nu le-am văzut în viaţa mea. Dacă tu zici că nu vrei să te măriţi cu Pripitul, atunci nu văd pe cine ai putea să iei de bărbat, şi tare mă tem, în cazul acesta, că vrând nevrând, până la urmă va trebui să plecăm de aici.

— Ia spune, Hetty, ce crezi tu despre Vânătorul de Cerbi? o întrebă Judith, aplecându-se puţin ca să fie mai aproape de nevinovata ei surioară şi încercând să-şi ascundă stânjeneala. Ce-ai zice dacă ţi-ar fi cumnat? Te-ai bucura?

— Vânătorul de Cerbi?! repetă cealaltă, privind-o ţintă în ochi cu o neprefăcută uimire. Dar bine, Judith, Vânătorul de Cerbi n-are nimic care să te atragă şi nici nu se potriveşte cu o fată ca tine!

— Dar nu-i urât de loc, Hetty, şi pe urmă frumuseţea la un bărbat nu înseamnă mare lucru.

— Aşa crezi tu, Judith? E drept că frumuseţea la o femeie sau la un bărbat nu e chiar însuşirea cea mai de seamă, cel puţin aşa îmi spunea mereu mama, socotind cumva că-mi pare rău fiindcă nu sunt atât de frumoasă ca tine, deşi, crede-mă, n-avea niciun rost să-şi facă sânge rău din pricina asta, căci niciodată, mărturisesc, n-am râvnit la niciunul din bunurile cu care ai fost tu înzestrată, surioară. Aşa spunea dânsa şi totuşi, după mine, fie că-i vorba de o femeie, fie că-i vorba de un bărbat, frumuseţea e ceva ce farmecă ochiul. Să fi fost bărbat, zău că i-aş fi dus mai mult lipsa decât aşa, ca fată. Un bărbat chipeş e mult mai plăcut la vedere decât o femeie frumoasă.

— Biata fată! Nu ştii ce vorbeşti sau poate că nu înţeleg eu ce vrei să spui cu asta! Frumuseţea pentru o femeie înseamnă foarte mult, pe când la bărbaţi n-are nicio importanţă. Fireşte că oricărui bărbat îi şade bine să fie înalt, dar mai sunt şi alţii pe lume tot aşa de înalţi ca Pripitul; că trebuie să fie destoinic, dar cred că ştiu o mulţime şi mai destoinici decât el; puternic, dar, dacă vrei să mă crezi, aş putea să-ţi spun pe loc numele unui băiat mai viteaz decât el!

— Ce curios, Judith. Nu mi-aş fi închipuit să existe pe lume bărbat mai chipeş sau mai puternic, mai iscusit sau mai viteaz decât Pripitul! Crede-mă că n-am întâlnit în viaţa mea un om care să se poată măsura cu el în vreuna din aceste privinţe.

— Bine, bine, Hetty, să lăsăm asta. Îmi vine greu să te aud

vorbind aşa. Nu se potriveşte cu sufletul tău neprihănit, nici cu nevinovăţia inimii tale duioase. Lasă-l pe Harry March să plece. La noapte îşi ia rămas bun de la noi şi crede-mă că nu-mi lasă nici cea mai mică părere de rău; dacă-mi pare rău de ceva e doar că a stat atâta vreme aici fără niciun rost.

— Ah! Judith, de mult mă temeam c-o să se întâmple aşa. Şi nu ştii cât am ţinut să-mi fie cumnat!

— Nu te mai gândi la asta acum. Să vorbim mai bine de biata mamă şi de Thomas Hutter.

— Găseşte atunci cuvinte mai dulci, surioară, fiindcă cine ştie dacă sufletele celor morţi nu ne pot auzi şi vedea. Dacă tata nu ne-a fost tată adevărat, cel puţin a fost bun cu noi, ne-a adăpostit şi ne-a dat de mâncare. Din păcate n-avem cum pune o lespede pe mormintele lor, aici pe fundul lacului, ca să putem săpa în piatră lucrurile astea, să le afle toată lumea; să ne mulţumim, deci, a le rosti prin viu grai.

— Mult crezi că le pasă lor de asta, fetiţo? E totuşi o mare mângâiere să ştii, Hetty, că dacă mama a săvârşit vreun păcat în tinereţe, s-a căit din adâncul inimii toată viaţa. Şi nu mă îndoiesc că toate păcatele i-au fost iertate.

— Copiii, Judith, nu se cade să judece păcatele părinţilor. Mai bine am vorbi de ale noastre.

— De păcatele tale, Hetty! Dacă a existat vreodată pe pământul ăsta vreo făptură fără prihană, atunci tu eşti aceea! Mi-ar plăcea să spun sau să cred acelaşi lucru şi despre mine, dar asta rămâne de văzut. Nimeni nu ştie ce schimbări poate aduce în inima unei femei dragostea ce o poartă unui soţ bun. Mă crezi, fetiţo, dacă am să-ţi spun că nu mai ţin aşa mult la găteli cum ţineam odată?

— Ar fi şi păcat, Judith, să te gândeşti la zorzoane, tocmai aici, la mormântul părinţilor tăi. Atunci nu mai plecăm din aceste cuprinsuri niciodată, dacă aşa zici tu, iar cât despre Pripit n-are decât să se ducă unde o vrea.

— Sunt de acord, Hetty, cu cele ce-ai spus la urmă, dar n-aş putea, crede-mă, să-ţi răspund tot aşa la cuvintele rostite mai înainte. Trebuie să trăim de aci încolo aşa cum se cuvine să trăiască două fete tinere, vrednice de respect; aşadar nu se cade să mai rămânem aici, ca să aibă lumea ce cleveti şi să ajungem de râsul tuturor vânătorilor şi puitorilor de capcane care vor mai cutreiera lacul. Lasă-l deci pe Harry să plece unde o vedea cu ochii şi pe urmă voi găsi eu vreun mijloc să-l scap, fără doar şi poate, pe Vânătorul de Cerbi, şi atunci o să punem la cale şi

viitorul nostru. Haidem, surioară, soarele a scăpătat şi arca se îndepărtează cu fiece clipă de noi. Să vâslim într-acolo şi ne-om sfătui apoi cu prietenii noştri. La noapte vreau să văd ce e în cufăr şi mâine vom hotărî ce avem de făcut. Cât despre huroni, acum că putem face orice cu zestrea noastră fără să-i mai ştim de frică lui Thomas Hutter, nu e mare lucru să le cumpărăm bunăvoinţa. Să-l scot numai pe Vânătorul de Cerbi din mâinile lor şi ai să vezi cum într-un ceas toate lucrurile au să se lămurească.

— Judith, ai uitat pesemne pentru ce am venit aici – o dojeni Hetty. Ai uitat că suntem la mormântul mamei şi că adineauri am coborât pe răposatul nostru tată lângă ea. Nu se cădea să vorbim atât despre noi în asemenea loc.

Ridicându-se de jos, Hetty, care era oricum o făptură plăcută la înfăţişare, avea un chip atât de luminos şi de senin încât părea în momentul acela cu adevărat frumoasă. Sufletul ei era împăcat, şi cugetul îi spunea că îşi îndeplinise datoria.

— Acum, dacă vrei, putem pleca, Judith – rosti ea. Dumnezeu mi-a luat o povară de pe inimă. După câte-mi spunea mama, şi dânsa şi-a simţit uneori sufletul împovărat şi numai aşa îşi găsea uşurarea. Dar tu nu te mai rogi aşa cum te rugai când erai mică, Judith!

— Gata, gata, fetiţo, lasă asta, i-o tăie scurt cealaltă. N-are a face acum. Mama s-a prăpădit, Thomas Hutter nu mai e nici el între noi, cred c-ar fi timpul să gândim şi să ne croim viitorul aşa cum ne duce capul.

Pe când barca luneca agale, mânată molcom de sora mai mare, mezina stătea gânditoare, ca de obicei când mintea sa era depăşită de o idee mai abstractă şi mai dificilă.

— Nu ştiu ce înţelegi tu prin viitor, Judith – rosti ea în cele din urmă. După cum spunea mama, viitorul ar fi sus în ceruri, dar din cuvintele tale s-ar părea că-i vorba de săptămâna viitoare sau de ziua de mâine chiar!

— Şi una şi alta, surioară dragă; e tot ce ne aşteaptă pe lumea asta sau pe cealaltă. Este un cuvânt hotărâtor, Hetty, şi – tare mă tem – mai ales pentru cei care parcă nici nu se sinchisesc de el. Pentru mama viitorul este veşnicia; pentru noi e tot ce ni se poate întâmpla de aci încolo cât ne-o fi dat să trăim pe lumea asta. Mi se pare mie sau se vede o luntre dând tocmai să treacă prin spatele castelului? Uite colo! în dreptul pintenului aceluia de pământ. Acum nu se mai vede nimic; pot să jur însă că era o barcă ce se furişa în dosul casei.

— Am zărit-o mai de mult – răspunse Hetty liniştită, care nu

tremura câtuşi de puţin de frica huronilor – dar m-am gândit că n-are rost să pomenesc de aşa ceva la mormântul mamei. Venea dinspre tabăra pieilor roşii şi la vâsle nu se afla decât un singur om. Semăna cu Vânătorul de Cerbi, nu părea să fie irochez.

— Vânătorul de Cerbi! exclamă soră-sa impetuoasă cum îi era firea. Nu se poate! Vânătorul de Cerbi se află în mâinile lor, şi tot timpul m-am gândit cum şi-n ce fel l-am putea scăpa. De ce crezi, fetiţo, că era Vânătorul de Cerbi?

— Poţi să vezi şi tu, surioară, acum. Barca a ieşit din nou la iveală, de partea astălaltă a castelului.

Într-adevăr, luntrea depăşise clădirea din mijlocul lacului, şi tocmai se îndrepta spre arcă, în timp ce pe bordul corăbiei câteşitrei călătorii se strânseseră la prova, să-şi întâmpine oaspetele. De la prima ochire Judith se putu încredinţa că sora ei avusese dreptate şi că Vânătorul de Cerbi se afla singur în barcă. Atât de liniştit şi tacticos venea spre ele, încât rămase uimită; nu putea să priceapă cum un om care scăpase din tabăra irochezilor prin vicleşug sau prin silnicie, era în stare să vâslească atât de sigur pe sine şi de cumpănit în mişcări.

— Bine ai venit, Vânătorule, bine ai venit! strigă ea, în clipa când bărcile poposiră una lângă alta, cu vâslele în repaus. Tristă a fost ziua de azi şi cumplită, dar în sfârşit reîntoarcerea ta, măcar, înseamnă o nenorocire mai puţin. Să fi devenit oare huronii mai omenoşi, de te-au lăsat să pleci, sau ai reuşit cumva să scapi din mâinile mingoşilor prin curajul şi dibăcia dumitale?

— Niciuna, nici alta, Judith. Mingoşii tot mingoşi rămân şi aşa vor fi mereu până la capătul vieţii. Nu-mi vine, zău, a crede că se vor schimba cândva. La urma urmei, au şi ei felul lor de a fi, după cum şi noi îl avem pe al nostru, Judith. Că pot fi traşi pe sfoară, pot fi foarte bine, cu atât mai mult cu cât am şi făcut-o cândva, eu însumi şi cu Şarpele cel Mare, când o căutam pe logodnica lui, aici Vânătorul se opri şi râse pe tăcute, aşa cum îi era obiceiul, dar să ştii că nu merge să păcăleşti a doua oară un om pe care l-ai mai potcovit o dată. Până şi puii de căprioară ajung să dibăcească chichiţele vânătorilor în timpul sezonului de vânătoare, darmite o piele roşie, care dacă a deschis o dată ochii după ce-a înghiţit un hap, apoi fii sigură că nu-i mai închide la loc. Mi s-a întâmplat să văd printre albi unii care au păţit ruşinea asta, printre pieile roşii, însă, pe nimeni. Ce ştiu ei e din viaţă, nu din cărţi; şi nu cred să fie dascăl mai bun decât viata, ale cărei învăţăminte rămân multă vreme în cap.

— Ai dreptate, Vânătorule, nu zic nu, dar dacă n-ai fugit din

tabăra huronilor, spune-mi cum se face c-ai ajuns aici?

— E o întrebare firească şi în acelaşi timp încântătoare, în felul cum ai rostit-o. Ce frumoasă eşti astă-seară, Judith, sau Trandafir Sălbatic, aşa cum te-a numit Şarpele, minunat de frumoasă, ţi-o mărturisesc cu mâna pe inimă. Ai dreptate să spui că-s sălbatici, pentru că simţirea lor e într-adevăr de sălbatici şi se poartă ca atare, când le dai prilejul. Au turbat de necaz după pierderea ce-au suferit-o în ultima încăierare aici, la castel, şi acum ar fi în stare să se răzbune pe orice prăsilă de englez ce le-ar pica în mâini. M-aş prinde totuşi că n-ar sta mult pe gânduri, dacă le-ar fi la îndemână, să-şi verse focul şi pe un olandez.

— L-au omorât pe tata. Nu le-a fost destul ca să-şi astâmpere nesăţioasa lor sete de sânge? răbufni Hetty cu obidă.

— Ştiu, copilă dragă, cunosc toată povestea, din ce mi-a fost dat să văd cu ochii mei de pe mal, când m-au cărat acolo, pe dâmb, ca şi din ameninţările şi spusele lor. Ce vrei, viaţa se sfarmă tocmai când ţi-e mai dragă şi-n fiece clipă-i legată de suflarea pieptului nostru. Dacă aţi pierdut un prieten drag, şi nu mă îndoiesc de asta, pronia cerească va avea grijă să vă scoată în cale un altul care să-l poată înlocui şi, întrucât împrejurările în care ne-am cunoscut au fost atât de neobişnuite, mă socot cumva îndatorat ca, de aci înainte, dacă voi avea putinţă să-mi dau osteneala să nu lipsească pâinea de pe masă în wigwamul vostru. E drept, nu-mi stă în putere să înviez un mort; dar ca să-i hrănesc pe cei vii nu ştiu dacă-s mulţi să se priceapă ca mine, aici la graniţă. Toate astea, credeţi-mă, vi le spun numai din simpatie şi ca să vă aduc o mângâiere, nicidecum ca să mă fălesc.

— Ne dăm seama, Vânătorule – se grăbi să-i răspundă Judith – şi fiece vorbă ce iese din gura dumitale ştim că e întocmai cum ţi-e gândul, pornită din dragoste şi prietenie. Facă cerul ca toţi oamenii să aibă pururea adevărul pe buze şi inimile la fel de cinstite ca dumneata!

— Cât despre asta, Judith, om cu om nu seamănă. Am cunoscut oameni pe care te puteai bizui numai atâta timp cât îi aveai în faţă, iar alţii în ale căror ştafete, însoţite uneori şi de câte un wampum, te puteai încrede doar atâta cât ţi-ai fi aruncat ochii pe ele. Da, Judith, niciodată poate n-ai grăit un mai mare adevăr decât atunci când ai spus că sunt oameni în care poţi avea încredere, şi alţii în care nu poţi avea.

— Ce om curios eşti dumneata, Vânătorule – îi răspunse fata, descumpănită puţin de acea naivitate copilăroasă pe care o

mărturiseau adeseori cuvintele Vânătorului de Cerbi, o naivitate atât de vădită, încât de multe ori aduceau cu prostia bietei Hetty, deşi la ea sărăcia cu duhul era compensată de frumuseţea morală ce se desprindea din faptele şi vorbele nefericitei copile – zău, eşti atât de curios că de multe ori nici eu nu ştiu ce să cred. Dar asta n-are a face, în orice caz nu-i momentul pentru aşa ceva. Ai uitat să ne spui, Vânătorule, cum ai reuşit să ajungi aici.

— Eu? A, nu-i mare scofală, Judith, drept să-ţi spun! Sunt învoit!

— Cum adică, învoit? După câte ştiu cuvântul ăsta e folosit numai în militărie. Mă întreb ce înţeles poate să aibă în gura unui prizonier?

— Exact acelaşi înţeles. Ai dreptate, aşa cum îl folosesc militarii, l-am folosit şi eu. Cineva căruia i se dă o învoire înseamnă că are voie să părăsească o tabără sau o garnizoană pentru un anumit răstimp, după care trebuie să se întoarcă pentru a pune din nou arma la umăr, sau pentru a îndura caznele ce-l aşteaptă, după cum se întâmplă să fie ostaş sau prizonier. Cum eu sunt prizonier, trebuie să respect îndatoririle unui prizonier.

— Şi cum te-au lăsat huronii să pleci aşa, fără nicio iscoadă sau cineva care să te însoţească?

— Cum vezi! Altminteri n-aş fi putut veni decât cu forţa sau prin vicleşug.

— Şi ce chezăşie au c-o să te mai întorci vreodată?

— Cuvântul meu – răspunse simplu vânătorul – da, mi-am dat cuvântul. Gândeşte-te ce neghiobie ar fi făcut dacă mă lăsau să plec fără să-mi ceară o chezăşie. Atunci nu mai eram îndatorat să mă întorc ca să încerc pe pielea mea cine ştie ce scornituri drăceşti pe care, turbaţi de mânie cum sunt, le-ar fi pus la cale, ci puteam foarte bine să-mi iau puşca la umăr şi s-o întind spre sălaşele delaware. Of, doamne! Din păcate, Judith, şi-au dat şi ei seama de asta tot atât de bine ca mine sau ca dumneata, şi-n ruptul capului nu m-ar fi lăsat să plec, dacă nu le făgăduiam să mă întorc, cum n-ar fi lăsat lupii să dezgroape osemintele strămoşilor lor!

— Sper că n-ai de gând să faci asemenea prostie? Ar fi curată sinucidere un lucru fără precedent!

— Cum, cum?

— Te-am întrebat dacă eşti cumva în stare să te dai de bunăvoie pe mâna unor duşmani atât de crânceni, să intri singur în gura lupului, numai ca să nu-ţi calci cuvântul?

Vânătorul de Cerbi se uită la ea vădit contrariat în faţa unei întrebări atât de răspicate. Apoi chipul său onest şi plin de candoare îşi schimbă dintr-o dată expresia, părând iluminat deodată de fulgerarea unui gând. Începu a râde muteşte, ca de obicei.

— N-am înţeles la început ce-ai vrut să spui, Judith. Zău, n-am înţeles! Îţi închipui că Chingachgook sau Pripitul n-ar face una ca asta, dar văd că nu cunoşti încă bine lumea. Delawarul e ultimul om de pe pământ în stare să nesocotească ceea ce pentru el înseamnă o datorie; cât despre March, puţin îi pasă de orişice pe lume, în afară de el, ca să-şi răcească gura degeaba pentru o treabă ca asta. Chiar dacă ar face-o, crede-mă c-ar fi acelaşi lucru, dar n-ai nicio grijă că n-o s-o facă fiindcă se gândeşte mai mult la binele lui decât la cuvântul dat. Încolo, fii sigură că nici nu se sinchiseşte câtuşi de puţin de legămintele făcute de mine sau de dumneata, Judith, ori de mai ştiu eu cine. Aşa că nu te mai necăji degeaba, copilă dragă. Trebuie să mă întorc în tabără în momentul când mi s-o termina învoirea, iar de s-ar întâmplă să se ivească vreo piedică, apoi nu degeaba am crescut şi m-am călit în inima codrului, ca să nu mă pricep cum s-o răzbesc.

— Şi până când ai învoire, Vânătorule? îl întrebă ea, după ce bărcile o porniră împreună spre arcă, lunecând lin pe undele lacului, mânate fără prea multă osteneală de vâslaşi.

— Mâine la amiază, nici mai de vreme, nici mai târziu, şi poţi să te bizui, Judith, că nici prin gând nu-mi trece să părăsesc o adunare, cum s-ar zice creştinească, ca să mă dau singur plocon pe mâna mingoşilor o clipă mai curând decât ar fi nevoie. Ştii, se cam tem să nu tabere peste ei cumva trupele din garnizoană şi de aceea nu vor să zăbovească niciun moment; ne-am înţeles din capul locului că în cazul când misiunea mea o să dea greş, până nu scăpată soarele au să mă şi supună la chinuri, aşa ca să-şi poată lua drumul spre casă, când s-o întuneca de-a binelea afară.

Rostise aceste cuvinte cu gravitate, ca şi cum gândul încercărilor pe care le avea de înfruntat nu era chiar floare la ureche, dar cu toată simplitatea şi fără a face vreo paradă de curaj, vrând parcă mai degrabă să preîntâmpine unele mărturii făţişe de compătimire, decât să le prilejuiască.

— Vor cu tot dinadinsul, deci, să ne-o plătească? întrebă Judith încet, sub influenţa atitudinii liniştite, integre şi demne a celuilalt.

— Nu încape nicio îndoială, dacă mai sunt în stare să

tălmăcesc gândurile pieilor roşii după anumite dovezi. Totuşi, ei sunt încredinţaţi că nici măcar nu bănuiesc ce pun la cale, dar cineva care a trăit atât amar de ani în mijlocul unor oameni croiţi pe măsura lor, nu se poate înşela în privinţa simţămintelor unui indigen, aşa cum un adevărat vânător nu poate pierde urma vânatului, sau un ogar o dâră adulmecată. Judecata mea se împotriveşte din răsputeri oricărei încercări de a mă salva, pentru că femeile lor, le-am văzut, erau mânioase foc pe Wah-ta-Wah, cu atât mai mult cu cât poate că n-ar trebui s-o spun, i-am dat şi eu o mână bună de ajutor bietei fete să scape. Mai pune la socoteală şi omorul acela crâncen întâmplat astă-noapte la ei în tabără. Glontele parcă m-a lovit pe mine, drept în inimă. Oricum ar fi, Şarpele şi logodnica lui, din fericire, sunt acum la adăpost, şi asta e totuşi o mângâiere pentru mine.

— Of, Vânătorule, fii sigur că nici nu o să se mai gândească la asta, din moment ce ţi-au dat răgaz până mâine la amiază să iei o hotărâre!

— Nu cred, Judith, zău nu cred. Mingosul e mingos, copilă dragă, când a adulmecat el o urmă şi umblă cu nările în vânt, degeaba mai încerci să-l întorci din drum. Delawarii, ce-i drept, sunt un trib mai civilizat; şi totuşi răzbunarea stă încolăcită pe inimile lor ca vrejurile astea pe copaci! Pe urmă, cum ştii, am ucis pe unul dintre cei mai vajnici viteji ai lor, zic ei, şi parcă nu-mi vine a crede că avându-l în mână pe făptaş, nu vor căuta să i-o plătească. Cum văd, însă Judith, n-am vorbit până acum decât numai de mine şi de ale mele, când voi aveţi aici atâtea griji pe cap şi poate că aţi vrea să vă sfătuiţi cu un prieten în privinţa necazurilor voastre. Pe răposatul unchiaş l-aţi cufundat în lac, aşa cum pesemne a şi dorit să-şi doarmă somnul de veci?

— Întocmai, Vânătorule – răspunse Judith cu un glas ce abia se auzea. Am împlinit mai adineauri această datorie. Aşa e cum spui, aş vrea într-adevăr să mă sfătuiesc cu un prieten, şi prietenul acesta eşti chiar dumneata. Pripitul se pregăteşte de plecare. După ce va fi pornit la drum şi vom birui şi noi povara ce ne-a lăsat-o în suflet această tristă ceremonie, sper că îmi voi găsi răgaz un ceas să stăm de vorbă între patru ochi. Hetty şi cu mine suntem în mare cumpănă şi nu ştim ce să facem.

— E şi firesc, când te gândeşti cum s-au petrecut lucrurile, pe cât de năprasnic, pe atât de cumplit. Iată, însă, că am ajuns; lasă că mai vorbim noi despre asta, cum s-o ivi un prilej nimerit.

Capitolul XXIII

Întâlnirea dintre Vânătorul de Cerbi şi prietenii săi de pe arcă avu loc într-o atmosferă gravă şi înfiorată de nelinişte. Mai cu seamă şeful de trib şi cu logodnica lui îşi dădeau seama din purtarea sa că nu arăta câtuşi de puţin ca un om care ar fi încercat să evadeze şi ar fi reuşit să biruie toate piedicile, şi din câteva cuvinte răspicate putură să se dumerească cum stătea socoteala cu „învoirea” căpătată de prietenul lor. Chingachgook căzu îndată pe gânduri, iar Wah-ta-Wah, ca de obicei, căută să-şi mărturisească simpatia prin mici gingăşii pe care numai o inimă duioasă de femeie le poate avea.

În câteva cuvinte, reuşiră totuşi să stabilească în linii generale ceea ce s-ar putea numi planul de acţiune pe timpul nopţii. Pentru o persoană care n-ar fi ştiut despre ce-i vorba, lucrurile păreau să-şi urmeze desfăşurarea lor obişnuită. Şi cum începuse să se însereze, hotărâră să acosteze din nou la castel, ancorând vasul la locul lui din totdeauna. Într-o oarecare măsură se opriseră la această alternativă şi pentru faptul că se ştiau iarăşi stăpâni pe toate bărcile. Ceea ce însă îi făcea în primul rând să fie liniştiţi erau informaţiile aduse de Vânătorul de Cerbi care, cunoscând starea de lucruri din tabăra huronilor, putuse să-şi dea seama că ei nu făceau niciun fel de pregătiri în vederea unui nou asalt nocturn; pierderile suferite le tăiaseră deocamdată orice chef de a porni iarăşi la acţiune. Pe urmă ostaticul avea de făcut o propunere care constituia de fapt scopul venirii sale, explicându-le că în cazul când această propunere va fi acceptată, ostilităţile vor înceta definitiv. Şi era greu de crezut că huronii puteau să anticipeze eşecul unui proiect în care şeful lor îşi pusese atâta nădejde, trecând la atac înainte ca solul lor să se fi înapoiat.

Îndată ce arca fu priponită cum trebuie, fiecare îşi văzu de treaba lui. Bărbaţii se sfătuiră în pripă căutând să ia o hotărâre; nu le mai ardea să comenteze isprăvile albilor de pe frontieră, nici pe ale pieilor roşii din vecinătatea acestora. Femeile roboteau abătute pregătind cina, fără să scoată o vorbă, şi totuşi grijulii faţă de cerinţele elementare ale firii.

Harry se apucase să repare un mocassin la lumina unei torţe de răşină, Chingachgook părea cotropit de gânduri negre, în timp ce Vânătorul de Cerbi, cu aerul unui om căruia nu i-ar fi păsat de nimic şi nici n-ar fi fost preocupat de nimic, cerceta pe îndelete puşca lui Hutter, „Cerbucid” despre care am mai vorbit cu alte

ocazii, fără să aibă habar în momentul acela, în timp ce-i aprecia calităţile, că mai târziu arma aceasta avea să câştige o faimă atât de mare în mâinile sale. Arma era ceva mai lungă decât puştile obişnuite şi se vedea cât de colo că ieşise din atelierele unei fabrici de mâna întâia. Şi cu toate că avea o ferecătură de argint, văzând-o, majoritatea locuitorilor de pe frontieră ar fi luat-o drept o carabină de rând. Meritul ei cel mai mare consta în exactitatea calibrului, iscusinţa cu care erau lucrate toate piesele şi calitatea deosebită a oţelului. De câteva ori Vânătorul duse puşca la umăr, uitându-se prin cătare. Şi tot de atâtea ori se aplecă din şale şi o ridică încet în mână, ca şi când ar fi ochit un cerb, ca să-şi dea seama cât e de grea şi cât de repede şi de precis poate să tragă. Toate aceste gesturi fură săvârşite la lumina torţei lui Harry, simplu, dar cu toată seriozitatea şi cu o atenţie ce ar fi înduioşat pe oricine ar fi fost de faţă, dacă ar fi cunoscut situaţia în care se afla de fapt tânărul Vânător.

— Straşnică armă, Harry! – exclamă într-un târziu acesta – zău dacă nu-ţi vine să mori de ciudă când te gândeşti c-a încăput în mâinile unor femei. Am auzit atâtea poveşti din gura vânătorilor despre isprăvile ei, şi judecând după zvonurile ce mi-au ajuns la ureche, mă prind că, într-o mână dibace, puşca asta înseamnă moarte sigură.

— Aşa-i, moş Tom se lăuda mereu cu ea, deşi, să spun drept, nu era el omul în stare să preţuiască aşa cum se cuvenea însuşirile deosebite ale unei arme de foc – zise March, trecând o cureluşă din piele de cerb prin găurile mocassinului, cu iscusinţa unui cizmar de meserie. Trebuie să recunoaştem cu toţii că nu era un ochitor de frunte, dar avea, fireşte, şi părţile lui bune, ca şi pe cele rele. Nădăjduiam că Judith s-a gândit sau poate se va gândi să-mi dea mie pe „Cerbucid”.

— Adevărul e că nimeni nu poate şti ce gânduri are o fată, Harry, şi nu văd de ce n-ai fi tot atât de îndreptăţit ca orişicare altul să capeţi arma. Totuşi când mai lipseşte puţin ca un lucru să fie desăvârşit, parcă simţi o strângere de inimă că nu e desăvârşit întru totul.

— Ce vrei să spui? Crezi oare că puşca asta n-ar sta la fel de bine pe umărul meu, ca pe umărul altcuiva?

— Dinspre partea asta, nimic de zis. Şi ţie şi ei v-ar sta foarte bine, şi amândoi împreună aţi alcătui ceea ce se cheamă o pereche potrivită. Vorba e cum o mânuieşti. Fii sigur că în mâinile cutărui om ar face mai multă ispravă într-o singură zi, culcând la pământ cerbii cu duiumul, decât ar face într-o

săptămână în mâinile tale, Harry! Am văzut ce-a ieşit când ai fost pus la încercare. Îţi aduci aminte mai deunăzi de istoria cu cerbul?

— Atunci când cu cerbul nu era încă sezonul de vânătoare! Am vrut numai să-l sperii, săracul, şi trebuie să recunoşti şi tu, nu-i aşa, că oricum l-am băgat în răcori.

— Bine, bine, fie cum spui tu. Da, e într-adevăr o armă dumnezeieşte făurită şi un om stăpân pe mâna lui şi cu ochiul ager ar ajunge cu ea craiul pădurilor!

— Păstreaz-o atunci şi fii craiul pădurilor, Vânătorule – se grăbi să spună Judith, care auzise tot ce vorbiseră până atunci şi ai cărei ochi nu se puteau dezlipi de figura onestă a Vânătorului de Cerbi. Nici că putea să încapă în mâini mai bune. Şi nădăjduiesc că în mâinile dumitale va rămâne încă cincizeci de ani.

— Nu se poate, Judith, glumeşti! exclamă Vânătorul de Cerbi, atât de surprins încât se dădu de gol, lăsând să i se citească desluşit emoţia pe faţă, aşa cum nu s-ar fi întâmplat altădată. E cu adevărat un dar regesc; da, da, şi pe care numai un cap încoronat l-ar putea primi.

— Niciodată n-am vorbit mai serios decât acuma, Vânătorule, şi tot atât de serioasă e şi dorinţa mea de a primi acest dar.

— Bine, bine, avem timp să mai discutăm despre asta. Să nu fii supărat, Harry, pentru că Judith e un drăcuşor de fată isteaţă foc. Şi dânsa îşi dă seama că faima cucerită de arma tatălui său va fi mai bine păstrată în mâinile mele, decât într-ale tale. Să nu-ţi faci inimă rea. Ai să vezi dac-o mai fi vreun prilej de felul acesta c-o să aibă grijă întâi şi întâi de tine.

Harry bombăni îmbufnat, dar cum era pe picior de plecare şi se grăbea să se pregătească de drum, nu mai avea chef să lungească vorba. Curând cina fu gata. Mâncară în tăcere, aşa cum e obiceiul celor pentru care mâncarea înseamnă obligaţia de a satisface o necesitate firească.

Îndată ce isprăviră de cinat, şi resturile mesei frugale fură strânse, ieşiră cu toţii pe punte spre a da ascultare Vânătorului de Cerbi, care trebuia să le împărtăşească solia huronilor. Se vedea cât de colo că nu prea îl trăgea inima s-o facă, dar neastâmpărul de care dădea dovadă Judith nu mai îngăduia nicio amânare. Aduseră deci nişte scaune de pe arcă şi se aşezară toţi şase roată în dreptul uşii, încercând să-şi desluşească pe cât puteau chipurile, la lumina palidă a unei îmbietoare nopţi înstelate.

— Şi acum, Vânătorule – începu Judith, care ardea de

nerăbdare – şi acum vrem să aflăm din gura dumitale tot ce ţi-au spus huronii să ne aduci la cunoştinţă, şi cum se face că te-au trimis aici cu această solie, bizuindu-se numai pe cuvântul dumitale.

— Mi-au dat o învoire, Judith, o învoire, aşa se cheamă asta şi înseamnă acelaşi lucru fie că-i vorba de un prizonier lăsat slobod fie de un ostaş care pleacă din unitate. Ei bine, dacă ţineţi neapărat să vă dezvălui misiunea cu care am venit, n-am încotro, am să vă spun. De altfel n-are niciun rost, cred, să mai tărăgănăm lucrurile. Harry e gata să plece pe râu la vale, iar stelele răsar şi apun, ca şi cum nu s-ar sinchisi nici de huroni nici de solia lor. Din păcate nu e o solie plăcută şi ştiu de altminteri că e în zadar; totuşi trebuie să vă spun!

— Ascultă, hăitaş de cerbi – interveni Harry puţin răstit. Recunosc, eşti iscusit la vânătoare şi un tovarăş de drum fără pereche, când e vorba să faci câte şaizeci de mile pe zi. În schimb eşti un mototol cum n-am mai pomenit, când e vorba de o solie, mai ales de una care crezi tu că n-are sorţi de izbândă.

— Te înţeleg, Pripitule, şi poate că niciodată nu ţi s-a potrivit mai bine porecla asta decât acum, când n-ai nicio clipă de pierdut. Să ne întoarcem, însă, la oile noastre; doar pentru asta ne-am adunat aci cu toţii, la sfat, căci sfat se cheamă că este, deşi iau parte la el şi femei. Iată faptele aşa cum sunt, sadea. După ce oamenii lor care au dat iureş la castel s-au înapoiat în tabără, mingoşii au ţinut o adunare, şi precum se vedea pe chipurile lor mohorâte, mai toţi aveau gânduri pline de amărăciune. Ei bine, după ce au fumat cât au fumat şi au sporovăit câte-n lună şi-n stele, în timp ce focul în jurul căruia şedeau chinciţi ardea mocnit, a venit în sfârşit vorba şi despre ţelul adevărat al întrunirii lor. Pe cât puteam eu să pricep, cei mai bătrâni dintre ei erau de părere să mi se dea această învoire, socotind c-aş fi om de încredere. Mingoşii, vă spun eu, cântăresc omul dintr-o ochire; asta nu se poate să n-o recunoască nici cei mai aprigi vrăjmaşi ai lor. Şi să ştiţi că nu se întâmpla chiar în fiecare zi să facă un lucru ca ăsta – adăugă vânătorul, mulţumit în sinea sa că viaţa pe care o dusese până atunci justifica încrederea în cugetul său cinstit – într-adevăr nu se întâmpla prea des să pună atâta temei pe cuvântul unei feţe palide. Uite însă c-au făcut-o cu mine, de aceea n-au stat de loc în cumpănă să-mi spună din fir-a-păr ce aşteptau din partea mea. Să vedeţi cum stau lucrurile. Mingoşii se cred stăpâni peste lac cu tot ce se află pe cuprinsul lui. Thomas Hutter a încetat din

viaţă, cât despre Harry, şi-au făcut socoteala că, după ce astăzi a fost la un pas de moarte, o să-i piară cheful să mai dea ochi cu ea, cel puţin în vara asta. Stând şi judecând aşa, au ajuns la încheierea că n-au mai rămas aici alte braţe decât ale lui Chingachgook şi ale celor două fete, şi deşi ştiu prea bine că delawarul e viţă de viteaz, îşi dau seama totuşi că de-abia acum a intrat pentru prima oară în foc. Cât despre fete, vă închipuiţi, în ochii lor au tot atâta trecere ca oricare femeie de-a lor.

— Vrei să spui că ne dispreţuiesc – îl întrerupse Judith, ai cărei ochi scăpărau atât de aprig, încât nimănui dintre cei de faţă nu-i scăpă acest lucru.

— Asta rămâne de văzut. Aşadar mingoşii ţin una şi bună că lacul se află, din mal în mal, în stăpânirea lor, şi de aceea m-au trimis încoace cu cingătoarea asta de wam-pum – continuă Vânătorul de Cerbi, arătându-le obiectul despre care vorbea – încredinţându-mi următoarea solie:

„Spune-i Şarpelui din partea noastră, ziceau ei, că pentru cineva care nu-i călit în lupte s-a descurcat destul de bine şi că de aci încolo poate să se întoarcă peste munţi acasă, la el, că nimeni n-o să-i aţină calea. Dacă i-a încăput în mână cumva un scalp, n-are decât să-l ia cu dânsul; oameni de ispravă, huronii au şi ei inimă şi pot să înţeleagă dorinţa unui pui de viteaz ce nu vrea să se înapoieze acasă aşa cu mâna goală. Iar de-i isteţ, poate foarte bine să strângă o mână de voinici şi s-o pornească pe urmele lor. Wah-ta-Wah, însă, trebuie să se întoarcă în mijlocul huronilor. Astă-noapte la plecare a luat cu ea din greşeală de acolo ceva ce nu era al ei.

— Nu se poate, nu-i adevărat – sări Hetty înfierbântată. O fată ca dânsa nu e-n stare de aşa ceva, dimpotrivă, ştie să dea fiecăruia ce-i al lui…

Şi poate că ar mai fi spus ea încă multe lucruri, indignată, dacă Wah-ta-Wah, jumătate râzând, jumătate ruşinată, căutând să-şi ascundă obrazul, nu i-ar fi astupat gura.

— Hetty, mititica de ea, n-are cum să înţeleagă soliile mingoşilor – urmă Vânătorul de Cerbi – al căror tâlc uneori e mai presus de orice înţeles. Iată care-i tâlcul: plecând Wah-ta-Wah a furat inima unui tânăr huron şi de aia ţin ei cu tot dinadinsul să se întoarcă în tabără pentru ca bietul băiat să-şi simtă iarăşi inima bătând la locul ei, unde a simţit-o până mai deunăzi! Şarpele, spun ei, e un pui de voinic sortit să ajungă departe şi poate să găsească neveste berechet; Wah-ta-Wah însă n-o să fie niciodată a lui. Cam asta era tot ce trebuia să vă spun, din câte

am înţeles.

— Ce oameni îndatoritori şi chibzuiţi sunt huronii ăştia dacă-şi închipuie cumva că o fată e în stare să-şi calce inima în picioare, numai şi numai pentru ca un biet copilandru s-o poată pune la loc pe a lui – rosti Judith cu sarcasm, deşi pe măsură ce vorbea glasul i se umplea de amărăciune. Femeia, cred eu, rămâne femeie, fie că-i albă la faţă sau stacojie, iar căpeteniile lor habar n-au ce înseamnă o inimă de femeie, Vânătorule, dacă sunt în stare să creadă că ea poate să ierte vreun păcat, sau să uite ceea ce-i este mai drag chiar decât lumina ochilor.

— Aşa or fi, nu zic nu, unele dintre ele, Judith, deşi, să-ţi spun drept am cunoscut femeie în stare să facă şi una, şi alta. O a doua solie e pentru voi, fetelor. Cică Sconcsul, cum îl porecliseră ei pe tatăl vostru, zace acum pe fundul lacului şi că de ieşit n-o să mai iasă deasupra cât lumea, aşadar odraslele sale, mâine, poimâine, au să aibă nevoie de un wigwam, dacă nu şi de hrană. Casele huronilor, cică, ar fi mai bune decât cele din York. Vă poftesc deci să veniţi la ei să le vedeţi. E adevărat că aveţi pielea albă ca laptele; totuşi dânşii cred că trăind de atâta vreme în inima codrului, aţi uitat drumul ce duce spre luminişuri. Un irochez de frunte din mijlocul lor şi-a pierdut de curând soţia şi s-ar socoti fericit dacă Trandafirul Sălbatic ar vrea să şadă în locul ei în preajma focului. Cât priveşte pe Minte Înceată, huronii făgăduiesc să-i poarte de grijă şi s-o cinstească aşa cum se cuvine. Bunurile tatălui vostru, cred ei, trebuie să sporească avutul tribului lor, în schimb lucruşoarele voastre, adică tot calabalâcul trebuincios unei femei, o să meargă, aşa cum e datoria, în wigwamul bărbatului lor. Mai mult chiar: cum deunăzi s-a prăpădit o fecioară de la ei din trib, răpusă în chip sângeros, se cade, zic dânşii, ca locul ei să-l ia alte două fecioare din rândurile feţelor palide.

— Şi dumneata ai fost în stare să vii cu asemenea solie la mine! exclamă Judith, deşi glasul cu care rostise aceste cuvinte era mai degrabă copleşit de tristeţe decât clocotitor de mânie. O fată ca mine să robească unui huron?

— Dacă ţii cu adevărat să ştii ce gândesc în adâncul meu, află atunci, Judith, că nu cred să sosească vreodată ziua când tu ai să ajungi să robeşti unui bărbat, fie el stacojiu ori alb la chip. Să nu fii supărată însă pe mine c-am venit cu asemenea solie şi că ţi-am înşirat aici aproape cuvânt cu cuvânt tot ce mi-au spus, cât am putut ţine minte. Numai cu această condiţie am căpătat învoire; şi un legământ rămâne oricum în picioare, chiar dacă ţi-a

fost dat să-l faci cu o haimana. M-am mulţumit să-ţi spun numai ceea ce mi-au încredinţat ei, nu însă şi ce socotesc eu că s-ar cuveni să răspunzi la cuvintele lor şi dumneata şi ceilalţi.

— Aşa da, Vânătorule, s-auzim – se amestecă în vorbă Harry. Dacă-i aşa, crede-mă că ard de nerăbdare să aud din gura ta cum şi ce fel chibzuieşti c-ar trebui ticluit răspunsul. Din partea mea, eu ştiu cum le-aş răspunde şi o s-o aflaţi cu toţii, când o fi momentul.

— Şi eu m-am gândit, Harry, pentru fiecare în parte cam ce ar fi cu cale să răspundă şi cred că pentru nimeni n-am întocmit un răspuns atât de bun ca pentru tine. Să fiu în locul tău, uite ce vorbă le-aş trimite: „Vânătorule, fă bine şi spune-le că habar n-au cine este Harry March! Să afle atunci că e un om dintr-o bucată şi că n-o să părăsească la ananghie două fete. Să ştie deci că nu şi-au găsit omul cu care să facă astfel de tocmeli şi că ar însemna să fumeze un butoi întreg de tutun târguindu-se cu el".

— Vorba dulce prieteni de nădejde ţi-aduce, Vânătorule, spuse el pe un ton oarecum ameninţător. Nu eşti decât un mucos şi cred că ai simţit pe pielea ta ce păţeşti când încapi pe mâinile unui bărbat în lege. Cum eu sunt eu, iar tu nu eşti decât un biet mijlocitor pe care ei l-au trimis în mijlocul creştinilor de aici, fă bine şi spune-le celor ce te-au făcut mijlocitor că îl cunosc prea bine pe Harry March, ceea ce dovedeşte că au şi ei bun simţ, aşa cum am şi eu. Nimeni nu poate face mai mult decât e omeneşte să facă şi asta îmi dă de gândit că ar fi o adevărată nebunie să dai piept de unul singur cu un trib întreg. Din moment ce femeile îl părăsesc, la ce alt s-ar putea aştepta de la Harry March decât să le răspundă cu aceeaşi măsură, chit că sunt din acelaşi neam cu dânsul. Dacă Judith socoteşte de cuviinţă să se răzgândească, n-are decât să plece cu mine pe râu la vale şi s-o ia şi pe Hetty cu dânsa; în cazul când are altă părere, eu îmi iau frumuşel tălpăşiţa cum mi s-o părea că iscoadele vrăjmaşilor au de gând să se aciuiască peste noapte prin tufişuri şi-n cetina căzută.

— Judith n-are să se răzgândească niciodată şi nici nu-i trece prin cap să plece cu dumneata, jupâne March – îi răspunse fata răspicat.

— În privinţa asta suntem, deci, lămuriţi – continuă Vânătorul de Cerbi, fără să ia în seamă paraponul amicului său. Pripitul n-are decât să facă ce-o vrea şi cum îl taie capul. O să aleagă calea ce i-o fi mai la îndemână, de vreme ce n-are mustrări de conştiinţă. Acum să vedem cum rămâne cu Wah-ta-Wah. Ce

spui, copilă dragă? Şi dumneata vei fi având cumva de gând să-ţi calci datoria şi să faci calea întoarsă spre tabăra mingoşilor ca să-ţi legi viaţa de unul de al lor – şi asta nu pentru c-ai ofta după omul ce ţi l-au hărăzit ca bărbat, ci numai şi numai pentru că ţi-e milă de căpăţâna dumitale?

— De ce vorbeşti aşa de Wah-ta-Wah? îl luă la rost logodnica şefului de trib, supărată. Crezi oare că fata delawară e ca o cucoană de căpitan care râde şi glumeşte cu toţi ofiţerii?

— Ce cred eu, Wah-ta-Wah, n-are a face acum. Trebuie să le duc totuşi un răspuns din partea dumitale şi pentru asta cred că se cuvine să-l aflu mai întâi din gura dumitale. Un sol cinstit cumpăneşte fiece cuvânt al soliei sale.

Wah-ta-Wah nu mai stătu la îndoială să dea în vileag tot ce avea pe suflet.

— Spune-le huronilor, Vânătorule, rosti ea, că ochii lor sunt orbi ca ai cârtiţei şi că pentru huroni, lup ori cotei tot una e. La noi în trib s-a uscat o răsură pe a cărei tulpină abia îmbobocise o floare. Cu lacrimi amare mlădiţa crudă a stropit mormintele strămoşilor ei. Şi apoi deodată s-a pomenit azvârlită în mijlocul unui lan de porumb. Spune-le că fata delawară nu este trepăduş să umble de colo, colo, când la ea, în trib, când încinsă cu cingătoare de wampum. Ea este ca o floare de caprifoi, cea mai înmiresmată floare din pădurile noastre; şi ibovnicul ei a pus-o la piept ca să miroasă dulce. Crede oare flăcăul huron că pentru el miroase atât de dulce floarea din Lenni Lenape? El nu-i decât o gâză şi ochiul fetei nu se uită la el cum zboară, ci se întoarce mereu îndărăt, acolo unde se află delawarii. Dacă vrea să cânte din os, să caute atunci o fată din Canada; Wah-ta-Wah nu cunoaşte decât viersul pe care l-a auzit de când era copil. Poate să fie huronul dintr-un neam vechi ce cutreieră de veacuri marele lac sărat, tot degeaba, dacă nu e neam de Uncas. Puiul de huron să crească mare, mare de tot, ca strămoşii săi. Wah-ta-Wah n-are decât o inimă şi nu poate iubi decât un singur om şi omul acela e bărbatul ei.

Vânătorul de Cerbi ascultă cu o neprefăcută mulţumire acest original mesaj împărtăşit cu o râvnă pe măsura simţămintelor din care izvora. Şi întâmpină cuvintele pătimaşe ale delawarei, după ce Wah-ta-Wah îşi spuse tot focul, râzând pe tăcute, aşa cum râdea el, dar din toată inima.

— Şi acum, Judith, că am primit răspunsul pieilor roşii, ar fi timpul să capăt un răspuns şi din partea feţei palide, cu toate că nu ştiu dacă e cuvântul cel mai potrivit în momentul ăsta, dat

fiind roşeaţa din obrajii dumitale. Numele de Trandafir Sălbatic ţi s-ar potrivi mai mult, şi fiindcă am pomenit de culori, surioara dumitale Hetty ar putea fi foarte bine o floare de caprifoi.

— Să fi auzit asemenea vorbe din partea vreunui fante din garnizoană, îţi spun drept că l-aş fi luat la vale, Vânătorule; venind însă din partea dumitale, n-am de ce să nu cred în sinceritatea lor, răspunse Judith cât se poate de măgulită de acest compliment, atât de puţin meşteşugit şi totodată semănând atât de mult cu firea celui care i-l făcuse. Cred totuşi că te grăbeşti cerându-mi răspuns. Şarpele după câte ştiu încă nu şi-a spus cuvântul.

— Şarpele! Sfinte Dumnezeule! Puteam să mă întorc oare cu răspunsul fără să fi auzit o vorbă din gura lui? Mărturisesc că nici nu m-am gândit măcar să-l întreb dacă are ceva de spus, cu toate că n-ar fi fost tocmai drept, de vreme ce adevărul e adevăr, şi sunt dator să le înfăţişez mingoşilor lucrurile aşa cum sunt şi nimic altceva. Aşa că Chingachgook, să ascultăm şi părerea ta: spune, ai fi gata s-o porneşti peste munţi spre casă lăsându-ţi logodnica pe mâinile unui huron şi sosind acolo să le spui şefilor de trib să pornească degrabă, dacă sunt oameni destoinici şi de vreo ispravă pe urmele irochezilor, deşi duşmanul îşi va fi luat de câteva zile tălpăşiţa de pe aceste coclauri?

Ca şi logodnica sa, tânărul şef se ridică în picioare, ca să dea mai multă solemnitate şi răspunsului său şi să-l facă impunător. Wah-ta-Wah vorbise cu mâinile la piept, ca şi cum ar fi căutat a-şi stăpâni clocotul lăuntric; huronul, însă, întinse braţul, cu o cumpănită dârzenie, ca pentru a întări vorbele sale rostite răspicat.

— Wampum pentru wampum – zise el – şi solie pentru solie. Ascultaţi acum ce are de spus Şarpele cel Mare al delawarilor: cei ce au venit să urle ca lupii în pădurile noastre şi pe întinsul lacului nu sunt lupi ci câini sadea şi dacă se vor apropia prea mult, delawarii au să le taie şi coada şi urechile. Chingachgook şi-a luat logodnica înapoi unde a găsit-o fără să le mai ceară voie. Dacă inima lui e unită prin legăturile dragostei de fata delawară, asta nu-i priveşte pe huroni. El ştie să-i spună ceea ce inima ei doreşte să afle, el nu urlă ca lupii în codru ca să înfioare urechile celor ce ascultă. Nimeni nu porunceşte la el în colibă, nici şefii de la el din trib şi cu atât mai puţin nişte mingoşi…

— N-ai nicio grijă; am să împărtăşesc solia ta, vorbă cu vorbă, gând cu gând. Să li se urce sângele-n obraji ca mâzga în crengile copacilor!

— Niciodată, mingo, niciodată! rosti vajnic Chingachgook, îndeplinind cu dragă inimă rugămintea prietenului său. De aceea se vede că dulăii huroni au lătrat în mijlocul pădurii pentru ca delawarul să le poată lua urma printre copaci; mai bine şedeau ca vulpea în vizuina lor, cine i-a pus să umble cu puşca la vânătoare. Atâta timp cât fata delawară ar fi la ei în tabără, armele vor detuna mereu în pădure. Chingachgook nu uită niciodată când l-a muşcat un câine. Şi nici nu-i place să-i spună cineva ce trebuie să facă. Nu este el omul să se întoarcă înapoi acasă şi să trimită alţii în loc. E-n stare să găsească şi singur urmele fugarului şi să umble aşa pe urmele lui până hăt departe în Canada, numai dacă fugarul nu se ascunde sub pământ. Chingachgook o ia şi pe Wah-ta-Wah cu el să gătească vânatul. Nu e nevoie de alţi delawari; ei doi ajung ca să-i pună pe goană pe huroni, hăituindu-i până la ei acasă.

— Măreaţă solie, într-adevăr, vorba ofiţerilor! – exclamă Vânătorul de Cerbi – o să le pună tot sângele în mişcare huronilor, mai cu seamă când o să le-o spun că Chingachgook împreună cu Wah-ta-Wah au să-i hăituiască până le-o pieri şi urma de pe aceste meleaguri. Din păcate, vai! cuvintele mari nu atrag totdeauna după ele şi fapte mari! Dar-ar sfântul să ne străduim să facem măcar pe jumătate din ceea ce făgăduim! Şi acum, Judith, e rândul dumitale să-ţi spui cuvântul, căci zurbagiii ăştia aşteaptă un răspuns de la fiecare în parte, în afară, poate, doar de biata Hetty.

— De ce nu şi Hetty? Adeseori, Vânătorule, vorba ce-i iese din gură e plină de înţelepciune. Şi nu m-aş mira ca pieile roşii să-i dea ascultare, ştiind de câtă cinste se bucură în ochii lor oamenii ce s-au născut aşa ca ea.

— Ai dreptate, Judith, asta îmi arată o dată mai mult cât eşti de isteaţă. Pieile roşii privesc într-adevăr cu respect pe toţi cei pe care într-un fel ori altul viaţa i-a oropsit şi mai cu seamă, cred, pe Hetty. Aşa că, Hetty dragă, dacă ai ceva de spus, te poţi bizui c-o să împărtăşesc cu sfinţenie cuvintele tale huronilor.

Fata stătu în cumpănă o clipă, apoi glasul ei duios sună cu blândeţe, dar tot atât de hotărât ca şi al celor ce vorbiseră mai înainte.

— Nu putem merge acolo. Lacul e al nostru şi nu se poate să-l părăsim. Şi mama, şi tata îşi au lăcaşul de veci aici, pe fundul apei şi nici huronii, după câte ştiu, nu s-ar îndupleca să se despartă de mormintele strămoşeşti; nici chiar cel mai păcătos dintre ei n-ar face asta. Viu să-i văd, dacă ţin neapărat, dar nu

m-aş îndura în ruptul capului să părăsesc mormântul mamei şi al tatei.

— Destul, Hetty, destul, să fi însăilat de două ori mai multe cuvinte şi n-ai fi vorbit mai frumos decât ai vorbit acum – o întrerupse Vânătorul de Cerbi. Am să le împărtăşesc negreşit tot ce mi-ai spus şi ce ai vrut să înţelegi prin cuvintele tale, şi cred c-au să fie mulţumiţi de această solie. Şi acum, Judith, ţi-a venit şi dumitale rândul şi cu asta se încheie şi misiunea mea.

— Aş vrea să ştiu mai întâi, aş vrea să ştiu, Vânătorule – începu ea, repetând aceleaşi cuvinte ca să-şi poată drege glasul – în ce fel răspunsurile noastre ar putea înrâuri soarta dumitale? Dacă au cumva de gând să te pună să plăteşti cu viaţa semeţia cuvintelor noastre, nu era mai bine să fi cântărit pe îndelete vorbă cu vorbă? Aşadar în ce măsură crezi c-ar putea să se răsfrângă toate astea asupra dumitale?

— Doamne, Judith, de ce nu mă întrebi mai degrabă dacă o să bată vântul săptămâna viitoare, sau câţi ani cred c-o să aibă cerbul pe care am să-l împuşc mâine, poimâine! Atâta pot să-ţi spun, că se uitau la mine cu nişte mutre destul de cătrănite; nu totdeauna însă se aude tunând când cerul se acoperă de nori cenuşii, după cum nu orice învârtejire de vânt aduce ploaie. Lesne de întrebat, greu de răspuns.

— Acest lucru l-aş putea spune şi despre solia irochezilor – adăugă Judith, sculându-se în picioare, ca şi cum s-ar fi hotărât în sfârşit ce să facă. Răspunsul, Vânătorule, am să ţi-l dau după ce mai întâi vom fi stat de vorbă între patru ochi la noapte, când toată lumea se va fi dus la culcare.

Era atâta fermitate în atitudinea ei încât Vânătorul de Cerbi se decise să-i respecte dorinţa, cu atât mai mult cu cât această amânare nu putea să schimbe în niciun fel situaţia în care se aflau. Consfătuirea luă aşadar sfârşit şi cu acest prilej Harry le aduse la cunoştinţă că se hotărâse să-i părăsească fără multă zăbavă. Aşteptând să se întunece de tot afară pentru ca Pripitul să poată pleca, vreme de un ceas fiecare îşi văzu de treburile sale, ca de obicei: tânărul vânător nu lăsă o clipă din mână puşca primită în dar, cercetând în amănunţime perfecţiunile cu care era înzestrată.

Nu trecu mult şi se făcu şi ora nouă seara, când socotiră că Harry putea în sfârşit să purceadă la drum. În loc să-şi ia rămas bun cu căldură şi sinceritate, puţinele cuvinte pe care acesta crezu de cuviinţă să le rostească fură spuse cu răceală şi pe un ton posac. Nemulţumirea prilejuită de ceea ce în ochii lui părea

să fie o încăpăţânare din partea lui Judith era sporită de toate buclucurile prin care trecuse de când îşi îndreptase paşii spre ţărmurile lacului şi, aşa cum fac de obicei oamenii grosolani şi strâmţi la minte, ar fi fost în stare să le pună în cârcă celorlalţi toate necazurile îndurate, în loc să se gândească dacă nu cumva era el de vină. Judith îi întinse mâna cu oarecare părere de rău dar în acelaşi timp şi cu o tainică bucurie. Cei doi delawari în schimb păreau să nu regrete câtuşi de puţin plecarea lui. Dintre toţi numai Hetty se arătă cu adevărat mâhnită. Sfiiciunea ei femeiască şi modestia firii sale o făcută să şadă ascunsă, încumetându-se să iasă la iveală abia în clipa când Harry coborî afară în barcă, unde îl aştepta Vânătorul de Cerbi. Până să străbată puntea vasului ca să ajungă la prova, barca şi începuse să se îndepărteze încetul cu încetul. Emoţia o prididi, însă, biruindu-i în cele din urmă sfiiciunea, şi Hetty prinse glas adresându-se călătorului.

— Rămas bun, Harry – îi strigă din urmă cu vocea ei duioasă. Rămas bun, dragă Harry. Fii cu ochii în patru în pădure, întinde pasul la drum până ajungi în garnizoană. Câte frunze sunt în copaci tot atâţia huroni şi-n preajma lacului, şi nu ştiu zău dacă au să fie atât de drăguţi cu o matahală ca tine, pe cât s-au arătat faţă de mine.

Atât de puţine fuseseră dovezile de simpatie pe care le primise Harry la plecare, încât glasul duios al fetei ce-l striga din urmă îi sună la ureche ca o mângâiere. Se opri în loc şi dintr-o singură opintire a braţelor sale vânjoase împinse luntrea înapoi, lângă arcă. Asta întrecea tot ce ar fi putut nădăjdui Hetty, al cărei curaj se trezise o dată cu plecarea eroului său şi văzând că acesta se întorsese pe neaşteptate din drum, se simţi din nou cuprinsă de slăbiciune.

— Ce fată bună eşti dumneata, Hetty, zău, nu mă lăsa inima să plec fără să-ţi strâng mâna – rosti March. La urma urmelor nu ştiu dacă Judith merita să fie pusă la degetul cel mic al dumitale, deşi, ca să zic aşa, are mai mult farmec. Cât priveşte duhul, dacă a fi cinstită şi cu inima deschisă faţă de un băiat e o dovadă de bun simţ din partea unei fete, pentru mine dumneata preţuieşti cât o duzină de fetişcane ca Judith, aş spune chiar că toate fetişcanele pe care le-am cunoscut nu fac laolaltă cât dumneata.

— Să n-o vorbeşti de rău pe Judith, Harry – îl rugă Hetty. Tata nu mai trăieşte şi nici mama; Judith şi cu mine am rămas singure pe lume. Nu şade frumos unor surori să se clevetească una pe alta, nici să plece urechea la clevetirile altora.

— Înţelepte cuvinte, copilă dragă, ca mai tot ce-ţi iese din gură. Să ştii, Hetty, că de ne-o fi dat să ne mai întâlnim vreodată, ai să ai în mine un prieten adevărat, orice ar face sora dumitale.

— Rămas bun, Harry – spuse Hetty – rămas bun. Fii cu ochii în patru în pădure, nu te opri în drum până la garnizoană. Am să citesc din biblie pentru dumneata, înainte de culcare, şi am să te pomenesc mereu în rugăciunile mele.

Cum însă March nu avea niciun fel de simpatie pentru asemenea lucruri, fără să mai adauge nimic, se mulţumi să scuture cu căldură mâna fetei după care se aşeză la locul lui în barcă.

Un minut mai apoi, cei doi vântură-ţară se aflau la o sută de picioare departe de arcă, şi după alte câteva minute pieriră cu totul din ochii lor. Hetty oftă adânc şi se întoarse iarăşi lângă sora ei şi Wah-ta-Wah.

O bucată de vreme, Vânătorul de Cerbi şi tovarăşul său vâsliră în tăcere. Harry, aşa cum stabiliseră mai dinainte, trebuia să coboare pe ţărm chiar în punctul de unde, la începutul acestei povestiri, se îmbarcaseră pentru prima oară. Şi asta nu numai pentru că locul acela, după toate probabilităţile, nu era supravegheat de huroni, dar şi pentru că Harry cunoştea destul de bine drumul prin pădure în partea aceea, ca să poată răzbate chiar şi pe întuneric. Mânară deci barca uşoară într-acolo dintr-o întinsoare, fără zgomot, aşa cum doar nişte luntraşi destoinici şi vânjoşi sunt în stare să tragă brazdă cu barca prin apă, sau mai bine zis pe apă. Nu le trebui niciun sfert de ceas ca să-şi atingă ţelul şi când se văzură sub umbrarele de pe mal, şi unul şi altul se opriră din vâslit, pentru a schimba câteva cuvinte de rămas bun, în aşa fel ca să nu ajungă din întâmplare la urechea cuiva, care ar fi dat o raită prin împrejurimi.

— Bine ar fi dacă i-ai putea convinge pe ofiţerii din garnizoană, îndată ce soseşti, Harry, să trimită un detaşament pe urmele irochezilor – spuse Vânătorul de Cerbi – şi ar fi şi mai bine dac-ai vrea să-i călăuzeşti tu însuţi până aci. Cunoşti fiece potecuţă şi marginile lacului, şi toată întocmirea acestor cuprinsuri, şi ai putea să faci mult mai bine treaba asta decât orişicare cercetaş. Ia-o mai întâi spre tabăra huronilor, pe urmă ai să vezi ce mai e de făcut după urmele ce fără îndoială au să-ţi iasă singure în cale. Va fi destul să tragi cu ochiul când şi când spre arcă şi spre castel ca să-ţi dai seama ce se întâmplă cu delawarul şi cu fetele. Oricum e cel mai bun prilej acum să-i fugăreşti pe mingoşi. Să se înveţe minte, să nu te mai uite multă

vreme încă de aci încolo. Mie bănuiesc că treaba asta n-o să-mi ţină de cald, întrucât socotelile mele cu viaţa au să se încheie mai înainte ca soarele să fi apucat mâine să scapete, în schimb e un lucru de care atârnă toate nădejdile, mai mult chiar, viaţa fetelor, Judith şi Hetty.

— Dar tu, Nathaniel – îl întrebă Harry, pe faţa căruia se citea un interes mai viu decât manifesta îndeobşte pentru soarta semenilor – dar tu ce crezi c-ai putea să păţeşti?

— Numai Cel de Sus în înţelepciunea lui poate şti, Harry March! Zările-s întunecate de neguri ameninţătoare, şi sunt pregătit sufleteşte pentru cele mai cumplite lucruri. Răzbunarea mocneşte în pieptul mingoşilor, fiindcă au rămas cu buzele umflate: nu numai că nu le-a încăput nimic în mână din maldărul de prăzi pe care nădăjduiau că le vor smulge prizonierilor dar, pe deasupra şi-a mai luat şi Wah-ta-Wah tălpăşiţa. Nu mai rămâne nicio îndoială c-au să mă supună la cazne. Doar Cel de Sus în înţelepciunea sa poate şti soarta ce ne aşteaptă pe fiecare dintre noi!

— Ce ticăloşie, nu se poate, fie ce-o fi trebuie împiedecată – izbucni Harry. Aş da oricât acum să-i fi scalpat pe toţi din tabără, atunci când am coborât cu gândul ăsta pentru prima oară împreună cu moş Hutter, în toiul nopţii, pe ţărm!

— Mai bine spuneai că ai da oricât să nu fi pus niciodată la cale un lucru care nu e câtuşi de puţin vrednic de un om civilizat. Să fi fost aşa ne-am fi cruţat nu numai buclucurile ce de atunci curg mereu cu duiumul peste noi, dar şi viaţa lui Thomas Hutter şi nici inimile huronilor n-ar fi fost atât de setoase de răzbunare. Şi pe urmă şi moartea fetei aceleia ne-a căşunat numai rău, Harry March, lăsând o pată neagră pe numele, dacă nu şi pe cugetul nostru!

Era într-adevăr un lucru evident, atât de evident încât Harry dându-şi seama că Vânătorul de Cerbi avea dreptate se grăbi să cufunde vâsla în apă şi să mâne barca spre mal ca şi cum în momentul acela nu mai dorea nimic altceva decât să scape de arsura mustrărilor de conştiinţă. Văzând cu câtă râvnă căuta să plece, însoţitorul său îi dădu o mână de ajutor şi după vreo două minute, fundul bărcii se hârşâi uşor de prundişul ţărmului. În doi timpi şi trei mişcări, Harry puse piciorul pe uscat, îşi urcă sacul în spate, luă puşca în mână şi se pregăti de plecare, apoi, mormăind un rămas bun, se afundă în noapte; după câţiva paşi însă, răzgândindu-se din cine ştie ce pricină, făcu calea întoarsă şi se apropie de prietenul său.

— N-o să-mi spui acum că ai într-adevăr de gând să te dai singur pe mâna irochezilor, Vânătorule – spuse dânsul mânat de un simţământ generos şi în acelaşi timp cu mânie în glas. Asta-i scrânteală curată sau neghiobie.

— Pentru unii oameni e, cum zici, o scrânteală să-ţi păzeşti cuvântul dat, pentru alţii nu, Pripitule. S-ar putea ca tu să te numeri printre cei dintâi, eu însă fac parte dintre ceilalţi. În ce mă priveşte din câte piei roşii sunt pe lume, niciuna n-o să poată spune vreodată că un mingo ştie să-şi ţină mai bine cuvântul decât mine. Am căpătat, aşa cum ţi-am spus, o învoire, şi dacă puterile şi mintea nu m-or lăsa, mâine înainte de amiază, fiindcă până atunci am învoire, mă întorc în tabără.

— Că mult trebuie să te mai sinchiseşti de un cuvânt dat ori de mai ştiu eu ce învoire căpătată de la ei.

— Această învoire nu-i ce crezi tu. Cine îşi închipuie că poate face orice făgăduieli la ananghie, ca după aceea să le calce în picioare sub cuvânt că le-a făcut în inima codrului, habar n-are ce-i cu el, ce vrea şi ce năzuieşte. Drum bun, Harry, cine ştie dacă o să ne mai întâlnim cândva. Aş vrea însă ca de azi înainte să nu mai socoteşti o învoire sau orice alt legământ ca un lucru de glumă, peste care poţi trece cu uşurinţă, după pofta trupului sau după toanele inimii.

Oftând adânc, Vânătorul de Cerbi împinse barca în apă şi o porni înapoi, vâslind pe îndelete dar hotărât spre arcă şi castel.

Capitolul XXIV

În momentul când Vânătorul de Cerbi ajunse în dreptul castelului, Judith tocmai ieşise pe punte şi-l aştepta ca pe ghimpi să se întoarcă. Wah-ta-Wah şi cu Hetty dormeau duse în patul în care de obicei se culcau cele două surori, stăpânele casei. Delawarul se lungise pe podeaua camerei învecinate, cu puşca lângă el, învelit cu o pătură şi tocmai depăna în vis peripeţiile ultimelor zile. În arcă ardea o lampă, familia îngăduindu-şi la zile mari asemenea risipă, pentru care, de altminteri, avea şi mijloacele necesare. Judecând după forma ei şi după materialul din care era făcută, lampa probabil îşi avea şi ea obârşia printre lucrurile păstrate în cufărul cel vechi al lui Thomas Hutter.

Judith îl ajută să lege barca, şi prin alte asemenea drăgălăşenii îi dădu a înţelege că dorea să stea cât mai degrabă de vorbă cu el între patru ochi. După ce luntrea fu priponită cu nădejde, fata

răspunse la întrebarea flăcăului care voia să ştie cum îşi rânduiseră culcuşul peste noapte tovarăşii lor. Vânătorul o ascultă cu luare-aminte, simţind după aerul ei grav şi tremurul glasului că Judith avea să-i comunice un lucru cu totul deosebit.

— Nu ştiu dacă ai băgat de seamă, Vânătorule – continuă ea – că am aprins lampa şi am dus-o în cabina vasului. Aşa ceva nu prea se întâmpla aici la noi, decât la zile mari, şi trebuie să-ţi spun că noaptea asta, cred, o să atârne greu în cumpăna vieţii mele. Vrei să vii cu mine, să-ţi arăt ceva şi să asculţi ce am să-ţi spun?

Vânătorul se arătă puţin mirat, dar nu făcu niciun fel de obiecţiune şi o clipă mai târziu se aflau amândoi pe puntea vasului, apoi în cabina luminată. Înăuntru, două scaune străjuiau cufărul dintr-o parte, iar lampa din partea cealaltă şi între ele o masă aştepta obiectele ce urmau probabil să fie scoase la iveală.

— Acuma ştiu – se dumeri Vânătorul de Cerbi – da, abia acum încep să înţeleg ce rost au pregătirile astea. Dar de ce n-ai chemat-o şi pe Hetty? Acum că bietul Thomas Hutter s-a prăpădit, înseamnă că tot calabalâcul ăsta i-a rămas şi ei moştenire ca şi dumitale; s-ar cădea prin urmare să nu lipsească dacă-i vorba să se deschidă cufărul şi să se umble la lucruri.

— Hetty doarme, se grăbi să spună Judith. Bine de ea că nu pune niciun preţ pe găteli şi scumpeturi. Şi pe urmă, uite chiar în noaptea asta mi-a spus că-mi dă mie partea ce i se cuvine din lucrurile ce se află aici în cufăr, să fac ce-oi vrea cu ele.

— Şi crezi dumneata că Hetty, sărăcuţa de ea, poate fi lăsată să ia asemenea hotărâri, Judith? întrebă, pe drept cuvânt, flăcăul. Eu ştiu că-i o lege cinstită şi bună ce spune să nu primeşti niciodată un lucru când cel care ţi-l dăruieşte nu-şi dă seama de preţul lui; şi cu o făptură ca dânsa cu mintea pe jumătate, aşa cum a lăsat-o pe lume Cel de Sus, se cade, gândesc eu, să te porţi cum te-ai purta cu un mormoloc de copil ce n-a ajuns încă să înţeleagă bine rostul lucrurilor.

Judith se simţi jignită de mustrările Vânătorului, mai ales că veneau din partea unui om ca dânsul şi poate că în sinea ei ar fi costat-o şi mai mult, dacă într-adevăr conştiinţa sa n-ar fi fost cât se poate de limpede, ştiind că nu avusese nicidecum intenţia s-o păgubească pe biata ei surioară sărmană cu duhul, dar vrednică de toată încrederea.

— Nimeni n-are de gând s-o înşele pe Hetty – îi răspunse ea cu blândeţe – şi ca dovadă am să-ţi spun că sora mea ştie prea bine ce am pus la cale să fac în astă-seară după cum ştie şi cu ce

scop anume. Aşa că stai colea şi ridică-n sus capacul; de astă dată vreau să scotocim până la fund. Ar fi într-adevăr mai mare tristeţea dacă n-o să descoperim nimic mai mult şi povestea vieţii lui Thomas Hutter şi a mamei mele va rămâne mai departe învăluită în taină.

— De ce-i spui Thomas Hutter, Judith, şi nu tata? Viu sau mort, i se cuvine, gândesc eu, acelaşi respect!

— De mult mă rodea bănuiala că Thomas Hutter nu mi-e tată, deşi pe de altă parte îmi venea să cred că Hetty s-ar fi putut să fie totuşi fiica lui; acum însă ştim bine că nu era tatăl nici uneia dintre noi. El însuşi ne-a mărturisit-o în pragul morţii. Sunt destul de vârstnică, nu-i aşa, ca să-mi pot aminti şi împrejurări mai fericite decât cele pe care mi-a fost dat să le trăiesc aici, pe lac, deşi mi-au rămas atât de slab întipărite în minte, încât primii ani din viaţă îmi apar ca prin vis.

Vânătorul de Cerbi se aşeză pe scaun – şi începu din nou să scoată afară, unul câte unul, fel de fel de lucruri din cufăr. Cum era şi de aşteptat, cele pe care le luaseră mai înainte în mână se aflau „la locul lor” aşa cum le puseseră; de aceea nu le mai treziră acelaşi interes ca la început, după cum nu le dădură nici prea multe prilejuri de vorbă. Până şi Judith nu se mai uită cu aceiaşi ochi la rochia scumpă de brocard, pe care o puse deoparte, nepăsătoare, întrucât ceea ce dorea să afle în momentul acela era mai presus de asemenea deşertăciuni, şi ardea de nerăbdare să descopere mai curând comorile ce rămăseseră încă ascunse în cufăr, sau mai bine zis încă neştiute.

— Astea le-am mai văzut o dată – spuse ea – să nu mai zăbovim desfăcându-le iar. Uite şi ceva nou, acolo, sub mâna dumitale, Vânătorule, trâmba aceea de pânză. Să ne uităm mai bine la ea. Dea Domnul să fie ceva înăuntru care să ne lămurească în sfârşit, şi pe mine şi pe biata mea surioară, cine suntem de fapt.

— Aşa e, dacă o trâmbă ca asta ar avea grai să vorbească, cine ştie ce neasemuite taine ar putea dezvălui – răspunse tânărul, desfăcând pe îndelete, ca să vadă ce se afla înăuntru, sulul de pânză groasă pe care-l ţinea pe genunchi – deşi nu-mi vine a crede să fie un lucru de gospodărie, fiindcă, mi se pare, dacă nu mă înşeală ochii, că e un drapel; dar zău dacă ştiu să-ţi spun de ce naţie poate să fie.

— O fi avut şi el un rost, nu se poate, îi luă Judith vorba din gură. Desfă-l mai mult, Vânătorule, să vedem ce culori are.

— Ce să zic, îi plâng de milă bietului stegar ce va fi fost nevoit

să-l poarte pe umăr şi să-l plimbe de colo, colo prin bivuac. Ei! Dar ştii că e mare de tot, Judith, cât o duzină de steaguri din cele la care ofiţerii regelui se uită ca la ochii din cap. Ăsta nu mai e drapel de stegar, ci de general sadea!

— Se prea poate să fi fost pe o corabie, Vânătorule, căci şi vasele după cum ştiu poartă asemenea drapele. Spune drept, nu ţi-au venit niciodată la ureche unele zvonuri înfricoşătoare din trecuta viaţă a lui Thomas Hutter, n-ai auzit c-ar fi fost cumva în legătură cu nişte oameni cărora lumea le zice piraţi?

— Se bănuia, cel puţin aşa mi-a spus odată Pripitul că, într-un fel ori altul, ar fi avut de-a face cu niscai hoţi de mare, dar, zău, Judith, nu văd ce-ai câştiga aflând asemenea lucruri despre soţul mamei dumitale, chiar dacă, să zicem, nu ţi-ar fi tată.

— Nici nu-ţi închipui ce fericită aş fi să descopăr ceva, o urmă oarecare, să ştiu şi eu cine sunt şi să m-ajute să desluşesc visurile copilăriei mele. Soţul mamei, zici! Da, probabil că aşa a fost, dar cum de a putut o femeie ca dânsa să se mărite cu el, e ceva ce mintea niciunui muritor nu poate să înţeleagă. N-ai apucat s-o cunoşti pe mama, Vânătorule, aşa că nu poţi să-ţi dai seama de marea, uriaşa deosebire ce exista între ei!

— Se mai întâmplă şi de astea; da, da, se mai întâmplă. Dar cum de îngăduie cerul asemenea lucruri, asta nu mai pot să înţeleg. Am văzut războinici aprigi de ziceai că mănâncă jeratic ale căror soţii erau cele mai gingaşe din tot tribul, şi câte o scorpie de femeie sorocită să fie nevasta unui indigen blând ca un miel.

— Nu, nu era chiar aşa, Vânătorule, nu era chiar aşa. Oh! De-aş putea să dovedesc asta! Deşi n-aş putea spune c-aş dori ca dânsa să fi fost cu adevărat soţia sa legitimă. Nicio fiică n-ar putea cu inima uşoară să-i dorească una ca asta mamei sale! Şi acum la treabă, ia să vedem ce-o fi în bocceluţa aceea colţuroasă.

Vânătorul de Cerbi se supuse şi descoperi înăuntru o lăcriţă lucrată cu multă măiestrie, dar încuiată. Mai rămânea, deci, să dea şi de urma cheii, dar după ce o căutară zadarnic, se deciseră în cele din urmă să spargă broasca, lucru pe care Vânătorul de Cerbi îl făcu cât ai bate din palme, slujindu-se de o unealtă de fier. Deschizând-o, văzură că era ticsită cu hârtii, cele mai multe scrisori, altele crâmpeie de manuscrise, amintiri, ciorne şi felurite hârţoage. Şoimul nu s-ar fi năpustit atât de năprasnic asupra unui puişor de găină, cum se repezi Judith să înşface acel tezaur de cunoştinţe, despre care până în clipa aceea nici habar n-

avusese. După cum probabil cititorul a putut să-şi dea seama, educaţia ei era cu mult superioară felului său de viaţă.

Ochii fetei lunecau peste filele scrisorilor, cu o repeziciune ce vădea o deprindere dobândită la şcoală, şi cu o lăcomie întru totul îndreptăţită de simţămintele ce clocoteau în ea. La început, se oglindi pe chipul său o adâncă mulţumire, după cum, am putea noi adăuga, era şi firesc, întrucât rândurile pline de duioşie şi de candoare aşternute pe hârtie de o mână femeiască o făceau să se simtă mândră de cea care le scrisese, având toate motivele să creadă că între ele două existau neîndoielnice legături de sânge. Cum însă nu este în intenţia noastră de a vorbi mai pe larg despre aceste scrisori, ne vom mulţumi doar să arătăm cam ce puteau să cuprindă îndeobşte, şi nu cred că am putea-o face mai bine decât zugrăvind felul în care conţinutul lor se răsfrânse asupra atitudinii, stării de spirit şi sentimentelor celei care le frunzărea cu atâta râvnă.

Am arătat mai sus cum se bucurase Judith când dăduse cu ochii de ele. Erau scrisorile unei mame duioase şi inteligente, către o fiică de departe, cuprinzând referinţe atât de lămurite la răspunsurile primite mai înainte, încât aproape că nici nu avea vreo importanţă faptul că aceste răspunsuri lipseau. Totuşi din rândurile pe care mâna mamei le însăilase nu lipseau mustrările şi poveţele pline de chibzuinţă, şi Judith simţi cum i se urcă sângele la tâmple şi o trec fiori de gheaţă descoperind la un moment dat existenţa unor legături intime despre care pomenise probabil într-una din scrisorile ei fata, legături ce se înfiripaseră între ea şi un ofiţer „venit din Europa, un om despre care nu s-ar putea spune că ar fi o relaţie recomandabilă în America”, aprecierile mamei fiind destul de severe. Ciudat era că semnăturile fuseseră decupate cu grijă din toate scrisorile, şi ori de câte ori apărea vreun nume, era şters atât de bine încât nimeni n-ar fi putut să-l descifreze. Şi toate fuseseră păstrate în plicuri, aşa cum era obiceiul pe atunci, deşi niciunul din aceste plicuri nu purta vreo adresă.

Urma un alt teanc de scrisori, pline de jurăminte amoroase şi, bineînţeles, învâlvorate de patimă, deşi mijea în ele acea ipocrizie pe care bărbaţii se socotesc adesea îndreptăţiţi s-o folosească faţă de femei. Judith care vărsase şiroaie de lacrimi peste filele din primul teanc avu de astă dată o tresărire de revoltă şi de mândrie, ce-o făcură să-şi vină în fire. Totuşi îi tremură mâna şi un fior rece o străbătu din nou din creştet până în tălpi când îşi dădu seama cât de mult se asemuiau scrisorile

de faţă cu unele aidoma ticluite, pe care le primise la rândul ei cândva. La un moment dat, chiar, lăsă teancul din mână şi puse capul pe genunchi, cutremurată de suspine. Vânătorul de Cerbi şedea tăcut, fără să scape însă nimic din ce se întâmpla. Cum isprăvea de citit o scrisoare, Judith i-o dădea lui în primire, ca să caute alta, însă nu părea de loc dispusă a-i da vreo desluşire însoţitorului său, care nu ştia să citească. În schimb acesta putea să-şi dea seama de o mulţime de lucruri, simţind furtuna de patimi ce se zbuciuma în făptura suavă de lângă el, şi cum din când în când fetei îi scăpau unele cuvinte rostite în şoaptă, deducţiile sau presupunerile pe care le făcea Vânătorul erau mai aproape de adevăr decât ar fi dorit Judith.

Printr-o fericită întâmplare, Judith începuse lectura cu cea mai veche dintre scrisori, aşa că reuşise să prindă cu uşurinţă legătura dintre ele, toate fiind aşezate cu grijă în ordine cronologică, încât oricine şi-ar fi dat osteneala să le citească, ar fi descoperit o tristă poveste de dragoste pătimaşă, de cumplită destrămare şi, în cele din urmă, de ură. Când ajunse să pătrundă mai bine tâlcul lor nerăbdarea-i spori peste măsură; sorbea din ochi pagină după pagină, doar, doar va descoperi mai curând adevărul. Printre altele constată că la un moment dat se vorbea lămurit şi de venirea ei pe lume, mai mult chiar, află că numele ce-i fusese dat să-l poarte i-l hărăzise chiar tatăl său, pe care abia dacă şi-l amintea ca prin vis. Numele ei nu mai fusese şters din cuprinsul scrisorilor, ci rămăsese intact, ca şi cum n-ar fi avut niciun rost să-l tăinuiască. Într-una din scrisori se pomenea şi de naşterea surorii sale Hetty, mama fiind de astă dată aceea care-i pusese numele. Cam pe atunci începuseră să apară primele semne ale destrămării făcând să se întrevadă pustiul ce avea să se aştearnă curând. În acest stadiu al corespondenţei, maică-sa se apucase să păstreze copii după scrisorile ei. Erau puţine la număr, dar patetice prin învolburarea unei mistuitoare patimi bântuite de remuşcări. Judith lăcrimă peste ele şi, până la urmă, prididită de plâns, vrând nevrând, trebui să le pună deoparte, întrucât îi erau ochii împăienjeniţi şi nu mai putea să desluşească nimic. Îşi continuă totuşi îndeletnicirea cu şi mai mult sârg, până ajunse la capătul ultimei misive din schimbul de scrisori ce avusese loc probabil fără întrerupere între părinţii săi.

Treaba asta îi luase mai bine de un ceas, întrucât frunzărise aproape o sută de epistole, dintre care vreo douăzeci le citise în întregime. În mintea ageră a lui Judith se contura în sfârşit cât se poate de limpede adevărul privitor la originea ei şi a surorii sale,

Hetty. Simţi ca o sfârşeală în faţa acestei descoperiri, şi o clipă avu sentimentul că se rupsese orice legătură între ea şi lumea dinafară. Un motiv mai mult ca să dorească a-şi petrece tot restul vieţii acolo, pe lac, unde avusese parte de atâtea zile luminoase şi de atâtea altele copleşitor de triste.

Îi mai rămăseseră totuşi încă o seamă de scrisori necercetate. Judith se lămuri că de astă dată era vorba de o corespondenţă între maică-sa şi un anume Thomas Hovey. Toate aceste mărturii scrise erau aşezate în ordine, fiecare cu răspunsul ei, una lângă alta, înfăţişând mult mai clar decât ar fi dorit Judith să ştie începuturile unei legături dintre doi oameni cu totul nepotriviţi. Mama ei fusese aceea care făcuse propunerea de căsătorie, spre surprinderea, ca să nu zicem consternarea, fetei sale. Răsuflă însă uşurată când i se păru că descoperă în primele scrisori ale nefericitei femei unele semne de nebunie, sau poate o predispoziţie morbidă spre această sumbră eventualitate.

Răspunsurile lui Hovey erau grosolane şi agramate, cu toate că vădeau destul de lămurit dorinţa de a obţine mâna unei femei atât de atrăgătoare şi peste a cărei grea nesăbuinţă era gata să treacă cu vederea, numai şi numai să poată ajunge stăpânul unei fiinţe superioare lui în atâtea şi atâtea privinţe şi, care, pe deasupra, pe cât se părea, nu era nici lipsită de avere. Un cuvânt ce-i scăpase la un moment dat mamei sale o făcu pe Judith să întrevadă adevăratul motiv ce o determinase să se mărite cu Thomas Hovey sau Hutter. Totul venea probabil dintr-o cumplită amărăciune, şi sub imboldul ei, aşa cum adesea se întâmpla, lovită până în adâncul sufletului, maică-sa căutase să-şi ia cumva revanşa asupra omului din pricina căruia avusese atâta de suferit. Judith moştenise multe din trăsăturile ei de caracter, destul de multe ca să poată înţelege acest sentiment, şi cu toate astea îşi dădu imediat seama până unde poate ajunge nebunia dezlănţuită în clipa când dorinţa de răzbunare pătrunde în inima cuiva.

Şi cu asta putem spune că partea istorică a corespondentei se încheiase. Printre peticele de hârtie, rătăcite pe acolo, se afla şi o tăietură dintr-un ziar vechi cuprinzând un anunţ prin care se oferea o recompensă pentru prinderea unor flibustieri; printre alţii, era pomenit şi numele lui Thomas Hovey. Încolo nu găsiră printre hârţoage nimic altceva din care să se poată dumeri cum se numea şi de unde venea soţia lui Hutter. Toate datele, semnăturile şi adresele din scrisori fuseseră şterse; orice cuvânt ce ar fi putut aduce vreo lămurire în privinţa asta fusese

stăruitor mâzgălit. Până la urmă Judith îşi dădu seama că toată râvna ei de a descoperi şi de a-şi cunoaşte familia era deşartă. Şi înţelese că pe viitor nu-i rămânea decât să meargă pe drumul pe care va izbuti să şi-l croiască în viaţă cu puterile ei.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, dori cu tot dinadinsul în momentul acela ca însoţitorul ei să termine odată de scotocit în cufăr, de vreme ce nu se găsea nimic mai deosebit înăuntru.

— Acum isprăvim, Judith, uite acum – răspunse răbdător Vânătorul de Cerbi – dar dacă-or mai fi şi alte scrisori de citit, ar fi mai bine să aşteptăm până ce răsare soarele, ca să vedem ce-i cu ele! Două ceasuri întregi ai pierdut buchisind terfeloagele astea.

— E vorba doar de părinţii mei acolo, Vânătorule, şi ele mi-au arătat pe ce drum s-o apuc în viaţă. Fii bun, deci, şi cată să treci cu vederea unei fiice ahtiate să afle ceva în legătură cu tatăl şi cu mama ei bună, cu atât mai mult cu cât în ele se află toată copilăria sa. Îmi pare rău că te-am făcut să pierzi atâta vreme.

— Nu te sinchisi de mine, copilă dragă, fii pe pace. Că dorm sau că veghez e acelaşi lucru; numai că, vezi dumneata, dacă pentru ochii mei e o desfătare să te privească, minunându-se cât eşti de frumoasă, Judith, zău, crede-mă că nu ştii ce aş fi în stare să fac atunci când te văd plângând. Ştiu că nimeni nu moare din plâns şi că sunt chiar anumite persoane, mai cu seamă femeile, care îşi mai uşurează astfel năduful, dar ce să-ţi spun, e mult mai plăcut pentru mine să te văd pururea zâmbitoare, Judith, decât cu lacrimile pe obraz.

Un zâmbet dulce, dar melancolic, răsplăti cuvintele sale pline de galanterie, după cate fata îl rugă totuşi să răscolească mai departe în cufăr. Nici după aceea însă nu reuşiră să descopere nimic mai acătării sau mai de preţ. Singurele lucruri mai deosebite, care le trecură prin mâini, fură vreo două săbii, aşa cum purtau gentlemanii, nişte paftale bogate de argint, sau numai argintate, şi tot felul de găteli femeieşti de toată frumuseţea. Atât Judith cât şi Vânătorul de Cerbi se gândiră că obiectele acelea i-ar putea ademeni pe irochezi şi că ar putea dobândi în schimbul lor libertatea prizonierului; Vânătorul însă descoperi o piedică pe care fata n-o întrezărise în primul moment. Discuţia ce avu loc între ei după aceea se învârti aşadar în jurul acestui impediment.

— Şi acum, Vânătorule – începu Judith – avem tot răgazul să vorbim şi despre dumneata, să vedem ce am putea face ca să te scăpăm din mâinile huronilor. Şi eu şi Hetty am da cu dragă

inimă oricare din lucrurile aflate în cufăr sau chiar pe toate odată, numai să te ştim liber.

— Sunteţi prea bune, într-adevăr, şi-mi dau seama că aţi face-o cu prisosinţă din toată inima şi cu toată dărnicia. Eu vă mulţumesc totuşi amândurora ca şi cum târgul s-ar fi încheiat, şi Rivenoak sau mai ştiu eu care tartor de al lor ar fi gata să cadă la învoială; din păcate, sunt două motive temeinice pentru care lucrul ăsta n-o să se întâmple niciodată. Şi e mai bine să ţi le spun din capul locului pentru ca nici dumneata şi nici eu să nu ne amăgim cu speranţe deşarte.

— Ce motive pot fi la mijloc, din moment ce Hetty şi cu mine suntem gata să renunţăm la toate fleacurile astea pentru dumneata iar irochezii la rândul lor abia aşteaptă să pună mâna pe ele?

— Nu zic nu, Judith; ai ceva idei în cap, numai că, nu ştiu cum să-ţi spun, ideile astea sunt cam sucite, întocmai ca un câine care ar adulmeca o urmă alergând de-a-ndărătelea. Nu încape nicio îndoială că mingoşii nu aşteaptă decât să înhaţe lucrurile astea ba chiar şi altele pe deasupra pe care le-aţi pune la bătaie; rămâne însă de văzut ce anume sau dacă au de gând să dea ceva în schimbul lor. Gândeşte-ta şi dumneata, Judith, dacă ţi-ar trimite vorbă cineva că în schimbul cutărui sau cutărui lucru, dumneata şi cu Hetty aţi căpătat cufărul ăsta cu tot ce e înăuntru, ai socoti oare că merită să-ţi strici gura pentru asemenea tocmeală?

— Bine, dar cufărul e al nostru cu tot ce e-n el şi nu văd pentru ce aş cumpăra un lucru care totuşi îmi aparţine.

— Ei vezi, aceeaşi socoteală, pesemne, şi-au făcut-o şi mingoşii. Cufărul, zic ei, în momentul de faţă, e al lor, sau ca şi cum ar fi al lor, aşa că fii sigură că nici nu le trece prin minte să-i mulţumească celui care le-ar da cheia lui.

— Acum înţeleg, Vânătorule. Până una alta, însă suntem în orice caz stăpâni peste lac şi mă bizui c-o să fim în stare să-l ţinem mai departe în stăpânirea noastră. O să fim în stare, fără doar şi poate, dacă dumneata rămâi cu noi, în loc să te întorci la ei, în tabără, să fii iar la cheremul lor aşa cum văd că ţii morţiş s-o faci.

— Dacă asemenea vorbe ar fi ieşit din gura Pripitului nu m-aş mira, fiind pe măsura lui. Atâta ştie omul şi atâta face, altceva mai bun n-ai de aşteptat de la el; dar întreabă-ţi, Judith, rogu-te, inima şi conştiinţa şi spune-mi dacă te-ai mai putea uita la mine cu ochi buni, aşa cum sper şi cred că mă priveşti acum, dacă aş

nesocoti cuvântul dat şi nu m-aş mai întoarce în tabăra duşmană?

— Să te privesc cu ochi mai buni decât te văd acum, Vânătorule, nu ştiu zău dacă mi-ar fi chiar atât de lesne s-o fac, în schimb pot să te privesc cu aceiaşi ochi ca şi până acum, cel puţin aşa cred, căci tot aurul de pe faţa pământului nu m-ar putea ispiti să te las cumva să faci un lucru care ar putea să-mi schimbe părerea despre dumneata.

— Atunci nu mai încerca să mă ademeneşti cumva să-mi calc cuvântul, copilă dragă. Cuvântul dat e lucru sfânt între delawarii care ţin în mâinile lor cumpăna propriei vieţi, aşa cel puţin e datina la noi, cei ce am crescut în pădure; cred că i-ar crăpa obrazul şi lui moş Tamenund, şi lui Uncas, tatăl amicului Chingachgook, şi celorlalţi prieteni ai mei din trib, dacă mi-aş da cinstea pe ruşine tocmai acum când am intrat în foc.

— Ai dreptate, fireşte, Vânătorule – îi răspunse fata, cu o voce întristată, după câteva clipe de gândire – un om ca dumneata nu e în măsură să se poarte ca un oareşicare fanfaron cu nasul pe sus şi cinstea pătată. Într-adevăr, trebuie să te întorci. Să nu spui cumva că Judith… nici nu mai ştiu cum mă cheamă acum!

— De ce, copilă dragă, de ce? Firesc e ca un copil să moştenească numele părinţilor săi aşa cum moşteneşte însuşirile lor. De ce dumneata şi cu Hetty aţi face altfel decât toată lumea? Răposatul se numea Hutter, deci şi fetele lui se cade să poarte acelaşi nume.

— Mă cheamă Judith şi numai Judith – îi răspunse fata cu hotărâre – până când legea îmi va da dreptul să-mi iau alt nume. Un lucru ştiu sigur: că până la sfârşitul zilelor n-am să mai port numele lui Thomas Hutter şi nici Hetty cred că n-o s-o facă fără încuviinţarea mea! Şi pe urmă ai văzut şi dumneata că nici măcar nu era numele său adevărat; chiar dacă însă ar fi avut de o mie de ori dreptul să-l poarte, nu mă interesează câtuşi de puţin. Slavă Domnului că nu sunt fiica lui, deşi n-am de ce să mă mândresc nici cu tatăl meu adevărat.

— Curios lucru – rosti Vânătorul de Cerbi, uitându-se în ochii fetei, dornic să afle mai multe, dar sfiindu-se să se amestece într-o împrejurare care nu-l privea. Din cale-afară de curios; aşa ceva încă n-am mai auzit! Thomas Hutter n-a fost Thomas Hutter, iar fetele lui nu sunt ale lui! Atunci, cine putea să fie Thomas Hutter şi ce-i cu fetele lui?

— Nu ţi-a venit niciodată oare la ureche vreun zvon în legătură cu viaţa pe care a dus-o mai înainte această persoană,

Vânătorule? îl iscodi Judith. Cu toate că eram, chipurile, fata lui, am prins din zbor şi eu câte ceva.

— Nu zic nu, Judith. Venind încoace, Pripitul mi-a vorbit pe drum destul de răspicat despre întreaga familie, şi parcă-mi amintesc că mi-a pomenit la un moment dat ceva despre Thomas Hutter cum că, în tinereţe, ar fi făcut nu ştiu ce năzbâtii pe mare. A făcut adică nişte năzbâtii după câte am înţeles pe socoteala altora, ca să zic aşa.

— Ţi-a spus că era pirat, vorbim ca între prieteni şi n-are niciun rost să ne ascundem după cuvinte. Citeşte asta, Vânătorule, şi ai să vezi că-i adevărat. Aşa-numitul Thomas Hovey nu era altul decât Thomas Hutter cel pe care-l ştii, după cum se desprinde din aceste scrisori.

— Ei, na – spuse el râzând; de ce nu mă pui mai bine să tipăresc sau să scriu slovele astea? Ai uitat, se vede, că eu am crescut aici, în inima pădurilor. Singura carte pe care ştiu s-o citesc, sau pe care doresc să ştiu a o citi cât mai bine, este cea pe care natura a deschis-o în faţa tuturor făpturilor sale, cartea falnicilor codri, a neţărmuritelor lacuri, a râurilor clocotitoare, a seninului ceresc, a vânturilor şi a vijeliei, a soarelui strălucitor şi a tuturor celorlalte neasemuite minunăţii de pe faţa lumii! Cartea asta ştiu s-o citesc, şi pentru mine-i plină de înţelepciune şi învăţăminte!

— Te rog să mă ierţi, Vânătorule – se grăbi să spună Judith, cu o smerenie ce nu intra în obiceiurile ei, dându-şi seama că prin cuvintele sale s-ar fi putut să rănească mândria însoţitorului său. Uitasem, zău, felul dumitale de viaţă; crede-mă, nici prin gând nu mi-a trecut să te jignesc.

— Să jigneşti? De ce să mă fi jignit, fiindcă mi-ai cerut să citesc, când eu nu ştiu carte? Sunt vânător. Aşa că n-am nici în clin nici în mânecă cu buchiile şi cu hârţoagele. Unii oameni zic totuşi că fiece lucru aşternut pe hârtie e şi adevărat; dacă-i aşa, eu, ca omul crescut în pădure, ar trebui să mă simt cumva oropsit; totuşi poate fi oare ceva mai adevărat decât ceea ce e scris sus pe cer, în inima codrilor, pe scoarţa copacilor, pe unda râurilor şi-n apa izvoarelor?

— Aşadar cum ţi-am spus Hutter sau Hovey a fost pirat, şi de vreme ce nu-mi este tată, nu văd de ce i-aş spune aşa. Şi nici pentru ce i-aş mai purta numele.

— Dacă nu-ţi place numele lui, poţi foarte bine să-l iei pe-al mamei dumitale, Judith.

— Nu-l cunosc, din păcate. Am cercetat una câte una toate

hârtiile, Vânătorule de Cerbi, doar-doar am să găsesc vreun cuvânt, ceva ca să mă dumeresc cine a fost mama, dar n-a fost chip să descopăr nici cea mai uşoară urmă din trecutul ei, nici măcar atâta cât lasă zborul păsării în văzduh.

— E nemaipomenit, într-adevăr şi fără nicio noimă, zău. Părinţii sunt oricum datori să lase copiilor un nume, dacă n-au altceva de lăsat. Eu, de pildă, sunt băiat de oameni săraci, cu firea şi obiceiurile oricărui om alb; nu suntem totuşi chiar atât de săraci încât să nu purtăm şi noi, ca fieştecare, un nume. Bumppo e numele pe care l-am dobândit de la părinţi şi după câte am auzit – şi o roşeaţă i se urcă în obraji, ca o uşoară umbră de vanitate omenească – că au fost vremuri când neamul ăsta Bumppo a avut mai multă cătare în lume decât azi.

— Nici nu ţi-ai fi găsit alt nume care să sune mai frumos, Vânătorule, şi care să ţi se potrivească mai bine. Şi mie şi soră-mi, cred, ne-ar fi plăcut de o mie de ori mai mult să ne fi numit Hetty sau Judith Bumppo, decât Hetty ori Judith Hutter.

— Numai că aşa ceva nu se poate, nefiind un lucru legiuit – răspunse Vânătorul vesel – doar dacă vreuna din voi ar catadicsi să coboare până la mine şi să-şi lege viaţa de a mea.

Judith nu-şi putu stăpâni un zâmbet, văzând cât de simplu şi de firesc venise vorba despre lucrul căruia de atâta vreme îi tot dădea târcoale.

— Nu cred că sora mea o să se mărite vreodată, Vânătorule – spuse dânsa – dacă numele dumitale e hărăzit cumva să-l poarte vreuna din noi, singura care mai rămâne, deci, aş fi eu.

— Se zice că şi-n neamul ăsta al nostru ar fi fost femei frumoase, Judith, şi dacă-ţi va fi dat să porţi numele ăsta, cine cunoaşte pe alde Bumppo, n-o să se mire prea tare văzând aşa mândreţe de fată.

— Nu-i bine să glumim cu lucrurile astea, Vânătorule; atunci când un bărbat şi o femeie ajung să discute despre ele, se cade, cred, ca orişice cuvânt să fie bine cumpănit şi rostit cu toată sinceritatea. Am să las aşadar deoparte sfiala pe care fetele sunt datoare s-o aibă, aşteptând de obicei să deschidă alţii discuţia şi aşa se şi întâmplă de cele mai multe ori, şi am să-ţi vorbesc deschis, fiindcă te ştiu cum eşti şi cât de înţelegătoare-i inima dumitale. Ai putea oare… crezi cumva… Vânătorule, că ai putea fi fericit cu o soţie ca mine?

— Ca dumneata, Judith? O femeie atât de frumoasă ca dumneata ar putea râvni să ajungă nevastă de căpitan şi, aşa cum te ştiu eu, cu obraz subţire şi creştere aleasă, nu prea îmi

vine a crede că ai catadicsi cumva să mă iei de bărbat. Mă tem că unui drăcuşor de fată foc de isteaţă ca dumneata care pe deasupra ştie că toată lumea o soarbe din ochi îi cam place să se ţină de şotii şi să râdă pe socoteala unuia şi altuia, cum ar fi de pildă bietul Vânător de Cerbi.

— Ai fi nedrept cu mine socotind c-aş putea să am asemenea chefuri sau toane – se grăbi să-i răspundă ea. În viaţa mea n-am vorbit mai serios ca în clipa de faţă, nici n-am fost mai hotărâtă să duc până la capăt orice înţelegere am încheia astă-seară. E drept că o mulţime de bărbaţi mi-au dat târcoale. N-a fost burlac, fie el vânător sau puitor de capcane prin coclaurile astea, în ultimii patru ani, care să nu mă fi îmbiat să plec în lume cu el şi tare mă tem că printre dânşii vor fi fost şi câţiva gata însuraţi…

— Cred şi eu – o întrerupse celălalt! Ba bine că nu! Ia-i pe toţi câţi sunt, şi ai să vezi că pe toată faţa pământului nu se află oameni mai fuduli ca ei şi cărora să nu le pese de nimic în viaţă, nici de legi, nici de Cel de Sus.

— Niciunuia dintre ei nu i-am… n-am putut să-i dau ascultare, din fericire pentru mine sau poate că aşa au fost împrejurările. Şi erau printre ei unii chipeşi de tot şi tineri, lucru de care poţi să-ţi dai seama, judecând după amicul dumitale Harry March.

— Da, Harry într-adevăr ţi-e drag să-l priveşti, deşi din păcate nu este chiar cel mai chibzuit om din lume. La început mi-am închipuit că vrei să-l iei de bărbat, Judith. Da, aşa îmi ziceam, dar n-a lipsit mult ca să-mi dau seama, înainte chiar de a fi apucat el să plece, că voi doi nu puteţi face casă împreună.

— Ei, vezi că până la urmă tot mi-ai dat dreptate, Vânătorule? Harry nu e soţul pe care mi l-aş fi dorit, chiar de mi-ar fi fost de o mie de ori mai drag să-l privesc şi de-ar fi avut o inimă de o sută de ori mai vitează decât o are.

— De ce, Judith, zău, nu înţeleg de ce? Tare aş vrea să ştiu pentru ce un băiat ca Harry n-ar putea câştiga dragostea unei fete ca dumneata?

— Află atunci, Vânătorule – îi spuse Judith, bucuroasă că avea în sfârşit prilejul să ridice în slăvi însuşirile pentru care îl preţuia atât de mult pe tânărul ce se afla în faţa ei, sperând că astfel va putea să aducă pe nesimţite vorba despre ceea ce îi stătea ei pe inimă – în primul rând să ştii că o femeie nu pune cine ştie ce preţ pe înfăţişarea unui bărbat. Ajunge ca un băiat să fie înalt atâta cât trebuie şi bine legat, dovedindu-se astfel în stare să ocrotească o femeie şi să alunge sărăcia din casă, asta-i tot ce o interesează. Cât despre frumuseţea chipului, o privire cinstită,

adevărată oglindă a sufletului, face mai mult decât o statură falnică, o anumită culoare de ochi, ori nişte dinţi fără cusur sau nurii feţei.

— Mare minune! Totdeauna am crezut că frumuseţea trage la frumuseţe!

— Aşa o fi cu voi, bărbaţii, Vânătorule, numai că vezi dumneata cu femeile se mai schimbă uneori socoteala. Ne plac într-adevăr oamenii curajoşi, dar în acelaşi timp am vrea să-i ştim şi plini de modestie; cutezători la vânătoare sau în focul bătăliei, gata să moară pentru dreptate şi neînduplecaţi în faţa nedreptăţii. Mai presus de orice, am vrea să întâlnim o fire cinstită, buze ce nu ştiu ce înseamnă a rosti cuvinte pe care inima nu le simte, şi un suflet căruia să-i pese oleacă şi de soarta altora nu numai de a sa. O femeie în pieptul căreia bate cu adevărat o inimă e-n stare să-şi dea viaţa pentru un bărbat ca ăsta, în timp ce pe fantele pehlivan şi bun de gură ajunge să-l vadă tot atât de urât cu ochii ca şi cu sufletul, până la urmă.

— Frumoasă eşti, ca o cadră, Judith, şi fermecătoare că nu se satură omul privindu-te! Ca o ziuă de frumoasă! Aşa cum nu mi-a fost dat să văd altă fată nici chiar cât am stat printre delawari; nu mă mir deci că Harry a plecat atât de cătrănit şi cu inima cernită.

— Ţi-ar fi plăcut oare, Vânătorule, să mă vezi nevasta unui om ca Harry March?

— Are şi el părţile lui bune, cum le are şi pe cele rele, dragă fată. Părerea mea este că Harry nu s-ar putea număra printre cei mai buni soţi; deşi nu cred că s-ar găsi multe fete care să-l judece cu atâta asprime ca dumneata.

— Nu, nu, Judith cea fără nume, în ruptul capului n-ar accepta să poarte numele de Judith March! Orice, numai asta nu.

— Judith Bumppo n-ar suna chiar atât de frumos, copilă dragă. March e un nume care dezmiardă urechea mai mult decât altele.

— Ah! Vânătorule, în cazul ăsta sunetul plăcut nu dezmiardă urechea, ci inima. Când inima este mulţumită, orice lucru te încântă. Dacă Natty Bumppo s-ar numi Harry Marc iar March, Natty Bumppo, numele lui mi s-ar părea mai frumos, iar Bumppo nesuferit la gândul că-l poartă Harry.

— Da, şi îmi dau seama şi pentru ce. Eu, de pildă, nu pot suferi şerpii, mă înfior numai când aud cuvântul şarpe; totuşi, de când Chingachgook se numeşte aşa cum i se spune acum, numele lui îmi zvoneşte tot atât de plăcut la ureche ca şi ciripitul păsărilor în liniştea înserării. Da, aşa este. Felul cum simţim e

totul, de aceea şi sunt atâtea deosebiri pe lume, Judith, că-i vorba de sunete sau de chipurile oamenilor

— Ai dreptate, Vânătorule, ai întrutotul dreptate, de aceea mă întreb cum ţi-a putut trece prin minte că o fată nurlie trebuie neapărat să-şi aleagă un bărbat care să aibă acelaşi dar, sau ce vă închipuiţi voi că ar fi un dar. Mie chipul unui bărbat nu-mi spune nimic dacă nu poartă întipărită pe faţă ca şi în inimă cinstea. Mai curând mi-aş încredinţa fericirea unui om pe al cărui cuvânt şi ale cărui simţăminte ştiu bine că mă pot bizui, decât unui netrebnic cu vicleşug în suflet şi pe buze, chiar dacă ar avea lăzi pline cu aur, şi acareturi, şi pământ, chiar dacă ar şedea pe un tron!

— Frumoase cuvinte ai rostit, Judith, într-adevăr foarte frumoase, dar eşti sigură oare că ai simţi la fel dacă ai avea de ales în clipa de faţă? Să zicem că aici în faţa dumitale ar sta într-o parte un tânăr plin de haz, fercheş, cu mondir stacojiu, cu părul mirosind ca piciorul de cerb, cu obrazul neted şi rumeior ca al dumitale, cu mâini albe şi moi, ca şi cum Dumnezeu nu i le-ar fi dat să muncească, ţanţoş la umblet ca un profesor de dans ori ca omul fără griji; iar în partea cealaltă un om care toată viaţa a hălăduit sub cerul liber, de l-a bătut soarele şi pe frunte şi pe obraji, care şi-a croit pururea drum prin hăţişuri şi smârcuri gloduroase de i s-au bătucit palmele ca scoarţa stejarilor la poalele cărora îşi face culcuşul, care tot umblând pe urmele vânatului a ajuns să nu i se mai simtă pasul, ca la o pisică sălbatică, şi care nu răspândeşte în jur alte mirozne decât cele cu care firea îmbălsămează văzduhul în inima codrului – ei bine, dacă i-ai avea pe ăştia doi acum, aici, în faţă, şi amândoi ţi-ar cere mâna şi inima, care crezi că ţi-ar fi pe plac?

— Martor mi-e Dumnezeu – răspunse cu solemnitate fata – că de i-aş avea în faţă pe amândoi, aşa cum îl am acum pe unul dintre ei, l-aş alege, dacă îmi cunosc bine inima, pe cel de al doilea. Nu mi-aş dori un bărbat mai presus decât mine, în nicio privinţă.

— E într-adevăr plăcut să auzi asemenea cuvinte; atât de plăcut încât un biet băiat ar fi în stare să uite o clipă că nu-i nicio scofală de capul său, Judith. Degeaba, nici dumitale parcă nu-ţi vine a crede ce spui. Dumneata te tragi din oameni mai răsăriţi decât au fost părinţii mei, şi căsniciile astea desperecheate ca şi prieteşugurile nepotrivite rareori au o soartă fericită. Toate astea însă, sunt, fireşte, numai vorbe în vânt; m-aş mira, zău, ca dumneata cel puţin să te fi gândit serios că lucrurile astea ar fi

cumva cu putinţă.

Judith îşi aţinti ochii săi albaştri şi adânci în ochii tânărului, ca şi când ar fi vrut să-i citească în suflet. Cum însă pe chipul său nu se desluşea niciun gând ascuns, trebui să recunoască în sinea sa că pentru el discuţia de faţă era mai curând un schimb de păreri decât un lucru temeinic, şi că Vânătorul nici măcar nu bănuia cât de mult erau amestecate aici sentimentele ei. În primul moment se simţi jignită, apoi îşi dădu seama că era nedreaptă cu bietul băiat imputându-i timiditatea şi modestia lui. Piedica pe care o avea de întâmpinat în situaţia de faţă în loc s-o descurajeze îi dădea parcă un nou imbold sporindu-i interesul pe care i-l trezise tânărul vânător. În impasul în care intrase convorbirea îi fulgeră deodată prin minte să-şi schimbe mijloacele şi, cu acea promptitudine în hotărâri pe care o au îndeobşte oamenii ageri la minte şi iscusiţi, adoptă pe loc o tactică prin care spera să-l câştige definitiv.

— Nu prea aş avea de ce să mă laud cu neamurile mele, după cele ce am descoperit în noaptea asta – rosti ea cu tristeţe în glas. Am avut o mamă, ce-i drept, dar nici măcar nu ştiu cum o chema, cât despre tatăl meu, cred c-ar fi mai bine să nu-i dau niciodată de urmă; n-aş vrea să fiu silită e vorbi cândva despre el cu inima plină de venin.

— Judith – spuse luând-o delicat de mână Vânătorul de Cerbi, cu o bărbătească sinceritate în glas, ce-i merse drept la inimă fetei – să nu mai lungim atâta vorba în noaptea asta. Închide ochii peste tot ce ai văzut şi ai simţit, şi lucrurile ce ţi se par acuma mohorâte, mâine dimineaţă au să ţi se arate într-o lumină mai veselă. Mai cu seamă ai grijă să nu faci niciodată nimic când eşti supărată sau fiindcă îţi căşunează câteodată să te răzbuni asupra dumitale însăţi, pentru slăbiciunile altora. Ce s-a vorbit şi s-a petrecut aici, în noaptea asta, rămâne o taină a dumitale, şi te poţi bizui că n-am să suflu o vorbă, nici chiar faţă de Şarpe şi dacă el n-o să audă nimic de la mine, înseamnă că nimeni altul n-o să afle.

Spunând acestea, Vânătorul de Cerbi se ridică în picioare, şi vrând, nevrând Judith trebui să facă şi ea acelaşi lucru. Cufărul fu închis şi lăcătuit apoi ieşiră amândoi pe tăcute. Fata se duse să se culce lângă Wah-ta-Wah şi Hetty, iar el să caute o pătură ca s-o întindă pe jos, în cabină. Nu trecură nici cinci minute şi flăcăul dormea dus; în schimb de ea multă vreme nu se lipi somnul. Nu prea ştia nici ea ce să facă: să plângă ori să-i pară bine că nu reuşise s-o scoată la capăt cu el. E drept că aşa cum se

petrecuseră lucrurile inima ei simţitoare de femeie fusese cumva cruţată, dar în acelaşi timp stăruia în ea o dezamăgire ca după un eşec, sau mai bine zis o tărăgănare şi începuse să i se clatine încrederea în viitor, dat fiind că viitorul i se zugrăvea în culori atât de sumbre. Adunându-şi apoi gândurile, Judith croi un plan îndrăzneţ pentru a doua zi. Când, în cele din urmă, oboseala făcu să i se închidă ochii, pleoapele-i coborâră peste plăsmuirile imaginaţiei sale, promiţătoare de succes şi fericire, rod al unui temperament tumultuos şi al unei fantezii bogate.

Capitolul XXV

Wah-ta-Wah şi Hetty se sculară o dată cu revărsatul zorilor, lăsând-o pe Judith cufundată în somn. Tânăra indigenă nu pierdu mai mult ca un minut cu găteala: pletele-i negre ca tăciunele adunate într-un coc simplu, veşmântul de stambă încins peste mijlocul subţirel şi picioruşele ascunse în mocassinii cu felurite ornamente viu colorate. Astfel dichisită, în timp ce tovarăşa sa robotea prin casă, ieşi afară pe punte, să respire aerul proaspăt al dimineţii. Acolo dădu peste Chingachgook care cerceta cu privirea ţărmurile lacului, munţii şi cerul, cu ochiul ager al pădureanului şi mutra serioasă a pieilor roşii.

— Fiu-u! se minună şeful de trib în faţa acelei privelişti cu totul neobişnuite pentru el, pentru prima oară în viaţă având prilejul să vadă asemenea noian de apă. Asta-i împărăţia lui Manitu! E prea frumoasă pentru mingoşi, Wah-ta-Wah, şi totuşi uite la ei cum urlă printre copaci! Or fi crezând cumva că delawarii au adormit acolo, peste munţi.

— Toţi, poate, numai unul nu, Chingachgook. Şi acela se află aici. Şi e din neamul lui Uncas!

— Ce poate face un luptător împotriva unui trib întreg? Iar până în sălaşele noastre e cale lungă, lungă şi întortocheată. Va trebui să umblăm sub un cer mohorât de nori. Tare mă tem, Floare de Caprifoi, că până la urmă o să pornim singuri la drum!

Wah-ta-Wah înţelese la ce se gândea el şi se întrista, cu toate că delawarul drag inimii ei ca nimeni altul pe lume avea atâta dulceaţă în glas când o asemuise cu cea mai frumoasă şi mai înmiresmată dintre toate florile sălbatice din pădurile în care copilărise. Se mulţumi totuşi să păstreze mai departe tăcerea, aşa cum făcea de obicei când într-o împrejurare cum era cea de faţă lucrurile puteau fi mai lesne lămurite de un bărbat; cum însă

bucuria ce o simţea în momentul acela părea să fie mai puternică decât disciplina cu care era învăţată de mică, un zâmbet încântat miji totuşi pe buzele-i gingaşe.

— Când soarele s-o înălţa acolo – urmă delawarul, arătând cu degetul spre zenit – Marele Vânător de la noi o să se întoarcă iar la huroni, ca să-l jupoaie şi să-l pună la fript, cum fac când le pică vreun urs în mână, chiar dacă sunt ghiftuiţi.

— Marele Spirit să le înmoaie inima şi să le potolească setea de sânge. Am trăit în mijlocul huronilor şi le cunosc firea. Au şi ei o inimă şi nu se poate să nu se gândească de bună seamă cum ar rămâne bieţii lor copii dacă la rândul lor li s-ar întâmpla să cadă în mâinile delawarilor.

— Lupul atâta ştie să urle într-una, iar porcul să se îndoape. Acum că li s-au irosit dintre huroni, chiar şi femeile au să ceară, pesemne, răzbunare. Faţa Palidă are ochi de vultur şi poate citi în inima unui mingo, fii sigură că el nu umblă după îndurare. Un nor s-a lăsat peste sufletul său, deşi pe faţă nu i se vede nimic.

— Şi ce gânduri are feciorul lui Uncas? întrebă cu sfială fata. Se numără doar printre şefii de trib şi, cu toate că-i atât de tânăr, a fost îngăduit să şadă în preajma focului. Ce-i spune inima că ar fi mai cuminte să facă? Dar mintea? Să fie oare într-un glas cu inima?

— Dar Wah-ta-Wah ce are de spus acum când prietenul meu de nădejde e la mare strâmtoare? Cu cât sunt mai micuţe, păsărelele au viersul mai duios. Şi cântecul lor pururea desfată auzul. Şi mult mi-ar plăcea să ascult Pitulicea codrilor acum că sunt în cumpănă. Viersul ei ar răsuna nu numai la urechi, ci mai adânc, în mine.

— Wah-ta-Wah spune că nici ea şi nici Şarpele cel Mare n-au să mai fie în stare să râdă, şi nici măcar de dormit n-au să aibă parte fiindcă somnul lor o să fie mereu bântuit de huroni, dacă s-ar întâmpla ca Vânătorul de Cerbi să piară ucis de tomahawkul unui mingo, fără ca ei să fi încercat să-l scape. Mai degrabă ar porni singură la drum şi singură ar bate calea până acasă, decât să-i întunece fericirea un nor atât de mohorât.

— Aşa e bine! Bărbatul şi nevasta să aibă o singură inimă; să vadă cu aceiaşi ochi şi simţămintele lor să fie la fel.

Nu mai e nevoie, cred, să înşiram tot ce-au mai spus după aceea. Am văzut până acum că discuţia s-a învârtit numai în jurul Vânătorului de Cerbi, al intenţiilor sale; cât priveşte hotărârea pe care au luat-o vom avea prilejul s-o cunoaştem ceva mai încolo, pe măsură ce se va desfăşura povestirea.

Tânăra pereche nu terminase încă de vorbit când soarele răsări din brădet, şi lumina unei strălucitoare zile de pe continentul american se revărsă asupra văii, împânzind zglobie lacul, pădurile şi povârnişul munţilor. În momentul acela Vânătorul de Cerbi ieşi afară din cabina vasului şi trecu alături la castel, pe punte. La început îşi aruncă ochii spre seninul cerului fără scamă de nor, apoi dintr-o singură privire cuprinse şi apa şi uscatul ce-l împresurau, după care avu, în sfârşit, răgazul să-l salute amical pe şeful de trib şi să-i zâmbească voios logodnicei acestuia.

— Aşa – spuse el cu o voce plăcută auzului – cine vede scăpătând soarele spre apus şi se scoală dis-de-dimineaţă, poate să pună rămăşag c-o să-l vadă iar ieşind la iveală dinspre răsărit, întocmai ca un cerb când e urmărit de vânători. E un lucru pe care cred că dumneata, Wah-ta-Wah, l-ai avut de nenumărate ori în faţa ochilor, şi totuşi niciodată, bănuiesc, mintea dumitale de copil nu s-a întrebat care să fie pricina.

Amândoi, şi Chingachgook şi logodnica lui ridicară ochii spre soare, privindu-l cu o mutră uimită de parcă ar fi descoperit cine ştie ce minune, apoi se uitară unul la altul, ca şi cum ar fi căutat un mijloc să iasă din încurcătură. În cele din urmă Chingachgook socoti cu cale să-i răspundă.

— Feţele Palide ştiu tot ce e pe lume – rosti el – dar ia să vedem dacă ar putea să-mi spună de ce soarele îşi ascunde obrazul de noi, când se cufundă în noapte?

— Aha! Asta-i va să zică ştiinţa pieilor roşii – răspunse Vânătorul râzând, deşi nu s-ar fi putut spune că nu-i făcea cât de cât plăcere să dovedească superioritatea neamului său, rezolvând problema într-un chip neaşteptat. Ascultă aici, Şarpe – continuă el, ceva mai serios, însă cu simplitate ca să nu pară cumva că-şi dă ifose – pricina e mai uşor de lămurit decât şi-ar putea închipui o piele roşie. Soarele, vezi tu, s-ar zice că umblă tot timpul pe cer, când de fapt nici nu se clinteşte de loc; în schimb pământul e acela care se învârteşte în jurul lui. Oricine îşi poate da seama de asta, dacă stând pe o roată de moară, de pildă, şi învârtindu-se o dată cu ea ar vedea cum i se perindă prin faţa ochilor când cerul, când apa în care sa afundă roata. Nu e nicio taină la mijloc, ci un lucru cât se poate de firesc; greu e numai să pui în mişcare pământul.

— Dar cum poate să ştie fratele meu că pământul se învârteşte? îl descusu delawarul. L-a văzut oare cu ochii săi?

— Hm, pare-mi-se că vrei să mă pui în încurcătură, delawarule. Drept să spun am încercat eu de multe ori să văd

dar niciodată n-am izbutit. În orice caz, de învârtit se învârteşte, aşa cel puţin zic ai noştri, şi se cuvine să-i credem pe cuvânt; gândeşte-te numai cum pot ei, de pildă, să prevadă eclipsele şi alte asemenea parascovenii de spaima cărora tremură vargă triburile, judecând după datinile voastre din moşi-strămoşi, legate de aceste minunăţii.

— Bun. Se poate să fie aşa, pieile roşii nu spun că n-ar fi aşa. Dar când roata se învârteşte, ochii lor o văd cum se învârteşte; pământul însă nu se vede cum se învârteşte.

— Uf! Asta-i încăpăţânare sadea! Dacă vezi – crezi, zice lumea, iar ce nu se poate vedea, sunt oameni care nu vor în ruptul capului să creadă. Tu, de pildă, crezi în Marele Spirit, şi, totuşi, dacă te-aş lua din scurt să-mi spui şi mie unde anume l-ai văzut, aşa e că ai da din colţ în colţ?

— Chingachgook îl vede pretutindeni, oriunde se află un lucru bun; iar unde e un lucru păcătos, vede sălăşluind în el spiritul rău. Marele Spirit e aici, pe lac; acolo, în pădure; sus, în norii din slavă; în Wah-ta-Wah ca şi în feciorul lui Uncas, în Tamenund ca şi în Vânătorul de Cerbi. Spiritul rău sălăşluieşte în mingoşi. Chingachgook asta ştie. El nu vede însă cum se învârteşte pământul.

— Nu degeaba ţi se spune Şarpe, delawarule, zău, nu degeaba! Orice vorbă îţi iese din gură e cu tâlc, după cum cu tâlc e, de multe ori, şi ceea ce faci! Şi totuşi, uite, nu mi-ai răspuns pe deplin la întrebarea mea. Tu ştii, de pildă, că există Marele Spirit după cele împlinite de el; tot aşa şi feţele palide ştiu că pământul se învârteşte tot după cele ce se împlinesc. Aici e miezul tuturor lucrurilor, dar de ce-i aşa, drept să-ţi spun, n-aş putea să te lămuresc.

— Când mâine soarele va fi sus în vârful brazilor de colo, undo va fi, oare, fratele meu, Vânătorul?

Prietenul său tresări şi-şi aţinti privirea în ochii delawarului fără ca pe obrazul lui să treacă o cât de uşoară umbră de nelinişte. Îi făcu apoi semn să-l urmeze, şi luând-o înainte, intră în cabină, unde puteau vorbi mai departe în voie; ştiind că nimeni nu-i acolo, puteau fi siguri că judecata lor nu va putea fi influenţată de simţămintele altcuiva. Rămaseră, deci, acolo, continuând discuţia cu glas scăzut.

— Cum poţi fi aşa de nechibzuit, Şarpe – îl mustră el – să pomeneşti despre asta când Wah-ta-Wah era lângă noi şi celelalte două feţe palide puteau să asculte tot ce vorbim. Mă mir fiindcă niciodată nu te-am văzut făcând un lucru fără

socoteală. Dar nu-i nimic; Wah-ta-Wah cred că n-a înţeles, iar fetele n-au prins de veste. Ce-i drept, e mai uşor de pus o întrebare ca asta pe care-am auzit-o din gura ta decât de dat un răspuns potrivit. Nimeni pe lume n-ar putea să spună unde o să fie mâine, când o să răsară soarele. Aş fi curios, de pildă, să ştiu ce mi-ai răspunde, Şarpe, dacă ţi-aş pune aceeaşi întrebare.

— Chingachgook o să fie lângă prietenul său Vânătorul de Cerbi. Şi dacă prietenul va merge în lumea spiritelor Şarpele cel Mare se va târî lângă el. Iar dacă prietenul se va încălzi la soare, acelaşi soare îi va lumina şi încălzi pe amândoi.

— Am înţeles, delawarule. Mă bucur în sinea mea că gândeşti astfel şi că spui asemenea cuvinte, dar nu mi-ar părea bine de loc să faci un lucru ca ăsta, Şarpe. Acum doar nu mai eşti singur pe lume, deşi mai trebuie încă să-ţi întocmeşti un wigwam şi mai ai încă de îndeplinit o seamă de rânduieli pentru ca Wah-ta-Wah să-ţi poată fi soţie legiuită, deşi simţămintele ce vă unesc, în clipele de bucurie sau de tristeţe, sunt tot atât de trainice ca şi legăturile căsătoriei, nu, nu se poate s-o părăseşti pe Wah-ta-Wah numai pentru că între noi doi a coborât din senin un nor mult mai întunecat decât ne-am fi aşteptat noi vreodată.

— Wah-ta-Wah e fată de mohican şi ştie că femeia trebuie să se supună bărbatului. Paşii ei trebuie să urmeze paşii bărbatului. Şi unul şi celălalt vor fi alături de Marele Vânător al delawarilor, mâine când soarele se va înălţa în vârful bradului de acolo.

— Dumnezeu să te binecuvânteze şi să te aibă în pază! Bine, mărite şef, dar asta ar fi nebunie curată! Care din voi e în stare, sau chiar amândoi împreună, sunteţi voi, oare, în stare să schimbaţi năravul unui mingo? Poate oare privirea ta mândră ori frumuseţea şi lacrimile lui Wah-ta-Wah să prefacă lupul în veveriţă, sau pisica sălbatică într-un pui nevinovat de căprioară? Nu, Şarpe, gândeşte-te mai bine, şi ai să vezi că lucrul cel mai cuminte e să lăsăm totul în seama Celui de Sus.

— Vânătorul de Cerbi să ia aminte – îi răspunse delawarul, cu o semeţie prin care voia să-i arate cât de nestrămutată-i era hotărârea. Dacă Chingachgook s-ar fi întâmplat să cadă în mâinile huronilor, ce ar fi făcut atunci oare fratele lui faţă palidă? Ar fi şters-o pe loc spre sălaşele delaware să spună cinstitei adunări, unchiaşilor înţelepţi şi mulţimii de feciori viteji: „Uite, o vedeţi pe Wah-ta-Wah? E teafără, sănătoasă, doar puţin obosită după drum. Şi uite-l aici şi pe feciorul lui Uncas, şi el sănătos şi teafăr, dar nu aşa obosit ca Floarea de Caprifoi, fiind mai voinic decât dânsa. Aşa ar fi făcut oare Vânătorul de Cerbi?

— Ce să-ţi spun, mare şmecher eşti; numai un mingo putea născoci asemenea chichiţă. Dracu ştie cum de ţi-a trăsnit prin minte să-mi pui o întrebare ca asta. Ce aş face eu? Întâi şi-ntâi e de la sine înţeles că Wah-ta-Wah n-ar fi împreună cu mine întrucât ar rămâne, bineînţeles, în preajma ta, poate chiar lângă tine, aşa că-i de prisos să mai vorbim despre dânsa… Şi nici c-ar fi obosită nu merge să spui, întrucât fii sigur că Wah-ta-Wah n-o să se urnească de aici; vezi, deci, că din tot ce mi-ai înşirat până acum, niciun cuvânt n-ar avea rost să-mi iasă din gură. Aşadar, Şarpe, Măria Ta, dreapta judecată e împotriva tuturor temeiurilor aduse de tine şi ai face mai bine să te laşi păgubaş, fiindcă, zău, crede-mă, nu face de obrazul unui om sortit a se număra printre şefii de trib, cu faima pe care o ai şi cu firea ta, să se pună împotriva dreptei judecăţi.

— Fratele meu nu mai e cum a fost. El uită, se vede, că vorbeşte cu un om care a stat la sfat în jurul focului împreună ca şefii tribului său – răspunse celălalt zâmbind. Şi când omul spune un lucru să ştie că vorbele lui nu sunt făcute să intre pe o ureche şi să iasă pe cealaltă. Vorbele nu trebuie să fie uşoare ca fulgul de păsărică, să zboare-n văzduh, şi nici uşoare ca vântul ce adie peste faţa apei fără s-o încreţească.

— Să nu faci un lucru nechibzuit, Şarpe – îl ţinu din scurt Vânătorul vorbindu-i cu hotărâre. Te cunosc prea bine şi ştiu că nu-ţi place să faci decât ce-ţi pofteşte inima şi la urma urmelor poate că ai dreptate. În orice caz, îmi dau seama că nu te-ai putea simţi bine să stai cu mâinile în sân.

— Şarpele e totdeauna chibzuit. Vânătorul de Cerbi n-o să-l vadă niciodată dând buzna peste duşmani.

Şi cu asta convorbirea se încheie. Nu trecu mult şi Hetty veni să-i înştiinţeze că mâncarea era gata şi, puţin mai apoi, erau cu toţii aşezaţi în jurul bucatelor frugale. Cât stătură la masă nimeni nu rosti un cuvânt; niciuna dintre fete nu părea să aibă poftă de mâncare, pe când cei doi bărbaţi se înfruptară din bucate ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Când se ridicară în sfârşit de la masă era încă devreme; prizonierul mai avea de stat câteva ceasuri în mijlocul prietenilor săi până în momentul sorocit despărţirii. Ştiind cu toţii asta şi cum flăcăul le era tuturor drag se strânseră iarăşi afară, pe punte, în jurul lui, ca să nu se despartă o clipă de prietenul sortit pieirii, să-i asculte ultimele cuvinte, şi pe cât le stătea în putinţă, să-i arate dragostea ce i-o purtau, silindu-se care mai de care să-i împlinească dorinţele, înainte chiar de a şi le fi mărturisit. Vânătorul de Cerbi, atât cât

putea desluşi ochiul omenesc, era acelaşi din totdeauna; vorbea voios şi cu un aer firesc, ferindu-se totuşi pe cât putea să pomenească ceva despre cumplitul deznodământ ce trebuia să aibă loc în ziua aceea.

— Nu fi abătută, Hetty – o dojeni el – ţine-ţi firea! Gândeşte-te la ziua când ai să te întâlneşti din nou cu măicuţa dumitale fără suferinţă şi fără întristare.

— Sunt sigură c-am s-o mai văd pe mama – îi răspunse sincer fata şi cu simplitate – mă întreb numai ce o să se întâmple cu bietul tata?

— Zău dacă mai ştiu ce să-i spun, Şarpe – mărturisi Vânătorul în graiul delawar – chiar aşa, zău, nu mai ştiu ce să-i spun! Sconcsul n-a fost el sfânt nici pe astă lume, şi nici pe cealaltă îmi vine a crede că n-o să fie! Totuşi, Hetty – continuă el în englezeşte – totuşi, vezi, dumneata, Hetty, trebuie să nădăjduim c-o să fie bine. Este cel mai cuminte lucru şi ar fi o uşurare pentru sufletul dumitale, dacă ai putea să-l faci. Ascultă-mă pe mine, nu te lăsa biruită de presimţiri rele şi de temeri fără rost. Dumitale nu ţi se pare curios, Judith, când stai şi te gândeşti ce diferite sunt părerile oamenilor despre viitor? Unii îl văd într-un fel, alţii într-altul. Am întâlnit oameni care spuneau că spiritul e mai presus de orice, aici, pe pământ, după cum am cunoscut alţii care credeau că şi trupul urmează să fie cărat în lumea de apoi; aşa gândesc şi pieile roşii, că o să trecem pe tărâmul celălalt aşa cum ne aflăm, în carne şi oase, şi că o să ne putem recunoaşte între noi, şi o să stăm de vorbă acolo împreună, rămânând mai departe prieteni, aşa cum am fost aici.

— Şi care din aceste credinţe îţi place mai mult, Vânătorule? îl întrebă fata, vrând să-i alunge melancolia, care, de altfel, îi umbrea şi ei sufletul.

— Ultima ar fi menită să îndulcească moartea care îşi are partea ei de amărăciune, da, aşa ar fi. Sunt opt ani bătuţi pe muche de când am început să mergem împreună, eu şi cu Marele Şarpe la vânătoare, şi numai când mă gândesc că s-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată, mi se rupe inima. El stă cu ochii aţintiţi drept înainte spre vremea ce va să vie, când vom umbla din nou împreună pe urmele unui fel de cerb nălucă, colindând nu ştiu ce fermecate plaiuri unde nu se află nici spini, nici mărăcinişuri, nici smârcuri, nici alte oprelişti de înfruntat. Eu însă nu pot să pun niciun temei pe asemenea păreri ce mi se par împotriva dreptei judecăţi. Mi-ar fi peste putinţă să cred că sufletele celor fericiţi se mai îndeletnicesc şi pe lumea de dincolo

cu vânătoare, aşa de florile mărului, canonind nişte biete sălbăticiuni tinere, numai pentru a-şi face cheful. În viaţa mea n-am apăsat vreodată pe trăgaci ca să dobor un cerb sau o căprioară, decât doar dacă aveam nevoie de mâncare sau de îmbrăcăminte, Judith.

— Gândul ăsta, Vânătorule, nu se poate să nu fie o dulce mângâiere pentru dumneata.

— Asemenea gânduri, dragii mei, ce-i drept, întăresc inima omului, ajutându-l, de pildă, să-şi ţină cuvântul dat într-adevăr, niciodată, parcă, nu te simţi mai în apele tale decât atunci când ţi-e cugetul împăcat.

Judith se făcu palidă la faţă ca niciodată; luptându-se cu sine, reuşi în cele din urmă să-şi vină în fire. Furtuna aceea lăuntrică însă fusese atât de puternică încât îi tăie glasul aşa că Hetty rămase singură să întreţină conversaţia. Lucru pe care îl făcu simplu şi firesc aşa cum îi era felul.

— Ar fi într-adevăr o cruzime să omori bieţii cerbi – spuse ea – pe lumea asta ori pe celălalt tărâm, fără să ai nevoie de carnea sau de pielea lor. Niciun om cumsecade, c-o fi alb ori stacojiu la faţă, nu poate avea inima să facă aşa ceva.

— Uite ce e, Hetty dragă, în cazul ăsta, eu nu te-aş sfătui să-i propovăduieşti cumva lui Wah-ta-Wah credinţele tale, dacă s-o întâmpla să rămâneţi singure. O ţine una şi bună, n-o ştiu eu? Că vitejii de frunte n-au altceva mai bun de făcut pe lumea cealaltă decât să meargă la vânătoare şi să pescuiască; cât despre capcane nu prea îmi vine a crede că i-ar mai trăsni prin gând vreunuia dintre ei să se îndeletnicească cu o treabă ce n-ar fi pe măsura unui voinic.

— Wah-ta-Wah nu poate să fie atât de haină încât să creadă aşa ceva – se grăbi Hetty să-i taie vorba. Nicio piele roşie nu se mai îndeletniceşte cu vânătoarea după moarte.

— Nicio piele roşie, sigur că da, însă numai dacă în viaţă n-a fost om de ispravă. În cazul ăsta are cu totul alte îndatoriri, de pildă să care armele, să se uite la alţii cum vânează fără să se amestece printre ei, să gătească mâncarea, să aprindă focul, şi să facă tot felul de treburi nepotrivite pentru un bărbat. Eu nu spun că astea ar fi părerile mele, ci ale lui Wah-ta-Wah, şi de aceea, vezi, nu-ţi strica gura degeaba. Crede-mă, cu cât o să vorbeşti mai puţin despre aceste lucruri, cu atât o să fie mai bine.

— Dar dumneata ce crezi că face o piele roşie pe lumea cealaltă? întrebă Judith, care abia acuma îşi venise în fire.

— Ah, orice, copilă dragă, numai asta nu! Sunt prea bun creştin ca să mă pot gândi c-ar mai putea fi vorba de asemenea parascovenii ca vânătoarea şi pescuitul în lumea de apoi. Şi tot aşa nu cred că există un Manitu pentru pieile roşii şi altul pentru fetele palide. E adevărat că pe fata pământului întâlneşti obrazuri de toate culorile, precum vezi, dar în ce priveşte firea nu pot să existe deosebiri între oameni. Însuşirile lor da, pot fi deosebite; firea omenească, însă, e una şi aceeaşi pretutindeni.

— Şi care e deosebirea dintre însuşirile oamenilor şi firea omenească? Oare firea omenească nu este şi ea hărăzită de Cel de Sus?

— Sigur că da, Judith. E o întrebare isteaţă şi care a picat tocmai la ţanc; părerea dumitale însă e cu totul greşită, să ştii. Firea unui om este însăşi fiinţa lui, cu dorinţele şi nevoile sale, cu gândurile şi simţămintele sale şi cu tot ce-i înnăscut în ea. Firea asta, în sine, nu poate niciodată să se schimbe, deşi cu vremea poate să devină mai bună sau mai rea. Însuşirile unui om în schimb atârnă de împrejurări. Dacă pui de pildă un om să şadă la oraş, omul acela cu timpul îşi însuşeşte felul de a fi al unui orăşean; într-o colonie – felul de a fi al unui colonist, iar în mijlocul codrilor, al unui pădurean. Un soldat are însuşiri ostăşeşti, iar un misionar însuşirea de a predica. Toate astea cresc şi se întremează până când se încheagă firea omenească, ieşind în vileag în atâtea şi atâtea fapte şi păreri. Ah! nici habar n-aveam că astăzi o să am prilejul să vorbesc despre asemenea lucruri, dar ce să-i faci, e unul din neajunsurile noastre să nu ştim niciodată ce o să se întâmple. Nu vrei să intrăm o clipă în cabină, Judith? Aş vrea să-ţi spun ceva.

Judith primi încântată, lucru pe care cu greu izbuti să-l ascundă. Îl însoţi deci pe Vânător în cabină şi se aşeză pe un scaun, în timp ce tânărul se ducea să ia dintr-un ungher puşca pe care i-o dăruise dânsa, „Cerbucid”. Pe urmă se aşeză şi el, cu arma pe genunchi.

— Dacă am înţeles eu bine, Judith, puşca asta mi-ai dat-o de tot, nu-i aşa? începu el. Şi n-am şovăit s-o primesc, gândindu-mă că o femeie nici n-ar avea ce face cu ea. Arma asta se bucură de o mare faimă, după câte ştiu, pe deplin îndreptăţită şi se cuvine deci să încapă pe o mână încercată, ce nu dă greş, căci, oricât de mare să fie, faima ei se poate prea bine irosi dacă-i mânuită alandala, fără nicio socoteală.

— Putea să încapă oare în mâini mai bune decât acelea în care se află acum, Vânătorule? Thomas Hutter rareori s-a

întâmplat să dea greş cu ea. În mâinile tale, trebuie…

— Să fie „moarte sigură” – îi luă el vorba din gură, râzând. Am cunoscut cândva un vânător de castori care-şi botezase chiar aşa puşca! Dar cred că se lăuda fiindcă am văzut delawari care nimereau drept la ţintă cu arcul şi săgeţile lor, bineînţeles de la o depărtare ceva mai mică. Totuşi, nu pot să tăgăduiesc că dat fiind această însuşire a ei, întrucât aici e vorba de o însuşire, Judith, şi nu de una omenească, nu, fireşte nu tăgăduiesc, ci recunosc dimpotrivă că puşca nu putea să încapă în mâini mai bune decât acelea în care se află în momentul de faţă. Mă întreb însă cât timp o să mai rămână în păstrarea lor? Acum că suntem singuri, nu văd de ce nu ţi-aş spune adevărul, cu toate că n-aş vrea să afle nimic nici Şarpele, nici Wah-ta-Wah; dumitale, însă, pot să ţi-l încredinţez, fiindcă n-o să fie chiar atât de dureros pentru dumneata, cum ar fi pentru cineva care mă cunoaşte mai de mult şi mai îndeaproape. Cât timp crezi c-o să mă pot folosi de puşca asta sau de alta ca ea? Este o întrebare destul de serioasă, cred, ca să stăruim un pic asupra ei. Dac-o fi să se întâmple ceea ce, pe cât se pare, trebuie să se întâmple până la urmă, „Cerbucid” o să rămână fără stăpân.

— Şi ce ai vrea să fac cu ea – îl iscodi fata – dac-o să se întâmple ceea ce crezi dumneata?

— Despre asta chiar voiam să-ţi vorbesc, Judith. Uite, mai e aici şi Chingachgook, care, deşi nu s-ar putea spune c-ar mânui cu o desăvârşită iscusinţă puşca, întrucât rareori pieile roşii ajung să-şi însuşească pe deplin această iscusinţă când au de umblat cu arme de foc deşi cum ziceam, Chingachgook nu poate fi încă pe deplin stăpân pe ea, e totuşi un destoinic ochitor şi cu timpul o să fie şi mai destoinic. În afară de asta, mi-e şi prieten, poate chiar cel mai bun prieten, căci nu ţin minte să se fi iscat cândva vreo neînţelegere între noi din pricina deprinderilor noastre deosebite, ale lui fiind de piele roşie iar ale mele de alb. Şi acum uite ce-aş dori: să-i las puşca Marelui Şarpe, dacă s-ar întâmplă ceva care m-ar împiedica să mă învrednicesc de acest dar nespus de preţios din partea dumitale, Judith.

— Las-o cui vrei, Vânătorule. Puşca e a dumitale şi poţi să faci ce-ţi place cu ea. Fie deci a lui Chingachgook, dacă n-o să te întorci cumva să i-o ceri înapoi şi dacă asta ţi-e dorinţa.

— Dar Hetty ce spune, ai întrebat-o? După câte ştiu averea părinţilor rămâne moştenire copiilor, tuturor copiilor deopotrivă, nu numai unuia singur.

Fata nu-i răspunse nimic ci sculându-se de pe scaun se duse

la fereastră şi-i făcu semn surorii sale să intre înăuntru. Când această întrebare fu repetată în faţa ei, Hetty, cu judecata ei simplă şi firea ei duioasă, primi cu dragă inimă să-i dăruiască Vânătorului de Cerbi drepturi depline asupra mult jinduitei arme. Vânătorul părea în culmea fericirii, cel puţin în momentul acela, şi după ce suci pe toate părţile darul primit, îşi mărturisi dorinţa de a pune la încercare înainte de a pleca mult lăudatele ei însuşiri. Niciun copil, de bună seamă, n-ar fi râvnit mai cu foc să arate cât de iscusită e trompeta sau arbaleta sa primită în dar, pe cât ţinea omul ăsta, vlăstar al pădurii, a dovedi câte parale plătea arma lui. Ieşind afară pe punte, îl luă mai întâi pe delawar deoparte, şi-l încunoştinţă că faimoasa carabină o să intre în mâinile lui, în cazul când stăpânul ei actual s-ar întâmpla să păţească ceva.

— Cu atât mai mult, deci, trebuie să te păzeşti, Şarpe, şi să nu-ţi pui pielea în joc de florile mărului – adăugă Vânătorul – a avea în mână o armă ca asta face cât o biruinţă câştigată asupra unui trib întreg! Afurisiţii de mingoşi, o să plesnească fierea în ei de necaz! În primul rând, gândeşte-te că n-o să le mai dea mâna să se apropie fără nicio teamă de vreun sălaş în care ştiu că se află în păstrare puşca. Aşadar, uită-te bine la ea, Şarpe, şi ţine minte că s-ar putea ca, mâine, poimâine, să iei în primire o armă ce preţuieşte cât o fiinţă omenească, fără să aibă însă şi metehnele acesteia. Ţi-o fi dragă Wah-ta-Wah, nu zic nu, dar la „Cerbucid” tribul întreg o să se uite ca la ochii din cap şi o să-l ridice în slăvi. Hai, prietene, ascultă-mă pe mine, toată viaţa n-o să mai întâlneşti asemenea prilej. Şi acum ia să vedem ce scofală poate să facă vestita noastră puşcă. Ia-ţi arma cu tine; eu am să mă folosesc de „Cerbucid”, numai aşa, într-o doară, ca să-mi dau mai bine seama cât e de iscusită.

Întrucât propunerea de mai sus năzuia într-un fel să alunge gândurile negre ce-i bântuiau pe toţi, îndreptându-le pe un alt făgaş, şi cum toată lumea îşi dădea seama că n-aveau cum să intre în vreun bucluc, care mai de care se arătă dornic să ia parte la această încercare, fetele săriră imediat să le aducă armele, cu o sprinteneală ce părea să semene cu veselia.

— Şi acum, Şarpe, să începem cu puţin, slujindu-ne mai întâi de armele de rând ale lui moş Tom, ca să încheiem cu puşca ta şi cu „Cerbucid” – spuse Vânătorul de Cerbi, încântat că are iarăşi prilejul să-şi arate iscusinţa lui de trăgător.

— Aici găseşti păsări berechet, şi pe lac, şi-n văzduh, dând târcoale castelului la o depărtare tocmai potrivită. Să vedem ce-

ţi pofteşte inima, delawarule, arată-ne şi nouă zburătoarea pe care chiteşti s-o bagi în sperieţi. Uite aici, aproape, către răsărit, un cufundar.

Cunoşteau cu toţii obiceiul acestei păsări care se mistuia pe loc, ca şi cum nici n-ar fi fost, chiar în clipa când scapără puşca, punând astfel la grea încercare şi arma şi pulberea irosită de prisos.

Chingachgook era scump la vorbă. Nu apucase bine Vânătorul să-i arate pasărea, că o şi luă la cătare şi trase. Răţuşca se cufundă fără veste cum se zări străfulgerarea şi glonţul zbură fără s-o vatăme, pe deasupra apei, spintecând unda la câteva degete de locul unde plutea o clipă mai înainte cufundarul. Vânătorul de Cerbi se porni pe râs din toată inima şi fără fasoane; în acelaşi timp însă se pregătea să tragă, cercetând din ochi oglinda nemişcată a lacului. La un moment dat pe faţa apei se zări un rotocol mai întunecat, ca îndată după aceea să se ivească şi cufundarul ce ieşise afară să respire, scuturându-şi aripile. În vreme ce pasărea se îndeletnicea cu treaba asta, un glonte îi săgetă pieptul, făcând-o să se răstoarne deodată pe spate, răpusă. O clipă mai apoi, Vânătorul de Cerbi proptise patul armei în scândurile punţii şi stătea aşa, liniştit, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat mai nimic, râzând pe tăcute, cum îi era obiceiul.

— Nu-i mare scofală, să ştiţi – apucă el cu gura înainte, ca şi cum s-ar fi temut să nu creadă cumva ceilalţi că asta este toată iscusinţa lui. Nu, asta nu poate fi de fel o dovadă, nici c-ar face şi nici că n-ar face parale puşca, întrucât aici a fost vorba numai de dibăcia mâinii şi a ochiului, atâta tot. Am împuşcat pasărea într-un moment neprielnic pentru ea; altminteri s-ar fi cufundat pe loc, înainte ca s-o fi picnit glonţul. Şarpele însă e prea înţelept ca să se supere pentru asemenea glume cu care de altfel e obişnuit. Nu ştiu dacă-ţi mai aminteşti, mărite şef, că, o dată, ţi-am şters de sub nas, făcând doar să fumege un pic ţeava puştii mele, o gâscă sălbatică pe care chiteai s-o ai în palmă? Lucrurile astea însă sunt floare la ureche între prieteni, şi pe urmă, vezi bine, tineretul mai trebuie să şi petreacă din când în când. Nu-i aşa, Judith?

O raţă mare neagră ce se zarea plutind ceva mai încolo deveni ţinta întrecerii următoare. Chingachgook de astă dată ochi mai cu băgare de seamă şi apăsă pe trăgaci. Nu reuşi decât să frângă una din aripile pasării şi atunci Vânătorul de Cerbi, luându-l la rost pentru stângăcia lui, spuse că ar fi mai bine să curme suferinţele bietei făpturi. Propti deci arma în piept şi,

slobozind glonţul, despărţi căpăţâna de restul trupului. Cum însă Wah-ta-Wah părea întrucâtva dezamăgită văzând ce ochitor iscusit şi trăgaci neîntrecut era Vânătorul de Cerbi în comparaţie cu logodnicul ei, bun la inimă cum era, prietenul celor doi delawari căută s-o împace cât mai repede.

Nişte vulturi, al căror cuib se afla în vârful unui brad de pe marginea lacului, se roteau lin în văzduh, peste capetele lor. Deodată, Vânătorul de Cerbi ceru să i se dea puşca lui moş Tom, „Cerbucid”, şi-i spuse delawarului să pună şi el mâna pe armă; apoi arătându-i pasărea, îşi îndemnă concurentul să-şi încerce şi de astă dată dibăcia. Chingachgook ridică încet puşca şi, după ce zăbovi un pic, o descarcă; pasărea însă se rotea mai departe, nevătămată, în slăvi. Vânătorul de Cerbi se aşeză în poziţie de tragere şi ducând arma la ochi, o slobozi asupra zburătoarei. Mare fu mirarea prietenilor săi, când o văzură rostogolindu-se din senin, pentru a se prăbuşi apoi, neînsufleţită, pe puntea vasului, la prova. Uitându-se la ea după aceea, îşi dădură seama că glontele îi străpunsese osul pieptului.

Nu trecuseră nici câteva clipe de la această întâmplare, că Vânătorul de Cerbi şi începu să aibă mustrări de conştiinţă, căindu-se că răpusese o vietate, fără să aducă nimănui vreun folos. De n-ar fi fost la mijloc învoirea căpătată – adăugă dânsul – s-ar fi apucat să caute cuibul bietului vultur ca să scutească puii de orice suferinţă. Grozav lucru mai e şi puterea! se minună el. Ca să vezi ce înseamnă, când o ai, să nu ştii să te foloseşti de ea! Mi se face rău numai când mă gândesc c-am fost în stare dintr-o deşartă trufie să săvârşesc asemenea cruzime. Hetty îi mărturisi că-l compătimea din toată inima pentru mustrările sale de cuget, spunându-i că este un păcat de neiertat să ucizi o vieţuitoare, a cărei carne nu e bună de mâncat.

Sosise şi clipa când Vânătorul de Cerbi trebuia să se despartă de prietenii săi. Trecând peste împotrivirile lui, Judith vorbise dinainte cu Hetty să meargă ea cu dânsul în barcă, însoţindu-l până în tabăra huronilor. Vânătorul de Cerbi, care părea din cale-afară de abătut, ţinu să-şi ia rămas bun de la fiecare în parte, începând cu Judith. Îi dădu sfaturi ca un frate grijuliu şi iubitor, îndemnând-o să se ferească de a se împăuna cu frumuseţea chipului său şi de a-şi pleca urechea la cuvintele celor ce-o măgulesc, întrucât frumuseţea e pieritoare, iar măgulirile nu-s decât amăgiri. Aduse apoi vorba despre situaţia lor, deplângând faptul că rămăseseră amândouă în voia sorţii şi povăţuind-o să ceară ocrotirea Celui de Sus. Cu inima răscolită, Judith vărsă un

potop de lacrimi. În cele din urmă, chemând binecuvântarea proniei cereşti asupra Vânătorului, se retrase în cabină.

Despărţirea de Wah-ta-Wah nu prilejui nicio manifestare deosebită a unui sentiment mai adânc. Fata ţinu totuşi să-i arate că ia parte cu toată inima la impasul şi împrejurările grele în care se afla prietenul ei, strângând puternic şi cu toată căldura mâna Vânătorului de Cerbi.

În sfârşit veni şi Chingachgook lângă el şi statură amândoi de vorbă o bună bucată de vreme. Vânătorul îi dădu ultimele îndrumări prietenului său, cu un glas stăruitor şi ferm totodată, iar delawarul la rândul său îi făgădui solemn că nu va ieşi din cuvântul lui.

— Dumnezeu să te aibă în pază, Şarpe – îi spuse el, în cele din urmă, delawarului, strângându-i mâna – Dumnezeu să te aibă în pază! Şi coborând cu Hetty în barcă, porni spre tabăra huronilor.

Chingachgook rămase locului multă vreme, urmărind cu privirile luntrea, până ce se pierdu în depărtare, apoi se întoarse lângă logodnica lui. Pe drum, Vânătorul şi însoţitoarea sa vorbiră, fireşte, despre singurul lucru care putea să-i preocupe în momentele acelea. Hetty se arătă mirată că Vânătorul de Cerbi era atât de grăbit să se arunce în ghearele morţii, când putea foarte bine să scape. Tovarăşul său de drum încercă să-i arate ce înseamnă un legământ în toată puterea cuvântului oricine ar fi cel cu care ai încheiat acest legământ, şi îndatorirea strictă de a-l respecta până la capăt. Îi explică toate aceste lucruri simplu şi firesc aşa cum îi era felul, şi totodată cât mai lămurit, ca însoţitoarea sa, cu mintea ei înceată, să-şi poată da şi ea seama cât de întemeiate erau părerile lui.

Barca se îndrepta spre promontoriul unde Vânătorul de Cerbi ştia prea bine că duşmanii săi îl aşteptau, temându-se chiar că n-o să-ajungă la vreme ca să-şi poată ţine cuvântul. Văzându-l că şedea ca pe ghimpi, Hetty, fără să se dumerească prea bine pentru ce, se strădui totuşi să-i dea o mână de ajutor, aşa încât curând după aceea nu mai încăpea nicio îndoială că aveau să sosească la timp. De-abia atunci, tânărul vânător îşi îngădui să mai încetinească vâslitul, în timp ce Hetty începuse iar a turui din gură despre una şi alta în cuvinte simple şi nevinovate ca şi inima ei, fără a spune însă nimic mai deosebit ca să merite a fi menţionat.

Capitolul XXVI

Cineva priceput a citi izvoadele bolţii cereşti şi-ar fi dat seama fără îndoială că soarele nu avea mai mult de două, trei minute, ca să atingă zenitul în clipa când Vânătorul de Cerbi coborî din barcă la poalele pintenului de pământ pe care huronii îşi aşezaseră de astă dată tabăra, în aşa fel ca să vină chiar în dreptul castelului. Locurile semănau destul de bine cu cele înfăţişate mai înainte, atât numai că terenul era mai neted aici iar copacii mai rari. Pentru aceste două motive, se dovedea, deci, a fi mai potrivit cu ţelul urmărit de cei ce-l aleseseră, cuprinsul acela înverzit semănând mai degrabă cu o pajişte presărată cu copaci. Aici vegetaţia nu era chiar atât de bogată ca în alte părţi de pe ţărmul lacului, aşa încât ochiul putea răzbate în pădure îndată ce puneai piciorul pe uscat, îmbrăţişând dintr-o privire toată aşezarea.

Huronii se întrebau tocmai dacă ostaticul lor avea să se mai întoarcă sau nu, părerile fiind împărţite. Într-adevăr majoritatea nu mai trăgea nădejde că faţa palidă avea să mai calce vreodată la ei în tabără ca să înfrunte de bună voie crâncenele torturi ale pieilor roşii despre care toată lumea auzise; unii însă mai vârstnici se aşteptau să-l vadă totuşi venind, ca un om stăpân pe sine, plin de curaj şi cinstit aşa cum se arătase a fi până atunci. Cu toate astea dacă adunarea se hotărâse să-i dea drumul o făcuse nu pentru că ar fi avut destule temeiuri să creadă că-şi respecta făgăduiala, cât mai ales cu gândul de a-i compromite pe delawari, pentru ca, în cazul când prizonierul nu s-ar fi întors, să-i poată arunca în spate vina de a fi trăit în mijlocul unui trib delawar. Bineînţeles că ar fi preferat de o mie de ori ca ostaticul cu pricina să fi fost Chingachgook, pentru a dovedi că nu-i decât un trădător, dar nici prietenul lui cu faţa palidă, mlădiţa unui neam vrednic de ură, nu era de lepădat, cu atât mai mult cu cât planurile urzite împotriva străvechiului trib dăduseră greş. Şi pentru ca triumful lor să facă şi mai mare vâlvă, dacă s-ar fi întâmplat să treacă mai bine de un ceas fără ca tânărul vânător să se fi arătat, veniseră la faţa locului cu toţii, atât huronii cât şi iscoadele lor. Tot tribul se strânsese acolo – bărbaţi, femei şi copii – spre a fi martor la desfăşurarea evenimentelor. Întrucât castelul se vedea lămurit, aflându-se destul de aproape, putea fi supravegheat peste zi fără nicio bătaie de cap, şi cum în momentul acela nu erau alţi locatari acolo decât Harry, împreună cu delawarul şi cele două fete, nici măcar nu le trecea prin gând

că s-ar fi putut să le scape vreunul dintre ei fără să fi prins de veste. O plută mare, cu un parapet din buşteni, înjghebată din vreme, stătea gata să pornească împotriva castelului sau arcei, îndată ce avea să se lămurească ce hram ţinea Vânătorul de Cerbi, mai ales că bătrânii se cam temeau să nu dea de vreun bucluc dacă ar mai amâna cu încă o zi plecarea spre Canada.

După cum era datina în triburile şi sălaşele nomade ale băştinaşilor, fiecare dintre ele avea câte doi şefi ce deţineau aproape în egală măsură autoritatea patriarhală asupra acestor vlăstare ale codrului. Erau mai mulţi care ar fi putut râvni această demnitate şi totuşi cei doi şefi în cauză se bucurau de asemenea prestigiu în ochii celorlalţi, încât nimeni n-ar fi îndrăznit să cârtească; iar dacă se întâmpla ca părerile celor doi şefi de trib să fie împărţite, stăteau cu toţii în cumpănă, neştiind încotro s-o apuce, ca nişte oameni ce ar fi scăpat din mână cârma vieţii. După datină şi, totodată, am putea adăuga, potrivit cu firea băştinaşilor, autoritatea unuia dintre şefi se întemeia pe înţelepciunea sa, pe când celălalt ieşea în vileag prin însuşirile sale fizice. Unul era om în toată firea, binecunoscut pentru cuvintele pline de tâlc rostite de câte ori se punea la cale un lucru ori altul, pentru chibzuinţă sfaturilor sale şi cuminţenia măsurilor pe care le lua, pe când partenerul – era să zicem rivalul său – era un om neînfricat, vajnic în luptă, binecunoscut pentru cruzimea lui, şi care nu trebuia să dea dovadă de mai multă isteţime decât avea nevoie pentru vicleşugurile şi mijloacele folosite în război. Primul era în cazul de fată Rivenoak, cu care cititorul a făcut mai dinainte cunoştinţă, iar cel de al doilea era poreclit *La Panthère*, în limba folosită pe teritoriul Canadei, adică Pantera. Porecla acestei căpetenii încercate în luptă voia să scoată în vileag însuşirile sale războinice, îndrăgite de pieile roşii, cruzimea, vicleşugul şi perfidia fiind cele mai de seamă trăsături ale firii sale.

Rivenoak şi Pantera şedeau unul lângă celălalt, în aşteptarea prizonierului lor, în momentul când Vânătorul de Cerbi, încălţat cu mocassini, puse piciorul pe plajă. Nimeni nu se clinti, nici nu rosti vreun cuvânt, până când flăcăul nu păşi în mijlocul lor, anunţându-şi sosirea cu glas tare, lucru pe care îl săvârşi cu dârzenie şi totodată cu o simplitate ce oglindea firea cuvântătorului.

— Am venit, mingo – spuse el folosind graiul delawar pe care îl înţelegea majoritatea celor prezenţi – am venit. Vedeţi soarele colo, sus, pe cer? Nu ştiu dacă dintre noi doi cel de colo păzeşte

cu atâta sfinţenie legile firii, pe cât s-a străduit celălalt să-şi ţină cuvântul. Sunt în mâinile voastre acum şi puteţi face cu mine ce poftiţi.

Un murmur de simpatie se desprinse din rândurile femeilor la auzul cuvintelor lui, şi o clipă, dorinţa vie a obştei fu ca omul acela cu inimă atât de dârză să fie primit pe loc în sânul tribului. Mai erau totuşi printre ei unii ce nu împărtăşeau această părere, capul nemulţumiţilor fiind la Panthère şi soră-sa *le Sumac*[16], astfel poreclită din pricina liotei de copii pe care o avea văduva lui *Loup Cervier*[17], care, după câte se ştia, fusese ucis de mâna actualului prizonier.

— Sufletul tău e cinstit, faţă palidă – grăi purtătorul de cuvânt al huronilor. Neamul meu e fericit că i-a încăput în mâini un om şi nu o vulpe şireată. Noi ştim acum ce fel eşti şi ne-om purta cum se cuvine să te porţi cu o inimă vitează. Şi dacă unul din voinicii noştri a fost răpus de tine, iar alţi câţiva cu ajutorul tău, viaţa ta e teafără şi eşti gata să plăteşti cu ea. Unii dintre tinerii mei şoimani au socotit că sângele unei feţe palide este prea subţiat ca să poată curge sub tăişul unui cuţit huron. Ai să le dovedeşti, cred, că nu-i aşa. Inima ţi-e călită ca şi trupul. Mai mare dragul să-ţi încapă în mână asemenea ostatic, şi dacă vitejii mei, după îndelungă chibzuială, vor socoti că moartea lui Loup Cervier nu îngăduie uitare, că huronul nostru nu se cade să călătorească singur în lumea duhurilor şi că, prin urmare, trebuie să-l trimitem pe duşmanul lui să-i iasă în cale, şi-or aduce totuşi aminte, sper, că Loup Cervier a fost doborât de mâna unui viteaz, şi când o veni timpul să te trimită pe urmele lui au s-o facă, de bună seamă, cu mare alai, ca nu cumva să-i fie ruşine de însoţitorul ce i l-am hărăzit.

— Ai vorbit ca din carte, mingo – îi răspunse Vânătorul cu naivitate – şi am înţeles nu numai ce ai spus, dar, mai cu seamă, am înţeles şi ce ai vrut să spui. Şi apoi, ce mai încolo, încoace, iată-mă aici, gata să mă supun hotărârii pe care va socoti cu cale s-o ia sfatul vostru, bineînţeles dacă n-a fost cumva luată înainte de întoarcerea mea.

— Află că bătrânii noştri nu obişnuiesc să se strângă la sfat spre a cumpăni soarta unei feţe palide, atâta vreme cât n-o au înaintea ochilor – îi răspunse Rivenoak, rotindu-şi privirile în jur cu o mutră zeflemitoare – ar fi, zic ei, ca şi cum ar ţine sfat spre

---

[16] Oţetarul (n.t.)

[17] Râsul (n.t.)

a cumpăni soarta vântului, care se duce încotro îi abate lui şi se întoarce când i se năzare. A fost totuşi un glas ce s-a ridicat să-ţi ia apărarea, Vânătorule de Cerbi, dar era un glas stingher ca şi cântecul pitulicei căreia vulturul i-a hărtănit perechea.

— Mulţumesc acelui glas, al oricui ar fi fost el, mingo. Aş putea spune că era singurul glas ce grăia cu dreptate, după cum aş putea spune deopotrivă că celelalte nu aveau dreptate. O învoire înseamnă legământ tot atât de temeinic pentru o faţă palidă atunci când e vorba de un om cinstit, ca şi pentru o piele roşie, şi, chiar să nu fi fost aşa, în ruptul capului nu mi-aş fi îngăduit să-i fac de ocară pe delawari, care, nu mă sfiesc s-o spun, m-au crescut aşa cum m-au crescut. Asta însă-i vorbărie fără rost şi miroase a laudă de sine. Am venit. Hotărâţi ce-ţi vrea cu mine.

Rivenoak făcu un semn de încuviinţare, apoi şefii se traseră de o parte să se sfătuiască între ei. Îndată ce consfătuirea se isprăvi, câţiva irochezi mai tineri se desprinseră din gloata înarmată şi plecară pe aci încolo. Pe urmă prizonierul fu încunoştinţat că putea să se plimbe în voie pe tăpşan până când adunarea mărimilor tribului avea să-i hotărască soarta.

După un răstimp de tocmeli căpetenia huronilor se apropie de ostatic.

— Ascultă aici, hăitaş de cerbi – i se adresă Rivenoak – bătrânii din sfat şi-au plecat urechea la o părere înţeleaptă şi sunt gata să-şi spună cuvântul. Eşti dintr-un neam de oameni veniţi din zarea lui soare răsare; iar noi suntem prăsilă din soare apune. Noi ne întoarcem cu faţa spre Marile Lacuri cu apă dulce când privim spre sălaşele noastre. E aici, la noi, o colibă dintre cele mai arătoase, rămasă pustie deunăzi, când stăpânul ei s-a prăpădit. Şi o să mai treacă o bucată de vreme până când fecioru-său o să crească mare, ca să-i poată ţine locul. Şi iat-o colo şi pe vădana lui. O să aibă nevoie femeia de vânat ca să hrănească atâtea guri, căci pruncii ei sunt plăpânzi ca puiul de prihor ce nu şi-a luat încă zborul din cuib. Toată restriştea ce s-a abătut asupra ei e numai de pe urma ta. Şi are două îndatoriri de îndeplinit: una faţă de Loup Cervier, iar alta faţă de copii. Noi ştim acum ce fel de om eşti, hăitaş de cerbi, un om dintr-o bucată, când spui un lucru, aşa e. Limba ţi-e întreagă, nu spintecată ca la şerpi. Niciodată nu-ţi ascunzi capul în iarbă, dimpotrivă, îl ţii la vedere. Ce spui, aia faci. Eşti părtaşul dreptăţii. De ai săvârşit o strâmbătate, abia aştepţi prilejul ca s-o îndrepţi. O vezi pe Sumac? A rămas stingheră în wigwamul ei, cu o droaie de copii ce plâng de toarne. Acolo e o puşcă gata

încărcată, numai să ia foc. Pune mâna pe ea, du-te pe aci încolo şi ocheşte un cerb, adu pe urmă vânatul şi aşterne-l la picioarele vădanei; îndestulează-i pruncii, spune că eşti bărbatul ei. Şi ai să vezi că pe urmă în pieptul tău n-o să mai bată o inimă de delawar, ci de huron. Urechile lui Sumac n-au să mai audă scâncetele pruncilor, şi neamul meu o să aibă încă un viteaz printre viteji.

— De asta mi-era frică, Rivenoak – răspunse Vânătorul de Cerbi când celălalt isprăvi de vorbit. Da, mi-era teamă c-o să ajungem aici. Cu orice preţ, e mai bine totuşi să-ţi spun adevărul, ca să se spulbere toate speranţele în privinţa asta. Sunt creştin din născare şi-ar însemna să păcătuiesc dacă m-aş căsători după datina pieilor roşii, luând o nevastă păgână. N-aş face asta ca să scap cu viaţă nici în vremuri paşnice, când soarele străluceşte pe cer, darmite acum, când e ascuns în nori! De ce n-ar umbla după vânat pentru Sumac voinicii tăi? Iar când o fi să se mărite femeia, să aibă grijă de astă dată să-şi aleagă un bărbat care să n-aibă aşa picioare lungi şi să nu mai umble haimana prin vecini. Am luptat piept la piept cu el şi l-am doborât.

Abia apucă Vânătorul de Cerbi să rostească aceste vorbe, că în rândurile ascultătorilor săi se făcu vâlvă mare, dovadă că spusele nu le erau pe plac. Pantera care socotea o înjosire pentru soră-sa să fie perechea unei feţe palide, a unui englez şi care, spunea el, îşi călcase pe inimă şi se învoise la un lucru ca ăsta, numai şi numai fiindcă stăruise atâta biata vădană, nu putea decât să se bucure acum din toată inima, văzând că bunăvoinţa lui fusese socotită ca o jignire. Fiara al cărei nume îl purta nu şi-ar fi ţintuit prada cu o privire mai feroce decât scăpărarea ochilor sângeroşi pe care Pantera şi-i pironise asupra ostaticului şi clocotul de mistuitoare ură din sufletul său era însoţit de gesturi mânioase.

— Câine spurcat, răbufni în graiul său irochez, du-te de urlă cu haitele de dulăi pe blestematele voastre câmpii de vânătoare.

Cuvintele de mai sus fură întregite de o faptă pe măsura lor.

În timp ce le rostea, Pantera ridicase braţul şi o clipă mai apoi tomahawkul zbură prin aer. Din fericire gâlcevitorul făcea atâta gură încât Vânătorul de Cerbi prinse de veste la timp, altminteri cine ştie dacă viaţa lui nu s-ar fi încheiat în momentul acela.

Îndemânarea cu care arma fusese aruncată era atât de mare, încât fără îndoială că ar fi despicat ţeasta prizonierului, dacă acesta n-ar fi întins mâna, apucând din zbor securea de coadă, cu o iscusinţă tot atât de neobişnuită ca şi dibăcia cu care fusese

azvârlită asupra lui. Cu atâta forţă îi făcuse vânt Pantera că în momentul când Vânătorul de Cerbi încremeni cu mâna în sus, braţul său se afla chiar deasupra capului pe care o clipă mai înainte şi-l aplecase pe spate, exact în poziţia cea mai potrivită ca să riposteze atacului. Ochii Vânătorului scăpărau şi obrajii-i ardeau învăpăiaţi, în timp ce îşi încorda din răsputeri braţul ca să azvârle arma înapoi asupra celui ce voise să-l răpună. Atât de năprasnic se dezlănţui acest contraatac încât îi asigură succesul, nemailăsându-i Panterei răgaz nici să ridice mâna, nici să-şi plece capul. Toporişca îl lovi deasupra nasului drept între ochi, zburându-i pur şi simplu creierii. Dând să se repeadă la el, Pantera făcu un pas înainte şi, prăbuşindu-se în mijlocul huronilor strânşi roată, îşi dădu sufletul. Huronii se repeziră cu toţii să-i vină Panterei într-ajutor, lăsându-l câteva clipe fără nicio pază pe ostaticul lor, care, dornic să-şi scape cu orice preţ viaţa, o şterse pe loc, sprinten ca un cerb. Un moment, unul singur doar, rămaseră toţi cu gura căscată, apoi, gloata de oameni, cu mic cu mare, tineri şi bătrâni, scoţând un ţipăt de alarmă, lăsară în părăsire trupul neînsufleţit al Panterei, acolo unde căzuse, şi o luă la goană pe urmele fugarului.

Vânătorul de Cerbi îşi dădea seama că singura lui scăpare era s-o ţină într-o fugă până la barcă. Ştia unde o putea găsi; să ajungă numai acolo şi, cu preţul câtorva focuri de puşcă, se putea socoti ca şi salvat.

Mai avea doar câţiva paşi până la capătul promontoriului când se pomeni că-i taie calea o droaie de femei şi copii; cu toate că veniseră cu gândul să-i arunce între picioare crengi uscate, spaima pe care le-o strecurase în suflet falnica-i răzbunare asupra mult temutei Pantere se dovedi atât de mare, că nimeni nu îndrăzni să se apropie mai mult de el să încerce a-i zădărnici fuga. Vânătorul de Cerbi trecu victorios prin faţa tuturor până dădu de tufişuri şi, zbughind-o în hăţiş, eroul nostru ieşi la liman chiar în dreptul bărcii. Din păcate, însă, de la prima ochire putu să-şi dea seama că vâslele fuseseră luate. După atâta zbucium nici că se putea o mai cumplită dezamăgire, şi, în primul moment, îi veni în gând a face calea întoarsă şi a da iar ochi cu duşmanul, îndreptându-se măreţ spre mijlocul taberei. În aceeaşi clipă însă, un urlet fioros îi dădu de ştire că hăitaşii din frunte soseau valvârtej, şi instinctul de conservare se dovedi a fi mai puternic. Îşi adună puterile, intră repede în unda lacului şi, după ce alese direcţia potrivită, împinse cât colo luntrea în apă, într-un suprem efort ce slei şi ultima picătură de vlagă şi ultima scânteie

de iscusinţă ce-i mai rămăsese, îşi făcu vânt aşa ca să cadă pe fundul bărcii, pe spate, sporindu-i totodată viteza. Stătu apoi aşa întins pe spate, ca să-şi tragă suflarea şi să fie ferit de gloanţele ucigaşe.

Vânătorul de Cerbi era într-o situaţie cât se poate de nesigură; singurul lucru ce-l avea de făcut era să zacă pe fundul bărcii, lăsând-o să plutească în voia apei. Rămase aşa lungit o bucată de timp fără să se clintească şi când, în sfârşit, se hotărî să arunce o privire lăturalnică, văzu că se îndepărta de mal. Se întinse apoi din nou, cu ochii la cer. Zăbovi aşa încă multă vreme, până ce deodată spre mirarea sa băgă de seamă că deasupra luntrii începeau să se resfire crengi de copaci. O clipă mai târziu îi detună la ureche glasul unui huron care-i poruncea în gura mare să iasă din barcă şi să se predea. Rivenoak se şi înfiinţase în dreptul luntrii, şi nemaiavând încotro, Vânătorul de Cerbi se lăsă dus înapoi în tabăra duşmană fără a-şi pierde cumpătul o clipă. Pe drum, Rivenoak se ţinu de capul său explicându-i că, singurul mijloc de a scăpa cu viaţă era s-o ia pe Sumac, cu copii cu tot, sub ocrotirea lui; cum însă vânătorul îl refuză şi de astă dată cu toată hotărârea, niciunul, nici altul nu mai spuse nimic până ce ajunseră în mijlocul huronilor strânşi roată.

Îndată ce prizonierul puse piciorul în tabără, irochezii mai vârstnici, împreună cu alţi câţiva mai tineri, se traseră la o parte de obştea pieilor roşii, spre a ţine sfat, punând la cale soarta ostaticului. Hetty se apropie atunci de Vânătorul de Cerbi şi intră în vorbă cu el, întrebându-l ce anume îl făcuse să-l răpună pe huron. Vânătorul îi răspunse că acesta era singur vinovat de moartea sa, dar că dinspre partea lui, se căia din tot sufletul pentru cele întâmplate. În simplitatea ei, duioasă cum era din fire, Hetty se arătă mişcată de aceste simţăminte; se temea totuşi, îi spuse dânsa, că de astă dată duşmanii n-au să se potolească decât cu preţul vieţii lui.

— Facă-se voia Domnului – murmură tânărul. Nu mi-aş fi închipuit că zilele mele au să se curme aşa de curând; dar, la urma urmei, n-are a face. Încă o iarnă şi o vară şi alte câteva pe deasupra după aceea şi totul s-ar fi isprăvit potrivit cu legile firii. Da! Cât e tânăr şi în putere omul rareori se gândeşte la moarte, până în clipa când o vede rânjindu-i în fată şi o aude spunându-i că i-a sosit ceasul!

Stătură astfel de vorbă o bucată de vreme, răstimp în care biata fată, cât era ea de şubredă la minte, făcu tot ce-i stătea în

putere ca să-l mângâie pe ostatic; convorbirea lor fu însă întreruptă fără veste de mingoşii ce se înapoiau în mijlocul taberei. Rivenoak, care era în frunte, porunci din capul locului ca prizonierul să fie legat de trunchiul unui copac din apropiere.

Porunca fu imediat adusă la îndeplinire de trei vlăjgani tineri cărora Vânătorul de Cerbi nu le opuse nicio rezistentă. Frânghiile groase îi încolăciră braţele pentru a fi apoi strâns legat încă o dată după copac şi tot aşa păţiră şi picioarele lui, aşa că în cele din urmă nu mai putea să mişte decât capul.

Înainte de a merge până în pânzele albe, Rivenoak ţinea cu tot dinadinsul să încerce pentru ultima oară a-l izbăvi pe captiv de cumplita soartă ce i se pregătise. Îi făcu, deci, semn lui Sumac, şi se strădui s-o înduplece să depună toate stăruinţele ca să schimbe hotărârea prizonierului. Sumac se duse de-şi luă liota de copii, şi cu ei împreună se îndreptă spre Vânătorul de Cerbi, oprindu-se în faţa lui, ca să-i ţină un întreg discurs în care era vorba de toate nenorocirile ce se abătuseră asupra ei o dată cu moartea lui Loup Cervier şi a Panterei. Apoi, arătându-şi odraslele, făcu apel la inima lui ce nu se putea să nu fie mişcată de soarta bieţilor prunci. Vânătorul de Cerbi respinse în mod categoric, dar politicos, toate propunerile sale, până ce, scoasă din fire, femeia tăbărî asupra lui şi înfigându-i mâinile în păr, începu să-l scarmene cu atâta înverşunare încât cei din jur se văzură obligaţi să intervină ca nu cumva să-i sfârtece obrazul.

Imediat ce se statornici cât de cât ordinea, începu reprezentaţia ce avea să pună la grea încercare nervii prizonierului. Primul voinic ce ieşi în arenă era poreclit Corbul. După ce învârti de câteva ori tomahawkul prin aer, dădu cu el de-a azvârlita în aşa fel că trecu la două, trei degete de obrazul Vânătorului de Cerbi şi se înfipse într-un copac, hăt, încolo, la câţiva stânjeni depărtare.

Următorul indian care ţinu să-şi arate iscusinţa era un om între două vârste, poreclit Elanul. Aruncă arma cu o precizie ce putea să-i fie fatala prizonierului, retezându-i o şuviţă de păr din cap şi împlântând-o împreună cu tăişul securei în trunchiul copacului de care era legat Vânătorul.

Veni apoi rândul Săltăreţului. Acesta azvârli în el cu tomahawkul, ochindu-l atât de bine încât securea îi crestă puţin umărul şi căzu la pământ.

După el se mai perindară încă mulţi alţii, fără să-l atingă însă, aşa că, în cele din urmă, ieşind din front, Rivenoak declară că prizonierul dăduse suficiente dovezi de curaj şi dârzenie. Într-

adevăr, Vânătorul de Cerbi nici nu tresărise măcar tot timpul cât ţinuseră aceste încercări.

Atunci, înfăţişându-se războinicilor, Hetty se strădui cu duhul blândeţii să înduplece inimile huronilor faţă de soarta Vânătorului de Cerbi. Aceştia ascultară cu atenţie spusele ei, vorbă cu vorbă şi se aflau tocmai în toiul dezbaterilor când o întâmplare neprevăzută veni să le tulbure rosturile, aşa cum vom arăta în capitolul următor.

Capitolul XXVII

Vânătorului de Cerbi îi fu peste putinţă să se dumerească de ce inamicii săi care discutau cu atâta aprindere se liniştiseră ca prin farmec, până ce pricina nu i se dezvălui de la sine, o dată cu desfăşurarea evenimentelor. În primul rând băgă de seamă că printre femei se iscase un neastâmpăr grozav, în timp ce bărbaţii stăteau sprijiniţi în arme, într-un fel de solemnă aşteptare. Nimeni nu dăduse alarma, fără doar şi poate şi, totuşi, încă nu era sigur dacă întreruperea fusese prilejuită cumva de sosirea unui oaspete amic. Rivenoak, care părea să fie la curent cu tot ce se întâmpla, făcu un semn celor din jurul prizonierului să rămână mai departe pe loc, ca să nu se destrame cercul pe care-l alcătuiau.

Trecură vreo două minute până să se lămurească în sfârşit cine anume prilejuise această inexplicabilă şi misterioasă tăcere, curmată brusc în clipa când Judith se ivi în afara cercului de războinici ce se desfăcu spre a-i da voie să pătrundă în mijloc.

Dacă Vânătorul de Cerbi fu consternat de vizita aceasta neprevăzută, ştiind prea bine că, ageră la minte cum era, Judith nu se putea aştepta la bunăvoinţa huronilor şi nici nu putea fi cruţată de suferinţele captivităţii, privilegii de care se bucura în schimb sora ei mai săracă cu duhul, rămase cu ochii căscaţi de uimire când o văzu cum era îmbrăcată. Veşmintele ei de toate zilele pe care le purta în pădure, curate şi destul de arătoase, fuseseră lepădate pentru rochia de brocart despre care am pomenit mai înainte, şi care, după cum ştim, exercitase asupra ei o atracţie aproape magică. Asta însă nu era tot. Obişnuită să vadă cucoanele din colonie care mai de care mai împopoţonată cu tot felul de zorzoane la modă şi toate deopotrivă deprinse să pună pe ele cele mai sclipitoare podoabe, fata se îngrijise să nu-i lipsească niciun dichis, să nu treacă cumva cu vederea nici cel

mai neînsemnat amănunt care putea fi observat de o persoană iniţiată în secretele toaletei femeieşti. Din creştet şi până în tălpi, totul în îmbrăcămintea ei era în perfectă armonie, aşa cum se cere să fie o toaletă elegantă şi atrăgătoare.

— Cine-i mai mare peste trib? întrebă Judith, adresându-se Vânătorului de Cerbi. Scopul pentru care am venit este prea important ca să nu pot sta de vorbă decât cu mărimile. Fii bun şi tălmăceşte-le huronilor ce-am spus şi pe urmă dă-mi răspunsul la întrebarea mea.

Păstrându-şi cumpătul, Vânătorul de Cerbi îi făcu pe plac; cei de faţă ciuliseră urechea de la primele cuvinte rostite de uluitoarea vedenie. Cererea ei părea întru totul îndreptăţită, judecând după ifosele sale de cucoană mare. Rivenoak îi dădu răspunsul ieşind înaintea frumoasei vizitatoare, într-un fel care nu lăsa nici cea mai mică îndoială că i se cuvenea cu adevărat rangul ce şi-l atribuise.

— Văd bine, huronule – continuă Judith, care îşi juca rolul cu o îndemânare şi o prestanţă ce făceau cinste talentului său de actriţă, străduindu-se să păstreze o atitudine politicoasă şi în acelaşi timp condescendentă, aşa cum ţinea ea minte că se purtase o generălească pe care o văzuse cândva într-o împrejurare similară, ceva mai paşnică, însă. Văd bine că dumneata trebuie să fii persoana cea mai de seamă din această adunare. Se simte în felul dumitale de a fi o chibzuinţă şi o înţelepciune deosebită. Dumitale, aşadar, se cade să-ţi împărtăşesc cele ce am de spus.

— Floarea Pădurilor să grăiască – îi răspunse curtenitor bătrânul şef de trib, după ce vorbele ei fură tălmăcite pe înţelesul tuturor. Dacă glasul său e tot atât de dulce ca şi chipul, îmi va stărui pururea în urechi; îl voi auzi încă multă vreme după ce iarna canadiană va fi răpus toate florile şi va fi îngheţat toate cântecele de peste vară.

Admiraţia pe care i-o arăta nu putea decât să-i facă plăcere unei fete ca Judith, întărindu-i încrederea în sine, şi totodată măgulindu-i vanitatea. Zâmbind fără să vrea, oricât ar fi dorit să pară de serioasă, Judith îşi urzi mai departe iţele.

— Şi acum, huronule – continuă ea – ascultă bine ce-ţi spun. Ochii dumitale îţi arată că nu sunt o femeie de rând. Asta nu înseamnă că aş fi însăşi crăiasa acestor cuprinsuri; dânsa e mult mai departe, într-o ţară de dincolo de zare, dar sub sceptrul iubitelor lor majestăţi se află atâtea şi atâtea ranguri. Unul dintre ele e al meu. Care anume, degeaba ţi l-aş spune, fiindcă tot n-ai

să înţelegi. Ca să-ţi dai seama de asta, e destul să te încrezi ochilor. Vezi cine sunt, dar trebuie să şi simţi acest lucru luând aminte la cuvintele mele, fiindcă sunt rostite de o persoană cu vază care poate să-ţi fie prieten sau duşman, după cum vei socoti cu cale să te porţi.

— Copila mea e mai mândră decât trandafirii sălbatici din Ontario; iar graiul său dezmiardă auzul, ca şi viersul pitulicii – îi răspunse, precaut şi viclean, şeful de trib. Copila mea va fi având de bună seamă un wigwam mare de tot pe aici, pe undeva, în preajma lacului, pe care huronii, nepricepuţi cum sunt, nu l-au descoperit încă.

— Ţi-am spus, cinstite şef, că n-ar avea niciun rost să-ţi arăt care-i rangul meu şi unde mi-e lăcaşul, fiindcă tot n-ai să înţelegi. Încrede-te ochilor şi ai să te dumereşti; există oare un singur om printre pieile roşii care să nu vadă că-i aşa? Nu orişice femeie poartă asemenea pelerină; iar podoabele astea n-ai să le mai găseşti decât la nevestele şi fetele înalţilor dregători. Acum ascultă şi ia bine aminte pentru ce am venit aici singură. Englezii nu duc nici ei lipsă de viteji ca şi huronii. Bănuiesc c-o ştii şi dumneata.

— Orice huron ştie acest lucru!

— Te cred, cinstite şef. Dacă veneam aici cu alai după mine cine ştie ce buclucuri s-ar mai fi întâmplat. Vitejii mei şi ai dumitale s-ar fi uitat crunt unii la alţii, mai cu seamă dacă voinicii noştri ar fi văzut o faţă palidă legată la stâlpul de osândă. Află că faţa palidă e un vânător de frunte; nici nu-ţi închipui cât e de iubit de toată lumea din garnizoană şi chiar mai de departe. De aceea, vezi, ar fi avut loc ciocniri şi tot drumul irochezilor, de aici şi până în Canada, ar, fi fost presărat, cu băltoace de sânge.

— Şi acum e scăldat în puhoaie de sânge – îi răspunse mohorât şeful de trib – că ne întunecă vederea. Şi vitejii mei văd că e numai sânge de huron.

— De bună seamă, şi s-ar fi făcut şi mai mare vărsare de sânge huron dacă veneam aici însoţită de alte feţe palide. Am auzit însă vorbindu-se de Rivenoak şi m-am gândit atunci că e bine să-i îngădui a se înapoia în pace la sălaşul lui, să lase acolo femeile şi copiii. Iar dacă mai pe urmă i-o căşuna totuşi să se întoarcă după scalpurile noastre o să-i aţinem calea. Ştiam că-i plac balaurii de fildeş şi alte asemenea nimicuri. Uite, am adus cu mine câteva să i le arăt. Am venit cu prieteşug la el. L-aş sfătui, deci ca luându-le cu el, să-şi strângă calabalâcul şi să facă bine să plece înapoi acasă, înainte ca vreunul din vitejii mei să-i

mai poată da de urmă. Şi atunci o să-i arate poporului său din Canada ce comori se găsesc prin locurile astea, acum când cei de dincolo de Lacul Sărat din a căror viţă ne tragem şi-au trimis unul altuia securea de război. Iar eu am să-l păstrez aici în schimb pe acest iscusit vânător, fiindcă am nevoie de el să-mi îndestuleze casa cu vânat.

Nici vorbă darul oferit, adică cei doi elefanţi rămaşi, precum şi pistoalele despre care am mai pomenit şi dintre care unul era destul de hârbuit după cele întâmplate de curând, făcu mare vâlvă printre huroni; Rivenoak însă le primi cu nepăsare, deşi mai înainte, când descoperise existenţa lighioanei cu două cozi fusese atât de încântat. Într-un cuvânt, ager la minte şi cu sânge rece, şeful nu se lăsa chiar atât de uşor înduplecat aşa cum se arătau a fi ceilalţi huroni din trib. Cu un sentiment al demnităţii pe care jumătate din omenirea civilizată de bună seamă l-ar fi socotit exagerat, Rivenoak refuză să primească darurile sub cuvânt că nu era dispus să facă schimbul ce i se oferise.

— Copila mea n-are decât să-şi păstreze râmătorii cu două cozi, să-i pună în frigare când o duce lipsă de vânat – îi spuse el sarcastic – precum şi jucăria aceea de puşcă cu două ţevi. Când îi răzbeşte foamea huronii se duc de vânează corbi şi atunci au nişte puşti cu ţevi lungi cu care de altminteri se pricep prea bine să şi lupte. Se poate ca tocmai acum să-i părăsească Vânătorul pe voinicii noştri? Vor băieţii să vadă dacă e chiar atât de viteaz pe cât se laudă…

— Numai asta nu, huronule – îi tăie vorba cu aprindere Vânătorul de Cerbi – ar însemna să nesocoteşti însuşi adevărul şi dreapta judecată. Nimeni nu m-a auzit vreodată lăudându-mă şi nimeni n-o să mă audă cândva, de ar fi să mă jupuiţi de viu şi să mă frigeţi apoi pe jeratic, cu toate caznele şi scornirile voastre drăceşti. Oricât aş fi acum de prăpădit şi ticăloşit, oricât aş fi la cheremul vostru, lăudăros, însă, nu sunt din fire.

— Faţa palidă se laudă zicând că nu-i lăudăros – îi spuse vicleanul şef de trib, şi are dreptate voinicul. Mi-a venit la ureche viersul unei păsări năstruşnice. O pasăre cu pene foarte bogate. Nimeni dintre huroni nu cred să fi văzut în viaţa lui asemenea pene! Ce ruşine ar păţi oamenii noştri dacă s-ar înapoia acasă şi le-ar povesti celor de acolo c-au dat drumul ostaticului să plece la cântecul unei păsări năstruşnice, fără a fi fost în stare să afle numele acelei zburătoare. Şi acum să-i întrebe cineva, n-ar şti să spună dacă e pitulice sau sturz. Mai mare ruşinea; voinicii mei n-or să mai fie slobozi să bată pădurile, decât însoţiţi de mamele

lor, să aibă cine să-i înveţe cum se numeşte fiece păsărică.

— N-ai decât să-l întrebi pe ostatic cum mi se spune – se grăbi să-i răspundă fata. Mă cheamă Judith. Dacă sunt, cum zici, o pasăre cu pene frumoase, nu se poate să n-am şi eu un nume.

— Nu – răspunse pehlivanul de astă dată în limba engleză, pe care o vorbea de bine de rău, dând în sfârşit pe faţă şiretlicul pe care-l folosise atâta timp. Nu întreb pe ostatic. El este obosit, vrea să se odihnească. Eu întreb pe Minte Înceată. Ea spune adevărul. Vino aici, copilă, şi răspunde. Hetty, aşa te cheamă, nu?

— Da, aşa mă cheamă, răspunse fata, deşi în biblie numele meu e scris Esther.

— Şi el este scris în biblie! Toate sunt scrise în biblie? Nu-i nimic. Pe ea cum o cheamă?

— Judith, aşa cum scrie şi în biblie, deşi tata o striga uneori Jude. E sora mea, Judith, fata lui Thomas Hutter – ştiţi cine? – Thomas Hutter, Sconcsul, aşa cum l-aţi poreclit voi, deşi nu prea înţeleg de ce, că doar era om ca toţi oamenii, nu semăna nici pe departe cu un sconcs; sau poate pentru că-şi făcuse o locuinţă în mijlocul lacului? Da, da, de aceea, pesemne.

Un zâmbet triumfător lumină obrazul brăzdat de creţuri al căpeteniei tribului, când văzu că nu greşise bizuindu-se pe sinceritatea lui Hetty. Cât priveşte pe Judith, din clipa tind soră-sa fusese întrebată, îşi dăduse seama că totul avea să se ducă de râpă. În zadar i-ar fi făcut ea vreun semn ori s-ar fi rugat chiar de Hetty: dragostea ei de adevăr era mult prea puternică pentru ca să se înduplece cumva să spună o minciună. Privirea ei se întoarse atunci către Vânătorul de Cerbi, ca şi cum l-ar fi implorat să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să scape şi unul şi celălalt cu viaţă.

— Degeaba, Judith – spuse tânărul, răspunzând la chemarea pe care o citise în ochii ei, fiindcă ştia prea bine că nimic nu le mai putea fi de folos. Degeaba. A fost într-adevăr o mare cutezanţă din partea ta, vrednică de soţia unui conducător de oşti, numai că vezi, afurisitul ăsta de mingo – Rivenoak se dusese ceva mai încolo şi nu putea să audă ce vorbeau – afurisitul ăsta de mingo, nu-i un om de duzină şi nu cred să se fi găsit până acum cineva care să-l ducă de nas. Doar dacă lucrurile s-ar fi înlănţuit în chipul cel mai firesc, atunci, cine ştie, poate c-ai fi reuşit să-l legi la ochi. Era prea din cale-afară să încerci a-l purta cu minciuni, spunându-i că o regină ori mai ştiu eu ce cucoană mare s-ar fi putut statornici aici, în creierii

munţilor. În sinea lui, pesemne, bănuieşte că straiele astea bogate de pe dumneata vor fi fost luate ca pradă cândva de tatăl dumitale, sau, mai bine zis, de cel pe care lumea l-a socotit atâta vreme tatăl dumitale.

— Oricum, Vânătorule, sunt sigură că atâta timp cât am să fiu aici, vei fi cruţat. Nu cred c-ar îndrăzni să te canonească sub ochii mei.

— Ba bine că nu, Judith! Îţi închipui cumva c-au să se sfiască de dumneata mai mult decât s-ar sfii de femeile lor? S-ar putea totuşi să ţină seama că eşti femeie şi să te scutească de chinuri, ceea ce nu înseamnă că ţi-ar cruţa cumva şi libertatea, dimpotrivă; şi poate nici scalpul. Aş da orice să nu fi venit încoace, Judith dragă; mie, cum vezi, nu mi-ai ajutat cu nimic, în schimb dumitale ţi-ai făcut numai rău.

— Sunt gata să împărtăşesc soarta dumitale – răspunse fata, într-o pornire avântată. N-au să te chinuiască, ai să vezi, atâta timp cât am să fiu lângă dumneata şi o să-mi stea în putere să împiedic lucrul ăsta, şi pe urmă…

— Pe urmă ce, Judith? Ce mijloace ai dumneata ca să pui stavilă caznelor pe care mi le-au hărăzit huronii?

— Niciunul, poate, Vânătorule – răspunse fata, cu hotărâre – sunt, însă, gata să sufăr împreună cu prietenii mei şi la nevoie să şi mor o dată cu ei.

— Ah, Judith, de suferit într-adevăr nu te opreşte nimeni să suferi, dar de murit n-o să mori. Nu-mi vine a crede că o femeie frumoasă ca dumneata ar putea să aibă parte de o soartă mai cruntă decât aceea de a ajunge soţia unuia din şefii tribului, dacă, albă fiind, te-ar trage inima cumva să-ţi legi viaţa de o piele roşie. Ar fi fost mult mai bine să fi rămas pe arcă, ori la castel; acum însă nu mai e nimic de făcut. Dar începuseşi să spui ceva când te-am întrerupt eu: ziceai „şi, pe urmă…”?

— Nu-i aci locul prielnic să-ţi spun, Vânătorule – rosti pe nerăsuflate Judith, apropiindu-se ca din întâmplare de el, ca să poată vorbi în şoaptă. De-am avea răgaz măcar o jumătate de oră, numai atât. Află că prietenii dumitale nu stau cu mâinile în sân.

Vânătorul îi mulţumi doar din ochi, apoi se întoarse către duşmanii săi, gata parcă să înfrunte chinurile. Între timp avusese loc o scurtă consfătuire între huronii mai vârstnici din trib care se opriseră în sfârşit asupra unei hotărâri. Propunerea mărinimoasă a lui Rivenoak fusese zdruncinată serios de şarlatania pusă la cale de Judith, şarlatanie care, dând greş, era sortită să aibă, pe

cât se părea, un rezultat cu totul opus celui pe care-l nădăjduise fata. Era şi de aşteptat să se întâmple aşa, cu atât mai mult cu cât pieile roşii se zbârliseră şi mai tare când îşi dăduseră seama că puţin ar mai fi lipsit ca să fie traşi pe sfoară de o fetişcană ce abia scosese faţa în lume. Până una, alta erau pe deplin dumeriţi în privinţa ei; mult vestita frumuseţe a chipului său le întărea şi mai mult convingerea că aveau într-adevăr de-a face cu fata lui Thomas Hutter. Cât priveşte straiele sale fără asemănare, rămâneau, pentru ei, învăluite în acelaşi nepătruns mister ce acoperea şi năstruşnicele dihănii cu două cozi, pentru care, deocamdată, pierduseră orice interes.

Aşadar în clipa când Rivenoak se proţăpi din nou în faţa prizonierului, chipul lui se schimbase cu desăvârşire. Îi pierise precum se vede cheful să mai încerce a-i scăpa viaţa. Judith pândea cu sufletul la gură fiece mişcare a huronilor; până şi Vânătorul de Cerbi încremenise locului, aidoma brazilor din împrejurime. În clipa când huronii se apropiară să-l lege, tânărul o căută totuşi din ochi pe Judith, ca şi cum ar fi vrut s-o întrebe ce să facă şi cum era mai bine: să se dea bătut ori să se împotrivească. Fata îi făcu semn pe furiş că-i mai cuminte să stea liniştit, şi cât ai bate din palme prizonierul fu încătuşat zdravăn de trunchiul copacului. Şi poate că ar fi fost răpus în câteva clipe dacă Hetty n-ar fi dat buzna printre irochezi. Câţiva pumni se şi ridicară să zvânte în bătaie intrusul ce avusese asemenea îndrăzneală; din fericire şefii reuşiră să pună stavilă loviturilor, atrăgând atenţia că fata nu era întreagă la minte. Hetty însă nici habar n-avea pe lângă ce primejdie trecuse şi, după ce săvârşi vitejeasca-i ispravă, se opri locului şi făcu roată ochii încruntată.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, scumpă surioară, pentru curajul şi tăria ta – murmură Judith, atât de emoţionată de cele întâmplate încât nici nu se putea clinti din loc. Cerul te-a trimis să înfăptuieşti această minune!

— Ai venit cu cele mai bune gânduri, Hetty – spuse la rândul său victima, nici nu se poate mai bune şi ai sosit tocmai la timp, dar până la urmă nu ştiu, zău, dacă n-ar fi fost mai bine să fi lăsat lucrurile în voia sorţii.

În aceeaşi clipă o femeie, o piele roşie de astă dată, se năpusti în mijlocul oamenilor strânşi roată. Când se întoarse cu faţa spre adunare, huronii dădură cu ochii de chipul împietrit al fecioarei delaware. Izbucniră ici şi colo strigăte de mirare şi de bucurie. Un timp nimeni nu se mai gândi la ostatic; toţi, cu mic cu mare, o

înconjurară pe Wah-ta-Wah, dornici care mai de care să afle ce o făcuse să se întoarcă aşa, pe nepusă masă, în mijlocul lor. Folosindu-se de îmbulzeala iscată, Wah-ta-Wah îi şopti ceva lui Judith şi-i strecură în mână, pe furiş, o mică unealtă, apoi se întoarse să primească urările de bun venit ale fetelor din trib printre care se bucurase de o cinste deosebită atâta timp. Judith îşi redobândi pe loc sângele rece şi se apucă fără zăbavă de lucru. Pumnalul cu tăişurile bine ascuţite pe care i-l pusese în palmă Wah-ta-Wah trecu mai departe în mâinile lui Hetty, singura dintre ei care nu era privită cu bănuială, urmând ca, la rândul său, aceasta să i-l strecoare Vânătorului de Cerbi. Din păcate, mărginită cum era, fata dădu peste cap toate planurile celorlalţi trei. În loc să caute mai întâi să descătuşeze mâinile prizonierului şi după aceea să-i vâre pe nesimţite pumnalul în haine, se apucă singură de treabă, grăbită nevoie mare, cu o naivitate fără seamăn, începând prin a reteza legăturile ce înţepeneau capul prizonierului. Bineînţeles că asemenea ispravă, săvârşită în văzul tuturor, nu putea să scape nebăgată în seamă. Hetty se pomeni înşfăcată năprasnic de mâini tocmai când reuşise să taie frânghiile ce ţineau priponiţi grumajii prizonierului, în timp ce braţele lui rămăseseră mai departe legate. Descoperirea acestei uneltiri făcu să se îndrepte numaidecât bănuielile asupra fecioarei delaware şi, mare îi fu mirarea prietenei sale, Judith, când luată din scurt Wah-ta-Wah nici nu se gândi măcar a tăgădui că ar fi avut şi ea un amestec aici.

— Puteam oare să nu-l ajut pe Vânătorul de Cerbi? rosti ea sus şi tare. Doar e fratele unui şef de trib delawar; şi cum bine ştiţi, şi eu sunt cu trup şi suflet delawară. Vino încoace, Briarthorn[18], pui de năpârcă, şi ştergeţi de pe obraz sulemenelile irocheze, vino să dai ochii cu huronii, croncane! Ai fi în stare să rupi cu dinţii şi din stârvurile neamurilor tale, de teamă să nu flămânzeşti. Pune-ţi-l faţă în faţă cu Vânătorul de Cerbi, viteji şi căpetenii. Şi am să dovedesc ce ticălos fără pereche aţi cocoloşit în mijlocul vostru.

Aceste vorbe pline de curaj, rostite în graiul lor cu atâta semeţie, făcură mare vâlvă printre huroni. Trădarea atrage totdeauna după sine neîncrederea celorlalţi şi oricât se străduise Briarthorn să-şi slujească pe brânci duşmanii, după toată osteneala pe care şi-o dăduse, nu izbutise să dobândească nimic

---

[18] Ghimpe de măcieş (n.t.)

mai mult de la huroni decât îngăduinţa de a trăi în mijlocul lor. Dorinţa lui de a lua de nevastă pe Wah-ta-Wah îl împinsese dintru început să o trădeze şi pe ea şi să-şi vândă totodată şi neamul, ca mai apoi să vadă ridicându-se din mijlocul noilor săi soţi, în faţa urzelilor sale, potrivnici de temut; datorită acestora, bunăvoinţa pe care obştea i-o arătase trădătorului în primele zile începuse să scadă din ce în ce. Până la urmă Briarthorn abia dacă mai era tolerat să stea în tabăra huronilor, fiind tot timpul, pas cu pas, supravegheat cu aceeaşi stricteţe ca şi Wah-ta-Wah, aşa încât rareori se încumeta să se înfăţişeze şefilor tribului, păzindu-se totodată cu cea mai mare grijă să dea ochi cu Vânătorul de Cerbi, care până în momentul acela nici habar nu avusese că se afla şi el pe acolo. De vreme ce i se aduceau, însă, asemenea învinuiri, nu putea rămâne mai departe dosit. Se feri, totuşi, să-şi şteargă „sulimanurile irocheze” de pe faţă, şi cum stătea aşa în mijlocul huronilor strânşi roată, vopsit în acele culori de împrumut, în primul moment Vânătorul nici nu-l recunoscu. Ticluindu-şi o mutră arogantă, întrebă ţanţoş cine avea ceva de spus împotriva lui „Briarthorn”.

— Întreabă-te pe tine, nu pe alţii – îi răspunse mucalit Wah-ta-Wah, cu toate că, judecând după atitudinea ei, nu s-ar fi zis că era chiar atât de pornită împotriva trădătorului; părea mai degrabă frământată de cu totul alte gânduri, după cum băgară de seamă şi Judith şi Vânătorul de Cerbi, dacă nu şi alţii. Întreabă-ţi mai bine inima, gotcă vicleană, nu-mi veni aici cu mutra asta de ţânc nevinovat. Du-te de te oglindeşte în izvor şi ai să vezi lucind sulimanurile duşmanilor tăi pe chipul tău făţarnic. Vino pe urmă înapoi şi să mi te făleşti cum ai dat bir cu fugiţii de la tine din trib şi ai pus pe tine ţoale franţuzeşti! Oricum te-ai spoi tu, şi ca pasărea colibri de pofteşti, tot negru ca un croncan ai să rămâi.

Wah-ta-Wah se arătase a fi atât de paşnică tot timpul cât trăise printre ei, încât huronii o ascultau acum cu gura căscată. Vinovatul în schimb simţea cum îi clocoteşte sângele în vine; din fericire însă pentru vorbitoare în clipa aceea nu avea cum să se răzbune pe ea, cu toate că fusese, chipurile, îndrăgostit de Wah-ta-Wah mai înainte.

— Cine îl strigă pe Briarthorn? întrebă el grav. Dacă faţa palidă e cumva sătulă de viaţă, dacă se teme cumva de chinurile pieilor roşii, porunceşte Rivenoak, şi ai să vezi cum ţi-l trimit pe loc pe urmele vitejilor noştri ce s-au irosit.

— Nu, mărite şef, nu, Rivenoak – se repezi să-i taie vorba

Wah-ta-Wah. Vânătorul de Cerbi nu se teme de nimic, şi cu atât mai puţin de o coţofană. Lăsaţi-l slobod, tăiaţi-i funiile, puneţi-l faţă în faţă cu cobea asta de croncan, şi om vedea care din doi e sătul de viaţă!

Wah-ta-Wah dădu să se urnească din loc, ca şi cum ar fi vrut să ia cuţitul din mâinile unui tânăr irochez, să facă ea însăşi treaba despre care pomenise, dar la un semn al lui Rivenoak, un huron mai bătrân îi aţinu calea. Şeful n-o slăbea o clipă din ochi; fata delawară îl punea pe gânduri fiindcă în timp ce vorbea cu atâta înverşunare, pe chipul ei plutea nu ştiu ce nesiguranţă şi aşteptare, ce nu puteau să scape unei priviri agere. Wah-ta-Wah îşi juca de minune rolul, şi totuşi câţiva dintre huronii mai vârstnici băgaseră de seamă cu o ascunsă mulţumire că fata se prefăcea. Cererea ei de a fi slobozit Vânătorul de Cerbi fu, aşadar, respinsă şi, spre consternarea sa, Wah-ta-Wah se văzu îndepărtată cu sila din preajma bradului de care era încătuşat prizonierul, tocmai când se credea pe cale să izbândească. Totodată, roata de oameni care între timp se destrămase şi se încâlcise de-a valma se făcu mai largă şi rânduiala fu iarăşi statornicită. Rivenoak îi încunoştinţă pe toţi că dorinţa celor mai vârstnici din trib era ca lucrurile să se desfăşoare mai departe, întrucât şi aşa ceremonia fusese prea mult întreruptă şi fără niciun folos.

— Opriţi-vă, huroni, o clipă numai, cinstite feţe – strigă Judith nemaiştiind ce să spună sau să facă, numai şi numai să câştige timp. Pentru numele lui Dumnezeu, numai o clipă... Nu mai apucă să isprăvească însă, căci un nou incident, şi mai neprevăzut decât celelalte, îi curmă brusc vorba. Un tânăr indigen ţâşni dintr-un salt în mijlocul huronilor şi începu a-şi face drum spre inima adunării, cu o mutră şi un ifos ce vădeau cea mai deplină încredere în sine, sau o cutezanţă vecină cu nebunia. Cum pe marginea lacului, din loc în loc, stăteau zi şi noapte de veghe vreo cinci sau şase străji, în prima clipă lui Rivenoak i se păru că noul sosit era una din ele, venită să le aducă cine ştie ce veste. Străinul era atât de sprinten în mişcări, iar straiele lui de luptă, ce abia dacă-i acopereau trupul ca la statuile din vechime, erau atât de puţin deosebite de costumul huronilor, încât îi venea foarte greu să-şi dea seama din primul moment dacă avea de-a face cu un prieten ori un duşman. Din trei salturi războinicul ajunse lângă prizonier, ale cărui legături fură tăiate cât ai clipi, cu o siguranţă şi o promptitudine ce îl lăsă pe Vânătorul de Cerbi întru totul stăpân pe mişcările sale. Până

nu-şi isprăvi treaba, străinul nu se uită nici într-o parte, nici într-alta. Abia după aceea se întoarse către huroni înfăţişându-le fruntea măreaţă şi ochii vultureşti ai unui tânăr războinic, vopsit şi împodobit după tipicul delawarilor. Ţinea în fiecare mână câte o puşcă, proptită cu patul în pământ, şi de una dintre ele spânzura punga cu gloanţe şi cornul cu pulbere; era „Cerbucid”, pe care o înmână pe loc prietenului său, înfruntând mulţimea din jur cu privirile-i semeţe. Prezenţa celor doi oameni înarmaţi, deşi împresuraţi din toate părţile, îi băgă în răcori pe huroni. Flintele lor zăceau rezemate, ici, colo de copaci, şi n-aveau alte arme la ei decât cuţitele şi câteva tomahawkuri. Păstrându-şi însă sângele rece, irochezii se feriră să le arate cumva că le-ar fi teamă. Era greu de crezut că s-ar fi încumetat cineva să atace cu forţe atât de reduse o gloată întreagă de oameni, şi toată lumea se aştepta ca după un pas atât de hotărâtor să audă cine ştie ce propunere nebănuită. Şi cum străinul, pare-se, nu avea de gând să le înşele aşteptările, se grăbi să ia cuvântul.

— Huroni – spuse el – pământul e întins în lung şi-n lat. Aşijderea şi Marile Lacuri, încât nici nu le poţi cuprinde cu ochiul; e loc berechet dincolo, de cealaltă parte a lor pentru irochezi, după cum e loc berechet şi pentru delawari, dincoace. Eu sunt Chingachgook, feciorul lui Uncas, din spiţa lui Tamenund. Dânsa-i logodnica mea, iar faţa palidă mi-e un prieten. Inima mea îi ducea din greu lipsa, şi atunci am venit aci după el, să văd ce s-a întâmplat. Fetele delaware abia o aşteaptă pe Wah-ta-Wah şi se miră de ce zăboveşte atât departe de ele. Să ne luăm deci rămas bun şi să ne vedem de drum fiecare.

— Priviţi-l, huroni, ştiţi cine-i ăsta? E duşmanul vostru de moarte, Şarpele cel Mare, pe care voi n-aveţi ochi să-l vedeţi! strigă Briarthorn. Dacă o să vă scape şi de astă dată din mână urmele mocassinilor voştri, de aici şi până în Canada, au să fie scăldate în sânge. Sunt huron, credeţi-mă, cu trup şi suflet.

Cum rosti aceste cuvinte, trădătorul îşi azvârli cuţitul asupra delawarului, ţintindu-i pieptul gol. Wah-ta-Wah, care stătea lângă el, îl lovi repede peste braţ, parând lovitura; arma ucigătoare merse de se împlântă într-un copac. O clipă după aceea o custură asemănătoare sclipi în mâna Şarpelui cel Mare, săgetându-l pe trădător drept în inimă. Nu trecuse nici măcar un minut de când Chingachgook sărise în mijlocul huronilor strânşi roată şi până în momentul când Briarthorn se prăbuşi fulgerat la pământ. Totul se petrecuse cu atâta iuţeală că irochezi nu apucaseră să facă nicio mişcare. Această vărsare de sânge însă

nu mai îngăduia niciun răgaz; scoţând un răcnet, tot tribul dădu să se năpustească. În aceeaşi clipă tuturor le veni la ureche nu ştiu ce zvon ciudat din inima pădurii, şi huronii încremeniră locului, bărbaţi şi femei deopotrivă, cu urechile ciulite şi fetele împietrite în aşteptare. Era un zgomot monoton, bubuitor, ca şi cum pământul ar fi fost bătut cu nişte maiuri. Se văzu apoi mijind ceva în adâncul pădurii, ca în sfârşit să iasă la iveală un detaşament de soldaţi ce înaintau cu pas cadenţat. Desfăşurându-se apoi pentru atac, uniformele stacojii ale armatei regale începură a se strecura prin desimea frunzişului verde împânzit de soare.

Cuvintele ne lipsesc pentru a zugrăvi scena ce se petrecu după aceea, una din acele scene în care vălmăşagul, deznădejdea şi frământarea sunt atât de cumplite încât ordinea şi unitatea de acţiune sunt cu desăvârşire anihilate. Huronii se aflau într-un greu impas. De trei părţi erau înconjuraţi de apă iar pe uscat dacă ar fi încercat să fugă le-ar fi tăiat calea detaşamentul de ostaşi. Băştinaşii se năpustiră care mai de care să-şi ia armele apoi toţi câţi se aflau acolo pe limba aceea de pământ, bărbaţi, femei şi copii îşi căutară în graba mare un ascunziş. În toată harababura şi restriştea asta Vânătorul de Cerbi dădu dovadă de un sânge rece şi un cumpăt neîntrecut. Întâi şi-ntâi avu grijă să le adăpostească pe Judith şi pe Wah-ta-Wah după câte un copac, apoi o căută din ochi pe Hetty, care fusese însă luată de iureşul femeilor hurone. Huronii deschiseră îndată focul şi în vuietul ce se stârni în momentul acela se auzi desluşit răbufneala flintei lui Chingachgook şi strigătul lui de luptă. Pe urmă ţipetele, gemetele şi blestemele se dezlănţuiră năprasnic, prilejuind desfăşurarea unuia dintre acele cutremurătoare spectacole când în toiul unei lupte bătrâni şi tineri, bărbaţi şi femei împărtăşesc cu toţii aceeaşi soartă.

Capitolul XXVIII

Când soarele răsări a doua zi dimineaţă, orice urmă de nelinişte şi vrăjmăşie pierise din împrejurimile Oglinzii Strălucitoare. Urgia ce bântuise în ajun nu lăsase nici cea mai mică mărturie pe faţa încremenită a lacului, şi ceasurile se perindau fără oprire după rânduiala statornicită de atotputernica mână ce le deapănă. Nimic nu se schimbase, în afară doar de manifestările vieţii în preajma, ca şi înăuntrul castelului. În

privinţa asta, de bună seamă un ochi mai atent nu se putea să nu observe schimbarea. O santinelă în uniformă de infanterist din armata regală măsura puntea debarcaderului cu pas cadenţat, în timp ce alţi douăzeci de soldaţi din aceeaşi unitate leneveau pe lângă el sau îşi făceau de lucru pe arcă. Aşezate cu dichis armele lor se aflau în paza santinelei din post. Doi ofiţeri cercetau malul prin ocheanul despre care am avut adeseori prilejul să vorbim. Privirile lor erau aţintite spre locul unde se dăduse bătălia şi unde se mai vedeau încă forfotind printre copaci tunicile stacojii; luneta ce mărea fiece obiect din depărtare le arăta cazmalele lucrând de zor în timp ce se desfăşura trista ceremonie a îngropăciunii. Câţiva soldaţi purtau unele semne pe trup care dovedeau, că duşmanii nu se lăsaseră înfrânţi fără să le fi ţinut piept, iar cel mai tânăr dintre cei doi ofiţeri de pe podină purta un braţ atârnând cu o faşă de gât. Însoţitorul său care comanda detaşamentul avusese mai mult noroc. El avea în mână ocheanul şi făcea recunoaşterea ce părea să-i intereseze deopotrivă pe amândoi.

Un sergent se îndreptă spre ei ca să raporteze ceva. Se adresă celui mai în vârstă, numindu-l căpitan Warley, pe când celuilalt îi spunea *domnule* Thornton, ceea ce însemna că nu era decât sublocotenent. Dintru început să menţionăm că primul era însuşi ofiţerul pomenit de câteva ori cu aprindere în cursul discuţiei pe care Judith o avusese cu Harry. El era aşadar căpitanul pe socoteala căruia ieşiseră atâtea cancanuri în garnizoană în legătură cu frumoasa dar excentrica domnişoară. Rumen la fată, cu trăsăturile accentuate, Warley era un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, cu o ţinută marţială şi nişte ifose ce nu se putea să nu ia ochii unei făpturi atât de puţin cunoscătoare de oameni ca Judith.

Întrucât sublocotenentul avea dureri tot mai mari din pricina rănii, căpitanul îi propuse să se ducă după medic. Plecară, deci, amândoi să-l caute.

Medicul care însoţise unitatea avea un caz foarte grav pe arcă. După ce lupta se terminase, morţii şi răniţii fuseseră ridicaţi; printre aceştia din urmă o descoperiseră şi pe biata Hetty. O lovise un glonte şi rana pe care o căpătase părea la prima vedere mortală. Cum se întâmplase asta, nimeni n-ar fi ştiut să spună. Probabil un simplu accident ca atâtea altele întâmplate în împrejurări de felul celor înfăţişate în capitolul precedent. Sumac căzuse şi ea pe câmpul de luptă împreună cu toate femeile mature şi cineva din fetele hurone, fie răpuse de

baionete, fie în vălmăşagul bătăliei, fie din pricină că îmbrăcămintea lor se deosebea prea puţin de a bărbaţilor. Aproape toată partea bărbătească din tabăra pieilor roşii pierise în încăierare. Abia dacă scăpaseră câţiva cu fuga, iar vreo doi, trei fuseseră făcuţi prizonieri. În ceea ce-i priveşte pe răniţi, baioneta îl scutise pe medic de orice grijă. Rivenoak scăpase şi el cu zile, însă fusese rănit şi căzuse în mâinile ostaşilor. Îndreptându-se spre vas, căpitanul Warley şi sublocotenentul său trecură prin faţa şefului de trib care şedea tăcut şi plin de demnitate pe puntea corăbiei retras într-un cotlon. Era bandajat la cap şi la un picior; pe figura lui însă nu se citea nici cea mai uşoară umbră de teamă ori deznădejde. Că va fi fost îndurerat de pierderea tribului său nu mai încape nicio îndoială, totuşi felul cum ştia să-şi stăpânească sentimentele era într-adevăr vrednic de un şef de trib.

Cei doi ofiţeri îl găsiră pe medic în cabina cea mai încăpătoare de pe arcă. Se pregătea tocmai să plece de la căpătâiul rănitei, purtând întipărită pe faţa sa aspră de scoţian şi ciupită de vărsat o expresie de adâncă mâhnire şi de părere de rău, cu totul surprinzătoare la un om ca el. Îşi dădea seama că toate străduinţele lui fuseseră de prisos, şi că se spulberase orişice speranţă de a o readuce la viaţă pe biata copilă, căreia îi mai dădea doar câteva ceasuri de trăit.

— E într-adevăr ceva fenomenal, când te gândeşti că-i vorba de o fiinţă crescută în inima pădurii şi a cărei inteligenţă e mult mai redusă decât a unui om obişnuit – rosti el cu un sensibil accent scoţian, în clipa în care Warley şi sublocotenentul intrară în cabină. Tot ce doresc, domnii mei, este ca noi ăştia trei aci de faţă să ne putem resemna tot atât de uşor ca şi această biată copilă dementă şi să ne stabilim drepturile la pensie pe lumea cealaltă, odată şi odată, când o fi să ne încheiem socotelile cu lumea asta!

— Şi cum, nu mai e nicio speranţă? Atât de grea e rana pe care a căpătat-o? întrebă Warley, uitându-se cu coada ochiului la Judith ai cărei obraji palizi se îmbujoraseră dintr-o dată în momentul când ofiţerul intrase în cabină.

— Nici cât pentru Carol Stuart! Apropiaţi-vă gentlemani şi judecaţi singuri. Aveţi în faţa ochilor un minunat exemplu de credinţă, într-adevăr excepţional. Domnule Thornton, sunt la dispoziţia dumneavoastră. Să trecem în camera de alături ca să vedem ce mai e cu braţul şi să putem filosofa în voie asupra minunatelor plăsmuiri şi întortocheatelor căi ale spiritului

omenesc.

Medicul şi sublocotenentul ieşiră din odaie, dându-i astfel lui Warley prilejul să se uite pe îndelete în jur şi să-şi dea mai bine seama de firea şi simţămintele pe care le încercau cei adunaţi acolo. Sărmana Hetty zăcea în pătceanul ei modest, ridicată între perne, purtând pe chip pecetea morţii apropiate, estompată însă de expresia figurii în care părea să se fi concentrat toată inteligenţa sa. Judith şi Wah-ta-Wah vegheau la căpătâiul ei, cea dintâi zdrobită de durere, cealaltă în picioare, gata să dea în orice clipă o mână de ajutor, cu acea îndatoritoare duioşie ce-şi are izvorul numai în inima unei femei. Vânătorul de Cerbi, viu şi nevătămat, stătea sprijinit în flintă lângă pat. Învâlvorarea războinică ce-i înflăcărase chipul în ajun se stinsese lăsând să iasă din nou în vileag mărturiile onestităţii şi blândeţii sale fireşti, calităţi ce erau şi mai îndulcite de un simţământ de bărbătească milă şi părere de rău. Şarpele cel Mare rămăsese în planul al doilea al scenei, drept şi împietrit ca o statuie, dar cu o privire atât de atentă, de pătrunzătoare, că nu-i scăpa nimic din ochi. Harry întregea grupul, aşezat pe un scaun lângă uşă, ca şi cum s-ar fi simţit de prisos, sfiindu-se totuşi să plece fără niciun motiv.

— Nu fi necăjită din pricina mea, Judith dragă – rosti făptura neasemuit de bună şi de curată la suflet ce zăcea între perne – crede-mă că nu-mi pare rău dacă mi-o fi dat să mor. Şi tata şi mama au închis ochii, de ce aş avea eu altă soartă decât ei? Din toată familia eu eram cea mai umilă. Cine ştie dacă şi-o mai aduce aminte cineva de mine când voi dormi somnul de veci pe fundul lacului.

— Nu, nu, nu, dragă, scumpă Hetty! Sărăcuţa de tine! gemu Judith biruită de o răscolitoare suferinţă. Eu cel puţin am să mă gândesc toată viaţa la tine şi aş fi fericită, ah, nici nu ştii ce fericită m-aş simţi să fiu atât de curată la suflet ca tine o fiinţă fără de prihană, cum nu cred să mai fie alta pe lume!

În faţa acestei izbucniri de dragoste ori poate de remuşcare, căpitanul Warley care stătuse până atunci proptit în uşa cabinei ieşi încetişor afară, gânditor, trecând pe lângă aghiotantul lui, care în momentul acela primea tocmai îngrijirile medicului, aşa că nici nu-l observă.

— Am biblia lângă mine, Judith! rosti sora ei cu bucurie în glas. Îmi pare rău doar că nu mai pot citi; parcă mi s-a pus o pânză pe ochi, te văd ca prin ceaţă, în zare şi tot aşa şi pe Harry, când mă uit la el. Niciodată n-aş fi crezut că s-ar putea să-l văd atât de

şters pe Henry March! De ce oare, Judith, mi s-o fi împăienjenit vederea? Ţii minte ce spunea mama, că eu am cei mai buni ochi din toată familia. Da, aşa slabă de minte cum eram, lumea mă făcea chiar nătângă, aveam nişte ochi de vultur!

Judith scoase iarăşi un geamăt, de astă dată însă izvorât nu din învolburarea unei tăinuite amărăciuni ori prilejuit de vreo amintire din trecut; dimpotrivă era cea mai curată mărturie a unui simţământ de durere şi de adâncă iubire pentru sora ei. Înălţată sufleteşte de umilinţa şi dragostea nemărginită a fiinţei de lângă ea, în clipa aceea Judith n-ar fi pregetat o clipă să-şi dea viaţa ca s-o salveze pe Hetty. Din păcate era un lucru mai presus de puterile omeneşti, în faţa căruia nu-i rămânea decât să se mistuie de durere.

Warley intră din nou în cabină. Hetty îl întrebă cum se făcuse că venise tocmai la timp ca să-i salveze. Primul care sosise cu vestea că duşmanii poposiseră pe ţărmul lacului, îi explică el, fusese un cercetaş; abia după aceea se întâlniseră cu Pripitul, însă Chingachgook şi Wah-ta-Wah fuseseră cei care-i îndrumaseră exact spre tabăra huronilor.

Trecură apoi mai bine de două ceasuri în care Warley intră şi ieşi de câteva ori din cabină. S-ar fi spus că stătea ca pe ghimpi când era afară şi totuşi nu se simţea în stare să rămână mai mult în odaie. Între timp Hetty aţipi puţin, iar Vânătorul de Cerbi şi Chingachgook părăsiră arca, pentru a se sfătui împreună. Într-un târziu, medicul ieşi pe punte şi cu o umbră de adâncă tristeţe pe faţă, aşa cum niciodată nu-l văzuseră până atunci, îi încunoştinţă că rănita trăgea să moară. Vestea asta îi făcu pe toţi să se strângă din nou în cabină mânaţi de curiozitatea pe care o poate trezi priveliştea unei agonii, sau de un simţământ mai înalt, după ce până mai deunăzi fuseseră actorii unui spectacol atât de dramatic şi plin de peripeţii. Între timp, zdrobită da durere, Judith stătuse deoparte, lăsând pe seama lui Wah-ta-Wah toate acele mărunte îngrijiri pe care numai o femeie le poate da unui bolnav. Hetty nu se schimbase aproape de loc decât că se simţea sleită de puteri, semn că i se apropiase sfârşitul. Mintea ei, multă, puţină, ce-o avea, era la fel de limpede ca mai înainte, ba chiar s-ar fi putut spune că în momentul acela avea o inteligenţă mai vie ca de obicei.

— Nu-ţi mai face inimă rea din pricina mea, Judith – îi spuse ea cu gingăşie surorii sale, luându-i mâna. Încă puţin şi am s-o văd iarăşi pe mama; ba chiar mi se pare c-o şi văd aievea; blândă şi zâmbitoare cum era de obicei! Poate că după ce mi-oi da

sfârşitul Dumnezeu m-o face întreagă la minte, ca să se simtă mai bine şi mama lângă mine.

— Ai să fii înger în slăvi, Hetty – suspină sora ei – nu cred să fi fost vreodată suflet mai vrednic decât tine să intre în cerescul lăcaş!

— Nu înţeleg prea bine ce spui, dar îmi dau seama că aşa trebuie să fie. Cred că am citit aşa ceva în biblie. Ce întuneric se face! Aşa devreme se înnoptează oare? De-abia vă mai văd; unde-i Wah-ta-Wah?

— Aici eşti, tu sărăcuţ. Nu vede pe mine?

— Te văd, dar nu puteam să desluşesc dacă eşti tu sau Judith. Mult însă nu cred c-o să-mi fie dat să te mai văd, Wah-ta-Wah.

— Asta rău forte părut Hetty, sărăcuţ, dar tu liniştit trebuie eşti, cer mergi şi fetele şi viteji.

Despărţirea de Chingachgook, de Vânătorul de Cerbi şi de Harry fu înduioşătoare. Hetty îl povăţui pe delawar să se poarte bine cu Wah-ta-Wah; simţea desluşit în adâncul ei, îi mărturisi apoi Vânătorului de Cerbi, şi se mângâia cu gândul că aveau să se întâlnească din nou. Bravul Vânător îi răspunse că speră, fireşte, să se revadă în ceruri.

— Rămas bun, Harry, murmură ea când Pripitul îi luă mâna. Caută să te asemeni cât mai mult cu Vânătorul de Cerbi, e tot ce-ţi doresc.

Ultimele cuvinte le rosti mai mult în şoaptă. O roşeaţă uşoară îi acoperi o clipă obrajii, apoi lăsându-i mâna, Hetty se întoarse cu fata la perete, ca şi cum şi-ar fi încheiat toate socotelile cu lumea. Tainicul simţământ ce o legase de flăcăul acela, simţământ atât de gingaş, încât aproape că nici ea nu-şi dăduse seama de existenţa lui şi care poate nici nu s-ar fi înfiripat, dacă mintea ei ar fi ştiut să ţină în frâu simţirea, se pierdu pe vecie în gânduri mai înalte şi mai curate.

— La ce te gândeşti, surioară dragă? şopti Judith – spune-mi, aş vrea să-ţi pot uşura clipele acestea!

— Mama, o văd acum pe mama, acolo, în apă, şi-n jurul ei uite, nişte făpturi neasemuit de frumoase. Dar de ce n-o fi şi tata cu ea? Ce curios mi se pare c-o văd pe mama şi pe voi nu… Adio, Judith!

Făcu o pauză înainte de a rosti ultimele cuvinte; soră-sa rămase aplecată un timp asupra ei, într-o dureroasă încordare, până când îşi dădu seama într-un târziu că sufletul ei suav îşi luase zborul. Astfel se stinse din viaţă Hetty Hutter.

Ziua următoare deşi destul de frământată se dovedi a îi

umbrită de melancolie. Soldaţii care avuseseră de lucru până atunci cu înmormântarea celor răpuşi de ei se apucară după aceea să îngroape morţii din tabăra lor. Timpul trecea; când în sfârşit se lăsă seara, răposatei Hetty Hutter i se aduse ultimul omagiu plin de tristeţe. Trupul ei fu cufundat în lac, lângă osemintele mamei sale pe care o iubise şi o respectase atât de mult. Deşi necredincios, medicul îndeplini ritualul după datină, citind rugăciunile de înmormântare la locul ei de veşnică odihnă, aşa cum se făcuse mai înainte pentru ceilalţi creştini căzuţi în luptă. Lucrurile astea însă acum nu mai aveau cine ştie ce importanţă, căci un ochi care se pricepe a citi în inimile semenilor, nu se poate să nu facă o deosebire între viaţă şi moarte; iar sufletul suavei copile fără de noroc era acum departe de toate rătăcirile sau decepţiile pe care i le-ar fi prilejuit nişte datini omeneşti. Fără doar şi poate n-ar fi dorit totuşi ca împlinirea acestei simple ceremonii să fi fost însoţită şi de mărturiile de rigoare. Râuri de lacrimi curgeau pe obrajii lui Judith şi Wah-ta-Wah, în timp ce Vânătorul de Cerbi privea ţintă cu ochi lucitori apa ce unduia acum deasupra celei pe veci plecate şi al cărei suflet fusese mai limpede chiar decât cleştarul izvoarelor de munte. Până şi delawarul îşi întoarse capul ca să-şi ascundă slăbiciunea, pe când ostaşii care asistau la ceremonie aveau un aer solemn şi întristat.

Soldaţii se îmbarcară apoi pe vas, în frunte cu căpitanul. Acesta încercase s-o descoasă pe Judith în privinţa planurilor ei de viitor, şi înţelese că fata dorea să rămână până în ultima clipă cu Wah-ta-Wah, aşa că n-o mai sâcâi cu întrebările şi totodată se feri să-i dea sfaturi, de teamă să n-o supere cumva. Cum pentru ca să ajungă cineva pe ţărmul râului Mohawk nu era decât un singur drum bun pe care-l cunoştea toată lumea nu mai încăpea nicio îndoială că aveau să se ivească alte prilejuri ca s-o întâlnească şi să înnoade iarăşi vechile lor legături prieteneşti.

Când se aflară cu toţii pe bord, câţiva oameni trecură la vâsle, şi arca se urni din loc, îndreptându-se, agale, ca de obicei, spre un liman. Vânătorul de Cerbi şi Chingachgook traseră afară din apă două bărci pe care le lăsară în castel. După ce uşile şi ferestrele fură baricadate, ieşiră din casă prin chepeng, aşa cum am arătat mai înainte. Părăsind locuinţa, o găsiră pe Wah-ta-Wah aşteptându-i în luntrea rămasă afară. Delawarul se urcă lângă ea şi începură să vâslească amândoi, lăsând-o pe Judith pe punte. Totul se petrecu atât de repede, încât Vânătorul de Cerbi se pomeni deodată singur lângă frumoasa înlăcrimată în haine

cernite. Fără să bănuiască nimic în naivitatea lui, tânărul întoarse barca în aşa fel ca stăpâna castelului să poată coborî înlăuntru şi o porni apoi pe urma prietenului său.

Drumul pe care apucase tăia lacul în diagonală, trecând pe lângă mormintele celor plecaţi de-a pururi dintre dânşii. În momentul când barca ajunse în dreptul lor, Judith deschise gura pentru prima oară în dimineaţa aceea, ca să-i spună ceva tovarăşului ei de drum. Nu rosti mai mult de două, trei cuvinte; mai precis îl rugă să facă un scurt popas, înainte de a părăsi pentru totdeauna meleagurile acelea.

— Nu ştiu dacă am să mă mai întorc vreodată aci, Vânătorule de Cerbi – murmură ea – în locul ăsta unde dorm somnul de veci mama şi surioara mea. Aş vrea însă să-ţi spun ceva – rosti Judith, după o tăcere îndelungată – în clipa de faţă, cred, nici sentimentalismele, nici vorbele goale, nici nesinceritatea nu-şi au locul. Aici, la mormântul mamei şi la mormântul lui Hetty care a iubit din toată inima adevărul, orice cuvânt nesincer ar fi o sfruntare. Aşa că am să-ţi vorbesc fără înconjur şi fără să-mi fie teamă că s-ar putea să mă înţelegi greşit, deşi, ca femeie, mărturisesc că nu am destul curaj. Am să-ţi spun, deci, totul răspicat.

— De ce nu, Judith? De ce o femeie n-ar fi la fel de cinstită şi sinceră faţă de ceilalţi oameni ca şi un bărbat? Nu văd pentru ce n-ai vorbi tot aşa deschis ca şi mine când e la mijloc un lucru serios?

— Am să-ţi vorbesc atunci cinstit ca şi cum aş vorbi cu biata Hetty, draga de ea, dacă blânda mea surioară ar mai fi încă în viaţă! Da, am să trec peste toate celelalte simţăminte, dând cuvântul celui mai puternic dintre ele! Ţi-s dragi pădurile – nu-i aşa, Vânătorule? – şi viaţa pe care o duci aici, în inima sălbăticiunii, departe de oraşele şi cetăţile ridicate de albi?

— Aşa cum mi-au fost dragi părinţii, Judith, când mai trăiau încă. Locurile unde ne aflăm acum ar fi pentru mine raiul pe pământ, dacă s-ar isprăvi odată acest război şi coloniştii şi-ar vedea mai departe de treburile lor.

— Şi atunci de ce vrei să le părăseşti? Vezi bine, au rămas fără stăpân, cel puţin după câte ştim nu e nimeni care să aibă mai multe drepturi decât mine asupra lor şi aceste drepturi, iată, ţi le încredinţez de bună voie dumitale. Chiar de ar fi o împărăţie, Vânătorule, cu dragă inimă ţi-aş spune acelaşi lucru. Să ne întoarcem, aşadar, tot aici, după ce vom fi dat ochi cu preotul din forturi, şi să nu mai plecăm niciodată.

— Nu ştiu dacă ai cumpănit destul de bine lucrurile, Judith – spuse el – inima dumitale e copleşită încă de cele întâmplate în ultimul timp, şi de teamă să nu rămâi singură pe lume, vrei cu tot dinadinsul să găseşti pe cineva să ţină locul fiinţelor pe care le-ai pierdut.

— Dacă ar roi prietenii în jurul meu, Vânătorule, fii sigur că tot aşa aş gândi şi la fel aş vorbi cum ţi-am vorbit acum, îi răspunse Judith.

— Îţi mulţumesc, copilă dragă, din toată inima îţi mulţumesc. Totuşi, crede-mă, nu sunt eu omul care să se folosească de clipa asta de slăbiciune a dumitale, căci după câte îmi dau seama eşti gata să uiţi darurile cu care ai fost din prisos înzestrată, şi să-ţi închipui că lumea întreagă se mărgineşte la o biată bărcuţă. Nu, nu, Judith, n-ar fi frumos din partea mea. În ruptul capului n-aş putea să primesc aşa ceva!

— Poţi s-o faci liniştit, ascultă-mă pe mine, fără să rămână în sufletul nimănui o umbră de remuşcare – îi răspunse Judith. Să le spunem soldaţilor să lase, până ne întoarcem, lucrurile noastre undeva, în drum, de unde am putea lesne să le aducem acasă. Nici picior de duşman n-o să mai calce pe aici, cel puţin cât o ţine războiul. Cât priveşte blănurile dumitale poţi foarte bine să le vinzi în garnizoană şi tot de acolo să târguieşti tot ce ne-o fi de trebuinţă, pentru că, te rog să mă crezi, în viaţa mea nu mai vreau să calc pe acolo; şi ca să-ţi dovedesc, Vânătorule – adăugă fata cu un zâmbet atât de dulce şi de firesc, încât tânărul simţi că anevoie i-ar mai putea rezista – cât de hotărâtă sunt, şi cât de mult doresc să fiu a dumitale, că altă dorinţă nu am pe lume, primul foc pe care o să-l facem la întoarcere o să-l aprindem cu rochia de brocart, şi ca să nu se stingă o să-i jertfim şi alte găteli de ale mele dacă dumneata socoteşti că nu se cade a fi purtate de femeia cu care ai vrea să-ţi uneşti viaţa.

— Vai de mine! O femeie frumoasă şi fermecătoare ca dumneata, Judith! Fiindcă eşti într-adevăr aşa, nimeni nu poate tăgădui asta fără a nesocoti adevărul. Sunt lucruri care s-ar putea să pară plăcute când ţi le zugrăveşti cu închipuirea, dar cine ştie dacă vor avea o urmare chiar atât de fericită, cum o vezi dumneata. Nu te mai gândi la ele, ascultă-mă ce-ţi spun; să mânăm, deci, mai departe barca, după Şarpele şi Wah-ta-Wah, ca şi cum n-am fi vorbit nimic.

Judith se simţi jignită peste măsură, ba mai mult chiar, mâhnită până în adâncul sufletului. În cuvintele Vânătorului de Cerbi însă era o hotărâre ce spulberă cu desăvârşire speranţele

pe care şi le făurise, arătându-i că cel puţin de astă dată, frumuseţea sa cu totul aparte nu izbutise să-i câştige admiraţia şi devotamentul de care era îndeobşte înconjurată. Se gândi totuşi dacă nu cumva fusese greşit înţeleasă. De aceea, după câteva clipe de tăcere stingherită, se decise să lămurească lucrurile până la capăt punându-i o ultimă întrebare răspicată, care să împrăştie orice îndoială.

— N-aş vrea, Doamne fereşte, să am vreo remuşcare pe lumea cealaltă, pentru că n-am fost de ajuns de sinceră acum – zise ea. Nădăjduiesc că ne-am înţeles bine unul pe altul. Nu vrei să mă iei de soţie, Vânătorule?

— E mai bine pentru amândoi, Judith, să mă folosesc de acest prilej în care te văd atât de hotărâtă să treci peste toate. Află deci că noi doi n-o să putem fi niciodată soţ şi soţie.

— Înseamnă că nu mă iubeşti. Sau poate că nu găseşti în inima dumitale stima pe care ar trebui s-o ai pentru mine, Vânătorule?

— Găseşti în ea tot ce-ţi poate da un prieten, Judith. Tot ce vrei, chiar şi viaţa. Da, aş fi gata să fac orice pentru dumneata, aşa cum aş face şi pentru Wah-ta-Wah; mai mult decât atât nu ştiu ce-aş putea să spun de dragul unei fete sau femei. Nu cred, însă, că simt nici pentru una, nici pentru cealaltă – ia seama, am spus nici pentru *una*, nici pentru *cealaltă*, vreun imbold ce m-ar putea face să-mi părăsesc tatăl sau mama dacă ar mai trăi vreunul din ei; şi chiar dacă ar fi amândoi în viaţă, nu cunosc nicio femeie pentru care m-aş îndupleca să-i părăsesc.

— Destul – murmură Judith cu o voce sugrumată. Înţeleg ce vrei să spui. Nu te poţi căsători cu o femeie pe care n-o iubeşti, nu-i aşa? Şi pentru mine nu simţi niciun pic de dragoste. Nu-mi răspunde nimic, mi-ajunge tăcerea dumitale ca să-mi dau seama. Şi aşa e destul de dureros pentru mine.

Respectându-i dorinţa, Vânătorul de Cerbi nu scoase niciun cuvânt. Fata rămase câteva clipe cu ochii pironiţi asupra lui, ca şi cum ar fi vrut să-i citească în adâncul sufletului în timp ce el îşi făcea de lucru cu vâsla, ca un şcolar pedepsit. În cele din urmă Judith cufundă lopata în apă şi cu o vajnică smucitură, pe măsura simţămintelor ce o frământau, urni barca din loc. Liniştit, Vânătorul de Cerbi îi dădu şi el o mână de ajutor, aşa că puţin mai apoi se aflau din nou pe dâra lăsată de luntrea delawarului.

Cât ţinu drumul, nu mai schimbară nicio vorbă. Aşa cum nimeni, probabil, nu s-ar fi aşteptat, Judith nu era câtuşi de puţin supărată pe el, cu toate că schimba feţe, feţe, trecând de la

roşeaţa vie ce i-o aprindea ruşinea în obraji, la paloarea dezamăgirii îndurate. Tristeţea însă, o adâncă şi mistuitoare tristeţe, era simţământul precumpănitor ce i se citea lămurit pe figură.

Cât zăboviseră ei din pricina popasului făcut, arca avusese răgaz să ajungă la liman, şi soldaţii apucaseră să debarce, înainte ca luntrea cu cei doi vâslaşi să fi atins ţărmul. Chingachgook care le-o luase înainte mersese o bucată bună prin pădure, şi se oprise, tocmai, să-i aştepte la răspântia unde cele două drumuri – spre garnizoană şi spre aşezările delawarilor – se despărţeau. Ostaşii îşi văzuseră mai departe de calea lor, după ce împinseseră arca înapoi, în apă, lăsând-o în voia sorţii. Judith însă privea totul cu sânge rece. Oglinda strălucitoare nu mai avea acum niciun farmec pentru dânsa şi îndată ce puse piciorul pe ţărm, întinse pasul la drum pe urmele detaşamentului, fără să se mai uite înapoi.

Vânătorul de Cerbi se luă după ea, ca să fie sigur că va fi ajuns cu bine în mijlocul detaşamentului, când deodată o auzi din nou vorbind.

— Opreşte-te, Vânătorule – rosti fata cu tristeţe în glas. Sunt mişcată de bunăvoinţa dumitale, dar n-am ce face cu ea. Poţi fi liniştit, în câteva minute îi ajung din urmă pe soldaţi. Întrucât nu putem merge mână în mână pe căile vieţii, te-aş ruga să nu mă mai însoţeşti mai departe. Dar stai. Înainte de a ne despărţi aş vrea să-ţi mai pun o întrebare, una singură. Şi te rog din suflet să nu cauţi câtuşi de puţin să mă înşeli răspunzându-mi. După câte ştiu nu eşti îndrăgostit de altcineva şi nu văd decât un singur motiv pentru care nu mă poţi iubi sau nu vrei să mă iubeşti pe mine, spune-mi, te rog, Vânătorule – fata se întrerupse, parcă i s-ar fi pus un nod în gât, stăvilindu-i cuvintele. În sfârşit, îşi adună puterile şi, pălind şi roşindu-se la faţă de la o clipă la alta, continuă: Spune-mi, te rog, Vânătorule, din toate poveştile pe care ţi le-a înşirat Harry March n-o fi fost ceva care să-ţi fi schimbat simţămintele?

Adevărul era steaua călăuzitoare a Vânătorului de Cerbi. Avea pururea ochii îndreptaţi asupra ei şi-i era aproape cu neputinţă să ocolească o mărturie cinstită, chiar atunci când prudenţa i-ar fi cerut să tacă. Judith citi răspunsul pe chipul său, şi, cu inima zdrobită de povara mustrărilor de conştiinţă, îi făcu un semn de rămas bun, şi se pierdu în pădure.

Vânătorul de Cerbi stătu o frântură de timp în cumpănă, neştiind încotro s-o apuce, apoi se întoarse, îndreptându-şi paşii

spre locul unde ştia că-l aşteaptă delawarul.

În noaptea aceea câteşitrei prietenii poposiră la izvoarele râului, iar a doua zi, către seară, ajunseră acasă, în sânul tribului lor, Chingachgook şi logodnica sa fiind primiţi cu alai iar tovarăşul lor cu mare cinste şi admiraţie, deşi pe faţa lui stăruia o umbră de tristeţe ce abia târziu de tot, după luni întregi de muncă încordată, ajunse să se împrăştie.

Delawarul se bucură de mari onoruri în mijlocul poporului său şi curând după aceea un nou Uncas, ultimul din viaţa lui, veni pe lume.

Ce s-a mai întâmplat după aceea cu Judith nimeni nu ştie precis. Cât despre Vânătorul de Cerbi, căruia toată lumea-i spunea Ochi de Şoim, dobândi o mare faimă ce se întinse în lung şi în lat, datorită iscusinţei lui fără pereche şi vestitei sale puşti.

Redactor responsabil: ALEXANDRINA ŢIMPĂU
Tehnoredactor: ŞTEFANIA MIHAI

Dat la cules 15.05.1964.
Bun de tipar 18.05.1964.
Apărut 1964.
Comanda nr. 6818. Tiraj 60.140.
Hârtie tipar sul de 50 g/m². 700×1080/32.
Coli editoriale 28,2. Coli de tipar 15,5.

A. T. 6550. C.Z. pentru bibliotecile mici 82–3=R.

Tiparul executat sub comanda nr. 40361 la
Combinatul Poligrafic „Casa Scânteii”,
Piaţa Scânteii 1, Bucureşti – R.P.R.